

MĂRTURI PENTRU PASTORI ȘI SLUJITORII EVANGHELIEI

Ellen G. White

Prefață la ediția a treia

Printre materialele care au fost deja tipărite înainte de moartea lui Ellen White, în anul 1915, au existat mai multe broșuri cu mărturii speciale, cuprinzând o serie de unsprezece, publicată în anii 1890, cu titlul Mărturii speciale pentru pastori și lucrători. Această serie de unsprezece broșuri este menționată ca fiind Mărturii speciale, Seria A. Ca răspuns la solicitarea ca îndrumările aflate în aceste mărturii speciale să fie din nou puse la dispoziție, în anul 1923, a fost publicat volumul Mărturii pentru pastori și slujitorii Evangheliei. Aceasta a fost una dintre primele cărți ale lui Ellen White publicate post-mortem.

Mărturii pentru pastori a apărut mai întâi într-un volum cu dimensiunea specifică Mărturiilor, în anul 1944, a fost publicată o a doua ediție, cu pagini și caractere de dimensiuni mai mari. Ambele ediții au circulat timp de patru decenii. Apoi, pentru o mai ușoară mânăuire și consultare, a fost publicată această a treia ediție, în formatul stabilit pentru volumele de Mărturii, însă fără nicio modificare din punct de vedere al conținutului.

De-a lungul deceniilor care au urmat după Sesiunea Conferinței Generale de la Minneapolis, Minnesota, care a avut loc în anul 1888, solul Domnului a trimis numeroase solii vitale, adresate bisericii centrale de la Battle Creek, Comitetului Conferinței Generale și unor persoane aflate în poziții de răspundere în conducerea lucrării. Aceste mesaje se înscriu în categoria apelurilor la reformă și înnoire a vieții, îndemnând cititorul să trăiască în conformitate cu principiile vitale ale Cuvântului lui Dumnezeu și să dezvolte experiența unei relații personale cu Domnul și Mântuitorul nostru Isus Hristos.

După ce au fost primite și citite la Battle Creek, multe dintre aceste

solii au fost tipărite sub formă de broșuri, cu denumirea de Mărturii speciale pentru biserica din Battle Creek și Mărturii speciale pentru pastori și slujitorii Evangheliei, Comitetul Conferinței Generale a trimis exemplare tuturor pastorilor și lucrătorilor din biserică. Aceste solii puneau inima la încercare, tulburau sufletul, erau credincioase în avertizarea împotriva răului, și totuși erau încurajatoare prin conținutul lor, deoarece îndreptau fără încetare atenția spre marea iubire a lui Dumnezeu și spre plinătatea puterii Domnului Hristos de a mântui în chip desăvârșit.

Pentru selectarea materialului din acest volum, preluat așa cum era în mărturiile publicate ca broșuri, prefața editorilor primei ediții, publicată în anul 1923, ne informează că:

„Activitatea comitetului de publicare a fost limitată de dimensiunea stabilită a cărții și de numărul mare al acestor broșuri de circulație limitată. Prin urmare, în această carte nu a fost inclus întregul conținut al celor unsprezece broșuri cu Mărturii speciale. Motivele sunt următoarele: (1) anumite părți au fost retipărite în cărțile publicate după broșurile inițiale; (2) alte părți se referă la situații locale sau trecute și lipsite de relevanță pentru prezent; (3) conținutul altor părți este expus mai amplu și mai clar în alte documente, retipărite în această carte.”

Sursa fiecărui articol, precum și data primei publicări sunt indicate în referințele de subsol. De asemenea, sursele unor „completări” sunt menționate la sfârșit. În această a treia ediție, lista subiectelor pentru „studii suplimentar” a fost relativ extinsă, cu scopul de a include referințe la materialul legat de subiectele prezentate, care a apărut în compilațiile Ellen G. White, publicate după anul 1923.

Anumite sfaturi și muștrări scrise de Ellen White pot fi înțelese mai bine când cititorul cunoaște circumstanțele predominante în timpul scrierii

soliilor. Unele detalii din istoria bisericii, care le erau familiare cititorilor Mărturiilor la data publicării primei ediții a acestei cărți, le sunt necunoscute celor mai mulți cititori contemporani.

Prin urmare, pentru a descrie aspectele importante ale dezvoltării denominaționale care arată contextul ce a condus la perioada crucială din anii 1890, în această a treia ediție a fost adăugată o prefață istorică. Evenimentele istorice relevante ale acelei perioade au fost raportate concis. De asemenea, au fost adăugate note suplimentare cu referire la anumite locuri, situații sau evenimente. Aceste note îl vor ajuta pe cititor să înțeleagă în mod corect intenția autorului în soliile prezentate aici.

O parcurgere succintă a materialelor care constituie acest volum va evidenția faptul că fiecare secțiune reprezintă conținutul unei anumite broșuri. Alături de aceste materiale din broșuri, au fost adăugate extrase din articolele publicate în Review and Herald și în alte scrieri cu caracter general ale lui Ellen G. White. Există, de asemenea, două articole din Mărturii speciale, Seria B.

Seria B a Mărturiilor speciale a fost constituită din nouăsprezece broșuri, publicate între anii 1903 și 1913 de Ellen White sau de organizațiile denominaționale. Subiectele dezbătute erau diferite, iar majoritatea se refereau la situații locale, fapt care poate fi observat și din următoarele titluri:

1. Scrisori către medici și pastori (1903)
2. Scrisori către medici și pastori (sfârșitul anului 1904 sau 1905)
3. Scrisori către lucrătorii sanatoriului din California de Sud (1905)
4. Spiritul unității (1905)

5. Un apel stăruitor pentru sanatoriul de la Boulder, Colorado
6. Tineri care merg la Battle Creek pentru a obține o educație (1905)
7. Solii de avertizare și instruire pentru adventiștii de ziua a șaptea cu privire la pericolele legate de lucrarea misionară medicală
8. Dezvoltarea instituțiilor și a centrelor noastre de educație, Un apel în favoarea evangheliștilor misionari (1907)
9. Responsabilitatea individuală și unitatea creștină (1907)
10. Iehova este Regele nostru (1908)
11. școala Madison (1908)
12. Manualul școlii Oakwood (Cir. 1908)
- 12x. școala Huntsville (Cir. 1908)
13. Sanatoriul de la New England (1908)
14. Sanatoriul de la Paradise Valley (1909)
15. Lucrătorii sanatoriului (1911)
16. Selecții din Mărturii pentru studenții și lucrătorii sanatoriului nostru (1911)
17. Folosirea neînțeleaptă a banilor și spiritul de speculație (1911)

18. Sanatoriul de la Nashville (1912)

19. Spiritul de sacrificiu (1913).

Uneori, la această listă au fost adăugate două subiecte, deși nu au fost identificate ca făcând parte din Seria B:

20. Apel pentru unitate (1912)

21. Recreația (Cir. 1913).

Având un scop diferit de cel al broșurilor intitulate Mărturii speciale, care, în anii 1890, au fost tipărite într-un format corespunzător dimensiunilor plicurilor poștale, aceste mărturii au fost tipărite într-un format mai mare, fiind denumite Mărturii speciale, Seria B. Mărturiile dinainte de anii 1890, care conțineau solii pentru pastori și lucrători, au ajuns să fie cunoscute ca Seria A, deși la data publicării nu a existat o prevedere în acest sens.

Aspectele generale, care aveau să fie utile pentru biserică de-a lungul timpului și care au fost publicate la început în cadrul Seriei B, au fost incluse, mai târziu, în volumele 8 și 9 din Mărturii pentru biserică și în Sfaturi pentru sănătate, Sfaturi pentru isprăvnicie, Lucrarea medicală și Mărturii alese. În acest volum apar două dintre articolele care aparțineau Seriei B. Acestea sunt: „Iehova este Regele nostru”, la paginile 477-484, și „Responsabilitatea individuală și unitatea creștină”, la paginile 485-505 (versiunea engleză -- n. tr.).

Deoarece activitatea ei s-a extins pe o perioadă destul de lungă de timp, adesea, Ellen White a repetat anumite fragmente din sfaturile adresate. Retipărirea tuturor acestor pasaje, apărute în scrierile și broșurile timpurii, nu

ar face decât să-l obosească pe cititor, prin repetarea aceluiași subiect și prin expunerea unor detalii legate de situații locale sau personale, care nu mai au o semnificație pentru prezent. Referitor la materialele selectate pentru acest volum, prefața primei ediții menționează:

„Cu rugăciune și cu seriozitate, comitetul s-a străduit să prezinte într-un singur volum modest cele mai bune și mai relevante dintre subiectele publicate în format de broșură și consideră că părțile omise sunt tratate într-o manieră deplină și amplă în materialele adunate din alte broșuri de circulație limitată”.

Cei care s-au ocupat de publicarea acestei a treia ediții a Mărturii pentru pastori declară, asemenea editorilor din anul 1923, că volumul prezent este realizat într-un spirit de rugăciune serioasă, în scopul de a constitui, pentru toți cei care vor intra în posesia lui, o sursă de învățătură în lucrurile adânci ale lui Dumnezeu, de a reînvia speranța și energiile poporului lui Dumnezeu, de a ajuta în reformarea vieții, acolo unde este nevoie, de a inspira în noi toți harurile creștine care să-L dezvăluie lumii pe Domnul Hristos și de a ne aduce pe toți mai aproape unii de alții, apropiindu-ne de inima binecuvântatului nostru Domn. Comitetul de administrație al patrimoniului Ellen G. White. Washington, D.C., 10 mai 1962.

Prefață istorică

Așa cum am observat în prefața acestei a treia ediții, volumul Mărturii pentru pastori este alcătuit din materiale provenite din mai multe surse, în principal din articolele lui Ellen G. White, care au fost publicate în Review and Herald, precum și din broșurile care conțineau mărturiile adresate bisericii și conducătorilor din Battle Creek. Cea mai mare parte a conținutului a fost scrisă între anii 1890 și 1898, cu excepția câtorva materiale apărute înainte sau după această perioadă, selectate pentru a detalia anumite domenii de sfătuire. Secțiunea I, „Biserica lui Hristos”, ne oferă asigurarea grijii duioase cu care Dumnezeu își susține biserica și conține făgăduințele precise cu privire la triumful acesteia. Apoi urmează Avertizările și sfaturile adresate pastorilor și administratorilor.

În istoria adventiștilor de ziua a șaptea, decada anilor 1890, a fost o perioadă interesantă, dar și tulburătoare sub anumite aspecte. Pe parcursul a numai zece ani, biserica s-a dezvoltat, ajungând să depășească dublul numărului de membri. Lucrătorii au înaintat cu rapiditate în țări noi. Acasă și în străinătate s-au înființat instituții noi. Prevederile organizatorice inițiale, stabilite la prima Sesiune a Conferinței Generale din anul 1863, au fost depășite rapid. Instituțiile înființate cu mai mult timp în urmă s-au extins și au intrat într-o perioadă de popularitate atât în rândul adventiștilor de ziua a șaptea, cât și în rândul celor din afara bisericii. Această dezvoltare a bisericii a fost însoțită de multe pericole, de la liberalism, la consolidarea și centralizarea administrativă, Pe de altă parte, în experiența acestei perioade au existat și elemente care prevesteau cele ce aveau să se întâmple după Sesiunea Conferinței Generale din anul 1888, desfășurată la Minneapolis, Minnesota, unde anumite subiecte doctrinare au fost discutate îndelung și intens. Cu acea ocazie, o serie de oameni s-au declarat pentru sau împotriva

unea dintre taberele formate în jurul subiectelor dezbătute, deciziile lor fiind influențate și modelate nu numai de argumentele doctrinare, ci și de atitudinea față de sfaturile Spiritului Profetiei. În anumite cazuri, luările de poziție nu au fost sănătoase. În cea mai mare parte a acestei perioade, Ellen White s-a aflat în Australia, trudind pentru consolidarea lucrării în acel teritoriu nou și coordonând înființarea unui colegiu și a unui sanatoriu pe continentul australian.

Volumul prezent poartă titlul de Mărturie pentru pastori și slujitorii Evangheliei, iar scopul său principal nu este acela de a oferi instrucțiuni cu privire la modul în care trebuie să fie coordonată activitatea pastorală, așa cum este cel al cărții Slujitorii Evangheliei. Acest volum conține solii adresate pentru a-i muștra, a-i avertiza și a-i sfătui pe pastorii bisericii, acordând o atenție specială pericolelor la care sunt expuși cei aflați în poziții de răspundere. Unele muștrări sunt aspre, dar alături de ele este exprimată asigurarea că Dumnezeu, în dorința de a corecta, „rănește numai pentru a vindeca, nu pentru a provoca moartea”. -- Testimonies to Ministers and Gospel Workers, 23.

Muștrările și sfaturile adresate pastorilor și îndeosebi administratorilor nu au fost publicate inițial de Ellen G. White, ci de președintele Conferinței Generale, iar mai târziu de Comitetul Conferinței Generale. Cele mai multe au fost solii adresate direct președintelui Conferinței Generale, O. A. Olsen, și asociaților lui în lucrarea administrativă din Battle Creek. Totuși președintele și comitetul său au decis să le tipărească, astfel încât colaboratorii lor, pastori și administratori, să poată beneficia atât de muștrările care evidențiau greșelile, cât și de sfaturile și încurajările care se aflau în acele solii.

Evenimentele istorice semnificative

Pe măsură ce revedem anumite situații care definesc contextul istoric al soliilor din anii 1890, descoperim unele date-cheie, care ne fac în stare să înțelegem mai bine aceste mesaje. Să răsfoim înapoi filele istoriei și să observăm câteva dintre evenimentele importante.

Încă de la început, adventiștii care respectau Sabatul au fost caracterizați de dorința arzătoare de a înțelege și de a împlini voia lui Dumnezeu. În timpul experienței lor de la jumătatea anilor 1840 legate de venirea Domnului, ei au văzut că bisericile protestante cu tradiție, ale căror dogme fuseseră deja definite și puternic înrădăcinate, întorseseră spatele marilor adevăruri ale Cuvântului lui Dumnezeu. Mulți dintre adventiști au fost excluși din acele biserici, din cauza speranței lor cu privire la revenirea lui Hristos, speranță care izvora chiar din Scripturi. Ei au văzut că foștii lor frați deveneau niște împotriviți activi ai celor ce susțineau și prezentau adevărurile Bibliei. Acest fapt i-a determinat să se teamă de formalism și de organizația bisericească. Totuși, pe măsura ce a început să se deschidă calea pentru lucrarea de vestire a soliei îngerului al treilea, nevoia de a avea o organizație a ajuns tot mai mare. Prin urmare, în ianuarie 1850, lui Ellen White i s-a descoperit că adventiștii care respectau Sabatul trebuie să instituie ordinea în activitatea lor, deoarece „în cer, totul se desfășura într-o ordine desăvârșită”. -- Manuscript 11, 1850.

Eforturile serioase de a institui o organizație bisericească s-au extins de-a lungul întregii decade a anilor 1850. Această perioadă a culminat prin alegerea numelui de „adventiști de ziua a șaptea”, în anul 1860, iar în anul 1861 s-au făcut planurile pentru organizarea bisericilor și a conferințelor locale. Apoi, în anul 1863, conferințele locale au fost asociate într-o Conferință Generală. Încă de la început, s-a exercitat o mare precauție pentru a se evita formularea de dogme, deoarece era evident că biserica nu poate avea în același timp și un crez doctrinar, definitiv stabilit, și libertatea de a

urma călăuzirea lui Dumnezeu, care se descoperea treptat, prin studiul Bibliei și prin descoperirile Spiritului Profeției. La paginile 24-32 se află o declarație excelentă, care evidențiază intervenția lui Dumnezeu în instituirea ordinii bisericești.

La data organizării Conferinței Generale, în anul 1863, a fost ales un Comitet al Conferinței Generale, format din trei persoane. Preocupările principale ale bisericii erau conferințele locale și casa de editură de la Battle Creek, Michigan. În domeniul evanghelizării, pastorii adventiști de ziua a șaptea au avut un succes tot mai mare. Activitatea lor consta, în primul rând, în predicarea adevărilor distinctive ale Evangheliei, incluzând Sabatul, starea omului în moarte, cea de a doua venire a lui Hristos, Sanctuarul. Mulți oameni erau atrași de dezbaterile cu privire la Legea lui Dumnezeu și de alte adevăruri biblice vitale. Pe nesimțite, mulți dintre cei angajați în aceste dezbateri ajunseseră încrezători în ei înșiși, fapt ce a condus la dezvoltarea unui spirit de siguranță, independență și combativitate. Cu timpul, acest spirit a adus roade nesănătoase.

Dezvoltarea instituțională

Organizarea Conferinței Generale a fost urmată de o dezvoltare instituțională rapidă. În viziunea primită de Ellen White, în decembrie 1865, s-a descoperit necesitatea unei instituții medicale, iar ca răspuns, în septembrie 1866, conducătorii bisericii au înființat un mic centru de sănătate la Battle Creek. La mai puțin de un deceniu după aceea, Ellen White a scris o solie în care vorbea despre nevoia unei școli. În anul 1874, a fost construit colegiul din Battle Creek, care a atras un număr tot mai mare de adventiști în acest centru al bisericii aflat în continuă creștere. Pentru a se ocupa de interesele administrativ-financiare ale acestor instituții, au fost solicitate persoane specializate. Iar, pe măsură ce activitățile financiare se extindeau, devenind tot mai prospere, unele dintre aceste persoane au început să se încreadă mai mult în cunoștințele lor în domeniul afacerilor, decât în soliile

călăuzitoare venite din partea Lui Dumnezeu. Pentru aceste persoane, afacerile erau afaceri.

Înainte de încheierea unui deceniu, biserica se confrunta deja cu o luptă între interesele unui program educațional întemeiat pe principiile Spiritului Profeției și interesele programului educațional al unor oameni formați în spiritul strategiilor și metodelor lumești.

Pionierii Bisericii Adventiste de Ziua a șaptea au fost în mare parte autodidacți. Ei erau niște oameni consacrați, înțelepți și talentați. Pentru a constata acest fapt, este suficient să citim scrierile lor. Dar, conștienți de limitele pregătirii lor școlare, ei înclinau să se simtă foarte umili. La începutul anilor 1880, când în rândul lor a intrat un profesor cu diplomă, nu este surprinzător că el avea să fie avansat repede într-o poziție de conducere în lucrarea de educație. Ajuns rapid într-o poziție de mare răspundere, deși cunoștea doar puțin în domeniul doctrinelor și al istoriei adventiștilor de ziua a șaptea, el s-a dovedit a fi nepregătit pentru responsabilitățile care i-au fost încredințate.

Situația a devenit dureros de gravă, iar conducătorii și laicii din Battle Creek s-au împărțit în tabere. Unii erau atrași de influența acestui profesor cu diplomă, în timp ce alții se străduiau să rămână de partea principiilor evidențiate în sfaturile Spiritului Profeției. Rezultatul a fost dezastruos atât pentru colegiu, cât și pentru cei implicați în dispută. Colegiul de la Battle Creek a fost închis timp de aproape un an. Declarațiile și luările de poziție au lăsat urme în experiența multora dintre conducătorii și membrii bisericii,

Aceasta a fost perioada în care au fost publicate articolele cuprinse în Mărturii pentru comunitate, volumul 5, paginile 9-98, mai întâi sub forma unei broșuri, intitulată Mărturii pentru Biserica Battle Creek. Broșura includea nu numai acele articolele publicate deja în volumul 5, ci și referințe

particulare, cu privire la persoane și situații existente în Battle Creek. Este suficient să citim titlurile capitolelor și vom simți atmosfera acelor timpuri. Cel de-al doilea capitol, „Colegiul nostru”, conține subcapitolele: „Biblia ca manual de studiu”, „Scopul colegiului”, „Profesorii din colegiu”. Următoarele capitole sunt intitulate: „Educația părintească”, „O mărturie importantă”, „Mărturiile ignorate”, „Lucrătorii colegiului nostru”, „Condamnarea geloziei și a criticii”.

Acele zile au fost dificile, iar în anul următor, când a mers la Sesiunea Conferinței Generale din anul 1883, Ellen White a fost călăuzită de Dumnezeu să le vorbească pastorilor adventiști de ziua a șaptea în fiecare dimineață, prezentându-le sfaturi cu un caracter practic. În mod semnificativ, una dintre aceste predici a fost dedicată subiectului „Hristos, neprihănirea noastră” (vezi Selected Messages, vol. 1:350-354). Aceste circumstanțe istorice alcătuiesc o parte din contextul în care au fost adresate soliile lui Ellen G. White, care se află în volumul prezent.

Perioada de progres remarcabil din anii 1880

Deși biserica îl trimisese pe J. N. Andrews în Europa încă din anul 1874, fiind în același timp preocupată de înființarea colegiului, perioada misiunilor importante în vederea progresului și dezvoltării instituționale nu a început până în deceniul 1880-1890. În anul 1882 au început să funcționeze două colegii noi, unul în Healdsburg, California, iar celălalt în South Lancaster, Massachusetts. În anul 1885, a început activitatea publicistică în Elveția, fiind construită noua Casă Centrală de Editură din Basel.

În același an, au fost trimiși lucrători în Australia, iar în scurt timp, a fost înființată Compania de Publicații Echo din Melbourne. În anii 1885-1887, prezența lui Ellen White în Europa a încurajat și a consolidat activitatea bisericii în țările vizitate de ea.

Când parcurgem evenimentele istorice cruciale în dezvoltarea bisericii, ajungem din ce în ce mai conștienți de realitatea conflictului dintre puterile neprihănirii și puterile răului. Biserica nou-înființată era biserica rămășiței din profeție, care vestea solia lui Dumnezeu pentru acele timpuri. Marele vrăjmaș a făcut tot ce i-a stat în putere pentru a împiedica această lucrare.

Contextul istoric premergător Conferinței de la Minneapolis din anul 1888

Una dintre cele mai eficiente inițiative ale vrăjmașului a fost aceea de a-i face pe oamenii de valoare să adopte anumite poziții care, în cele din urmă, s-au dovedit a fi niște piedici în calea lucrării pe care o iubeau. Acest fapt a putut fi observat în spiritul care a pus stăpânire pe inima celor implicați în dezbaterile și controversele doctrinare, în experiența oamenilor de afaceri care se ocupau de activitatea bisericii, în experiența misionarilor care au plecat în țări noi și care, din cauza unor concepții înguste cu privire la lucrare, înaintau cu greu pe calea pe care Dumnezeu ar fi dorit să o urmeze în tendința manifestată de unii de a depinde de călăuzirea conducătorilor de la Battle Creek, atât cu privire la deciziile minore, cât și cu privire la lucrare în ansamblul ei, în modul în care conducătorii de la Battle Creek, împovărați din greu cu răspunderile activității instituționale, încercau să ofere directive detaliate pentru lucrarea desfășurată în țările îndepărtate, despre care știau foarte puțin.

La sfârșitul anului 1887, Biserica Adventistă de Ziua a șaptea număra 25.841 de membri aflați în întreaga lume, având douăzeci și șase de conferințe locale, o misiune și patru conferințe locale în America de Nord și șase misiuni în țările de dincolo de ocean. Comitetul Conferinței Generale era constituit din șapte persoane, fiind extins cu mare precauție în anul 1882, de la trei la cinci membri, iar în anul 1886, de la cinci la șapte membri.

Pentru coordonarea activităților oficiale și financiare ale bisericii a fost înființată, cu un caracter juridic, Asociația Conferinței Generale, condusă de un comitet format din cinci persoane. Diferitele ramuri ale lucrării au devenit instituții relativ autonome, cum ar fi Asociația Internațională a școlii de Sabat, Asociația pentru Sănătate și Temperanță și Asociația Internațională pentru Literatură și Misionarism. Așa cum s-a subliniat anterior, de la mijlocul anului 1885 și până în anul 1887, Ellen White a fost plecată, timp de doi ani, în Europa. Acum, se întorsese în Statele Unite, locuind în casa ei din Healdsburg, California. În Statele Unite funcționau două case de editură: Review and Herald, în Battle Creek, Michigan, și Pacific Press, în Oakland, California. Fiecare dintre aceste case de editură desfășura o activitate comercială considerabilă pentru a-și întreține echipamentul și personalul angajat permanent, suplinind în acest fel nevoia de literatură a bisericii. În cadrul fiecăreia dintre cele două case de editură, era publicat câte un jurnal principal: Review and Herald, în Battle Creek, și Signs of Times, în Oakland.

Cu aproximativ un an sau doi înainte de anul 1888, în articolele publicate în aceste jurnale au început să apară unele deosebiri de opinie cu privire la Legea din Epistola către Galateni. În fiecare caz, editorii jurnalelor se întreceau în expunerea pozițiilor lor opuse. Pe când era încă în Elveția, Ellen White le-a scris editorilor de la Signs of Times, sfătuindu-i să nu publice articole ce conțineau păreri contradictorii. Această solie poate fi găsită în Counsels to Writers and Editors, 75-82.

Conferința Generală din anul 1888

Conferința Generală din anul 1888 a fost convocată la Minneapolis, Minnesota, în perioada 17 octombrie - 4 noiembrie. Aceasta a fost precedată de un seminar biblic de o săptămână, în care au avut loc dezbateri cu privire la huni și alemani, ridicându-se întrebarea care dintre ei trebuie să constituie una dintre cele zece împărății din Daniel, capitolele 2 și 7, și Apocalipsa, capitolul 13. Uriah Smith, editor al revistei Review and Herald, adoptase o

anumită poziție, iar A. T. Jones, editor la Signs of Times, adoptase o altă poziție. E. J. Waggoner, de asemenea de la Pacific Press, a condus o serie de studii cu privire la ispășire și Legea lui Dumnezeu, iar fratele Jones a prezentat subiectul neprihănirii prin credință. Aceste dezbateri au continuat și în timpul sesiunii propriu-zise, iar ocazional au avut loc dispute aprige. Unii dintre pastori veniseră la sesiunea Conferinței Generale în scopul de a discuta anumite probleme practice, nu pentru a studia adevărul. Ellen White era acolo și a apelat la toți cei prezenți să abordeze aceste subiecte cu inima și cu mintea deschise. Ea a îndemnat la un studiu atent și cu rugăciune al subiectelor aflate în dezbateri.

Treptat, subiectele au ajuns să fie identificate cu anumite persoane. Solia neprihănirii prin credință a pătruns în inima multora, determinând un răspuns sincer, care a condus la o experiență biruitoare în viața creștină. Totuși alții s-au asociat cu câțiva conducători conservatori și precauți de la Battle Creek, care considerau că unele dintre învățăturile prezentate conțin idei periculoase. Când Conferința a ajuns aproape de încheiere, acești oameni nu au reușit să primească binecuvântarea pe care Dumnezeu o pregătise pentru ei.

Cu excepția cuvântărilor lui Ellen White, nu există niciun raport al celor discutate la acea conferință, deoarece în vremea aceea nu era obiceiul de a publica prezentările din cadrul Conferinței Generale. Deși a fost publicat un Buletin al Conferinței Generale, acesta a fost o simplă foaie cu știri despre evenimentele legate de conferință și o expunere a adunărilor electivă. Referitor la subiectele biblice discutate nu s-a luat nicio decizie.

La aceea întrunire, fratele O. A. Olsen a fost ales președinte al Conferinței Generale, dar el s-a aflat în Europa pe toată durata Conferinței. În 27 noiembrie 1888, William C. White, membru al comitetului Conferinței Generale, i-a scris fratelui Olsen, relatându-i că „la încheierea sesiunii, delegații au plecat cu păreri foarte diferite. Mulți au considerat că a fost una

dintre cele mai valoroase sesiuni la care au participat vreodată, iar alții că a fost cea mai nefericită sesiune care s-a ținut vreodată.”

Atitudini diferite cu privire la neprihănirea prin credință

În următorii doi ani, Ellen White a fost implicată mult în activitatea din diferite teritorii, străduindu-se să conducă bisericile și conferințele la o mai adâncă și deplină înțelegere a importanței solii a neprihănirii prin credință. Ea a declarat despre acest adevăr biblic că deși „era nou pentru multe minți”, în realitate, constituia „un adevăr vechi, prezentat într-o nouă înfățișare”. -- Ellen G. White, *The Review and Herald*, July 23, 1889, retipărit în *Selected Messages*, 1:355.

În timpul următoarei sesiuni a Conferinței Generale, desfășurată la Battle Creek, în perioada 18 octombrie-5 noiembrie 1889, Ellen White a putut să declare; „La această adunare nu se repetă spiritul care a existat la Minneapolis. Toți conlucrează în armonie. Numărul delegaților este mare. Întrunirea noastră de la ora cinci dimineața se bucură de o bună participare, iar adunările sunt bune. Toate mărturiile pe care le-am ascultat au un caracter nobil. Delegații spun că anul care a trecut a fost cel mai bun din viața lor. Lumina care strălucește din Cuvântul lui Dumnezeu -- îndreptățirea prin credință, Hristos, Neprihănirea noastră -- este înțeleasă distinct și clar. Experiențele au fost foarte interesante.

Am participat la toate întrunirile, cu excepția a două adunări de dimineață. La ora opt, fratele Jones vorbește despre subiectul îndreptățirii prin credință și se manifestă un mare interes. Are loc o creștere a credinței și a cunoașterii Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos”. -- Ellen G. White, *Manuscript 10*, 1889, publicat în *Selected Messages*, 1:361.

Din nefericire, câțiva dintre conducătorii noștri din cadrul Conferinței

Generale și al instituțiilor de la Battle Creek s-au unit de partea opusă și au format un front puternic de împotrivire, chiar în inima lucrării bisericii. Dar, în anii ulterioari, mulți dintre cei care se asociaseră acestei partide și-au înțeles greșelile și au făcut mărturisiri mișcătoare. Totuși au fost unii care s-au împotrivit cu încăpățănare, începând cu anul 1890, câțiva dintre aceștia, care activau în domeniul administrației financiare a bisericii și a instituțiilor noastre, și-au făcut simțită influența. Ei sunt cei despre care Ellen White scria, în anul 1895, următoarele cuvinte, redată la pagina 363: „Subiectul neprihănirii prin credința în Hristos a fost ignorat de unii, deoarece este contrar spiritului lor și întregii lor experiențe de viață”.

În acest volum, începând cu pagina 76, se află referiri frecvente la Minneapolis și la evenimentele ulterioare, precum și la experiența unora care au fost implicați.

La sesiunea din anul 1888, Comitetul Conferinței Generale a fost schimbat substanțial. O. A. Olsen a fost chemat din Europa pentru a prelua președinția Conferinței Generale, înlocuindu-l pe George I. Butler. Fratele Butler era bolnav și, deși nu fusese prezent la Sesiunea Conferinței de la Minneapolis, s-a alăturat celor aflați de partea negativă a acelei dezbateri. După aceea, el a ieșit la pensie și a îngrijit, timp de zece ani sau mai mult, de soția sa invalidă, apoi a revenit în activitate, ocupând poziții de răspundere în cadrul bisericii.

Fratele Olsen, un bărbat care simpatizase pe deplin adevărul neprihănirii prin credință și fusese dintotdeauna loial sfaturilor Spiritului Profeției, a descoperit că îi era greu să rezolve anumite probleme existente la Battle Creek. Cele mai dificile au fost problemele legate de dezvoltarea rapidă a instituțiilor și de extinderea activității din Battle Creek, în detrimentul lucrării din alte părți.

Centralizarea administrativă și problemele asociate

La Sesiunea Conferinței Generale din anul 1889, a fost acordată o atenție considerabilă problemelor apărute în urma activității celor două mari case de editură, cea din Battle Creek și cealaltă, de pe Coasta Pacificului. A fost numit un comitet alcătuit din douăzeci și unu de persoane, care să studieze centralizarea activității publicistice a bisericii. Decizia cerea, de asemenea, considerarea înființării unei alte organizații similare, „în vederea exercitării drepturilor de proprietate și a controlului asupra tuturor instituțiilor de educație, aducându-le în felul acesta sub conducerea unui administrații unice. De asemenea, înființarea unei alte organizații care să exercite controlul asupra tuturor instituțiilor de sănătate.” -- The General Conference Bulletin, 6 noiembrie, 1889, 149. Comitetul numit a venit cu raportul său la sesiunea din anul 1891. Propunerea înaintată a fost aceea ca Asociația Conferinței Generale, în calitate de corporație înființată pentru a reprezenta interesele juridice ale bisericii, să preia toate acțiunile financiare ale activităților de publicare și să administreze casele de editură de la sediul central al Conferinței Generale. Era de înțeles faptul că, în condițiile în care acestei asociații juridice îi erau încredințate niște răspunderi atât de vaste, numărul membrilor ei trebuia să fie extins la douăzeci și unu. Conferința a adoptat aceste propuneri.

Rapoartele ulterioare arată că au fost luate măsuri și pentru centralizarea activităților bisericii din afara Statelor Unite, care fuseseră administrate de diferite comitete, și pentru a le așeza sub controlul Asociației Conferinței Generale, prin comitetul ei de douăzeci și unu de membri.

Conducătorii principali ai Comitetului Conferinței Generale erau, în același timp, și conducători ai Asociației Conferinței Generale. Cu toate acestea, în afară de membrii celor două comitete, care de obicei erau răspândiți în întreaga lume, activitățile administrative de rutină ajungeau, în cea mai mare parte, în sarcina câtorva oameni de la Battle Creek, dintre care

unii erau, în același timp, serios implicați în coordonarea instituțiilor locale.

Deși nu au avut loc toate schimbările intenționate prin decizia care cerea centralizarea, totuși măsurile aplicate au fost suficiente pentru a declanșa o serie de acțiuni pregătitoare și pentru a încărca Asociația Conferinței Generale cu obligațiile financiare ale caselor de editură, ale societăților pentru tratate, ale instituțiilor de învățământ și ale sanatoriilor din toată lumea. Deoarece Comitetul Executiv se întrunea doar rareori, deciziile de rutină, care influențau interesele bisericii de pretutindeni în lume, au ajuns în mod inevitabil să fie luate de o mână de oameni din Battle Creek -- adesea, nu mai mulți de patru, cinci sau șase. Ellen White a trimis solii de protest atât cu privire la acțiunile de centralizare administrativă, cât și cu privire la alte acțiuni care nu purtau acreditarea lui Dumnezeu. (Vezi Schițe din viața mea, pag. 319-330 [versiunea engleză -- n. tr.], capitolul „Pericolele adoptării strategiilor lumești în lucrarea lui Dumnezeu”.) Situația din Battle Creek, unde se aflau atât instituțiile, cât și Conferința Generală, pare să fie foarte bine rezumată în articolul „Să nu ai alți dumnezei în afară de Mine”, scris în septembrie 1895 și redat la paginile 359-364, în volumul prezent. Cititorului i se recomandă să parcurgă acest articol cu atenție.

Mesajele adresate de Ellen White fratelui Olsen, președintele Conferinței Generale și al Asociației Conferinței Generale, conțineau multe solii de muștrare pentru cei care intenționau să preia responsabilitatea luării unor decizii atât de strâns legate de lucrarea bisericii din întreaga lume. Multe dintre instrucțiunile date fratelui Olsen pot fi găsite în Testimonies to Ministers. Așa cum s-a menționat mai înainte, fratele Olsen a tipărit aceste solii, pentru ca instrucțiunile și avertizările să le poată fi trimise și altora.

Problemele cu implicații vaste ale casei de editură

Din nefericire, măsurile de urgență luate în primii ani în cadrul lucrării

de publicații, care au determinat casele de editură să se ocupe cu activități comerciale, au făcut ca aceste instituții să fie implicate serios în simple afaceri cu tipărituri. Astfel, uneori s-a ajuns la o situație în care 70 de procente din materiale erau tipărite în scop comercial și numai 30 de procente pentru biserică. Responsabilii cu interesele financiare ale caselor de editură și-au imaginat că lucrarea lor este aceea de a produce tipărituri, fapt care i-a făcut să accepte, în vederea publicării, manuscrise care nu ar fi trebuit să apară niciodată în tipografiile bisericii. (Vezi Testimonies for the Church 7:161-168 [versiunea engleză -- n, tr.], capitolul „Activitatea comercială”, și în Selected Messages 2:350, 351, capitolul „Pericolele hipnozei”.)

În același timp, câțiva oameni aflați în poziții de răspundere în lucrarea de publicații s-au abătut de la principiile fundamentale care guvernaseră instituțiile noastre cu privire la retribuirea personalului. Se credea că starea de prosperitate a lucrării se datora talentelor și abilităților deosebite ale celor care activau în domeniul administrativ, prin urmare, aceste persoane se cuvenea să fie favorizate prin acordarea de salarii deosebite, corespunzătoare poziției lor în administrație. Ca rezultat, anumiți oameni aflați în pozițiile cheie primeau o remunerație dublă față de remunerația unui muncitor calificat.

Același spirit a determinat administrația casei de editură de la Battle Creek să facă tot ce îi era posibil pentru a câștiga controlul asupra producțiilor literare pe care le tipărea. Acest fapt a condus la reducerea drepturilor de autor, care le reveneau autorilor cărților publicate. Ca urmare, venitul casei de editură a fost sporit, iar argumentul era că aceia care îndeplineau funcții administrative se aflau într-o poziție mai bună decât autorii cărților, atât pentru a înțelege nevoile cauzei, cât și pentru a ști cum să folosească profitul obținut din vânzarea literaturii. Ei considerau că este posibil ca autorii să nu fie capabili să administreze în mod corect drepturile ce le revin. Ellen White le-a adresat celor aflați în administrație mai multe

solii care subliniau că motivația unor asemenea planuri este bazată pe egoism. Sfaturile scrise în domeniul acesta se află în Testimonies for the Church 7:176-180. [versiunea engleză -- n. tr.].

Publicarea mărturiilor de către președintele Conferinței Generale

Influența metodelor egoiste și profitoare și exercitarea unei autorități despotice, așa cum o denumea Ellen White, era contagioasă. În speranța că se va putea opune efectelor rele ale unei asemenea influențe, fratele Olsen, președintele Conferinței Generale, a pus la dispoziția pastorilor bisericii multe dintre soliiile ce conțineau sfaturile adresate lui și altor conducători din Battle Creek în această perioadă critică. Soliile, publicate în formă de broșuri, le-au fost trimise ca instrucțiuni speciale pastorilor și lucrătorilor. Aceste broșuri erau prefăcute adesea de câte o declarație serioasă, semnată de președinte sau de Comitetul Conferinței Generale. În introducerea celei de a doua dintre broșuri, scrisă prin anul 1892, fratele Olsen declară:

„Considerăm că este datoria noastră să vă trimitem din nou câteva selecții din scrierile recente primite de la sora Ellen White, care încă nu au fost tipărite și, de asemenea, să vă atragem atenția asupra câtorva extrase foarte importante, dintre cele care au fost deja tipărite. Facem acest lucru pentru a vă îmbogăți cunoștințele cu privire la adevăruri vrednice de cea mai atentă considerație....

În ultimii trei ani, Duhul lui Dumnezeu le-a vorbit în mod special pastorilor noștri și poporului, îndemnându-i să arunce haina învechită a neprihănilor personale și să caute neprihănilor pe care o dă Dumnezeu prin credința în Isus Hristos. Dar, oh, cât de înceți și ezitanți am fost noi.... Mărturia și avertizările serioase ale Duhului lui Dumnezeu nu au beneficiat de răspunsul inimii noastre, așa cum a intenționat Dumnezeu. În anumite situații, am ajuns până acolo, încât ne-am considerat îndreptățiți să criticăm

mărturia și avertizările trimise de Dumnezeu pentru binele nostru. Aceasta este o problemă serioasă. și cu ce rezultat? Răceala inimii și pustiirea sufletului, care sunt cu adevărat alarmante.

Nu este timpul să lansăm un semnal de alarmă? Nu este timpul ca fiecare dintre noi să ia cu sine aceste lucruri acasă și să se întrebe personal: Nu cumva eu sunt acela?...

În mărturia următoare, pericolele care ne pândesc sunt indicate încă o dată, într-o modalitate pe care nu o putem confunda sau înțelege greșit. Întrebarea este: Vom asculta noi de sfatul lui Dumnezeu și îl vom căuta cu toată inima sau vom neglija aceste avertizări și le vom trata cu indiferență, așa cum am procedat de multe ori în trecut? Dumnezeu este serios față de noi, iar noi nu trebuie să-i răspundem cu întârziere.”

În 22 noiembrie 1896, fratele Olsen a scris următoarele cuvinte introductive pentru cel de-al șaselea dintre articolele oferite pastorilor:

„De-a lungul ultimelor luni, am primit din partea sorei Ellen White o serie de solii care conțin învățături dintre cele mai valoroase, atât pentru mine personal, cât și pentru toți lucrătorii noștri. Deoarece știu că toți cei angajați în vestirea adevărului prezent ar putea beneficia de aceste învățături și ar putea fi ajutați în activitatea lor, le-am tipărit pentru ei, sub forma unei broșuri. Nu mai este nevoie să vă adresez rugămintea să le studiați cu atenție și cu rugăciune, pentru că știu că veți proceda astfel.”

Scrierea unor asemenea solii tulburătoare de mustrare nu a fost o lucrare ușoară pentru Ellen White. Pe de altă parte, nici pentru cititori nu a fost prea ușor să accepte aplicarea soliiilor în experiența personală pentru a întreprinde corecturile care le erau solicitate. În anii 1890, președintele Conferinței Generale și Comitetul Conferinței Generale au publicat soliiile lui

Ellen White sub formă de broșuri, pentru ca toți pastorii să poată fi avertizați. Apoi, materialele au fost publicate din nou, în anul 1923, în volumul intitulat *Testimonies to Ministers*, pentru a fi în permanență la dispoziția pastorilor și administratorilor adventiști de ziua a șaptea, amintindu-le de pericolele care ar putea prejudicia în mod serios interesele lucrării lui Dumnezeu.

În muștrările adresate, Ellen White nu s-a referit la toți pastorii și administratorii. „Îmi tresaltă inima de bucurie”, scria ea, „datorită tuturor celor care lucrează cu umilință, îl iubesc pe Dumnezeu și se tem de El. Ei au o putere cu mult mai valoroasă decât cunoașterea intelectuală sau elocvența” (pag. 161). Pe parcursul articolelor, ea face referire, din loc în loc, la „unii” care au urmat o cale greșită, „unii” care au tratat cu indiferență soliile trimise de Dumnezeu.

Sfaturile care avertizează împotriva exercitării unei „autorități despotice”, sau acelea în care omul este îndemnat să nu aștepte călăuzirea semenilor în fiecare detaliu al lucrării sunt echilibrate cu atenție de alte sfaturi, cu privire la spiritul de independență în activitate, așa cum se poate vedea în paginile 314-316. Iar în paginile 327, 328, este adresat îndemnul ca președinții să fie susținuți și tratați cu încredere.

Acestea sunt datele care descriu contextul istoric al anilor 1890, în care au fost scrise soliile redate în *Testimonies to Ministers*. Ele expun o situație care se înrăutățea lună de lună și an de an, în timp ce Biserica Adventistă de Ziua a șaptea înainta serios în lucrarea de evanghelizare, în dezvoltare instituțională și programe misionare, pe măsură ce se apropia de sfârșitul secolului.

Conferința Generală din anul 1901

Tocmai revenită în Statele Unite după nouă ani de ședere în Australia,

Ellen White a fost invitată să participe la Sesiunea Conferinței Generale din anul 1901, desfășurată la Battle Creek. Aceasta era prima sesiune la care participa după o perioadă de zece ani. Președintele Conferinței Generale, G. A. Irwin, a rostit alocuțiunea de deschidere. Apoi, Ellen White a pășit în fața adunării, cu dorința de a vorbi. Ea s-a adresat cu seriozitate participanților, evidențiind modul în care lucrarea lui Dumnezeu fusese prejudiciată de faptul că un număr mic de conducători din Battle Creek au purtat responsabilități care depășeau capacitatea lor de administrare. Apoi, ea a declarat că aceste persoane și biserica în sine au avut de suferit pentru că lucrătorii fuseseră îndemnați să aștepte din partea lor o îndrumare detaliată cu privire la toate aspectele lucrării. Ea a menționat că unii dintre cei aflați în poziții de răspundere și-au pierdut spiritul de consacrare, care era atât de important pentru misiunea lor. Cu ocazia acelei întruniri, Ellen White a rostit cu glas tare: „Dorim acum o reorganizare. Vrem să punem o temelie nouă și să clădim pe un nou principiu.” -- The General Conference Bulletin, 3 aprilie, 1901.

Cele întâmplate în următoarele trei săptămâni constituie o istorie cutremurătoare. Solia a fost ascultată. Frații au început să lucreze cu mare atenție. S-au înființat Uniunile de Conferințe, care asociau mai multe conferințe locale în unități mai restrânse, oferind posibilitatea preluării răspunderilor de către oameni aflați mai aproape de locul de desfășurare al activităților. S-au luat măsuri pentru ca diferitele asociații care reprezentau domeniile de activitate ale bisericii, cum ar fi școala de Sabat, lucrarea misionară în cămin să devină departamente ale Conferinței Generale. Comitetul Conferinței Generale, constituit până atunci din treisprezece persoane, a fost extins la douăzeci și cinci de persoane. În anul 1903, acest comitet a fost extins și mai mult, incluzându-i pe cei implicați în conducerea departamentelor nou organizate în cadrul Conferinței Generale, în câțiva ani, responsabilitățile care, înainte de Conferința Generală din anul 1901, fuseseră purtate de o mână de oameni, au ajuns să fie preluate de un număr de cinci sute de persoane.

Această reorganizare a creat posibilitatea ca deciziile cu privire la desfășurarea lucrării din diferitele zone să fie luate de persoanele aflate la fața locului. Temelia așezată atunci a fost atât de solidă, încât mai târziu, când dezvoltarea bisericii a ajuns într-o nouă etapă, au putut fi înființate diviziunile Conferinței Generale, fără întâmpinarea niciunei opoziții notabile. În virtutea acestui plan, zonele mai extinse ale lucrării au fost asociate într-o structură organizatorică în care erau reunite mai multe uniuni de conferințe într-o diviziune.

Pedepsele lui Dumnezeu asupra instituțiilor din Battle Creek

Din nefericire, nu au fost ascultate chiar toate sfaturile adresate de Ellen White la Conferința Generală din anul 1901, Două dintre instituțiile aflate în Battle Creek nu au făcut schimbările recomandate, în mai puțin de douăsprezece luni, în noaptea de 18 februarie 1902, sanatoriul din Battle Creek a suferit un incendiu distrugător. Apoi, înainte de încheierea anului 1902, casa de editură a ars până la temelii. Această pierdere mare a fost identificată ca reprezentând o pedeapsă a lui Dumnezeu, pentru că oamenii nu au ascultat și nu au respectat sfaturile primite. Deși fuseseră avertizați, îndemnulurile au fost ignorate. Iar acum, Dumnezeu le-a vorbit într-o modalitate pe care nimeni nu o mai putea confunda.

Sediul bisericii a fost mutat departe de Battle Creek și de problemele de acolo și, prin Providența divină, a fost înființat un nou sediu la Washington, D. C. De asemenea, în capitala țării s-a înființat o nouă casă de editură, iar conducătorii au hotărât ca echipamentul și lucrătorii să se dedice în exclusivitate publicării învățăturilor bisericii. Sanatoriul a fost reconstruit la Battle Creek, dar, din nefericire, s-a desprins în scurt timp de biserică. Battle Creek a încetat să fie un centru denominațional, iar sediul mondial al bisericii a fost transferat în Takoma Park.

„Ca nu cumva să uităm”

Secțiunea finală a acestui volum este selectată, în principal, din soliile scrise în anii 1907 și 1914. Ellen White a avut ocazia de a revizui lucrarea Principii vitale cu privire la relații și îndeosebi articolul „Iehova este Regele nostru”, pe care l-a prezentat în august 1907, la adunarea de tabără din California de Sud, și articolul „Responsabilitatea individuală și unitatea creștină”, prezentat în ianuarie 1907 la Sesiunea Conferinței Generale din California. Articolele recapitulează punctele esențiale ale principalelor subiecte din acest volum. Reafirmarea sfaturilor adresate le amintește tuturor că uitarea acestor principii poate pune în pericol biserica.

Istoria poate să se repete, iar fapăturile omenești se pot face vinovate de faptul că uită. De-a lungul timpului, s-au făcut eforturi serioase pentru a evita repetarea greșelilor de la Battle Creek, Ellen White scria: „Nu avem a ne teme de nimic cu privire la viitor, cu excepția faptului de a uita modul în care ne-a călăuzit Dumnezeu în trecut”, (pag. 31). Administratorii și cei din activitatea pastorală a bisericii au în permanență la dispoziție aceste solii de avertizare și de muștrare pentru a-i ajuta să evite greșelile anilor de început. Strâns legate de aceste avertizări speciale sunt avertizările cu un caracter general, cu privire la platforma morală și spirituală înaltă a lucrării de păstorie.

Soliile existente în volumul acesta, care se apropie de inima și de sufletul celor ce îndeplinesc rolul de păstori ai turmei și a celor ce poartă responsabilități administrative, pot fi aplicate la timpul prezent, numai dacă se repetă condițiile descrise aici. Nimeni nu trebuie să greșească prin aplicarea acestor muștrări la adresa tuturor pastorilor, din orice perioadă. De asemenea, cunoașterea detaliată a unora dintre problemele și crizele ivite de-a lungul anilor nu trebuie să afecteze niciodată încrederea noastră în triumful

glorios al cauzei lui Dumnezeu.

Ellen White, căreia Dumnezeu i-a dezvăluit tainele inimii omenești, slăbiciunile și defectele naturii umane, nu și-a pierdut încrederea în lucrătorii aleși de El. Pentru ea, faptul că Dumnezeu le-a trimis solii de mustrare celor care greșeau nu a fost un indiciu că ei erau respinși, ci, mai degrabă, o dovadă a iubirii lui Dumnezeu, „căci Dumnezeu pedepsește pe cine iubește”. Iar retragerile neprevăzute care s-au ivit în lucrare, în miezul bătăliei dintre forțele răului și forțele neprihănirii, nu au făcut-o să cadă în descurajare, deoarece a înțeles că „în calitate de creștini loiali Bibliei, noi vom fi întotdeauna de partea celui biruitor” (Selected Messages 2:397), și că „Dumnezeul lui Israel își călăuzește încă poporul și va continua să fie cu el până la sfârșit”. (Life Sketches of Ellen G. White, 437, 438. [versiunea engleză -- n. tr.])

Această prefață are scopul de a informa cititorul cu privire la cadrul istoric în care a fost scris materialul conținut în volumul prezent. Există referințe cu privire la experiențe specifice, acțiuni și instituții care pot părea puțin ciudate pentru noi cei care trăim la atâtea decenii după desfășurarea evenimentelor. Pentru a oferi informațiile necesare unei mai bune înțelegeri a acestor referințe, au fost adăugate note suplimentare.

Misiunea celor ce se ocupă de administrarea scrierilor lui Ellen G. White nu este aceea de a explica sau a interpreta sfaturile ei. Este privilegiul și, în același timp, îndatorirea lor de a descrie cadrul istoric al unor situații specifice și de a prezenta în contextul corespunzător alte solii care pot ajuta cititorul să înțeleagă mai bine și să interpreteze corect scrierile. Realizarea acestei intenții și înaintarea triumfătoare a bisericii sub conducerea unor oameni temători de Dumnezeu, până la încheierea lucrării prețioase a lui Dumnezeu, constituie dorința sinceră a Consiliului de administrație al fundației Ellen G. White, Washington, D. C., 10 mai 1962.

Capitolul 1

Biserica lui Hristos

Obiectul atenției Sale supreme

Melbourne, Australia, 23 decembrie 1892, Stimați frați de la Conferința Generală, Mărturisesc înaintea fraților și surorilor mele că biserica lui Hristos, așa slabă și cu defecte cum pare a fi ea, este singurul obiect de pe pământ asupra căruia se îndreaptă atenția și grija Sa supremă. Deși invitația de a veni la El și de a fi mântuiți se adresează întregii lumi, Dumnezeu își însărcinează îngerii pentru a asigura ajutorul divin fiecărui suflet care vine la El, pocăit și plin de regrete. Dumnezeu se află personal chiar în mijlocul bisericii Sale, prin Duhul Sfânt. „Dacă ar trebui să ții socoteala nelegiuirilor, oh, Doamne, cine va putea să stea în picioare? Dar la Tine este iertarea, căci tu ești vrednic de teamă. Gândul meu se îndreaptă spre Domnul, sufletul meu îl așteaptă, și, în cuvântul Lui, îmi pun speranța. Sufletul meu îl așteaptă pe Domnul, mai mult decât așteaptă ei dimineața.... Israel să-și pună speranța în Domnul: căci la El este har și la El este deplină răscumpărare. Iar El îl va răscumpăra pe Israel din toate nelegiuirile lui.”

Stimați pastori și întreagă biserică, acestea să fie cuvintele noastre, rostite din inimi care răspund la marea bunătate și iubire ale lui Dumnezeu față de noi, ca popor, și față de fiecare personal. „Speranța lui Israel să fie în Domnul, de acum și până în veșnicii.” „Voi, care stați în Casa Domnului, în curțile casei Dumnezeului nostru, lăudați pe Domnul, căci Domnul este bun: cântați laude Numelui Său, căci este plăcut. Pentru că Domnul l-a ales pe Iacov, ca să fie al Lui și pentru că Israel este comoara Sa deosebită. Pentru că știu că Domnul este mare și că Domnul nostru este mai presus de toți dumnezeii.” Gândiți-vă, frații și surorile mele, că Domnul a ales un popor, biserica Sa, ca să fie o fortăreață a Lui în mijlocul unei lumi ruinate de păcat

și în mijlocul unei lumi răzvrătite, iar voința Sa este ca nicio autoritate să nu fie recunoscută în biserica Sa, nicio lege să nu fie respectată de ea, în afară de autoritatea și de Legea Sa.

Satana are o confederație numeroasă, biserica lui. Domnul Hristos îi cheamă pe oameni afară din sinagoga lui Satana, deoarece membrii ei sunt copii ai nelegiurii. Membrii bisericii lui Satana au lucrat și lucrează fără încetare pentru a respinge Legea divină și pentru a răspândi confuzie cu privire la deosebirea dintre bine și rău. Satana acționează cu o mare putere și se folosește de copiii neascultării ca să înalțe minciuna și apostazia în locul adevărului și al loialității față de Dumnezeu. În acest timp, puterea inspirației satanice lucrează prin slujitorii lui pentru a continua marea răzvrătire care a început în ceruri împotriva lui Dumnezeu.

Deosebiri precise și clare

În acest timp, biserica trebuie să îmbrace veșmintele ei frumoase -- „Hristos, Neprihănirea noastră”. Există deosebiri precise și clare, care trebuie să fie restabilite și exemplificate în fața lumii, prin înălțarea poruncilor lui Dumnezeu și a credinței lui Isus. Frumusețea simțirii trebuie să apară în toată strălucirea ei originală, în contrast cu diformitățile și cu întunericul necredincioșiei celor care s-au răzvrătit împotriva Legii lui Dumnezeu. Prin urmare, noi îl recunoaștem pe Dumnezeu și respectăm Legea Sa, ca temelie a guvernării Sale în cer și pe întregul pământ. Autoritatea lui Dumnezeu trebuie să fie păstrată distinctă și clară în fața lumii, și nicio lege care se află în contradicție cu Legea lui Iehova să nu fie recunoscută. Dacă, în revolta împotriva planurilor lui Dumnezeu, lumii i se îngăduie să influențeze deciziile și acțiunile noastre, planul lui Dumnezeu este înfrânt. Oricât de amăgitoare ar fi pretextele, dacă biserica nu este fermă în acest punct, în cărțile cerului se va scrie în dreptul ei o trădare a celor mai sacre adevăruri și o trădare a împărăției lui Hristos. Biserica este chemată în mod categoric și decisiv să înalțe principiile ei în fața întregului Univers și în fața împărățiilor

lumii, iar statornicia și loialitatea în păstrarea onoarei și a sfințeniei Legii lui Dumnezeu vor atrage atenția și vor stârni admirația chiar și a celor din lume. Datorită faptelor bune pe care le vor vedea, mulți vor fi determinați să-L slăvească pe Tatăl din cer. Loialitatea și credincioșia poartă acreditarea Cerului și nu pe aceea a stăpânilor lumii. Toți oamenii vor ști cine sunt ucenicii aleși și credincioși ai lui Hristos și, atunci când vor fi încoronați și glorificați, îi vor recunoaște ca fiind aceia care L-au onorat pe Dumnezeu și au fost onorați de El, dăruindu-le o slavă veșnică....

Domnul a înzestrat biserica Sa cu binecuvântări și capacități, ca să o facă în stare să prezinte în fața lumii o imagine a puterii Sale și pentru ca biserica Sa să fie desăvârșită în El, o reprezentare continuă a unei alte lumi, a lumii veșnice și o reprezentare a legilor care sunt mai înalte decât legile pământești. Biserica Sa trebuie să fie un templu, zidit după chipul celui divin, iar arhitectul îngeresc și-a adus din cer trestia aurită de măsurat, pentru ca fiecare piatră să poată fi tăiată după măsura divină și șlefuită pentru a străluci asemenea unui simbol al cerului, răspândind pretutindeni razele luminoase și curate ale Soarelui Neprihănirii. Biserica trebuie să fie hrănită cu mana cerească și păzită sub ocrotirea harului lui Dumnezeu, înveșmântată în armura desăvârșită a luminii și neprihănirii, ea este pe punctul de a se angaja în ultimul mare conflict. Focul va arde tot ce este impur și lipsit de valoare, iar influența adevărului va mărturisi în fața lumii despre caracterul lui sfințitor și înălțător....

Experimente divine

Prin manifestarea milei și a harului Său abundent, Domnul Isus face experimente asupra inimii omenești. El realizează transformări atât de uimitoare, încât Satana, în ciuda îngâmfwării lui și a faptului că toate confederațiile răului sunt unite împotriva lui Dumnezeu și a legilor guvernării Sale, stă și privește la aceste inimi care rezistă asemenea unor fortărețe de neînving în fața amăgirilor și a argumentelor lui înșelătoare.

Pentru Satana, ele sunt o taină de neînțeles. Îngerii lui Dumnezeu, serafimii și heruvimii, puterile însărcinate să coopereze cu oamenii privesc cu uimire și cu bucurie cum cei căzuți, care au fost cândva copii ai mâniei, dezvoltă acum, prin educația primită de la Hristos, caractere asemenea celui divin, devenind fiii și fiicele lui Dumnezeu și participând la lucrările și bucuriile cerului.

Domnul Hristos a investit în biserica Sa facilități ample, ca să poată primi înapoi o dobândă substanțială de slavă din partea moștenirii Sale răscumpărate. Înzestrată cu neprihănirea lui Hristos, această biserică este depozitara bogăției milei, a iubirii și a harului Său și, în cele din urmă, trebuie să fie văzută în toate splendoarea ei. În rugăciunea Sa de mijlocire, Domnul Hristos a declarat că iubirea Tatălui față de noi este la fel de mare ca iubirea față de El, unicul Său Fiu, și că noi vom fi pentru totdeauna împreună cu El, ajungând una cu Hristos și cu Tatăl. Această declarație este o minune pentru ostile cerului și este marea lor bucurie. Darul Duhului Sfânt, bogat, abundent și deplin, trebuie să fie pentru biserica Sa asemenea unui zid de foc, pe care puterile răului nu îl pot doborî. Domnul Hristos privește spre poporul Său, curățat și desăvârșit, ca fiind răsplata umilinței, iubirii și a tuturor suferințelor Sale, și reflectarea slavei Sale -- Hristos, fiind centrul din care radiază întreaga strălucire a slavei. „Binecuvântați sunt cei invitați la nunta Mielului.”

Biserica -- proprietatea lui Dumnezeu

Biserica este proprietatea lui Dumnezeu, și El își amintește fără încetare de biserica Sa, care se află în lume și este supusă ispitirilor lui Satana. Domnul Hristos nu a uitat niciodată zilele umilinței. Deși a trecut de la umilință la slavă, El nu a pierdut niciuna dintre însușirile Sale umane. El simte aceeași iubire plină de înțelegere și de duiosie și este fără încetare mișcat și îndurerat de suferința umană. Domnul poartă în minte o continuă amintire a faptului că a fost Om al durerilor și obișnuit cu suferința și nu uită

poporul care îl reprezintă și se străduiește să înalțe Legea Sa călcată în picioare. Domnul Hristos știe că lumea îi urăște pe cei care sunt ai Săi, așa cum L-a urât și pe El. Deși S-a înălțat la cer, încă există un lanț viu care îi leagă pe urmașii Săi credincioși de inima Sa plină de o infinită iubire. Chiar și cel mai slab și mai neînsemnat dintre ei este strâns legat de inima Sa prin legăturile simpatiei. Domnul nu uită niciodată că este Reprezentantul nostru și că poartă natura noastră.

Isus îngrijește de adevărata Sa biserică de pe pământ, a cărei dorință arzătoare este aceea de a coopera cu El în marea lucrare de salvare a sufletelor. El ascultă rugăciunile ei înălțate într-un spirit de pocăință și de ardoare, iar Cel Atotputernic nu poate rezista cererii niciunui mădular al trupului lui Hristos, care imploră eliberarea, când este ispitit și încercat. „Astfel, fiindcă avem un Mare Preot însemnat, care a străbătut cerurile -- pe Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu -- să rămânem tari în mărturisirea noastră. Căci n-avem un Mare Preot, care să n-aibă milă de slăbiciunile noastre, ci unul care în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi, dar fără păcat. Să ne apropiem cu deplină încredere de scaunul harului, ca să căpătăm îndurare și să găsim har, pentru ca să fim ajutați în vreme de nevoie.” Domnul Isus a trăit dintotdeauna spre a mijloci pentru noi. Ce binecuvântări nu poate primi adevăratul credincios prin mijlocirea Răscumpărătorului nostru? Biserica Sa, care urmează să intre foarte curând în cel mai serios și mai aspru conflict, este cel mai drag lucru pe care îl are Dumnezeu pe pământ. Confederațiile răului vor fi înzestrate cu o putere supranaturală, iar Satana va răspândi toate acuzațiile posibile împotriva celor aleși, pe care nu-i poate înșela prin amăgirile și minciunile lui diabolice. Dar, oare își va retrage mâna ocrotitoare Hristos, „Cel înălțat, ca să fie Domn și Mântuitor și să-i dea lui Israel pocăința și iertarea păcatelor”, Reprezentantul și Conducătorul nostru, își va închide El inima, își va trăda El promisiunile? Nu, niciodată, niciodată.

Identificat cu biserica Sa

Dumnezeu are o biserică, un popor ales, și dacă toți ar înțelege, așa cum am înțeles eu, cât de mult Se identifică Domnul Hristos cu poporul Său, nu s-ar mai auzi nicio solie de felul celor care condamnă biserica Sa ca fiind Babilon. Dumnezeu are un popor care conlucrează cu El și înaintează având ca scop slava Lui. Ascultați rugăciunea Reprezentatului nostru ceresc: „Tată, vreau ca acolo unde sunt Eu, să fie împreună cu Mine și aceia pe care Mi i-ai dat Tu, ca să vadă slava Mea, slavă pe care Mi-ai dat-o Tu”. Oh, cât de mult dorea Conducătorul divin să aibă biserica alături de El! Ei L-au urmat în suferință și umilință și cea mai mare bucurie a Lui era să-I aibă cu El pentru a-i face părtași la slava Sa. Domnul Hristos își afirmă dreptul de a avea biserica alături de El. „Vreau ca acolo unde sunt Eu, să fie împreună cu Mine și aceia pe care Mi i-ai dat Tu.” Făgăduințele legământului și ale înțelegerii Sale cu Tatăl prevedeau ca ei să fie cu El. Domnul prezintă cu reverență înaintea tronului harului răscumpărarea săvârșită pentru poporul Său. Învăluit în curcubeul făgăduinței, înlocuitorul și Garantul nostru înalță mijlocirea iubirii: „Tată, vreau ca acolo unde sunt Eu, să fie, împreună cu Mine și aceia pe care Mi i-ai dat Tu, ca să vadă slava Mea”. Noi îl vom vedea pe împărat în toată frumusețea Sa, iar biserica va fi proslăvită.

Acum putem să ne rugăm asemenea lui David: „Este timpul să lucrezi Doamne: căci ei au călcat legea Ta”. Oamenii s-au adâncit în neascultarea față de Legea lui Dumnezeu, până când au atins punctul unei indiferențe fără precedent. Ei se complac în neascultare și se apropie în grabă de limita răbdării și iubirii lui Dumnezeu, iar Dumnezeu va interveni în mod sigur. El își va apăra onoarea și va învinge nelegiuirea. Oare, poporul care respectă poruncile lui Dumnezeu va fi copleșit de nelegiuirea ce predomină? Oare, disprețul universal manifestat față de Legea lui Dumnezeu, îl va ispiti să acorde o importanță mai mică Legii care este temelia guvernării cerului și pământului? Nu. Biserica Sa va prețui, va sfîinți și va respecta Legea lui Dumnezeu cu atât mai mult, cu cât disprețul oamenilor față de ea este mai

mare. Ea poate rosti asemenea lui David: „Au călcat legea Ta. Dar eu iubesc poruncile Tale mai mult decât aurul; da, mai mult decât aurul curat. Toate poruncile Tale sunt drepte și urăsc orice cale rea.”

Biserica luptătoare nu este acum o biserică triumfătoare, dar Dumnezeu o iubește și, prin intermediul profetului, ne arată că El i Se opune lui Satana, care îi înfățișează pe copiii lui Dumnezeu ca fiind înveșmântați în cele mai negre și mai murdare haine, pretinzând dreptul de a-i distruge. Îngerii lui Dumnezeu îi apără de asalturile vrăjmașului. Profetul Domnului spune:

„El mi-a arătat pe marele preot Iosua, stând în picioare înaintea Domnului, și pe Satana stând la dreapta lui, ca să-l pârască. Domnul a zis lui Satana: «Domnul să te mustre, Satano! Domnul să te mustre, El care a ales Ierusalimul! Nu este el, Iosua, un tăciune scos din foc?» Dar Iosua era îmbrăcat cu haine murdare și totuși stătea înaintea îngerului. Iar îngerul, luând cuvântul, a zis celor ce erau înaintea Lui: «Dezbrăcați-l de hainele murdare de pe el!» Apoi a zis lui Iosua: «Iată că îndepărtez de la tine nelegiuirea și te îmbrac în haine de sărbătoare!» Eu am zis: «Să i se pună pe cap o mitră curată!» și i-au pus o mitră curată pe cap, și l-au îmbrăcat în haine, în timp ce îngerul Domnului stătea acolo. Îngerul Domnului a făcut lui Iosua următoarea mărturisire: «Așa vorbește Domnul oștirilor: Dacă vei umbla pe căile Mele și dacă vei păzi poruncile Mele, vei judeca și Casa Mea și vei priveghea asupra curților Mele, și te voi lăsa să intri împreună cu cei ce sunt aici.»

Învățătorii falși să fie evitați

Când se ridică oameni care pretind că au o solie de la Dumnezeu, dar, în loc de a lupta împotriva stăpânilor, puterilor și domniilor întunericului acestei lumi, împrăștie îndoieli cu privire la biserica luptătoare, întorcând armele împotriva acesteia, temeți-vă de ei. Acești oameni nu au acreditarea

divină. Dumnezeu nu le-a dat o asemenea lucrare de îndeplinit. Ei nu ar face decât să distrugă tocmai ce Dumnezeu dorește să refacă prin solia către Laodiceea. Dumnezeu provoacă răni doar pentru a vindeca, și nu pentru a duce la pierzare. Domnul nu i-a încredințat niciunui om o solie care să descurajeze și să deprime biserica. El dezaprobă, muștră și pedepsește, dar numai pentru a putea aproba și reface, în cele din urmă. Cât de fericită am fost în inima mea când am auzit, în raportul Conferinței Generale, că multe inimi au fost sensibilizate și convertite, că mulți au făcut mărturisiri umile și au curățat lucrurile murdare care se aflau la ușa inimii lor și Îl împiedicau pe Mântuitorul să intre. Cât de fericită am fost să știu că mulți L-au primit cu bucurie pe Domnul Isus, ca pe un oaspete ceresc. Cum se face că aceste articole care denunță biserica, declarând-o ca fiind Babilon³, au fost răspândite aproape în orice loc, exact în timpul în care biserica primea revărsarea Duhului lui Dumnezeu? Cum se face că oamenii pot fi atât de amăgiți, încât să își imagineze că strigătul îngerului constă în a-l chema pe poporul lui Dumnezeu afară tocmai din mijlocul bisericii care se bucură de timpul înviorării? Oh, dacă aceste suflete înșelate ar veni înăuntru, atunci ar primi binecuvântarea și ar fi înzestrate cu putere de sus.

Fiecare învățător trebuie să fie un elev, pentru ca ochii lui să fie unși cu alifia cerească și să vadă dovezile înaintării adevărului lui Dumnezeu. Dacă dorește cineva să-i lumineze pe alții, razele Soarelui Neprihănirii trebuie să strălucească mai întâi în inima lui. -- The Review and Herald, 18 februarie, 1890

Organizația și dezvoltarea

Se împlinesc aproape patruzeci de ani de când organizația a fost instituită în mijlocul poporului nostru [articol scris în anul 1901]. Eu am fost printre cei implicați în instituirea ei încă de la început. Cunosc dificultățile cu care am fost nevoiți să ne confruntăm, relele pe care organizația a trebuit să le corecteze, și am urmărit influența ei asupra dezvoltării lucrării. Încă din

perioada de început, Dumnezeu ne-a dat o lumină specială cu privire la acest subiect, iar această lumină, împreună cu lecțiile pe care le-am învățat din experiența organizării, ar trebui să fie luate în considerare cu atenție.

Încă de la început, lucrarea noastră a fost rapidă și îndrăzneată. Numărul membrilor noștri era mic și majoritatea făceau parte din categoriile mai sărace. Concepțiile noastre erau aproape necunoscute lumii. Nu aveam Case de rugăciune, doar câteva publicații, iar facilitățile pentru înaintarea lucrării erau foarte limitate. Oile erau împrăștiate de-a lungul drumurilor și la răspântii, în orașe, în sate și în cătune. Mesajul nostru era constituit din poruncile lui Dumnezeu și din credința lui Isus.

Unitate în credința și doctrină

Soțul meu, împreună cu frații Joseph Bates, Stephen Pierce, Hiram Edson și alți oameni inteligenți, nobili și loiali au fost printre cei care, odată cu trecerea timpului de la anul 1844 încoace, au cercetat adevărul ca pe o comoară ascunsă.

Ne adunam cu inima împovărată, rugându-ne să putem fi una în credință și în doctrină, fiindcă știam că Hristos nu este dezbinat. De fiecare dată, ne opream asupra câte unui subiect și îl cercetam. Deschideam Scripturile cu un simțământ de răspundere. Adesea posteam, ca să putem fi mai bine pregătiți pentru înțelegerea adevărului. După rugăciune stăruitoare, dacă vreo idee nu era înțeleasă o dezbăteam și fiecare își exprima opinia în mod deschis, apoi ne plecam din nou în rugăciune, iar cererile noastre stăruitoare se înălțau spre cer, ca Dumnezeu să ne ajute să ne privim în ochi fără rețineri și să putem fi una, așa cum Hristos și Tatăl sunt una. S-au vărsat multe lacrimi.

Am petrecut multe ore în felul acesta. Uneori rămâneam întreaga

noapte în cercetarea solemnă a Scripturilor, ca să putem înțelege adevărul pentru timpul nostru. În anumite ocazii, Duhul lui Dumnezeu venea asupra mea, iar pasajele dificile se limpezeau prin calea aleasă de Dumnezeu și după aceea se instaura o armonie deplină. Toți eram una în minte și în spirit.

Am căutat cu cea mai mare seriozitate ca Scriptura să nu fie răstălmăcită într-o modalitate în care să se potrivească opiniilor omenești. Am încercat să diminuăm cât se poate de mult deosebirile dintre noi, evitând să insistăm asupra punctelor care erau de o importanță minoră și asupra cărora existau păreri diferite. Povara fiecărui suflet era aceea de a răspândi în mijlocul fraților o atmosferă care să răspundă rugăciunii în care Domnul Hristos cerea ca ucenicii să fie una, după cum El și Tatăl sunt una.

Uneori, unul sau doi frați se împotriveau cu încăpățănare învățaturii prezentate și erau înclinați să se lase în voia simțămintelor firești ale inimii, dar, când se ivea o asemenea stare de spirit, întrerupeam cercetările și amânam întâlnirea, pentru ca fiecare dintre noi să poată avea ocazia de a se înfățișa personal în rugăciune înaintea lui Dumnezeu și, fără să conversăm între noi, studiam subiectul aflat în discuție, cerând lumină din cer. Ne despărțeam, adresându-ne cuvinte prietenoase, urmând să ne reîntâlnim cât mai curând posibil pentru a studia mai departe. Din când în când, puterea lui Dumnezeu venea asupra noastră într-o modalitate evidentă și, când lumina clară descoperea adevărul, plângeam și ne bucuram împreună. Noi îl iubeam pe Isus și ne iubeam unii pe alții.

Treptat, numărul nostru a crescut. Semințele semănate au fost udate de Dumnezeu, și El făcea ca rândurile noastre să se mărească. La început, pentru a ne închina și pentru a le prezenta adevărul celor care doreau să-l asculte, ne adunam în case particulare, în bucătării spațioase, în hambare, în grădini, în clase de școală, dar nu a trecut multă vreme și am fost în stare să clădim umile Case de rugăciune.

Instituirea ordinii bisericesti

Pe măsură ce numărul nostru creștea, era evident faptul că fără o formă de organizare ar fi existat o mare confuzie, iar lucrarea nu ar fi putut progresa cu succes. Organizația era indispensabilă pentru a asigura întreținerea pastorilor, pentru înaintarea lucrării în noi câmpuri, pentru protejarea atât a bisericii, cât și a pastorilor față de membrii lipsiți de seriozitate, pentru deținerea legală a proprietăților bisericesti, pentru publicarea adevărului prin intermediul presei și pentru multe alte scopuri.

Cu toate acestea, în rândul poporului nostru s-au manifestat simțăminte puternice de opoziție. Adventiștii de ziua întâi erau împotriva organizației, și majoritatea adventiștilor de ziua a șaptea cultivau aceleași idei. Am cerut de la Domnul, în rugăciuni stăruitoare, să ne ajute să înțelegem voia Sa, iar lumina primită prin Duhul Său a, fost aceea că în biserică trebuie să existe ordine și disciplină desăvârșită -- că organizația era esențială. Ordinea și organizarea sunt evidente pretutindeni în Univers, în toate lucrările lui Dumnezeu. Ordinea este legea cerului și trebuie să fie legea poporului lui Dumnezeu de pe pământ.

În instituirea organizației am trecut printr-o luptă grea. Fără a lua în considerare faptul că Domnul ne-a dat mărturie după mărturie cu privire la subiectul acesta, opoziția era puternică și a trebuit să ne confruntăm cu ea din nou și din nou. Dar noi știam că Domnul Dumnezeu este la cârmă și ne conduce prin providența Sa. Am început să ne organizăm și acest pas înainte a fost însoțit de o prosperitate evidentă.

Dezvoltarea lucrării ne solicita în domenii noi de activitate și eram pregătiți să ne angajăm. Domnul a condus mintea noastră, ca să înțelegem importanța lucrării de educație. Am înțeles nevoia de a avea școli în care

copiii noștri să aibă posibilitatea de a învăța fără a fi amenințați de ideile greșite ale unei filozofii false, astfel încât educația lor să poată fi în armonie cu principiile Cuvântului lui Dumnezeu. De asemenea, am fost îndemnați cu privire la nevoia de a avea o instituție medicală, atât pentru ajutorul și educarea poporului nostru, cât și ca mijloc de binecuvântare și iluminare a celorlalți. Aceste acțiuni erau o lucrare misionară de cea mai mare valoare.

Rezultatele unui efort

Lucrarea noastră nu era susținută prin daruri sau moșteniri, deoarece existau puțini oameni bogați printre noi. Care este secretul prosperității noastre? Noi am lucrat sub conducerea Căpeteniei mântuirii noastre. Dumnezeu a binecuvântat eforturile noastre unite. Adevărul s-a răspândit și a prosperat. Instituțiile s-au înmulțit. Sămânța de muștar a crescut, ajungând un copac mare. Sistemul de organizare s-a dovedit a fi un mare succes. Dăruirea sistematică a fost instituită în conformitate cu planul Bibliei. „Tot trupul bine încheșat și strâns legat prin ceea ce dă fiecare încheietură, își primește creșterea.” Pe măsură ce înaintam, sistemul nostru de organizare continua să se dovedească a fi eficient.

Nimeni să nu cultive ideea că putem să ne lipsim de organizație. Aceasta ne-a costat mult studiu și multe rugăciuni pentru înțelepciune, așa că știm că Dumnezeu ne-a răspuns, îndemnându-ne să ridicăm acest edificiu. El a fost construit prin îndrumarea lui Dumnezeu, după multe sacrificii și confruntări. Niciunul dintre frații noștri să nu fie atât de amăgit, încât să încerce să doboare acest edificiu, pentru că astfel veți aduce o stare de lucruri la care nici măcar nu visați. În Numele Domnului vă declar că organizația trebuie să rămână temeinică, stabilă și puternică. La porunca lui Dumnezeu - - „Mergeți înainte” -- noi am înaintat într-un timp în care dificultățile ce trebuiau depășite făceau ca progresul să pară a fi imposibil. Noi știm cât de mult a costat în trecut să împlinim planurile lui Dumnezeu, care ne-au făcut să fim poporul ce există în prezent. Prin urmare, să fim cu toții foarte atenți,

ca nu cumva să tulburăm mintea oamenilor tocmai cu privire la lucrurile pe care Dumnezeu le-a poruncit pentru prosperitatea și succesul nostru în înaintarea cauzei Sale.

Îngerii lucrează în mod armonios. Toate acțiunile lor sunt caracterizate de ordine desăvârșită. Cu cât imităm mai bine armonia și ordinea oștirilor îngerești, cu atât mai pline de succes vor fi eforturile lor în sprijinul nostru. Dacă nu înțelegem nicio necesitate a armoniei în acțiunile noastre și dacă modul nostru de acțiune este dezordonat, nedisciplinat și dezorganizat, îngerii, care sunt pe deplin organizați și lucrează într-o ordine desăvârșită, nu pot lucra cu succes în favoarea noastră. Ei se îndepărtează de noi plini de durere, deoarece nu sunt autorizați să binecuvânteze confuzia, tulburarea și dezorganizarea. Toți cei care doresc cooperarea solilor cerești trebuie să lucreze în armonie cu ei. Cei care au aprobată voința cerești în toate eforturile lor încurajează ordinea, disciplina și unitatea în acțiune, și atunci îngerii lui Dumnezeu pot coopera cu ei. Dar acești soli cerești nu vor apăra niciodată dezorganizarea, dezordinea și indisciplina. Toate aceste rele sunt rezultatul eforturilor lui Satana de a slăbi puterile noastre, de a ne distruge curajul și de a împiedica succesul lucrării.

Satana știe bine că succesul nu poate însoți decât acțiunile armonioase și ordonate. El știe bine că tot ce este în legătură cu Cerul se află într-o ordine desăvârșită, că acțiunile oștirilor îngerești sunt caracterizate de o supunere și o disciplină desăvârșite. Eforturile lui premeditate urmăresc să-i îndepărteze pe creștini cât se poate de mult de planurile cerești, prin urmare, el îi înșală chiar și pe cei din poporul lui Dumnezeu și îi face să creadă că ordinea și disciplina sunt dușmanii spiritualității, că singura lor posibilitate de a fi în siguranță este ca fiecare să-și urmeze propria cale și să-și păstreze poziția lui, deosebită de organizația credincioșilor care sunt uniți și lucrează în vederea instituirii disciplinei și a armoniei. Unii consideră că toate eforturile făcute pentru a stabili ordinea sunt un pericol și o restrângere a dreptului libertății personale și, ca urmare, trebuie să ne temem de ele ca

fiind papism. Aceste suflete devotate cred că este o virtute în a-și afirma libertatea de a gândi și a acționa în mod independent. Ele nu sunt dispuse să accepte părerile niciunui om și nu respectă nici o autoritate umană. Mi-a fost arătat că lucrarea specială a lui Satana este să-i facă pe oameni să creadă că Dumnezeu a rânduit ca ei să se descurce singuri și să-și aleagă propria cale, independenți de frații lor.

Responsabilitatea individuală și unitatea creștină

Dumnezeu conduce un popor afară din lume, așezându-l pe platforma înaltă a adevărului veșnic: poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus. El îi va disciplina și îi va educa pe cei ce fac parte din poporul Său. Ei nu vor fi în dezacord, unul crezând ceva, iar altul având o credință și concepții total opuse, așa încât fiecare să lucreze independent de ceilalți. Prin diversitatea darurilor și a responsabilităților pe care Dumnezeu le-a rânduit în biserică, ci vor ajunge cu toții la unitatea credinței. Dacă unul își urmează propriile păreri cu privire la adevărul Bibliei, fără a lua în considerare opiniile fraților săi, pretinzând dreptul de a avea propriile idei particulare, pe care apoi le impune și altora, cum poate să împlinească rugăciunea lui Hristos? Dacă se ridică un altul, și apoi un altul, fiecare afirmându-și dreptul de a crede și de a vorbi ce-i place, fără să ia în considerare credința bisericii, unde va fi armonia care a existat între Domnul Hristos și Tatăl Său și pentru care Domnul S-a rugat Tatălui, cerând ca ea să fie și între frații Săi?

Deși fiecare dintre noi are o lucrare și o responsabilitate personală înaintea lui Dumnezeu, nimeni nu trebuie să-și urmeze propria judecată în mod independent, fără a ține cont de simțămintele și de părerile fraților lui, deoarece un asemenea comportament ar duce la dezordine în biserică. Datoria pastorilor este aceea de a respecta judecata și gândirea fraților lor, dar, atât relația dintre ei, cât și relația dintre doctrinele pe care le prezintă, trebuie să fie verificate prin testul Legii și al Mărturiei, iar apoi, dacă inima lor se lasă învățată, nu va exista nicio dezbinare printre noi. Unii sunt

înclinați spre dezordine și se îndepărtează de marile pietre de hotar ale credinței, dar Dumnezeu îi îndeamnă pe slujitorii Lui să fie una în credință și în spirit.

În aceste zile este necesar ca unitatea noastră să aibă un caracter care să reziste încercării.... Avem multe lecții de învățat și multe, multe altele de care trebuie să ne dezvățăm. Numai Dumnezeu este infailibil. Cei care cred că nu vor fi nevoiți să renunțe niciodată la o idee preferată, că nu vor fi niciodată în situația de a-și schimba o opinie, vor fi dezamăgiți. Atâta vreme cât ținem la ideile și la opiniile noastre cu o insistență hotărâtă, nu putem avea unitatea pentru care S-a rugat Domnul Hristos.

Când un frate primește o lumină nouă asupra Scripturilor, trebuie să-și explice poziția în mod deschis, și fiecare slujitor trebuie să cerceteze Scripturile cu spiritul bunăvoinței, pentru a vedea dacă ideile prezentate pot fi susținute de Cuvântul Inspirat. „Robul lui Dumnezeu nu trebuie să se certe, ci să fie blând cu toți, în stare să-i învețe pe toți, plin de îngăduință răbdătoare, să-i îndrepte cu blândețe pe potrivnici, în nădejdea că Dumnezeu le va da pocăința, ca să ajungă la cunoștința adevărului.” (2 Timotei 2, 24.25.)

Ce a făcut Dumnezeu pentru noi!

Dacă ne gândim la istoria noastră din trecut, la modul în care am făcut fiecare pas înainte până la poziția în care ne aflăm în prezent, eu pot să spun: Lăudat să fie Dumnezeu! Când văd ce a făcut Dumnezeu pentru noi, sunt plină de uimire și de încredere în conducerea Domnului Hristos. Nu avem niciun motiv de teamă pentru viitor, decât acela de a uita modul în care ne-a condus Domnul.

Acum suntem un popor puternic, dacă ne punem încrederea în Domnul,

deoarece avem adevărurile puternice ale Cuvântului lui Dumnezeu. Avem toate motivele să fim plini de recunoștință pentru acest fapt. Dacă vom umbla în lumina care strălucește din scrierile vii ale lui Dumnezeu, vom avea responsabilități atât de mari, pe cât de mare este lumina care ne-a fost dată de Dumnezeu. Avem multe îndatoriri de îndeplinit, pentru că am fost făcuți depozitarii adevărului sacru, care trebuie să-i fie vestit lumii în toată frumusețea și slava lui. Suntem datori față de Dumnezeu să folosim toate mijloacele cu care ne-a înzestrat pentru a înfrumuseța adevărul prin sfințirea caracterului și pentru a le transmite soliile de avertizare, de mângâiere, de speranță și de iubire tuturor celor care se află în întunericul minciunii și al păcatului.

Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu pentru ce s-a realizat până acum prin asigurarea condițiilor de educație religioasă și intelectuală a tinerilor noștri. Mulți sunt pregătiți să îndeplinească responsabilități în diferitele ramuri ale lucrării, nu numai în America, ci și în străinătate. Presa a furnizat o literatură care a răspândit cunoștința adevărului până la mari depărtări. Toate aceste daruri care, asemenea unor pâraie, au umplut fluviul de binecuvântare, să fie recunoscute ca un motiv de a-I aduce mulțumiri lui Dumnezeu.

Avem astăzi o armată de tineri care pot face mult, dacă sunt încurajați și îndrumați cum se cuvine. Dorim ca adevărul să fie crezut de copiii noștri. Dorim să fie binecuvântați de Dumnezeu. Vrem ca ei să participe la planuri bine organizate pentru a-i ajuta pe alți tineri. Toți trebuie să fie atât de bine pregătiți, încât să poată reprezenta corect adevărul, dovedind speranța care este în ei și onorându-L pe Dumnezeu în orice ramură a lucrării pentru care sunt calificați....

Ca ucenici ai lui Hristos, este datoria noastră să răspândim lumina pe care știm că lumea nu o are. Oamenii lui Dumnezeu „să fie bogați în fapte bune, să fie darnici, gata să simtă împreună cu alții, așa ca să-și strângă

pentru vremea viitoare drept comoară o bună temelie pentru ca să apuce adevărata viață”. (1 Timotei 6, 18.19.)

Biserica rămășiței nu este Babilon

M-am întristat foarte mult, când am citit articolul publicat de fratele S.8 și de cei asociați cu el în lucrarea pe care o făcea. Fără consimțământul meu, ei au selectat pasaje din Mărturii și le-au introdus în articolul pe care l-au publicat, pentru a face să se creadă că scrierile mele susțin și aprobă poziția apărată de ei. Acest lucru nu este nici corect și nici drept. Prin asumarea unei libertăți necuvenite, au prezentat înaintea poporului o teorie care are menirea de a înșela și de a distruge. Mulți alții au procedat în acest fel, în trecut, și au făcut să se creadă că Mărturiile susțineau idei neîntemeiate și false.

Am primit o lumină care arată că poziția susținută de fratele S. și de simpatizanții lui nu este adevărată, dar zilele în care trăim vor fi caracterizate de abordări de felul: „uite, aici”, „uite, acolo”. Ca un exemplu al modului în care fratele S. și-a compilat articolul, vă voi relata următorul incident: Am scris o scrisoare particulară unuia dintre pastorii noștri, iar acesta, din bunăvoință, crezând că i-ar fi de folos și fratelui S., i-a trimis o copie. Dar fratele S., în loc de a o privi ca un material pentru folosul personal, a tipărit părți din scrisoare într-un articol, ca și cum ar fi fost o mărturie nepublicată, pentru a-și susține poziția personală. Este aceasta o procedură onorabilă? În mărturie nu exista nimic care să susțină poziția fratelui S., dar el a aplicat-o în mod greșit, așa cum fac mulți cu Scripturile, în dauna propriului suflet și a sufletelor altora. Dumnezeu îi va judeca pe cei ce își asumă drepturi necuvenite și folosesc mijloace dezonorante cu scopul de a da importanță și putere de influență ideilor pe care ei le consideră a fi adevăr. Prin folosirea unei scrisori particulare, trimise unei alte persoane, fratele S. a abuzat de intenția binevoitoare a celui care dorise să îl ajute. Pasajele publicate în articolul cu privire la Strigătul cu glas tare și căderea bisericilor, dovedește că Duhul Sfânt al lui Dumnezeu nu lucrează prin el. „După roadele lor îi veți

cunoaște.”

Cei care citesc articolele scrise în apărarea acestor poziții false vor rămâne cu impresia că eu susțin ideile respective și că sunt de partea autorilor lor în lucrarea de proclamare a concepțiilor pe care ei le numesc „o lumină nouă”. Știu că în soliile lor sunt unele adevăruri, dar adevărul este deformat și greșit aplicat prin asocierea lui cu ideile false. Fratelui care le-a transmis acelor oameni copiile scrisorii primite de la mine aș dori să-i spun următoarele: Nu am nicio intenție de a te muștra și nimeni nu trebuie să te învinuiască în privința aceasta. Dacă intenția și motivele tale au fost bune, iar eu te-aș judeca greșit și te-aș muștra, ar însemna să atrag asupra mea dezaprobarea lui Dumnezeu. Dacă fratele pe care ai dorit să-l ajuți și-a asumat libertăți necuvenite, trădând încrederea ta, nu trebuie să te simți vinovat și să te întristezi din cauza lipsei lui de loialitate.

Îndrumări pentru ucenici

În Mărturii se află lucruri care nu au fost scrise pentru cei din lume, în general, ci pentru copiii credincioși ai lui Dumnezeu și nu este potrivit ca îndrumările, avertismentele, muștrările sau sfaturile de acest fel să fie prezentate în public pentru lume. Însuși Răscumpărătorul lumii, Trimisul lui Dumnezeu, Cel mai mare învățător pe care L-au cunoscut vreodată oamenii, a prezentat unele învățături doar pentru ucenici și nu pentru lume. Deși a avut solii pentru mulțimea care se aduna pe urmele Sale, totuși El a avut o lumină specială și învățături doar pentru urmașii Săi și nu le-a prezentat tuturor celor care îl ascultau, deoarece nu ar fi fost nici înțelese, nici prețuite de ei. Domnul și-a trimis ucenicii să predice, iar când s-au întors din prima lor lucrare misionară și au avut de relatat diferite experiențe cu privire la succesul lor în predicarea Evangheliei împărăției lui Dumnezeu, El i-a invitat: „Veniți singuri la o parte, într-un loc pustiu, și odihniți-vă puțin”. În acest loc de retragere, Isus le-a adresat urmașilor Săi îndrumările, sfaturile, avertizările și muștrările pe care le-a considerat necesare cu privire la modul

lor de a lucra, dar învățăturile pe care le-a dat cu acea ocazie nu trebuiau să-i fie prezentate mulțimii, deoarece cuvintele Sale erau destinate doar ucenicilor.

De multe ori, când a făcut lucrări de vindecare, Domnul Hristos i-a avertizat pe cei pe care îi binecuvântase să nu spună nimănui despre fapta Sa. Ei ar fi trebuit să asculte îndemnul Lui și să înțeleagă faptul că Domnul Hristos nu le ceruse să păstreze tăcerea fără temeii, ci a avut un motiv pentru porunca Sa, iar ei nu ar fi trebuit să desconsidere în niciun fel dorința Sa explicită. Ar fi trebuit să fie suficient pentru ei să știe că El dorea ca să păstreze secretul și că motivele cererii Sale insistente erau bune. Domnul știa că vindecarea bolnavilor, minunile făcute pentru a reda vederea orbilor sau pentru a-i curăța pe leproși îi puneau viața în pericol, deoarece, dacă nu erau dispuși să accepte dovezile aduse de El cu privire la misiunea Sa divină, preoții și conducătorii le-ar fi răstălmăcit și falsificat și ar fi formulat acuzații împotriva Lui. Este adevărat că Domnul Hristos a făcut multe minuni în public, cu toate acestea, în unele cazuri, El le-a cerut celor pe care i-a binecuvântat să nu-i spună nimănui ce făcuse pentru ei. Când era stârnită prejudecata, când invidia și gelozia erau cultivate și era împiedicat să lucreze, El părăsea acele cetăți și mergea în căutarea celor doritori să asculte și să prețuiască adevărul pe care venise să-l împărtășească.

Domnul Isus a considerat necesar să le explice ucenicilor multe lucruri pe care El nu le-a prezentat mulțimii. El le-a descoperit cu claritate motivul urii cărturarilor, fariseilor și preoților față de ei și le-a vorbit despre suferința, trădarea și moartea Sa, dar nu a spus aceste lucruri la fel de deschis înaintea lumii. Domnul a avut solii de avertizare pentru urmașii Săi, cărora le-a descoperit evenimentele nefericite care urmau să aibă loc și la care trebuiau să se aștepte. El le-a dat îndrumări prețioase, pe care nici măcar ei nu le-au înțeles până după moartea, învierea și înălțarea Sa la cer. Când Duhul Sfânt S-a revărsat asupra lor, ei și-au amintit tot ce le spusese Domnul.

Un act de trădare al încrederii

Dacă Domnul Isus ar fi dezvăluit în public lucrurile pe care le prevăzuse să rămână tainice, ucenicii ar fi adus prejudicii cauzei adevărului, ar fi provocat respingerea, și acest fapt ar fi însemnat o trădare a încrederii sfinte ce le fusese acordată. Domnul i-a adresat poporului Său solii potrivite de avertizare, muștrare, sfătuire și îndrumare, dar nu este bine să scoatem aceste solii din contextul lor și să le așezăm într-un cadru în care să pară că întăresc niște solii greșite, în articolul publicat de fratele S. și de asociații lui, el acuză biserica lui Dumnezeu ca fiind Babilon și îi cheamă pe oameni să se despartă de ea. O asemenea lucrare nu este nici onorabilă, nici corectă. În alcătuirea lucrării lor, ei au folosit numele meu și scrierile mele pentru a susține ceva ce eu dezaproab și denunț ca fiind o greșeală. Cei la care va ajunge acest articol îmi vor atribui mie responsabilitatea pentru falsa concepție prezentată, deși este categoric opusă atât luminii pe care am primit-o de la Dumnezeu, cât și învățăturilor aflate în scrierile mele. Fără nicio ezitare, declar că aceia care insistă asupra acestei lucrări sunt amăgiți într-o mare măsură.

O solie falsă

Mulți ani la rând, am declarat în mod repetat și deschis că atunci când apare cineva cu pretenția că are o mare lumină și, în același timp, susține idei care dărâmă lucrarea pe care Domnul a zidit-o prin slujitorii Săi, acea persoană se află într-o mare amăgire și nu lucrează în direcția în care lucrează Domnul Hristos. Cei care afirmă că bisericile adventiste de ziua a șaptea constituie Babilonul, sau că fac parte din Babilon, ar face mai bine să rămână acasă. Să se oprească și să se gândească la solia care trebuie să fie proclamată în acest timp. În loc de a coopera cu slujitorii divini pentru pregătirea unui popor care să reziste în ziua Domnului, ei i s-au alăturat pârâșului fraților, care îi condamnă înaintea lui Dumnezeu zi și noapte. Slujitorii satanici au ieșit din întuneric și i-au inspirat pe oameni să se

unească într-o confederație a răului, ca să ducă în rătăcire, să tulbure și să aducă un mare necaz peste poporul lui Dumnezeu. Pentru că adventiștii de ziua a șaptea nu-i vor aduce omagiu papalității, prin respectarea duminicii, instituția puterii lui antihrist, întreaga lume va fi stârnită la vrăjmășie împotriva lor. Scopul lui Satana este acela de a face ca ei să fie șterși de pe fața pământului, pentru ca supremația lui asupra lumii să nu mai poată fi pusă la îndoială.

Acuzațiile lui Satana

Profetului i s-a descoperit în viziune scena în care Satana acuză poporul lui Dumnezeu. El relatează: „El mi-a arătat pe marele preot Iosua, stând în picioare înaintea îngerului Domnului, și pe Satana stând la dreapta lui, ca să-l părăscă”. Isus este Marele nostru Preot în cer. Ce lucrare îndeplinește El? Domnul mijlocește și face ispășire pentru poporul Său, care crede în El. Prin neprihănirea Sa atribuită, ei sunt acceptați de Dumnezeu ca fiind aceia care mărturisesc înaintea lumii că sunt de partea Sa, prin faptul că respectă toate poruncile Lui. Satana îi urăște cu înverșunare și manifestă față de ei același spirit pe care l-a manifestat față de Domnul Isus, când a fost pe pământ. Când S-a aflat înaintea lui Pilat, conducătorul roman a căutat să-L scape și a dorit ca poporul să aleagă să-L elibereze pe Domnul Isus de chinurile prin care avea să treacă. El i-a adus înaintea mulțimii zgomotoase pe Fiul lui Dumnezeu și pe criminalul Baraba și a întrebat: „Pe care din amândoi voțiți să vi-l slobozesc? Pe Baraba sau pe Isus care se numește Hristos?” Ei au răspuns: „Pe Baraba”. Atunci, Pilat le-a zis: „Dar ce să fac cu Isus care se numește Hristos?” Ei au răspuns cu toții: „Să fie răstignit!”

Când i s-a cerut să aleagă între Fiul lui Dumnezeu și criminalul Baraba, lumea instigată de spiritul de vrăjmășie al lui Satana a preferat mai degrabă un tâlhar, decât pe Domnul Isus. Argumentele înșelătoare ale celor aflați în poziții înalte au determinat mulțimea ignorantă să-L respingă pe Fiul lui Dumnezeu și să aleagă în locul Său un tâlhar. Să ne aducem aminte că trăim

încă în aceeași lume în care Domnul Isus, Fiul lui Dumnezeu, a fost respins și răstignit, în aceeași lume asupra căreia încă apasă vinovăția disprețului față de Hristos și a alegerii unui tâlhar în locul Mielului fără prihană al lui Dumnezeu. Dacă nu ne pocăim personal înaintea lui Dumnezeu pentru că am călcat Legea Sa și dacă nu credem în Domnul nostru Isus Hristos, pe care lumea L-a respins, vom rămâne sub condamnarea alegerii lui Baraba, în locul lui Hristos cel neprihănit. Întreaga lume se află astăzi sub acuzația de a-L fi respins și de a-L fi ucis în mod deliberat pe Fiul lui Dumnezeu. Mărturia Cuvântului dovedește că, dacă li s-ar oferi o a doua ocazie, iudeii, neamurile, regii, guvernatorii, pastorii, preoții și orice om -- din toate categoriile sociale și toate grupările care manifestă același spirit de invidie, ură, prejudecată și necredință, pe care l-au manifestat cei care L-au condamnat la moarte pe Fiul lui Dumnezeu -- ar face la fel ca iudeii din timpul lui Hristos. Ei ar împărtăși același spirit care a cerut moartea Fiului lui Dumnezeu.

În scena care reprezintă lucrarea lui Hristos pentru noi și acuzația insistentă a lui Satana împotriva noastră, Iosua este marele preot și mijlocește pentru poporul care respectă poruncile lui Dumnezeu. În același timp, Satana îi înfățișează pe cei din poporul lui Dumnezeu ca fiind plini de păcate și prezintă înaintea lui Dumnezeu o listă cu fărădelegile pe care chiar el i-a ispășit să le săvârșească de-a lungul timpului, pretinzând că, din cauza păcatelor lor, ar trebui să fie dați în mâinile lui pentru a fi nimiciți. Satana susține că ei nu ar trebui să fie apărați de îngerii păzitori împotriva confederației răului. El este plin de furie, pentru că nu-i poate prinde pe cei din poporul lui Dumnezeu în mrejele lumii, ca să-i determine să i se supună pe deplin. Împărații, domnitorii și conducătorii lumii s-au așezat în tabăra antihristului și sunt reprezentați de balaurul care pornește război împotriva sfinților -- împotriva celor ce respectă poruncile lui Dumnezeu și au credința lui Isus. În vrăjmășia lor împotriva poporului lui Dumnezeu, ei se dovedesc vinovați de același păcat al alegerii lui Baraba în locul Domnului Hristos.

Lumea chemată să dea socoteală

Dumnezeu este în conflict cu lumea. Când va începe judecata și se vor deschide cărțile cerului, Dumnezeu va avea de judecat un raport îngrozitor, care i-ar face acum pe oameni să tremure, dacă nu ar fi orbiți și amăgiți de înșelăciunile lui Satana. Dumnezeu va chema lumea să dea socoteală pentru moartea unicului Său Fiu, pe care ea l-a crucificat din nou și din nou, prin toate scopurile și intențiile ei, și pe care L-a supus rușinii publice, prin persecutarea poporului Său. Lumea L-a respins pe Domnul Hristos în persoana sfinților Lui, a refuzat soliile Sale prin refuzul soliilor rostite de profeții, apostolii și trimișii Săi. I-a respins pe cei care au fost colaboratori ai lui Hristos și va trebui să dea socoteală.

Satana este capul tuturor pârâșilor fraților, dar, care este răspunsul Domnului, când el prezintă păcatele poporului lui Dumnezeu? El spune: „Domnul să te mustre [nu pe Iosua, care este reprezentantul poporului încercat și ales al lui Dumnezeu] Satano! Domnul să te mustre, El care a ales Ierusalimul! Nu este el, un tăciune scos din foc? Dar Iosua era îmbrăcat cu haine murdare, și totuși stătea în picioare înaintea îngerului.” Satana îi înfățișa pe cei din poporul ales și credincios al lui Dumnezeu ca fiind plini de murdărie și de păcat. El putea să descrie anumite fărâdelegi de care s-au făcut vinovați. Oare nu el fusese acela care pusese întreaga confederație a răului să-i determine, prin metodele lui seducătoare, să săvârșească tocmai acele păcate de care îi acuza? Dar ei se pocăiseră și primiseră neprihănirea lui Hristos. Prin urmare, poporul stătea în picioare înaintea lui Dumnezeu, îmbrăcat în veșmintele neprihănirii lui Hristos, iar „îngerul a luat cuvântul și a” zis celor ce erau înaintea Lui: „Dezbrăcați-l de hainele murdare de pe el!” Apoi a zis lui Iosua: „Iată că îndeprătez de la tine nelegiuirea și te îmbrac cu haine de sărbătoare!” Toate păcatele de care se făcuseră vinovați erau iertate, iar ei stăteau înaintea lui Dumnezeu ca aleși și drești, nevinovați și desăvârșiți, ca și când nu ar fi păcătuit niciodată.

Un cuvânt de încurajare

„Eu am zis: «Să i se pună pe cap o mitră curată!» și ei [îngerii lui Dumnezeu] i-au pus o mitră curată pe cap și l-au îmbrăcat cu haine, în timp ce îngerul Domnului [Isus, Răscumpărătorul] stătea acolo, îngerul Domnului a făcut o mărturisire: Așa vorbește Domnul oștirilor: «Dacă vei umbla pe căile Mele și dacă vei păzi poruncile Mele, vei judeca Casa Mea și vei priveghea asupra curților Mele, și Eu te voi lăsa să intri împreună cu cei ce sunt aici.»” Doresc ca toți aceia care pretind a crede adevărul prezent să se gândească serios la lucrurile minunate prezentate în acest capitol. Oricât de slab și de neputincios ar fi poporul lui Dumnezeu, cei care se întorc la El, în această generație nelegiuită și degradată, și îl aleg din nou ca Domn al vieții lor, ridicându-se pentru a apăra Legea Sa sfântă și pentru a sta la spărtura făcută de omul fărădelegii, sub conducerea lui Satana, vor fi considerați copii ai lui Dumnezeu și, prin neprihănirea lui Hristos, vor fi sta desăvârșiți înaintea lui Dumnezeu. Adevărul nu va rămâne pentru totdeauna doborât la pământ pentru a fi călcat în picioare de oameni. Adevărul va fi respectat și mărit, va răsări și va lumina în toată strălucirea lui și va rămâne statornic din veșnicii în veșnicii.

Acuzațiile nu vin de la Dumnezeu

Dumnezeu are un popor asupra căruia este îndreptat interesul întregului cer și care este singurul obiect drag inimii Sale, pe întregul pământ.⁹ Toți cei care citesc aceste cuvinte să se gândească bine la ele, pentru că eu le-aș întipări adânc în fiecare minte, în Numele lui Isus. Când cineva se ridică, indiferent dacă este din mijlocul nostru sau din afară, și, pretinzând că are de prezentat o solie, declară că poporul lui Dumnezeu face parte din Babilon și îi cheamă cu insistență pe cei credincioși să iasă din el, puteți fi siguri că nu rostește o solie adevărată. Să nu-l primiți și să nu-i dați crezare, pentru că Dumnezeu nu vorbește prin el și nici nu i-a încredințat vreo solie, ci a pornit fără să fi fost trimis. Solia conținută de articolul „Strigătul cu glas tare” este

o amăgire. Asemenea solii vor mai veni în viitor și se va susține că sunt trimise de Dumnezeu, dar pretenția va fi falsă, deoarece nu aduc lumină, ci întuneric. Împotriva poporului lui Dumnezeu vor fi întotdeauna solii de acuzare, asemenea lucrării lui Satana care acuză poporul lui Dumnezeu. Aceste solii vor fi proclamate chiar în timpul în care Dumnezeu îi vorbește poporului Său, chemându-l: „Scoală-te, luminează! Căci lumina ta vine și slava Domnului răsare peste tine. Căci iată, întunericul acoperă pământul și negură mare popoarele, dar peste tine răsare Domnul, și slava Lui se arată peste tine.”

O lucrare de amăgire

Veți constata că aceia care vestesc o solie falsă sunt lipsiți de un înalt simț al onoarei și de integritate morală. Ei îi vor înșela pe oameni, amestecând ideile lor greșite cu Mărturiile sorei White și folosind numele ei pentru a întări lucrarea lor. Ei selectează din Mărturii acele pasaje pe care consideră că le pot deforma în scopul de a-și susține poziția și le așază într-un context fals, astfel încât ideile greșite să pară a fi vrednice de încredere și să fie acceptate de popor. Acești autori interpretează în mod tendențios și răstălmăcesc soliile pe care Dumnezeu le-a adresat pentru avertizarea, sfătuirea, muștrarea și mângâierea celor care vor constitui poporul rămășiței Sale. Cei care acceptă Mărturiile ca fiind solii venite de la Dumnezeu vor fi ajutați și binecuvântați prin ele, dar cei care preiau doar anumite părți din acestea, în scopul de a-și susține teoriile sau ideile personale și a-și justifica ideile lor greșite, nu vor fi binecuvântați și nici nu vor beneficia de învățăturile Mărturiilor. A spune că Biserica Adventistă de Ziua a șaptea este Babilonul înseamnă a repeta afirmația lui Satana, care este pârâșul fraților lui, acuzându-i înaintea lui Dumnezeu zi și noapte. Prin folosirea greșită a Mărturiilor, oamenii sunt încurcați, deoarece nu pot înțelege relația dintre Mărturii și ideile celor care greșesc, iar Dumnezeu a intenționat ca Mărturiile să-și aibă întotdeauna un loc anume în contextul adevărului.

Cei care susțin o idee greșită vor spune: „Așa zice Domnul”, dar, în realitate, „Domnul nu le-a vorbit”. Ei aduc o mărturie în favoarea unei minciuni, nu în favoarea adevărului. Dacă aceia care au proclamat solia că biserica este Babilon ar fi folosit banii cheltuiți pentru publicarea și răspândirea acestei minciuni, în scopul de a zidi, și nu de a dărâma, ar fi dovedit prin aceasta că sunt poporul pe care Dumnezeu îl călăuzește.

O mare lucrare trebuie să fie îndeplinită în lume, și mai ales în țările străine. Este nevoie de școli, astfel încât tinerii, copiii și cei mai în vârstă să poată fi pregătiți cât mai repede pentru a începe să lucreze în teritoriile misionare. Lucrarea din străinătate are nevoie nu numai de pastori, ci și de lucrători înțelepți și înzestrați în toate domeniile. Din toate părțile lumii, se aude strigătul macedonean: „Treci și ajută-ne”. Având în vedere că asupra noastră apasă răspunderea de a merge și de a predica Evanghelia la orice făptură, nevoia de oameni și de mijloace materiale este mare. Satana caută pe orice cale să micșoreze resursele pentru a-i împiedica pe oameni să se angajeze tocmai în lucrarea pe care ar trebui să o facă. Este nevoie de bani pentru a construi Case de rugăciune și școli în care să fie pregătiți misionari și este nevoie de tineri și de tinere capabile să lucreze cu răbdare, cu inteligență și cu toată perseverența, devenind uneltele necesare pentru pregătirea unui popor care să reziste în marea zi a lui Dumnezeu. Dar, în loc de a fi folosiți pentru facerea binelui, acești bani sunt deturnați spre rău și spre blestem.

Ziua cea mare a lui Dumnezeu se apropie în grabă. Avem o mare lucrare de îndeplinit și trebuie să o facem repede. Cu toate acestea, vedem că în mijlocul nostru sunt unii care pretind a crede adevărul prezent, dar nu știu să investească mijloacele materiale ce le-au fost încredințate și, din cauza lipsei de umilință și de smerenie a inimii, nu înțeleg cât de mare este lucrarea. Toți cei care învață de la Isus vor lucra împreună cu Dumnezeu. Cei care continuă să proclame ideile false, consumând timp și bani într-o lucrare zadarnică, lasă pe umerii adevăraților lucrători o povară suplimentară,

deoarece, în loc de a-și dedica timpul pentru susținerea adevărului, acești lucrători sunt nevoiți să se ocupe de combaterea lucrării celor care proclamă minciuni și pretind că au o solie din cer.

Dacă ar fi simțit necesitatea de a răspunde la rugăciunea adresată de Domnul Hristos Tatălui Său, chiar înainte de răstignirea Sa -- ca ucenicii Lui să fie una, după cum El și Tatăl erau una -- aceia care au făcut acest fel de lucrare nu ar fi risipit mijloacele ce le-au fost încredințate și care erau atât de necesare pentru înaintarea adevărului. Ei nu ar fi risipit timpul prețios și aptitudinile lor pentru a răspândi idei greșite, făcând în felul acesta ca timpul lucrătorilor adevărați să fie devotat combaterii și înăbușirii influenței lor. O asemenea lucrare nu este inspirată de Dumnezeu, ci de Satana.

„Cine dintre voi se teme de Domnul, să asculte glasul Robului Său! Cine umblă în întuneric și n-are lumină, să se încreadă în Numele Domnului și să se bizuie pe Dumnezeu lui! Iar voi toți care aprindeți focul și puneți tăciuni pe el, umblați în lumina focului vostru și în tăciunii pe care i-ați aprins. Din mâna Mea vi se întâmplă aceste lucruri, ca să zăceți în dureri.” Solia vestită de aceia care au predicat că biserica este Babilon a lăsat impresia că Dumnezeu nu are nicio biserică pe pământ.

O biserică vie

Oare Dumnezeu nu are nicio biserică vie pe pământ? El are o biserică, dar aceasta este o biserică luptătoare, nu o biserică triumfătoare. Ne pare rău că în ea sunt membri cu greșeli, că în mijlocul grâului există neghină. Domnul Isus spunea: „împărăția cerurilor se aseamănă cu un om care a semănat o sămânță bună în țarina lui. Dar, pe când dormeau oamenii, a venit vrăjmașul lui, a semănat neghină între grâu și a plecat. Când au răsărit firele de grâu și au făcut rod, a ieșit la iveală și neghina. Robii stăpânului casei au venit și i-au zis: «Doamne, n-ai semănat sămânță bună în țarina ta? De unde

are dar neghină?» El le-a răspuns: «Un vrăjmaș a făcut lucrul acesta». și robii i-au zis: «Vrei dar să mergem s-o smulgem?» «Nu», le-a zis el, «ca nu cumva, smulgând neghina să smulgeți și grâul împreună cu ea. Lăsați-le să crească amândouă până la seceriș și, la vremea secerișului, voi spune secerătorilor: „Smulgeți întâi neghina și legați-o în snopi, ca s-o ardem, iar grâul strângeți-l în grânarul meu”».”

În parabola grâului și neghinei, înțelegem că neghina nu trebuie să fie smulsă, pentru ca grâul să nu fie smuls împreună cu ea. Opiniile și judecata omenească ar putea face greșeli grave. Mai bine decât să se comită greșeli, decât să fie smuls chiar și un singur fir de grâu, Stăpânul zice: „Lăsați-le să crească amândouă până la seceriș”. Atunci, îngerii sunt cei care vor strânge neghina și o vor destina nimicirii. Deși în bisericile noastre care cred că au adevărul prezent, unii fac greșeli, asemănându-se neghinei aflate în mijlocul grâului, Dumnezeu este plin de îndurare și răbdător. El îi mustră și îi avertizează pe cei greșiți, dar nu îi nimicește pe aceia care doresc să învețe lecția prezentată de Domnul Isus. El nu smulge neghina din mijlocul grâului. Grâul și neghina trebuie să crească împreună până la seceriș, când grâul va ajunge la maturitate deplină și va fi ușor de deosebit de neghină.

Biserica lui Hristos de pe pământ va fi imperfectă, dar Dumnezeu nu își nimicește biserica din cauza nedesăvârșirii ei. Întotdeauna au fost și vor fi unii conduși mai mult de zel decât de cunoaștere, care vor dori să curețe biserica și să smulgă neghina din mijlocul grâului. Dar Domnul Hristos a dat o lumină specială cu privire la modul în care să fie tratați cei greșiți sau neconvertiți din interiorul bisericii. Membrii bisericii nu trebuie să întreprindă nicio acțiune grăbită, zeloasă și impulsivă pentru a-i exclude pe cei despre care cred că au un caracter cu greșeli. Neghina va răsări printre grâu, dar, dacă ar fi smulsă pe căi diferite de acelea rânduite de Dumnezeu, s-ar face mai mult rău, decât bine, dacă neghina ar fi lăsată în pace. În timp ce Domnul aduce în biserică oameni cu adevărat convertiți, Satana îi aduce printre ei pe cei neconvertiți. În timp ce Hristos seamănă sămânța cea bună,

Satana seamă neghina. Membrii bisericii sunt supuși neîncetat la două influențe opuse, O influență lucrează pentru purificarea bisericii, iar cealaltă pentru coruperea poporului lui Dumnezeu.

Ocaziile acordate lui Iuda

Domnul Isus cunoștea greșelile din caracterul lui Iuda, dar l-a acceptat în rândul ucenicilor Săi, fără să țină cont de acestea. El i-a acordat aceleași ocazii și privilegii pe care le oferise și celorlalți pe care îi alesese. Iuda nu a avut nicio scuză pentru calea rea pe care a mers mai târziu. El ar fi putut ajunge un împlinitor al Cuvântului, așa cum au fost în cele din urmă Petru, Iacov, Ioan și ceilalți ucenici. Domnul Isus le-a dat suficiente lecții și îndrumări prețioase, pentru ca toți cei care au fost cu El să poată fi convertiți și să înceteze a fi dependenți de defectele care pătaseră caracterul lor.

Biserica nu este desăvârșită

Unii oameni par să creadă că, dacă ajung membri ai bisericii, toate așteptările lor vor fi împlinite și vor cunoaște numai oameni curați și desăvârșiți. Ei sunt zeloși în credința lor și, când văd greșelile membrilor din biserică, spun: „Noi am părăsit lumea, ca să nu mai avem nicio legătură cu caracterele rele, dar răul este prezent și aici”. Apoi, asemenea slujitorilor din parabolă, se întreabă: „De unde dar are neghină?” Nu trebuie să cădem în descurajare din această cauză, pentru că Domnul nu ne-a dat motive să credem că biserica este desăvârșită. Cu tot zelul nostru, nu vom reuși să schimbăm biserica luptătoare într-o biserică la fel de curată ca biserica triumfătoare. Domnul ne interzice să-i tratăm în niciun fel violent pe aceia despre care credem că sunt greșiți, iar lucrarea noastră nu este aceea de a ne ocupa de excluderea și denunțarea celor care greșesc.

Omul limitat este predispus să judece în mod greșit caracterul cuiva,

dar Dumnezeu nu le-a încredințat lucrarea de a judeca și de a se pronunța cu privire la caracterul cuiva, acelora care nu sunt potriviți pentru ea. Nu este sarcina noastră să spunem cine este grâu și cine este neghină. Timpul secerișului va defini pe deplin caracterul celor două clase reprezentate de grâu și de neghină. Lucrarea de separare nu a fost lăsată în mâinile niciunui om, ci este lucrarea îngerilor lui Dumnezeu.

Doctrina falsă este una dintre influențele lui Satana, care lucrează în interiorul bisericii, aducând în ea oameni cu inima neconvertită, care nu se supun cuvintelor lui Isus și nu caută unitatea credinței, a spiritului și a doctrinei. Aceștia nu lucrează în vederea unității spiritului pentru care S-a rugat Domnul Hristos și care ar face ca mărturia ucenicilor Săi să aibă efect în a-i convinge pe cei din lume cu privire la faptul că Dumnezeu L-a trimis pe Fiul Său în mijlocul lor, „pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică”. Dacă în poporul lui Dumnezeu ar exista unitatea pentru care S-a rugat Domnul Hristos, ar aduce o mărturie puternică și ar răspândi o lumină strălucitoare în mijlocul întunericului moral al lumii.

Lui Satana i s-a îngăduit să ispitească

În locul unității care ar trebui să fie printre credincioși, există un spirit de dezbinare, deoarece lui Satana i s-a îngăduit să intre și, prin amăgirile lui iscusite și ademenitoare, îi determină pe aceia care nu au învățat de la Hristos blândețea și smerenia inimii să se îndrepte pe o cale diferită de cea a bisericii și să distrugă, dacă este posibil, unitatea acesteia. Apar unii oameni care prezintă lucruri denaturate pentru a-i atrage de partea lor pe ucenici. Ei pretind că Dumnezeu le-a dat o mare lumină, dar ce fel de roade aduc cei care lucrează sub influența acestei lumini? Urmează ei exemplul celor doi ucenici aflați în călătoria spre Emaus? Când au primit lumină, ei s-au întors, i-au găsit pe aceia pe care Dumnezeu îi călăuzise și continua să-i călăuzească și le-au povestit cum îl văzuseră pe Domnul Isus și vorbiseră cu El.

Urmează acest exemplu aceia care au pretins că au lumina cu privire la biserică? Au mers ei la oamenii pe care Dumnezeu i-a ales să vestească o mărturie vie, ca să le prezinte dovada că această lumină i-ar putea califica mai bine pentru a pregăti un popor care să reziste în marea zi a lui Dumnezeu? Au căutat ei sfatul celor care au fost și sunt purtătorii adevărului și care vestesc ultima solie de avertizare a lumii? S-au sfătuit ei cu cei care avuseseră o experiență adâncă în lucrurile lui Dumnezeu? De ce acești oameni, atât de plini de zel pentru cauza lor, nu au fost prezenți la Sesiunea Conferinței Generale de la Battle Creek, asemenea credincioșilor consacrați din timpul revărsării Duhului Sfânt, care au fost prezenți la Ierusalim? În marele centru al lucrării, oamenii și-au deschis comorile de lumină. Au primit acești oameni ungera divină, când Domnul revărsa Duhul Său peste popor? În timp ce lucrările adânci ale Duhului lui Dumnezeu se manifestau în mod vizibil în mijlocul poporului Său, în timp ce sufletele erau convertite și inimile erau zdrobite, unii ascultau sugestiile venite de la Satana și erau inspirați de un zel nesfânt, care îi îndemna să proclame că Babilonul era reprezentat tocmai de poporul care primea Duhul Sfânt și care urmează să primească ploaia târzie și slava ce trebuie să lumineze întregul pământ. Oare Domnul este autorul soliei vestite de propovăduitorii aceștia? Categorie nu, deoarece nu este o solie adevărată.

Biserica este lumina lumii

Deși în biserică există rele și vor exista până la sfârșitul lumii, biserica din aceste zile de pe urmă trebuie să fie lumina unei lumi întinate și degradate de păcat. Așa slabă și cu defecte cum este ea, având nevoie de muștrare, avertizare și sfătuire, biserica este singurul obiect de pe pământ asupra căruia Domnul Hristos își îndreaptă atenția Sa supremă. Lumea este un atelier în care, prin cooperarea slujitorilor divini și omenești, Domnul Isus demonstrează influența harului și a milei Sale divine asupra inimilor omenești. Îngerii sunt uimiți când văd transformarea caracterului celor care I

se supun lui Dumnezeu și își exprimă bucuria, izbucnind în cântece de laudă la adresa lui Dumnezeu și a Mielului. Ei văd cum aceia care erau din fire copii ai mâniei sunt convertiți și ajung să fie împreună lucrători cu Hristos în atragerea sufletelor la Dumnezeu. Ei văd cum cei care fuseseră în întuneric ajung să fie niște lumini strălucitoare în mijlocul nopții morale a acestei generații nelegiuite și pervertite. Ei văd cum sunt pregătiți printr-o experiență asemănătoare experienței lui Hristos, ca să sufere împreună cu Domnul lor pentru a fi, în cele din urmă, părtași cu El în slava din cerurile înalte.

Dumnezeu are o biserică pe pământ, care înalță Legea călcată în picioare și îl prezintă pe Mielul lui Dumnezeu, care a ridicat păcatele lumii. Această biserică este depozitara bogăției și a abundenței harului lui Hristos și prin ea demonstrarea finală și deplină a iubirii lui Dumnezeu îi va fi prezentată lumii ce trebuie să fie luminată de slava ei. În cele din urmă, rugăciunea Domnului Hristos ca biserica Sa să fie una, după cum El și Tatăl sunt una, va fi împlinită. Revărsarea îmbelșugată a Duhului Sfânt va fi dată și, prin resursele ei neîncetate, cei din poporul lui Dumnezeu vor ajunge să fie martorii puterii mântuitoare a lui Dumnezeu în lume.

În prezent, în lume există doar o singură biserică a lui Dumnezeu, care stă la spărtură și repară zidul de apărare, înalțând vechile dărâmături, iar faptul că vreun om atrage atenția lumii și a celorlalte biserici asupra acestei biserici, denunțând-o ca fiind Babilon, nu face altceva decât să lucreze în armonie cu pârâșul fraților. Cum este posibil ca din mijlocul nostru să se ridice oameni care să prezinte lucrurile într-o lumină denaturată și să dea glas tocmai ideilor pe care Satana dorește să le răspândească în lume cu privire la cei ce respectă poruncile lui Dumnezeu și au credința lui Isus? Oare nu este lucrarea de prezentare a adevărului pentru lumea aflată în întuneric suficient de mare încât să mulțumească zelul vostru? În calitate de ispravnici ai talentelor și mijloacelor încredințate, voi ați folosit în mod greșit bunurile primite de la Domnul, investindu-le în scopul răspândirii ideilor false. Întreaga lume este plină de ură împotriva celor ce proclamă îndatoririle

prevăzute de Legea lui Dumnezeu, iar o biserică loială față de Iehova nu trebuie să se implice în niciun conflict josnic. „Căci noi n-avem de luptat împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânilor în tinericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății care sunt în locurile cerești.” Cei care înțeleg cât de cât ce înseamnă acest război nu-și vor întoarce armele contra bisericii luptătoare, ci vor lupta cu toate puterile alături de poporul lui Dumnezeu împotriva confederației răului.

Cei care încep să proclame o solie pe propria răspundere, și care, în timp ce pretind că sunt învățați și conduși de Dumnezeu, continuă să-și asume lucrarea de a dărâma ceea ce Dumnezeu a zidit și zidește de ani de zile, nu împlinesc voia lui Dumnezeu. Să se știe că acești oameni sunt de partea marelui înșelător. Să nu-i credeți. Ei se aliază cu vrăjmașul lui Dumnezeu și al adevărului și vor submina instituția păstoririi, ca și când ar fi un sistem de preoție. Când vedeți că învățătura lor se orientează în această direcție, să nu aveți nicio legătură cu solia lor, oricât de mult ar cita ei din Mărturii, căutând să le folosească în sprijinul lor. Să nu-i primiți, căci lucrarea lor nu este de la Dumnezeu. Rezultatul unei asemenea lucrări va fi neîncrederea în Mărturii, și, atât cât va fi posibil, vor anula orice efect al lucrării pe care eu o îndeplinesc de ani de zile.

Aproape întreaga mea viață a fost consacrată acestei lucrări, dar povara mea a fost adesea îngreunată de apariția unor asemenea oameni care au început să proclame o solie ce nu le-a fost dată de Dumnezeu. Lucrătorii din această categorie au selectat fragmente din Mărturii și le-au așezat în contextul unor idei greșite pentru a da greutate mărturiei lor false. Când se va dovedi cu claritate că solia lor este falsă, atunci Mărturiile, așezate în legătură cu ideile greșite, vor avea parte de aceeași condamnare ca și solia lor. Pentru că nu vor cunoaște contextul original al scrisorilor din care au fost extrase pasajele, și nici faptul că au fost preluate fără consimțământul meu, oamenii din lume vor prezenta aceste lucruri ca o dovadă că lucrarea mea nu

este a lui Dumnezeu, sau a adevărului, ci o lucrare a minciunii. Cei care aduc în felul acesta oprobriul asupra lucrării lui Dumnezeu vor trebui să dea socoteală înaintea Sa pentru lucrarea pe care o fac.

O lucrare de slujire rânduită de Dumnezeu

Dumnezeu are o biserică, și lucrarea ei de slujire este rânduită de El. „și El a dat pe unii apostoli, pe alții proroci, pe alții, evangheliști, pe alții, păstori și învățători, pentru desăvârșirea sfinților, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Hristos, până vom ajunge toți la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Hristos, ca să nu mai fim copii, plutind încoace și încolo, purtați de orice vânt de învățătură, prin viclenia oamenilor și prin șiretenia lor în mijloacele de amăgire, ci, credincioși adevărului, în dragoste, să creștem în toate privințele, ca să ajungem la Cel ce este Capul, Hristos.”

Domnul și-a ales slujitorii și o biserică a Sa, care a supraviețuit persecuției, opoziției și întinericului. Isus a iubit biserica și S-a dat pe Sine pentru ea. Prin urmare, El o va înălța, o va înnobila, o va educa și o va înzestra, astfel încât să rămână statornică în mijlocul influențelor degradatoare ale acestei lumi. Dumnezeu a ales oameni, ca să vegheze cu râvnă și cu o vigilență perseverentă, pentru ca biserica Lui să nu poată fi doborâtă de amăgirile rele ale lui Satana, ci să reziste în lume pentru a răspândi slava lui Dumnezeu printre oameni. Întotdeauna, între biserică și lume va exista un conflict aprig. Vor exista confruntări în domeniul gândirii și al principiilor, între adevăr și ideile greșite, dar, în criza care a început deja să se apropie de punctul ei culminant, oamenii cu experiență trebuie să-și îndeplinească lucrarea rânduită lor de Dumnezeu și să vegheze asupra sufletelor pentru care vor fi chemați să dea socoteală.

Cei care răspândesc această solie falsă, denunțând biserica drept

Babilon, își neglijează lucrarea rânduită de Dumnezeu și se află în opoziție cu organizația, în opoziție cu porunca limpede pe care Dumnezeu a rostit-o prin Maleahi cu privire la aducerea tuturor zecimilor în visteria Casei Domnului. Ei își închipuie că lucrarea lor este aceea de a-i avertiza pe cei aleși de Dumnezeu să ducă mai departe solia adevărului Său. Acești lucrători nu contribuie la înaintarea cauzei și a împărăției lui Dumnezeu, ci sunt angajați într-o lucrare identică aceleia în care este angajat vrăjmașul oricărei neprihăniri. În aceste zile ale pierzării, toți cei care se ridică împotriva căilor și mijloacelor rânduite de Dumnezeu pentru înaintarea lucrării Sale să se întoarcă de la concepțiile lor nebiblice cu privire la natura, poziția și autoritatea slujitorilor rânduiți de Dumnezeu.

Să înțeleagă toți cuvintele pe care le scriu acum. Cei care au statutul de împreună lucrători cu Dumnezeu nu sunt altceva decât uneltele Sale și nu au niciun har personal sau o sfințire la care să fi ajuns prin ei înșiși. Acești lucrători au succes numai atunci când cooperează cu ființele cerești. Ei nu sunt decât niște vase de pământ în care Dumnezeu pune comoara adevărului Său. Pavel a semănat, Apolo a udat, dar Dumnezeu este Cel care face să crească.

Dumnezeu vorbește prin slujitorii aleși de El și niciun om sau asociație de oameni să nu hulească Duhul lui Dumnezeu, refuzând să acorde atenție soliei Cuvântului Său, care este rostită prin solii aleși de El. Prin refuzul de a asculta solia lui Dumnezeu, unii se închid în întuneric. Prin faptul că arată dispreț față de slujitorii lui Dumnezeu, ei își închid sufletul în fața binecuvântărilor Sale nelimitate și îl lipsesc pe Domnul Hristos de slava cu care trebuie să fie proslăvit.

Păziți-vă de învățătorii mincinoși

Dumnezeu nu este autorul confuziei, ci al păcii. Dar Satana este un

vrăjmaș vigilent, care nu doarme, ci lucrează fără încetare asupra minții omenești, căutând un teren fertil în care să-și poată semăna neghina. Dacă găsește pe cineva pe care să-l poată determina să intre în slujba lui, Satana îi va sugera idei și teorii false și va face din el un apărător zelos al greșelilor. Adevărul nu realizează doar convertirea, ci și purificarea celui ce îl primește. Domnul Isus ne-a avertizat să ne păzim de învățătorii mincinoși. Încă de la începutul lucrării noastre, din când în când, s-au ridicat oameni care au susținut teorii noi și uimitoare. Dacă ar urma exemplul celor cu experiență, cei care pretind că au adevărul ar studia Cuvântul lui Dumnezeu și, într-un spirit umil și gata de a se lăsa învățați, ar examina teoriile noi în lumina adevărului, cerând ajutorul fraților care au fost întotdeauna niște cercetători sârguincioși ai Bibliei. De asemenea, ei s-ar ruga lui Dumnezeu, cerându-I: „Doamne, este aceasta calea sau este o cărare falsă pe care Satana urmărește să mă conducă?” Dacă ar proceda astfel, ei ar primi lumină și ar scăpa de capcana vânătorului.

Frații și surorile noastre trebuie să fie precauți față de oricine vrea să stabilească o dată a împlinirii Cuvântului Domnului cu privire la venirea Sa ori cu privire la oricare altă făgăduință pe care Domnul a făcut-o cu o semnificație deosebită. „Nu este treaba voastră să știți vremurile sau soroacele, pe acestea Tatăl le-a păstrat sub stăpânirea Sa.” Învățătorii falși pot părea foarte zeloși în lucrarea lui Dumnezeu și pot cheltui bani pentru a-și răspândi teoriile în lume și în biserică, dar, pentru că amestecă greșeala cu adevărul, solia lor este o solie de amăgire și va duce sufletele pe căi greșite. Ei trebuie să fie combătuți și opriți, nu pentru că ar fi răi ca oameni, ci pentru că sunt învățători ai minciunii și se străduiesc să pună pecetea adevărului pe niște idei false.

Ce păcat că oamenii trebuie să treacă prin asemenea eforturi, doar ca să ajungă, în cele din urmă, la niște teorii greșite, în timp ce la dispoziția lor se află tezaurul comorilor prețioase ale adevărului, prin care pot fi îmbogățiți cu cea mai sfântă credință. În loc de a prezenta adevărul, ei îngăduie ca

imaginația lor să stăruie asupra unor idei noi și ciudate și intră în dezacord cu aceia pe care Dumnezeu îi folosește pentru a duce poporul pe temeliile adevărului. Acești oameni înlătură tot ce s-a spus cu privire la unitatea gândirii și simțămintelor și disprețuiesc rugăciunea lui Hristos, ca și când unitatea pentru care S-a rugat El ar fi lipsită de importanță și nu ar exista nicio nevoie ca urmașii Lui să fie uniți, așa cum El este una cu Tatăl. Ei deviază și, asemenea lui Iehu, îi cheamă pe frații lor să le urmeze exemplul de zel pentru Domnul.

Dacă zelul lor i-ar fi determinat să lucreze în aceeași direcție în care lucrează frații care au purtat povara în arșița zilei și dacă ei ar fi fost la fel de perseverenți ca frații lor pentru a birui descurajările și piedicile, atunci ar fi demni de urmat și Dumnezeu i-ar putea accepta. Dar aceia care încep să proclame o lumină „minunată” și totuși îi atrag pe oameni departe de slujitorii pe care îi călăuzește Dumnezeu, trebuie să fie condamnați. Aceasta a fost calea lui Core, Datan și Abiram, iar fapta lor a fost scrisă ca avertisment pentru toți ceilalți. Noi nu trebuie să facem ce au făcut ei -- să acuzăm și să condamnăm oamenii pe umerii căroră Dumnezeu a pus povara lucrării.

Cei care au proclamat ideea că Biserica Adventistă de Ziua a șaptea este Babilon au folosit Mărturiile pentru a conferi poziției lor o susținere aparentă, dar de ce nu prezintă ei solia care a fost și este povara mea de mulți ani -- unitatea bisericii? De ce nu citează ei cuvintele îngerului: „Strângeți rândurile, strângeți rândurile, strângeți rândurile”? De ce nu repetă ei avertizarea și declarația de principiu că „în unitate este putere, în dezbinare este slăbiciune”? Soliile pe care le-au adus acești oameni dezbină biserica și ne fac de rușine înaintea dușmanilor adevărului. Ele descoperă cu claritate caracterul lucrării amăgitoare a marelui înșelător, al cărui scop este acela de a împiedica biserica în înaintarea ei spre desăvârșire și unitate. Acești învățători își urmează propriile impulsuri, acționează după propria gândire independentă și înăbușă adevărul prin teorii și concepții false. Ei refuză

sfatul fraților lor și se încapățânează să-și urmeze propria cale, până când ajung exact așa cum dorește Satana -- niște oameni cu mintea dezechilibrată.

Îi avertizez pe frații mei să ia seama la lucrările lui Satana, în orice formă ar fi ele. Marele adversar al lui Dumnezeu și al omului exaltă acum, pentru că a reușit să înșele sufletele și să deturneze mijloacele și abilitățile lor pe căi distrugătoare. Bani lor ar fi putut fi folosiți în scopul înaintării adevărului, dar în loc de aceasta ei au fost cheltuiți pentru prezentarea unor idei care nu au nicio temelie în adevăr.

Un alt exemplu

În anul 1845, un om pe nume Curtis¹⁰ a făcut o lucrare similară în Massachusetts. El a prezentat o doctrină falsă, introducând în teoriile lui propoziții și fragmente extrase din Mărturii, pe care le-a publicat în The Day Star sub forma unor fascicule. Ani de zile, scrierile lui au adus roade dăunătoare, stârnind reproșuri la adresa Mărturiilor care, în ansamblu, nu susțineau în niciun fel această lucrare. Soțul meu i-a scris, întrebându-l ce intenționează prin combinarea cuvintelor proprii cu mărturiile folosite în susținerea unor idei total opuse și i-a cerut să corecteze impresia lăsată de lucrarea lui. Acest om a refuzat să răspundă, afirmând, printr-o justificare absurdă, că teoriile lui constituie adevărul, că viziunile ar fi trebuit să fie armonizate cu ideile lui și că acestea îl susțin în mod real, dar eu am uitat să scriu acele propoziții care exprimă cu claritate tocmai teoriile lui.

Încă de la începutul lucrării au apărut, unul după altul, oameni care au întreprins o lucrare de felul acesta, iar eu am fost nevoită să mă confrunt cu situația și să suport eforturile necesare contrazicerii unor asemenea falsități. Ei și-au publicat teoriile, înșelând multe suflete, dar fie ca Dumnezeu să păzească turma pășunii Lui.

Îi îndemn pe cei care pretind a crede în adevăr să lucreze în unitate cu frații lor. Nu căutați să-i dați lumii ocazia de a spune că noi suntem extremiști, că suntem dezbinați, că unul prezintă o idee, iar altul o altă idee. Evitați neînțelegerile. Fiecare trebuie să vegheze asupra lui însuși și să fie atent, ca să fie găsit la spărtură, reparând zidul de apărare și nu încercând să producă o spărtură. Toți, trebuie să fie precauți, să nu lanseze acuzații împotriva singurului popor care întrunește caracteristicile poporului rămășiței, care păzește poruncile lui Dumnezeu, are credința lui Isus și înalță standardul neprihănirii în aceste zile din urmă.

Dumnezeu are un popor distinct, o biserică pe pământ. Ea nu ocupă un loc secundar față de nicio altă biserică, ci este superioară tuturor celorlalte în ce privește înzestrările necesare pentru a prezenta adevărul și pentru a înălța Legea lui Dumnezeu. Dumnezeu are slujitori special desemnați, oameni conduși de El, care au suportat povara și arșița zilei și cooperează cu mijloacele Cerului pentru înaintarea împărăției lui Hristos. Să ne unim cu acești slujitori aleși, ca să fim găsiți, în cele din urmă, în rândul celor ce păzesc poruncile lui Dumnezeu, au credința lui Isus și răbdarea sfinților.

Scrisoarea

Cele ce urmează constituie scrisoarea trimisă fratelui S., Napier, Noua Zeelandă, 23 martie 1893. Dragă frate S., Îți adresez câteva rânduri. Nu sunt de acord cu poziția ta, deoarece Domnul mi-a arătat că asemenea poziții vor fi luate de aceia care sunt pe o cale greșită. Apostolul Pavel ne-a dat un avertisment: „Dar Duhul spune lămurit că, în vremurile din urmă, unii se vor lepăda de credință, ca să se alipească de duhuri înșelătoare și de învățăturile dracilor”.

Fratele meu, aud că susții concepția că Biserica Adventistă de Ziua a șaptea este Babilon și că toți cei care doresc să fie mântuiți trebuie să iasă din

ea. Nu ești singurul înșelat de Satana în această privință. În ultimii patruzeci de ani, s-au ridicat, unul după altul, mai mulți oameni, pretinzând că Domnul i-a trimis cu aceeași solie, dar îngăduie-mi să-ți spun, așa cum le-am spus și lor, că solia pe care și tu o propovăduiești este una dintre amăgirile lui Satana cu scopul de a crea confuzie în mijlocul bisericilor.

Fratele meu, te afli în mod sigur în afara căii. Solia celui de al doilea înger trebuia să-i fie adresată Babilonului [bisericilor] pentru a proclama căderea lui și pentru a chema poporul să iasă din el. Aceeași solie urmează să fie proclamată încă o dată. „După aceea, am văzut pogorându-se din cer un alt înger, care avea o mare putere, și pământul s-a luminat de slava lui. El a strigat cu glas tare și a zis: «A căzut, a căzut, Babilonul cel mare! A ajuns un locaș al dracilor, o închisoare a oricărui duh necurat, o închisoare a oricărei păsări necurate și urâte, pentru că toate neamurile au băut din vinul mâniei curviei ei, și împărații pământului au curvit cu ea, și negustorii pământului s-au îmbogățit prin risipa desfătării ei». Apoi am auzit din cer un glas, care zicea: «Ieșiți din mijlocul ei, poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei, și să nu fiți loviți cu urgiile ei! Pentru că păcatele ei s-au îngrămădit și au ajuns până în cer; și Dumnezeu și-a adus aminte de nelegiuirile ei.»”

Fratele meu, dacă tu spui că Biserica Adventistă de Ziua a șaptea este Babilon, greșești. Dumnezeu nu ți-a dat o asemenea solie. Satana se va folosi de fiecare minte pe care va reuși să o influențeze, inspirându-i pe oameni să inventeze teorii mincinoase sau să se îndrepte spre concluzii greșite, ca să poată crea o agitație falsă. Îmi dau seama că unii pot fi înșelați de solia ta, pentru că sunt plini de curiozitate și doresc ceva nou.

Sunt cu adevărat întristată că nu ai putut evita să fii înșelat de sugestiile vrăjmașului, pentru că știi că teoria susținută de tine nu constituie adevărul. În promovarea ideilor tale, îți faci un mare rău și ție, și altora. Nu căuta să răstălmăcești, să denaturezi și să pervertești Mărturiile, cu scopul de a justifica o solie greșită. Sunt mulți cei care au pășit pe terenul acesta și au

făcut mult rău. De fiecare dată când ceilalți au fost plini de zel în proclamarea acestei solii, mi s-a arătat că nu predicau adevărul.

Înțeleg că tu predici, de asemenea, că nu trebuie să plătim zecime. Fratele meu, „scoate-ți încălțăminte din picioare”, căci locul pe care calci este un pământ sfânt. Domnul însuși ne-a vorbit despre plățirea zecimii. El a spus: „Aduce-ți însă la casa visteriei toate zeciuielile, ca să fie hrană în Casa Mea, puneți-Mă astfel la încercare, zice Domnul oștirilor, și veți vedea dacă nu vă voi deschide zăgazurile cerurilor și dacă nu voi turna peste voi belșug de binecuvântare”. Dar, odată cu rostirea binecuvântării asupra celor care-și aduc zecimea, El pronunță un blestem la adresa celor care o rețin pentru ei. Recent, am primit o lumină specială cu privire la acest subiect, deoarece mulți adventiști de ziua a șaptea îl înșală pe Dumnezeu în zecime și daruri, și mi s-a arătat clar că Maleahi a înfățișat situația chiar așa cum este în realitate. Așadar, cum îndrăznește un om să gândească, chiar și în inima lui, că ideea reținerii zecimii și darurilor ar fi de la Domnul? Unde, fratele meu, este locul în care ai început să calci pe alături de cale? Oh, întoarce-te pe cale din nou.

Suntem aproape de sfârșit, dar, dacă tu sau oricare altul veți fi seduși de vrăjmașul și veți fi determinați să stabiliți o dată a venirii lui Hristos, veți face aceeași lucrare rea, care a dus la ruina sufletelor celor ce au procedat în mod asemănător în trecut.

Dacă purtați jugul lui Hristos, dacă ridicați povara Lui, veți vedea că este suficient de mult de făcut în aceeași lucrare în care trudescl slujitorii lui Dumnezeu -- predicarea lui Hristos Cel răstignit. Dar oricine începe să proclame o solie care anunță ceasul, ziua și anul venirii Domnului ia pe umerii lui o povară și predică o solie pe care Domnul nu i le-a dat niciodată.

Dumnezeu a ales pe pământ un popor care păzește poruncile Lui. El conduce, dar nu niște mlădițe răzlețe, nu unul aici și altul acolo, ci un popor.

Adevărul este o putere care sfințește, dar biserica luptătoare nu este o biserică triumfătoare. Printre grâu există neghină. Slujitorii au întrebat: „Vrei să mergem să smulgem neghina?” Dar stăpânul le-a răspuns: „Nu, ci lăsați-le să crească împreună, ca nu cumva smulgând neghina, să smulgeți și grâul împreună cu ea”, Năvodul Evangheliei nu adună doar pești buni, ci și pești răi, și numai Domnul îi cunoaște pe cei care sunt ai Săi.

Fiecare dintre noi are datoria de a umbla în umilință cu Dumnezeu. Nu trebuie să căutăm solii noi și ciudate. Nu trebuie să gândim că aleșii lui Dumnezeu, care se străduiesc să umble în lumină, reprezintă Babilonul. Bisericile căzute sunt Babilonul. Ele promovează doctrinele otrăvitoare, care reprezintă vinul minciunii. Acest vin al minciunii este alcătuit din doctrinele false, cum ar fi nemuirea naturală a sufletului, chinuirea veșnică a celor nelegiuți, respingerea existenței lui Hristos înainte de nașterea Sa în Betleem și înălțarea primei zile a săptămânii mai presus de ziua sfântă a lui Dumnezeu. Diferite biserici prezintă lumii aceste idei false și altele înrudite, împlinind astfel Scripturile, care spun că „neamurile pământului au băut din vinul mâniei curviei ei”. Mânia este stârnită de doctrinele false și, când beau acest vin, împărații și conducătorii se umplu de furie împotriva celor ce nu se află în armonie cu ereziile lor satanice, care înalță sabatul fals și îi determină pe oameni să calce în picioare monumentul de aducere-aminte al lui Dumnezeu.

Îngerii căzuți, aflați pe pământ, se unesc cu oamenii răi. În acest timp, antihristul va apărea dându-se drept adevăratul Hristos și, după aceea, Legea lui Dumnezeu va fi pe deplin respinsă de popoarele lumii. Răzvrătirea împotriva Legii sfinte a lui Dumnezeu va ajunge la maturitate, gata de seceriș. Adevăratul conducător al întregii răzvrătiri este Satana, înveșmântat ca un înger de lumină. Oamenii vor fi amăgiți și îl vor înălța pe Satana în locul care I se cuvine lui Dumnezeu. Cu toate acestea, Cel Atotputernic va interveni și va rosti sentința asupra tuturor bisericilor apostaziate unite. Tocmai pentru aceea, într-o singură zi vor veni urgiile ei: moartea, tânguirea

și foametea. și va fi arsă de tot în foc, pentru că Domnul Dumnezeu, care a judecat-o, este tare.

Scopul predicării nu este doar de a informa, nu doar de a convinge din punct de vedere intelectual. Predicarea Cuvântului trebuie să apeleze la intelect și să ofere cunoaștere, dar este necesar să facă mai mult de atât. Cuvintele pastorului trebuie să ajungă la inima ascultătorilor. -- The Review and Herald, 22 decembrie, 1904.

Capitolul 2

Avertizări oneste și stăruitoare

Pericolul respingerii adevărului

Cooranbong, Australia, 30 mai 1896.

Dragă frate _____, M-am întors de la adunarea noastră de rugăciune. Duhul mijlocirii a venit asupra mea și m-am rugat îndelung și stăruitor pentru sufletele din Battle Creek. Cunosc pericolul în care se află. Duhul Sfânt m-a inspirat într-un mod special să înalț rugăciuni pentru ei.

Dumnezeu nu este autorul niciunui lucru păcătos. Nimeni nu trebuie să se teamă că va rămâne singur, când împlinirea datoriei impune acest lucru. Dacă pentru a evita păcatul este necesar să rămânem singuri, atunci singurătatea noastră nu înseamnă altceva decât o deosebire între curăție și întinare, între neprihănire și nelegiuire. Oare să alegem noi calea fărădelegii, numai pentru că mulțimile merg pe ea? Inspirația ne-a vorbit limpede: „Să nu urmați mulțimea pentru a face răul”. Poziția noastră trebuie să fie afirmată cu claritate: „Cât despre mine, eu și casa mea vom sluji Domnului”.

„La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu. El era la început cu Dumnezeu. Toate lucrurile au fost făcute prin El și nimic, din ce a fost făcut, n-a fost făcut fără El. În El era viața, și viața era lumina oamenilor. Lumina luminează în întuneric, și întunericul n-a biruit-o.” „și Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi, plin de har și de adevăr. și noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl.” Oh, ce bine ar fi dacă toți cei care își au numele scrise în registrele bisericii ar putea rosti din adâncul inimii aceste cuvinte. Membrii

bisericii au nevoie să cunoască din experiență ce va face Duhul Sfânt pentru ei. Duhul va binecuvânta primitorul și îl va face să fie o binecuvântare pentru ceilalți. Este trist că nu toate sufletele se roagă pentru suflarea de viață a Duhului, pentru că, dacă nu primim inspirația Sa, vom muri.

Trebuie să ne rugăm pentru împărtășirea Duhului Sfânt care vindecă sufletul bolnav de păcat. Biserica are nevoie de convertire. De ce nu ne aruncăm noi la pământ, înaintea tronului harului, în calitate de reprezentanți ai bisericii, rugându-ne stăruitor, cu o inimă zdrobită și cu un spirit umilit, ca Duhul Sfânt să fie revărsat din cer asupra noastră? Să ne rugăm ca, atunci când Duhul Sfânt va fi revărsat din abundență, inima noastră rece să fie reînviată, să putem fi în stare să înțelegem că Duhul vine din partea lui Dumnezeu și să-L primim cu bucurie. Unii au tratat Duhul Sfânt ca pe un oaspete nedorit, refuzând să înțeleagă și să primească darul bogat, și i-au întors spatele, condamându-L ca fiind o manifestare a fanatismului.²

Când lucrează asupra omului, Duhul Sfânt nu ne întrebă cu privire la modalitatea în care trebuie să acționeze. Adesea, Duhul lucrează pe căi neașteptate. Domnul Hristos nu a venit așa cum se așteptau evreii. El nu a venit într-un fel care să le aducă gloria națională, înainte-mergătorul a pregătit calea Domnului, chemându-i pe oameni să se pocăiască de păcatele lor, pentru a fi convertiți și botezați. Solia Domnului Hristos a fost: „Împărăția lui Dumnezeu este aproape, pocăiți-vă și credeți în Evanghelie”. Evreii au refuzat să-L primească pe Domnul Hristos, deoarece El nu a venit într-o modalitate conformă cu așteptările lor. Ideile oamenilor limitați erau considerate infailibile, pentru că fuseseră înrădăcinate într-o tradiție de sute de ani.

Acesta este pericolul la care biserica este expusă -- ca niște oameni limitați să stabilească modalitatea precisă în care trebuie să vină Duhul Sfânt, în conformitate cu imaginația lor. Deși nu sunt dispuși să recunoască acest fapt, unii deja au făcut așa. Pentru că Duhul Sfânt nu va veni ca să laude

oamenii și să susțină teoriile lor greșite, ci să mustre păcatele lumii și să-i descopere neprihănirea și judecata, mulți îi vor întoarce spatele, respingându-L. Ei nu sunt dispuși să fie dezbrăcați de hainele neprihănirii personale. Nu doresc să schimbe neprihănirea lor, care, în realitate, este murdărită de nelegiuire, cu neprihănirea lui Hristos, care este adevărul curat și necompromis. Duhul Sfânt nu flatează niciun om, nici nu lucrează în conformitate cu planurile vreunei făpturi omenești. Oamenii limitați și păcătoși nu trebuie să comande lucrarea Duhului Sfânt. Când Duhul vine asemenea unui adevăr care muștră și se manifestă prin intermediul slujitorului omenesc, pe care Dumnezeu îl alege, omul are datoria de a asculta și de a respecta vocea Lui.

Lucrarea vizibilă a Duhului Sfânt

Chiar înainte de a-i părăsi, Domnul Hristos le-a adresat ucenicilor următoarea făgăduință: „Voi veți primi o putere, când Se va pogori Duhul Sfânt peste voi, și-Mi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudeea, în Samaria și până la marginea pământului”. „Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului, și al Sfântului Duh. Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit. și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului.” În timp ce rostea aceste cuvinte, Domnul S-a înălțat la cer. Un nor de îngeri L-a întâmpinat și L-a însoțit spre Cetatea lui Dumnezeu. Ucenicii s-au întors la Ierusalim, știind acum cu certitudine că Isus a fost Fiul lui Dumnezeu. Credința lor era sigură, și ei au așteptat, pregătindu-se prin rugăciune și umilindu-și inima înaintea lui Dumnezeu, până a venit botezul cu Duhul Sfânt.

„În Ziua Cincizecimii, erau toți împreună în același loc. Deodată a venit din cer un sunet, ca vâjâitul unui vânt puternic, și a umplut toată casa unde ședea ei. Niște limbi de foc au fost văzute împărțindu-se printre ei și s-au așezat câte una pe fiecare dintre ei. și toți s-au umplut de Duh Sfânt și au început să vorbească în alte limbi, după cum le da Duhul să vorbească.” În

mulțimea din preajmă erau batjocoritori care nu au recunoscut prezența Duhului Sfânt și au spus: „Sunt plini de must”.

„Atunci, Petru s-a sculat în picioare, cu cei unsprezece, a ridicat glasul și le-a zis: «Bărbați iudei și voi toți care locuiți în Ierusalim, să știți lucrul acesta, și ascultați cuvintele mele! Oamenii aceștia nu sunt beți, cum vă închipuiți voi, căci nu este decât al treilea ceas din zi. Ci aceasta este ce a fost spus prin prorocul Ioel».” Citiți pasajul biblic. Domnul lucra prin metoda aleasă de El, dar, dacă asemenea manifestări ar avea loc printre noi, cei peste care vine sfârșitul lumii, nu ar batjocori unii, ca în ocazia aceea? Cei care nu se lasă influențați de Duhul Sfânt nu-L recunosc. Pentru această categorie, ucenicii păreau a fi ca niște oameni beți.

Martorii crucii

După revărsarea Duhului Sfânt, ucenicii, îmbrăcați în armura divină, au continuat să mărturisească, relatând istoria minunată a crucii și a mormântului. Ei erau niște oameni umili, dar înaintau în numele adevărului. După moartea Domnului lor, ei fuseseră ca o turmă descurajată, dezamăgită și lipsită de ajutor -- ca o turmă fără păstor, dar acum mergeau înainte ca martori ai adevărului, fără a avea altă armă cu care să biruiască împotrivirea, decât Cuvântul și Duhul lui Dumnezeu.

Mântuitorul lor fusese respins, condamnat și răstignit pe crucea infamă. Preoții iudei au declarat în batjocură: „Pe alții i-a mântuit, iar pe Sine nu Se poate mântui! Dacă este El Împăratul lui Israel, să se pogoare acum de pe cruce și vom crede în El!” Dar crucea, acel instrument al rușinii și al torturii, i-a adus lumii speranță și mântuire. Credincioșii s-au adunat laolaltă, simțământul de disperare și de neajutorare s-a risipit. Caracterul lor a fost transformat și s-au unit prin legăturile iubirii creștine. Deși erau lipsiți de bogății pământești, considerați de lume ca fiind doar niște pescari ignoranți,

prin Duhul Sfânt, ei au devenit martori ai lui Hristos. Fără onoare și recunoaștere omenească, ucenicii erau totuși niște eroi ai credinței. Buzele lor vorbeau cu elocvență divină și cu o putere care făcea să se cutremure lumea.

Capitolele trei, patru și cinci, din cartea Faptelor apostolilor, prezintă un raport al mărturiei ucenicilor. Cei care L-au respins și L-au crucificat pe Mântuitorul se așteptau să-i vadă pe ucenicii Săi descurajați, deprimați și gata de a se dezică de Domnul lor. Iar acum, ascultau cu uimire mărturia clară și curajoasă, adusă sub influența puterii Duhului Sfânt. Cuvintele și faptele ucenicilor reprezentau cuvintele și faptele învățătorului lor, iar cei care îi auzeau spuneau despre ei: Au învățat de la Isus și vorbesc asemenea Lui. „Apostolii mărturiseau cu multă putere despre învierea Domnului Isus. și un mare har era peste toți.”

Conducătorii și marele preot se considerau competenți să decidă ce ar trebui să facă și să predice apostolii. În timp ce continuau să-L predice pe Isus pretutindeni, oamenii care erau îndemnați de Duhul Sfânt săvârșeau multe lucruri cu care iudeii nu erau de acord. Ideile și doctrinele rabinilor erau în pericolul de a fi expuse oprobriului. Apostolii stârneau o înviorare spirituală miraculoasă. Poporul îi aducea pe bolnavi și pe cei posedăți de duhuri necurate, mulțimile se aglomerau în jurul lor, iar cei care erau vindecați îl lăudau pe Dumnezeu și glorificau Numele lui Isus, chiar Numele Celui pe care iudeii L-au condamnat, L-au disprețuit, L-au scuipat, L-au încununat cu spini, L-au chinuit și L-au crucificat. Acest Isus era înălțat mai presus de conducători și de preoți. Apostolii mergeau până acolo încât declarau că El a fost înviat. Conducătorii iudei au decis că lucrarea aceasta trebuie să înceteze și să fie oprită, deoarece dovedea vinovăția lor cu privire la sângele lui Isus. Ei vedeau că aceia care erau convertiți la credință se înmulțeau. „Numărul celor ce credeau în Domnul, bărbați și femei, se mărea tot mai mult.”

Arestarea și întemnițarea apostolilor

„Marele preot și toți cei ce erau împreună cu el, adică partida saducheilor”, susțineau că nu există o înviere a morților. Afirmatia apostolilor că îl văzuseră pe Isus după înviere și că Isus Se înălțase la cer dăruia tocmai principiile fundamentale ale doctrinei saducheilor. Lucrul acesta nu putea fi tolerat. Preoții și conducătorii erau plini de indignare și, prin urmare, i-au arestat pe apostoli, punându-i într-o închisoare de drept comun. Ucenicii nu s-au lăsat intimidați și descurajați. Cuvintele ultimei învățături primite de la Hristos erau vii în memoria lor: „Cine are poruncile Mele și le păzește, acela Mă iubește, și cine Mă iubește, va fi iubit de Tatăl Meu. Eu îl voi iubi și Mă voi arăta lui.” „Când va veni Mângâietorul, pe care-L voi trimite de la Tatăl, adică Duhul Adevărului, care porcede de la Tatăl, El va mărturisi despre Mine. și voi, de asemenea, veți mărturisi, pentru că ați fost cu Mine de la început. V-am spus aceste lucruri, pentru ca ele să nu fie pentru voi un prilej de cădere. Au să vă dea afară din sinagogi, ba încă va veni vremea când oricine vă va ucide să creadă că aduce o slujbă lui Dumnezeu. și se vor purta astfel cu voi, pentru că n-au cunoscut nici pe Tatăl, nici pe Mine. V-am spus aceste lucruri, pentru ca, atunci când le va veni ceasul să se împlinescă, să vă aduceți aminte că vi le-am spus.”

Predicarea contrară doctrinelor tradiționale

„Îngerul Domnului a deschis ușile temniței, noaptea, i-a scos afară și le-a zis: «Duceți-vă, stați în Templu și vestiți norodului toate cuvintele vieții acesteia».” Înțelegem aici că autoritățile omenești nu trebuie să fie ascultate întotdeauna, chiar dacă cei în cauză pretind că susțin doctrinele Bibliei. În zilele noastre, sunt mulți care se simt indignați și deranjați de orice glas ce se ridică pentru a prezenta idei diferite de ale lor cu privire la unele puncte de credință. Nu și-au susținut ei atât de mult timp ideile lor ca fiind adevărul? Prin urmare, în zilele apostolilor, preoții și rabinii au gândit astfel: Ce vor să spună acești oameni neînvațați, niște simpli pescari, când învață idei contrare

doctrinelor pe care conducătorii și preoții cu școală le prezintă poporului? Nu au niciun drept să se amestece în discutarea principiilor fundamentale ale credinței noastre.

Dar noi vedem că, uneori, Dumnezeuul cerului îi însărcinează pe oameni cu misiunea de a prezenta concepții contrare celor considerate a fi doctrine tradiționale. Pentru că aceia care fuseseră cândva depozitarii adevărului au fost necredincioși față de învățăturile sacre, Domnul a ales alți oameni, dispuși să primească razele strălucitoare ale Soarelui Neprihănirii și să susțină adevăruri contrare ideilor conducătorilor religioși. Ca urmare, în orbirea minților lor, acești conducători și-au manifestat fără nicio reținere indignarea împotriva celor care s-au îndepărtat de concepțiile de comun acceptate, considerând că atitudinea lor este întru totul corectă. Ei nu s-au gândit la posibilitatea ca tocmai ei înșiși să fie cei care au înțeles greșit Cuvântul și nu au fost dispuși să-și deschidă ochii pentru a înțelege că au interpretat și au aplicat greșit Scripturile, alcătuind teorii false, pe care le numeau doctrine fundamentale ale credinței.

Din când în când, Duhul Sfânt va descoperi adevărul prin slujitorii aleși de El, și niciun om, chiar dacă ar fi preot sau conducător, nu are dreptul să le spună: Nu publicați opiniile voastre, deoarece eu nu cred în ele. Acel ciudat „eu” este în stare să se opună învățaturii Duhului Sfânt. Uneori, oamenii pot încerca să înăbușe adevărul și să-i micșoreze valoarea, dar aceasta nu înseamnă că adevărul poate fi transformat în minciună sau minciuna în adevăr. Minte inventivă a oamenilor a promovat opinii speculative în diferite domenii, dar, când Duhul Sfânt îngăduie ca lumina să strălucească asupra minții, ea nu caută să se conformeze fiecărei interpretări omenești a Cuvântului. Dumnezeu i-a îndemnat pe slujitorii Lui să rostească adevărul, indiferent de ideile pe care oamenii le-au considerat a fi sigure.

Pericolele actuale

Chiar și adventiștii de ziua a șaptea sunt în pericolul de a-și închide ochii față de adevăr, așa cum este el în Isus, deoarece acest adevăr contrazice concepțiile pe care ei le-au considerat a fi sigure, în timp ce Duhul Sfânt spune că nu sunt. Trebuie să fim foarte umili și să căutăm cu cea mai mare seriozitate să scoatem din discuție eul personal și să-L înălțăm pe Domnul Isus. În cele mai multe dintre controversile religioase, rădăcina problemei constă în lupta pentru supremație a eului. Care este subiectul controverselor existente? Sunt aspecte care nu constituie puncte vitale, dar sunt privite astfel, numai pentru că oamenii le acordă o importanță necuvenită. (Vezi Matei 12, 31-37; Marcu 14, 56; Luca 5, 21; Matei 9, 3.)

În continuare, să urmărim istoria oamenilor pe care preoții și conducătorii iudei îi considerau atât de periculoși, deoarece prezentau învățături noi și ciudate cu privire la aproape orice subiect teologic. Apostolii au respectat porunca dată de Duhul Sfânt: „Duceți-vă și stați în Templu și vestiți norodului toate cuvintele vieții acesteia”. „Ei au intrat dis-de-diminează în Templu și au început să învețe pe norod. Marele preot și cei care erau cu el au venit pe neașteptate, au adunat soborul și pe toată bătrâtimea fiilor lui Israel și au trimis la temniță să aducă pe apostoli. Aprozii, la venirea lor, nu i-au găsit în temniță. S-au întors și au spus astfel: «Temnița am găsit-o încuiată cu toată grija, și pe păzitori stând în picioare la uși, dar, când am deschis, n-am găsit pe nimeni înăuntru». Când au auzit aceste vorbe, căpitanul Templului și preoții cei mai de seamă au rămas înmărmuriți, și nu știau ce să creadă despre apostoli și despre urmările acestei întâmplări. Cineva a venit și le-a spus: «Iată că oamenii pe care i-ați băgat în temniță stau în Templu și învață pe norod». Atunci, căpitanul Templului a plecat cu aprozii și i-au adus, dar nu cu sila, căci se temeau să nu fie uciși cu pietre de norod.» Dacă preoții și conducătorii ar fi îndrăznit să acționeze în virtutea sentimentelor pe care le nutreau față de apostoli, raportul acesta ar fi fost diferit, dar îngerul lui Dumnezeu veghea asupra

acelei ocazii, ca să mărească Numele lui Dumnezeu, în caz că slujitorii Lui ar fi suferit vreun act de violență.

Răspunsul apostolilor

„După ce i-au adus, i-au pus înaintea soborului. și marele preot i-a întrebat astfel: «Nu v-am poruncit noi cu tot dinadinsul să nu învățați pe norod în Numele acesta? Și voi iată că ați umplut Ierusalimul cu învățătura voastră și căutați să aruncați asupra noastră sângele aceluia Om».” (Vezi Matei 23, 34.35.) „Petru și apostolii ceilalți, drept răspuns, i-au zis: «Trebuie să ascultăm mai mult de Dumnezeu decât de oameni! Dumnezeul părinților noștri a înviat pe Isus, pe care voi L-ați omorât, atârându-L pe lemn. Pe acest Isus, Dumnezeu L-a înălțat cu puterea Lui și L-a făcut Domn și Mântuitor, ca să dea lui Israel pocăința și iertarea păcatelor. Noi suntem martori ai acestor lucruri, ca și Duhul Sfânt, pe care L-a dat Dumnezeu celor ce asculta de El».”

Apoi, Duhul Sfânt a venit asupra lui Gamaliei, un fariseu, „învățător al legii, prețuit de tot norodul”. Sfatul lui a fost: „Nu-i mai necăjiți pe oamenii aceștia și lăsați-i în pace! Dacă încercarea sau lucrarea aceasta este de la oameni, se va nimici, dar, dacă este de la Dumnezeu, n-o veți putea nimici. Să nu vă pomeniți că luptați împotriva lui Dumnezeu. Ei au ascultat de el.”

Prejudecățile autorităților

În ciuda minunilor extraordinare, dovedite prin vindecarea bolnavilor și prin eliberarea din închisoare a slujitorilor lui Dumnezeu, Satana exercita un control atât de mare asupra minții preoților și conducătorilor, încât erau plini de ură și de prejudecată și cu greu puteau fi stăpâniți. „Și după ce au chemat pe apostoli, au pus să-i bată cu nuiele, i-au oprit să vorbească în Numele lui Isus și le-au dat drumul. Ei au plecat dinaintea soborului și s-au bucurat că au

fost învredniciți să fie batjocoriți pentru Numele Lui. Și, în fiecare zi, în Templu și acasă, nu încetau să învețe pe oameni și să vestească Evanghelia lui Isus Hristos.”

Dovezi ale harului lui Dumnezeu

Putem vedea ce fel de dovezi le-au fost date preoților și conducătorilor și cât de încăpățanată a fost împotrivirea lor față de Duhul lui Dumnezeu. Dacă îngăduie ca mintea să le fie influențată de o altă putere, când merg pe calea respingerii Duhului Sfânt, chiar și cei care pretind că au o sfințenie și o înțelepciune superioară pot săvârși cele mai teribile și fatale greșeli. Prin Duhul Sfânt, Domnul Hristos era prezent în acea adunare a Sinedriului, dar participanții nu L-au recunoscut. Pentru o clipă, sub inspirația Duhului Sfânt, ei au simțit convingerea că Isus fusese Fiul lui Dumnezeu, dar au înăbușit această convingere, ajungând mai orbi și mai împietriți decât înainte. Chiar și după ce L-au crucificat pe Mântuitorul, în harul Său, Dumnezeu le-a trimis noi dovezi prin lucrările săvârșite de apostoli. El le-a adresat încă o chemare la pocăință, tocmai prin acuzația teribilă care le-a fost adusă de apostoli cu privire la uciderea Prințului vieții.

Ei au pierdut posibilitatea de a fi mântuiți nu numai pentru că L-au omorât pe Fiul lui Dumnezeu, ci din cauza respingerii continue a luminii și a convingerii inspirate de Duhul Sfânt. Spiritul care lucrează în copiii neascultării s-a manifestat în atitudinea lor, determinându-i să-i persecute tocmai pe aceia prin care Dumnezeu le aducea mărturia. Răutatea răzvrătirii s-a manifestat încă o dată și s-a accentuat cu fiecare act de respingere a slujitorilor lui Dumnezeu și a soliei pe care El le-a încredințat-o ca să o proclame.

Împotrivirea față de adevăr

Fiecare împotrivire face adevărul să ajungă din ce în ce mai greu de acceptat. În calitate de conducători ai poporului, preoții și membrii Sinedriului s-au simțit obligați să-și apere poziția față de lucrarea apostolilor. Ei considerau că trebuie să dovedească faptul că au dreptate. Odată ce au hotărât să se împotrivească lui Hristos, fiecare act de respingere s-a transformat într-un nou impuls de a continua să meargă pe calea pe care porniseră. Evenimentele care au marcat opoziția lor din trecut ajunseseră asemenea unei comori prețioase, ce trebuia păzită cu îndârjire. Iar ura și răutatea care inspiraseră faptele lor se concentrau acum împotriva apostolilor.

Duhul lui Dumnezeu și-a descoperit prezența pentru aceia care proclamau adevărul încredințat lor fără a ține cont nici de amenințarea, nici de favoarea oamenilor. Prin manifestarea puterii Duhului Sfânt, iudeii și-au înțeles vinovăția cauzată de respingerea faptelor care dovedeau că Dumnezeu este la lucru, dar nu au fost dispuși să renunțe la împotrivirea lor nelegiuită. Încăpățânarea lor a ajuns tot mai hotărâtă și a dus la ruina sufletului lor. Problema nu era că nu ar fi putut renunța la atitudinea lor, pentru că ar fi putut renunța, dar n-au vrut. Ei nu numai că fuseseră vinovați și meritau să sufere mânia lui Dumnezeu, dar și-au însușit atributele lui Satana și au continuat cu îndârjire să se împotrivească lui Dumnezeu. Prin refuzul lor de a se pocăi, ei își înnoiau răzvrătirea zi de zi. Ei se pregăteau să culeagă ce semănaseră. Mânia Lui Dumnezeu nu este pronunțată împotriva oamenilor doar din cauza păcatelor pe care le-au săvârșit, ci și din cauza alegerii de a persista în starea lor de împotrivire, pentru că, deși au lumina și cunoștința, ei repetă păcatele din trecut. Dacă s-ar supune lui Dumnezeu, oamenii ar putea fi iertați, dar ei sunt hotărâți să nu cedeze. Ei Îl sfidează pe Dumnezeu prin încăpățânarea lor. Acele suflete se pun la dispoziția lui Satana, iar el le conduce după propria voință.

Cum s-a întâmplat cu locuitorii răzvrățiți ai lumii antediluviene? După ce au respins solia lui Noe, ei s-au adâncit în păcat cu mai multă indiferență ca oricând înainte și au dublat enormitatea practicilor lor imorale. Cei care refuză să se schimbe prin primirea lui Hristos nu găsesc nimic reformativ în păcat, mintea lor este hotărâtă să nutrească spiritul de revoltă, iar ei nu pot și nici nu vor putea fi determinați să se supună vreodată. Judecata pe care Dumnezeu a adus-o asupra lumii antediluviene a declarat că acea lume era incurabilă. Distrugerea Sodomei a proclamat că locuitorii celei mai frumoase țări din lume erau niște păcătoși incorigibili. Focul și pucioasa căzute din cer au nimic total, în afară de Lot, soția și cele două fiice ale sale. Pentru că a desconsiderat porunca lui Dumnezeu și a privit înapoi, soția lui Lot s-a transformat într-un stâlp de sare.

Câtă răbdare a avut Dumnezeu cu cei din poporul iudeu, atunci când au murmurat și s-au răzvrătit, încălcând Sabatul și toate celelalte precepte ale Legii! Ei a declarat de repetate ori că sunt mai răi decât păgânii. Fiecare generație a depășit vinovăția generației precedente. Domnul a îngăduit să fie duși în robie, dar, după eliberare, cerințele Sale au fost iarăși uitate. Tot ce le porunca să respecte ca fiind sfânt era pervertit și înlocuit cu invențiile oamenilor răzvrățiți. În ziua venirii Sale, Domnul le-a spus: „Nu v-a dat Moise legea aceasta, și totuși niciunul dintre voi nu o respectă”. Iar cei cărora le vorbea erau tocmai aceia care și-au asumat rolul de judecători și de supraveghetori ai oamenilor, pe care Duhul Sfânt îi îndemna să vestească poporului Cuvântul lui Dumnezeu. (Vezi Ioan 7, 19-23.27.28; Luca 11, 37-52.)

Duhul Sfânt nu trebuie să fie împiedicat să lucreze

Citiți-le oamenilor aceste pasaje ale Scripturii. Citiți-le atent și cu solemnitate, iar Duhul Sfânt va fi alături de voi pentru a impresiona mintea celor ce vă ascultă. Dar nu cumva să citiți fără a avea în inima voastră adevărata însemnătate a Cuvântului. Dacă Dumnezeu a vorbit vreodată prin

mine, atunci aceste scripturi înseamnă foarte mult pentru aceia care le ascultă.

Oamenii limitați trebuie să fie precauți, ca să nu caute să exercite controlul asupra semenilor lor, luând astfel locul desemnat Duhului Sfânt. Niciun om să nu creadă că are dreptul de a vesti lumii o învățătură pe care o presupune a fi adevărul și de a se opune vestirii oricărei alte învățături aflate în contradicție cu ideile lui. Aceasta nu este lucrarea lui. Cei care cred că propriile interpretări cu privire la Scriptură sunt întotdeauna corecte nu vor considera vrednice de primit multe învățături care se vor evidenția în mod clar ca fiind adevărate. În privința ideilor pe care unii le-au acceptat ca fiind lipsite de orice greșală posibilă vor fi necesare schimbările cele mai hotărâte. Asemenea oameni dovedesc că sunt supuși greșelii în foarte multe feluri. Ei susțin principii pe care Cuvântul lui Dumnezeu le condamnă. Ceea ce mă face să fiu convinsă până în adâncul ființei mele și să știu că lucrările lor nu sunt lucrările lui Dumnezeu este faptul că acești oameni consideră că au autoritatea de a-i conduce pe semenii lor. Domnul nu le-a dat lor un drept de a-i conduce pe alții, mai mare decât le-a dat altora dreptul de a-i conduce pe ei. Cei care își asumă controlul asupra semenilor iau în mâinile lor limitate o lucrare ce îi revine numai lui Dumnezeu.

Acei oameni trebuie să-și amintească fără încetare că spiritul care s-a dezlănțuit la Minneapolis³ este o ofensă la adresa lui Dumnezeu. Întregul cer este indignat de spiritul care s-a manifestat mulți ani la rând în instituția noastră de publicații din Battle Creek⁴. Nelegiuirea care este săvârșită nu va fi tolerată de Dumnezeu. El își va trimite pedeapsa pentru aceste lucruri. „S-a auzit un glas care a arătat aceste greșeli și a cerut, în Numele Domnului, o schimbare decisivă. Dar cine a respectat îndrumările date? Cine și-a umilit inima, alungând din ea orice urmă a spiritului opresiv și nelegiuit? M-am simțit responsabilă într-o mare măsură să prezint aceste lucruri înaintea poporului, așa cum sunt. Știu că ei le vor înțelege și știu că aceia care citesc aceste cuvinte vor fi convinși.

O solie vestită cu credincioșie

Hobart, Tasmania, 1 mai 1895.

Mulți și-au pierdut credința adventă. Pentru că nelegiuirea abundă, iubirea multora se răcește. Mulți și-au pierdut credința în a doua venire pe parcursul timpului. Acești oameni trăiesc pentru lume și, în timp ce își spun în inima lor, „Domnul meu întârzie să vină”, ceea ce de altfel doresc să se întâmple și în realitate, îi bat pe tovarășii lor de slujire. Ei sunt motivați de același gând care l-a determinat pe Cain să-l ucidă pe Abel. Abel era hotărât să I se închine lui Dumnezeu în armonie cu îndrumările Sale. Acest fapt nu a fost pe placul lui Cain. El credea că propriile planuri sunt cele mai bune și că Domnul va accepta condițiile lui. Prin jertfa adusă, Cain a refuzat să depindă de Domnul Hristos. El credea că Adam, tatăl său, fusese tratat cu asprime prin alungarea din Eden. Ideea de a păstra mereu în minte păcatul acela și de a jertfi sângele unui miel junghiat, ca mărturisire a deplinei dependențe de o putere ce exista în afara ființei sale, era o tortură pentru spiritul său mândru. Fiind cel mai mare dintre cei doi frați, Cain considera că fratele său trebuia să-i urmeze exemplul. Când Dumnezeu a acceptat darul lui Abel și focul sfânt a mistuit jertfa adusă de el, furia lui Cain a depășit orice măsură. Domnul S-a coborât pentru a-i explica situația în care se află, dar el nu a dorit să se împace cu Dumnezeu, ci l-a urât pe fratele său, pentru că Dumnezeu îi arătase favoarea Sa. El a ajuns atât de furios, încât l-a ucis pe fratele lui.

Domnul este supărat pe toți cei care, din cauza necredinței și a îndoielii, spun că El își întârzie venirea, persecutându-i pe tovarășii lor de slujbă, mâncând și bând cu bețivii (sau lucrând după același principii ca bețivii). Ei sunt amețiți, dar nu de vin, se clatină, dar nu din cauza băuturilor tari. Satana a preluat controlul gândirii lor, iar ei nu știu în ce anume constă

propria greșeală.

Rezultatul despărțirii de Dumnezeu

Îndată ce omul se desparte de Dumnezeu în așa măsură, încât inima lui nu se mai află sub conducerea puterii Duhului Sfânt, atributele lui Satana vor ieși la iveală și va începe să-i persecute pe tovarășii lui. Influența răspândită de acești oameni este opusă adevărului, dreptății și neprihănirii. O asemenea tendință se manifestă în instituțiile noastre nu numai în relația dintre lucrători, dar și în relația dintre instituții, atunci când una își arată dorința de a le conduce pe celelalte.⁵ Unii cărora li s-au încredințat responsabilități serioase, dar care nu au o legătură vie cu Dumnezeu, au disprețuit și continuă să disprețuiască Duhul Său Sfânt. Ei cultivă chiar spiritul pe care l-au cultivat Core, Datan și Abiram și iudeii din zilele Domnului Hristos. (Vezi Matei 12, 22-29, 31-37.) Dumnezeu i-a avertizat pe acești oameni din nou și din nou, dar ei au respins soliile Sale și au continuat cu îndrăzneală să meargă pe propria cale.

Citiți cuvintele Domnului Hristos din Matei 23, 23: „Vai de voi cărturari și farisei fățarnici! Pentru că voi dați zeciuială din izmă, din mărar și din chimen, și lăsați nefăcute cele mai însemnate lucruri din Lege: dreptatea, mila și credincioșia: pe acestea trebuia să le faceți, iar pe acelea să nu le lăsați nefăcute.” Aceste acuzații sunt adresate ca un avertisment dat tuturor celor ce, „pe dinafară, par neprihăniți înaintea oamenilor”, dar, „pe dinăuntru, sunt plini de fățarnicie și fărădelege”. Ei spun; Noi suntem scutiți de toate aceste îndatoriri. De asemenea, ei spun: „Dacă am fi trăit noi în zilele părinților noștri, nu ne-am fi unit cu ei la vărsarea sângelui prorocilor. Dar prin aceasta”, le-a spus Isus, „mărturisiți despre voi înșivă că sunteți fiii celor ce i-au omorât pe proroci”. Ce lecții prețioase se află aici! Cât de hotărâte și de înfiorătoare sunt ele! „De aceea, iată, vă trimit proroci, înțelepți și cărturari. Pe unii din ei îi veți omorî și răstigni, pe alții îi veți bate în sinagogile voastre și-i veți prigoni din cetate în cetate.” Această profecie a

fost împlinită literalmente de iudei prin felul în care L-au tratat pe Domnul Hristos și pe solii trimiși de El. Oare, oamenii din aceste zile ale sfârșitului vor urma exemplul celor pe care i-a condamnat Domnul Hristos?

Aceste îngrozitoare profeții nu s-au împlinit pe deplin până acum, dar, dacă Dumnezeu le cruță viața, în timp ce ei cultivă același spirit care a caracterizat comportamentul lor atât înainte, cât și după adunarea din Minneapolis⁶, vor săvârși până la capăt aceleași fapte pe care Domnul Hristos le-a condamnat când a fost pe pământ.

Trăim în timpul pericolelor din zilele de pe urmă. Satana pune stăpânire pe orice minte care nu se află în mod hotărât sub controlul Duhului lui Dumnezeu. Unii au cultivat ură împotriva oamenilor cărora Dumnezeu le-a încredințat o solie specială pentru lume. Ei au început această lucrare satanică la Minneapolis. După aceea, când au văzut și au simțit manifestarea prezenței Duhului Sfânt, care dovedea că solia venea de la Dumnezeu, ei au urât-o și mai mult pentru că era o mărturie împotriva lor. Acești oameni nu au vrut să-și umilească inima în pocăință, să-I aducă slavă lui Dumnezeu și să apere dreptatea. Asemenea iudeilor din vechime, ei au continuat să cultive propriul spirit, plini de invidie, de gelozie și de bănuieli rele și și-au deschis inima pentru vrăjmașul lui Dumnezeu și al omului. Cu toate acestea, acești oameni ocupau poziții de răspundere, conduceau lucrarea și o făceau să se asemene cât mai mult cu putință cu modelul propriu....

Îndemn la pocăință

Dacă nu se vor pocăi, aceia care se află acum pe locurile cele dintâi, dar au fost necredincioși față de cauza lui Dumnezeu, vor ajunge curând în locurile cele mai de pe urmă. Dacă nu vor cădea pe Stâncă în cel mai scurt timp și nu vor fi zdrobiți și născuți din nou, spiritul pe care-l împărtășesc va continua să fie cultivat. Ei nu vor recunoaște vocea blândă a milei. Religia

Bibliei va fi pentru ei de domeniul trecutului, atât în viața particulară, cât și în public. Ei s-au declarat cu zel a fi împotriva entuziasmului și a fanatismului. Credința care îl roagă pe Dumnezeu să aline suferința omenească, credința pe care Dumnezeu a cerut-o de la poporul Său este numită fanatism. Dacă există în lumea aceasta ceva care ar trebui să-i inspire pe oameni cu zel sfânt, acela este adevărul, așa cum se află el în Isus. Este marea lucrare a mântuirii. Este Domnul Hristos făcut pentru noi, înțelepciune, neprihănire, sfințire și răscumpărare.

Adesea, în providența Sa, Domnul a exprimat cu claritate că nimic nu-l poate elibera pe om din păcat și nimic nu-l poate păzi de nelegiuire, în afară de adevărul descoperit, Cuvântul lui Dumnezeu. Acel Cuvânt care arată vinovăția păcatului are putere asupra inimii omenești pentru a-l face pe om să fie drept și pentru a-l păstra așa. Domnul a spus că acest Cuvânt trebuie să fie studiat și respectat și să fie aplicat în viața de zi cu zi. Cuvântul este la fel de neschimbător cum este caracterul lui Dumnezeu -- același ieri, azi și în veșnicie.

Adevărata inspirație a entuziasmului

Dacă există ceva în lumea noastră care ar trebui să ne inspire entuziasm, aceasta este crucea de pe Calvar. „Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl, să ne numim copii ai lui Dumnezeu! și suntem. Lumea nu ne cunoaște, pentru că nu L-a cunoscut nici pe El”. „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică.” Hristos trebuie să fie primit, crezut și înălțat. Aceasta să fie tema conversațiilor noastre -- valoarea neprețuită a lui Hristos.

Adevărul să fie așezat pe tronul inimii

Există în Battle Creek o categorie de credincioși care au adevărul înrădăcinat în inimă. Acesta este pentru ei puterea lui Dumnezeu care duce la mântuire. Dar, dacă adevărul nu este așezat pe tronul inimii și dacă nu are loc o trecere totală de la întuneric la lumină, cei care se ocupă de îndeplinirea responsabilităților sfinte sunt niște slujitori ai întunericului, conducători orbi care călăuzesc alți orbi. „Ca niște nori fără apă, mânați încoace și încolo de vânturi, niște pomi tomnatici fără rod, de două ori morți, deședăcinați.” Dumnezeu cere ca fiecare suflet ce poartă Numele Lui să aibă adevărul așezat pe tronul inimii. Timpul în care trăim cere acest lucru. Veșnicia îl cere. Adevărata religie îl cere.

Amuzamentele lumești -- Întrunirile dedicate plăcerii

În ciuda faptului că există atâta teamă de manifestarea entuziasmului și a emoțiilor în slujirea lui Dumnezeu, în alte activități se dovedește un entuziasm care multora li se pare întru totul potrivit. Mă refer la întrunirile dedicate plăcerii, care au loc în mijlocul poporului nostru. Aceste ocazii au luat mult din timpul și din atenția celor ce pretind a fi slujitori ai lui Hristos, dar oare au avut ele scopul de a-I aduce slavă Numelui Său? A fost Domnul Isus invitat să le conducă? Adunările dedicate relațiilor sociale pot fi făcute să fie folositoare și instructive în cea mai mare măsură, dacă participanții ar avea în inima lor o iubire arzătoare față de Dumnezeu, dacă s-ar întâlني pentru a schimba gânduri cu privire la Cuvântul lui Dumnezeu și pentru a le face bine semenilor lor. Dacă nu s-ar rosti niciun cuvânt și nu s-ar face nimic pentru a întrista Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, ci El ar fi privit ca un oaspete binevenit, atunci Dumnezeu ar fi onorat, iar cei ce se adună ar fi înviorați și întăriți. „Atunci, cei ce se tem de Domnul au vorbit adesea unul cu altul, Domnul a luat aminte la lucrul acesta și a ascultat și o carte de aducere-aminte a fost scrisă înaintea Lui, pentru cei ce se tem de Domnul și cinstesc Numele Lui. Ei vor fi ai Mei, zice Domnul oștirilor, îmi vor fi o comoară

deosebită.”

Dar în Battle Creek a avut loc o categorie de adunări sociale cu un caracter total diferit, întruniri dedicate plăcerii, care au fost o dezonoare pentru instituțiile noastre și pentru biserică. Ele încurajează mândria în îmbrăcăminte, mândria lucrurilor exterioare, satisfacerea eului, ilaritatea și glumele. Satana este primit ca un oaspete de onoare și pune stăpânire pe cei care conduc astfel de întruniri. Mi-a fost arătată în viziune una dintre aceste adunări în care participanții pretindeau a fi credincioși ai adevărului. Unul cânta la un instrument muzical, iar cântecele lui îi făceau pe îngeri să plângă. Erau glume, râsete zgomotoase, mult entuziasm și un fel de inspirație, dar era o bucurie pe care numai Satana este în stare să o inspire. Acesta este un entuziasm și o exaltare de care toți cei care îl iubesc pe Dumnezeu s-ar rușina. Ele îi pregătesc pe participanți pentru gânduri și fapte nesfinte. Am motive să cred că unii dintre cei implicați în acea scenă s-au pocăit din toată inima de purtarea lor rușinoasă.

Efectul unor asemenea întruniri

Mi-au fost prezentate multe asemenea întruniri. Am văzut veselia, parada de îmbrăcăminte și de podoabe. Fiecare voia să fie considerat strălucit și se deda la glume, gesturi necugetate, remarci ieftine și lipsite de seriozitate și râsete nebunești. Ochii scânteiau, obrajii se înroșeau, iar conștiința dormea. Mâncând, bând și distrându-se, ei făceau tot ce puteau pentru a-L uita pe Dumnezeu. Plăcerea era paradisul lor. Iar Cerul privea și asculta totul.

Cursele de ciclism

Să ne îndreptăm privirile spre un alt tablou. Pe străzile unui oraș, un grup de oameni sunt adunați pentru o cursă de ciclism.⁸ Printre ei se află și

unii care pretind a-L cunoaște pe Dumnezeu și pe Isus Hristos pe care L-a trimis El. Dar cine dintre cei ce privesc acea cursă incitantă ar crede că printre aceia care se manifestă așa, unii sunt urmași ai lui Hristos? Cine ar presupune că în acea echipă ar fi vreunul care să fi simțit nevoia după Hristos? Cine s-ar gândi că ei își dau seama de valoarea puterilor fizice și a timpului lor ca fiind daruri primite de la Dumnezeu pentru a fi păstrate în slujba Sa. Cine se gândește la pericolul unui accident sau că întrecerea lor sălbatică poate duce la moarte? Cine s-a rugat pentru prezența lui Isus și pentru protecția îngerilor slujitori? Este Dumnezeu slăvit prin aceste performanțe? Satana face jocul vieții acestor suflete și este foarte mulțumit de ce aude și vede.

Profanarea religiei

Când se implică în practicarea acestor sporturi, cel care a fost cândva un creștin serios se află pe calea declinului. El a părăsit sfera prezenței curate a atmosferei cerești și s-a cufundat într-o atmosferă plină de ceață. Poate că și unii credincioși umili sunt atrași să se alătore acestor sporturi. Dar, dacă își păstrează legătura cu Domnul Hristos, nu pot participa cu toată inima la scenele incitante. Cuvintele pe care le aud nu sunt potrivite, pentru că nu fac parte din limbajul Canaanului. Cei care vorbesc nu dau dovadă că inima lor îi este plăcută lui Dumnezeu. Dimpotrivă, ei dau o dovada inconfundabilă că Dumnezeu este uitat. El nu se află în toate gândurile lor. Aceste întruniri dedicate plăcerii și adunările pentru sporturi incitante, organizate de cei ce pretind a fi creștini, sunt o profanare a religiei și a Numelui lui Dumnezeu.

Lucrarea înșelătoare a Lui Satana

Tonul conversației scoate la iveala ascunzișurile inimii. Discuțiile ieftine și triviale, flatările, glumele nesăbuite, spuse pentru a stârni râsul, sunt mărfurile lui Satana, și toți cei care își permit un asemenea gen de

conversație fac comerț cu produsele lui. Cuvintele de felul celor rostite de Irod, când fiica Irodiadei a dansat înaintea lui, lasă anumite impresii în mintea celor care le ascultă. Toate aceste conversații sunt scrise în cărțile cerului și, în marea zi de pe urmă, cei vinovați le vor vedea în adevărata lor lumină. Atunci, toți vor discerne în ele lucrările înșelătoare și rătăcitoare pe care Diavolul le-a făcut pentru a-i conduce pe calea cea lată și prin poarta cea largă, ce se deschide spre nimicirea lor.

Creștini care sunt niște capcane ale lui Satana

Satana și-a înmulțit capcanele în Battle Creek, iar creștinii cu numele, care sunt superficiali din punct de vedere al caracterului și al experienței lor religioase, sunt folosiți de ispititor ca niște capcane ale lui. Această categorie de creștini sunt gata întotdeauna să participe la întruniri dedicate plăcerii și la sporturi, iar influența lor îi atrage și pe alții. Tineri și tinere care au încercat să fie niște creștini ai Bibliei sunt determinați să se alătore jocului și sunt duși în ring. Ei nu cercetează standardul divin cu rugăciune, căutând să învețe ce a spus Domnul Hristos cu privire la roadele care trebuie să fie aduse de viața unui creștin. Ei nu înțeleg că aceste preocupări distractive sunt, de fapt, niște petreceri ale lui Satana, pregătite cu scopul de a reține sufletele să primească invitația la ospățul de nuntă al Mielului. Ele îi împiedică să primească haina albă a caracterului, care este neprihănirea lui Hristos. Acești credincioși ajung să fie confuzi cu privire la ce este bine și ce nu este bine să facă în calitate de creștini. Deoarece nu doresc să fie considerați niște izolați, ei înclină în mod firesc să urmeze exemplul celorlalți. Astfel, ei ajung sub influența celor care nu au simțit niciodată atingerea divină asupra inimii sau a minții.

La aceste întruniri incitante, purtate de pasiunea și de farmecul influenței omenești, tinerii care au fost învățați cu grijă să respecte Legea lui Dumnezeu ajung să intre în legături de prietenie cu persoane a căror educație este greșită și a căror experiență religioasă este falsă. Ei se vând în schimbul

unei robii de o viață. Cât vor avea de trăi, ei vor fi nevoiți să poarte povara apăsătoare a unirii cu o persoană al cărei caracter este ieftin și superficial, care trăiește pentru a face paradă, dar nu are podoaba prețioasă a omului dinăuntru, adevărata frumusețe a unui spirit blând și liniștit, care este de mare preț în ochii lui Dumnezeu. Când boala și moartea se abat asupra celor ce au trăit doar cu scopul de a-și face pe plac lor înșiși, ei vor vedea că nu și-au pregătit nicio rezervă de ulei în candelă și sunt într-un tot nepotriviți să-și încheie raportul vieții. Așa a fost și va continua să fie.

Îi întrebăm pe cei care au avut o mare lumină în Battle Creek, și-a pierdut adevărul lui Dumnezeu orice influență asupra sufletului lor? Oare aurul curat și-a pierdut strălucirea? Care a fost cauza acestui fanatism și a acestui entuziasm? Părinții egoiști și iubitori de lume au o răspundere îngrozitoare, căci păcatul se află la ușa lor. Cât de favorabile ar fi fost circumstanțele, dacă școlile din Battle Creek ar fi fost construite departe de oraș și de o colonie atât de numeroasă de așa-zisi păzitori ai Sabatului!

Convingeri regretabile care câștigă teren

Convingerea că sunetul de trâmbiță pe care îl dau adventiștii de ziua a șaptea este confuz și că ei merg pe calea celor lumești câștigă teren. Familiile din Battle Creek se îndepărtează de Dumnezeu, plănuiind să încheie căsătorii cu persoane care nu îl iubesc pe Dumnezeu, care au trăit o viață frivolă, nu au practicat niciodată renunțarea la sine și nu cunosc din experiență ce înseamnă a fi împreună lucrători cu Dumnezeu, Se petrec lucruri ciudate. Sunt acceptate și prezentate învățături creștine greșite, care îi duc pe oameni în amăgire. Ei umblă în lumina sclipirilor propriilor scânteii. Cei care îl iubesc pe Dumnezeu și se tem de El nu se vor coborî la nivelul lumii, alegând societatea unor oameni neserioși și vanitoși. Ei nu se lasă încântați de femei și de bărbați care nu sunt convertiți. Ei trebuie să stea de partea lui Isus, iar Isus va sta de partea lor.

Practici necinstite în afaceri

Unii dintre cei ce cunosc adevărul nu îl trăiesc. Ei calcă în picioare Legea lui Dumnezeu în practicile lor în afaceri. Dacă vrem să nu deprindem spiritul lor și să nu fim părtași la nenorocirea lor, să nu avem nicio legătură apropiată cu ei. Când vorbea despre anumite fapte ale fiilor lui, pe care le deplângea cu oroare, patriarhul Iacov exclama: „Nu vreau să intre sufletul meu la sfaturile lor, nu vreau să se unească duhul meu cu adunarea lor!” El simțea că onoarea lui ar fi fost compromisă, dacă s-ar fi asociat cu păcătoșii în faptele lor. Iacov dă un semnal de alarmă pentru a ne avertiza să ne ferim de asemenea tovărășii, ca să nu ajungem părtași la faptele lor rele. Duhul Sfânt adresează un avertisment asemănător prin apostolul Pavel: „Să nu luați deloc parte la lucrările neroditoare ale întunericului, ba încă, mai degrabă, osândiți-le”.

Adevărata atitudine a creștinului

Dumnezeul cel veșnic a trasat o linie de demarcație între cei sfinți și cei păcătoși, între cei convertiți și cei neconvertiți. Cele două clase nu se pot contopi treptat, asemenea culorilor curcubeului. Ele sunt la fel de distincte precum ziua și noaptea.

Cei care caută neprihănirea lui Hristos vor stăruia asupra temelor marii mântuiri. Biblia este un depozit inepuizabil, care îi asigură sufletului hrana necesară. Ei meditează la întruparea lui Hristos, contemplă marele sacrificiu adus pentru salvarea lor din pierzare, pentru a aduce iertarea, pacea și neprihănirea veșnică. Sufletul este plin de aceste subiecte mari și înălțătoare. Gândurile lor sunt preocupate de sfințire și adevăr, de har și neprihănire. Eul a murit, iar Hristos trăiește în slujitorii Săi. În timp ce ei contemplă Cuvântul, inima le arde înăuntrul lor, asemenea celor doi ucenici care mergeau spre

Emaus, când Domnul Hristos i-a însoțit pe drum și le-a explicat Scripturile cu privire la Sine.

Cât de puțini înțeleg că Domnul Isus merge nevăzut alături de ei! Cât de rușinați ar fi mulți, dacă L-ar auzi vorbindu-le și dacă ar ști că El aude toate conversațiile lor ieftine și nesăbuite! Cât de multe inimi s-ar aprinde de o sfântă bucurie, dacă ar ști că Mântuitorul a fost alături de ei, că atmosfera sfântă a prezenței Lui i-a înconjurat și că au fost hrăniți cu pâinea vieții! Cât de mulțumit ar fi Mântuitorul, dacă i-ar auzi pe urmașii Săi vorbind despre învățăturile prețioase primite de la El și dacă ar ști că se simt atrași de lucrurile sfinte! Când adevărul locuiește în inimă, nu mai rămâne loc pentru spiritul de critică, la adresa slujitorilor lui Dumnezeu, sau pentru căutarea greșelilor în soliile trimise de El. Căci din prisosul inimii vorbește gura. Ce se află în inimă nu poate fi oprit, ci se va auzi în cuvintele care ies pe buze. Lucrurile pe care Dumnezeu le-a pregătit pentru cei ce-L iubesc vor fi subiectul conversației lor. Iubirea lui Hristos în suflet este asemenea unui izvor de apă care se revarsă spre viață veșnică, răspândind pretutindeni valuri înviorătoare, pline de viață și de bucurie.

Respingerea luminii

Dumnezeu le spune slujitorilor Săi: „Strigă în gura mare, nu te opri! Înălță-ți glasul ca o trâmbiță și vestește poporului Meu nelegiuirile lui, casei lui Iacov păcatele ei!” Dar, când mărturia precisă și clară este rostită de oamenii conduși de Duhul lui Dumnezeu, mulți o tratează cu dispreț. Printre noi, sunt unii care, chiar dacă nu prin cuvinte, ci prin fapte, „le zic văzătorilor: «Să nu vedeți», și prorocilor; «Să nu prorociți adevăruri, ci spuneți-ne lucruri măgulitoare, prorociți-ne lucruri închipuite! Abateți-vă din drum, dați-vă în lături de pe cărare, lăsați-ne în pace cu Sfântul lui Israel!» De aceea, așa vorbește Sfântul lui Israel: «Fiindcă lepădați cuvântul acesta și vă încredeți în silnicie și vicleșuguri și vă sprijiniți pe ele, de aceea nelegiuirea aceasta va fi pentru voi ca spărtura unui zid înalt, care,

spărgându-se, amenință să cadă, și a cărei prăbușire vine deodată, într-o clipă.... Căci așa vorbește Domnul Dumnezeu, Sfântul lui Israel: În liniște și odihnă va fi mântuirea voastră, în seninătate și încredere va fi tăria voastră». Dar n-ați voit!”

Nevoia de purificare a inimii

Îi întreb pe cei aflați în poziții de răspundere în Battle Creek: Ce faceți? Voi l-ați întors spatele Domnului. Trebuie să aibă loc o curățare a inimii, a simțămintelor, a simpatiilor și a cuvintelor cu privire la subiectele cele mai importante -- Domnul Dumnezeu, veșnicia, adevărul. Care este solia ce trebuie să fie vestită în acest timp? Este solia îngerului al treilea. Dar unii care pretind a crede adevărul prezent au disprețuit lumina a cărei slavă trebuie să umple întregul pământ. Fiți atenți la modul în care tratați această lumină. Scoateți-vă încălțăminte din picioare, căci vă aflați pe un pământ sfânt. Fiți cu băgare de seamă, ca nu cumva să cultivați atributele lui Satana și să disprețuiți manifestarea Duhului Sfânt. Eu nu știu cine, dar unii au ajuns deja atât de departe, încât nu se mai pot întoarce la pocăință.

Transmiterea luminii

Vă declar adevărul. Sufletele care Îl iubesc pe Dumnezeu, care cred în Hristos și caută cu ardoare fiecare rază a luminii, vor înțelege adevărul și se vor bucura de el. Ele vor transmite lumina și vor crește în sfințire. Cei ce primesc Duhul Sfânt vor simți atmosfera rece care înconjoară sufletele celor care disprețuiesc și combat aceste realități mari și solemne. Ei înțeleg că acei oameni iau parte la sfatul celor răi, umblă pe calea celor păcătoși și stau pe scaunul celor batjocoritori.

Cuvântul lui Dumnezeu spune adevărul, nu o minciună. În el nu există nimic ciudat, nimic extremist, nimic depășit. Noi trebuie să-l acceptăm ca

fiind Cuvântul viului Dumnezeu. Dacă ascultă de acest Cuvânt, biserica are niște îndatoriri pe care încă nu le-a îndeplinit. Când trece prin încercări și ispite, ea nu trebuie să fugă din post, ci să se încreadă mai mult în Dumnezeu. Deși sunt dificultăți ce trebuie să fie depășite, poporul lui Dumnezeu trebuie să se ridice ca unul pentru a face față situațiilor de urgență. Sunt îndatoriri care trebuie să fie îndeplinite față de biserică și față de Dumnezeul nostru.

Duhul lui Dumnezeu Se îndepărtează de mulți dintre cei aflați în poporul Său. Mulți au pășit pe căi ascunse și întunecoase, iar unii nu se vor întoarce niciodată. Ei vor continua să se poticnească spre propria pierzare. Acești oameni L-au ispitit pe Dumnezeu și au respins lumina. Deși au primit toate dovezile care vor putea fi aduse vreodată, ei nu le-au dat atenție. Ei au ales mai degrabă întunericul, decât lumina, și și-au întinat sufletul. Niciun om sau nicio biserică nu se poate asocia cu cei iubitori de plăceri, dovedind, în același timp, că prețuiește darul bogat, pe care Domnul l-a trimis celor ce au o încredere simplă în Cuvântul Său. Lumea este la fel de întinată și de coruptă ca în zilele lui Noe. Singurul remediu este credința în adevăr, acceptarea luminii. Mulți au auzit adevărul însoțit de dovada Duhului Sfânt, dar nu numai că au refuzat să accepte solia, ci au urât lumina. Acești oameni sunt părtași la nimicirea sufletelor. Ei s-au așezat ca o barieră între lumina cerească și popor. Ei au călcat în picioare Cuvântul lui Dumnezeu și continuă să o facă, luptând împotriva Duhului Său Sfânt.

Fac apel la poporul lui Dumnezeu să-și deschidă ochii. Dacă aprobați sau puneți în aplicare hotărârile unor oameni, despre care știți că nu sunt în armonie cu neprihănirea și cu adevărul, voi slăbiți propria credință și vă pierdeți atracția față de comuniunea cu Dumnezeu. Solia adresată lui Iosua pare să vi se adreseze și vouă: „Scoală-te! Pentru ce stai culcat astfel pe fața ta? Israel a păcătuit, au călcat legământul Meu pe care li l-am dat, au luat din lucrurile date spre nimicire ... și le-au ascuns printre lucrurile lor.” „Eu nu voi mai fi cu voi, dacă nu nimiciți răul din mijlocul vostru.” „Cine nu strânge

cu Mine, risipește.”

Solia îndreptării prin credință

În marea Sa milă, Domnul Hristos a trimis solia cea mai prețioasă prin frații Waggoner și Jones.¹¹ Această solie a avut scopul de a-L aduce în atenția oamenilor pe Mântuitorul înălțat ca jertfă pentru păcatele întregii lumi. Ea a prezentat îndreptarea prin credința în Garantul divin, a invitat oamenii să primească neprihănirea lui Hristos, care se manifestă prin ascultarea de toate poruncile lui Dumnezeu. Mulți L-au pierdut din vedere pe Domnul Isus. Ei aveau nevoie să li se îndrepte privirile spre Persoana Sa divină, spre meritele Sale și spre iubirea Sa neschimbătoare față de familia omenească. Toată puterea este dată în mâinile Sale, ca să le poată împărți oamenilor daruri bogate, împărtășindu-i omului neajutorat darul neprețuit al neprihănirii Sale. Aceasta este solia pe care Dumnezeu ne-a poruncit s-o vestim lumii. Este solia îngerului al treilea, care trebuie să fie proclamată cu glas tare și să fie însoțită de revărsarea Duhului Său într-o mare măsură.

Mântuitorul Cel înălțat trebuie să fie prezentat ca fiind Mielul înjunghiat ce stă pe scaunul de domnie și își îndeplinește lucrarea Sa rodnică, pentru a împărți binecuvântările neprețuite ale legământului, pe care le-a plătit cu prețul propriei vieți pentru răscumpărarea fiecărui suflet ce se va încrede în El. Ioan nu putea să exprime în cuvinte această iubire. Ea era prea adâncă, prea vastă. El cheamă întreaga familie omenească să o contemple. Domnul Hristos mijlocește pentru biserică în curțile cerești, pledând în favoarea celor pentru care a plătit prețul răscumpărării cu sângele Său. Secolele și mileniile nu vor reuși să micșoreze valoarea acestui sacrificiu ispășitor. Solia Evangheliei harului Său trebuia să-i fie vestită bisericii într-o formulare distinctă și clară, pentru ca lumea să nu mai spună că adventiștii de ziua a șaptea vorbesc numai despre Lege și iarăși Lege, dar nu îl prezintă pe Domnul Hristos și nu cred în El.

Valoarea răscumpărătoare a sângelui lui Hristos trebuia să-i fie prezentată poporului într-o modalitate nouă și convingătoare, ca să se poată încrede în meritele Sale. Așa cum marele preot stropea sângele cald asupra tronului harului, în timp ce tămâia plăcut mirositoare se înălța la Dumnezeu, tot așa, când ne mărturisim păcatele și apelăm la eficiența sângelui ispășitor al Mântuitorului, rugăciunile noastre se înalță spre cer, împreună cu parfumul plăcut al meritelor caracterului Său. În ciuda nevredniciei noastre, trebuie să ne aducem aminte fără încetare că există Cineva care poate să îndepărteze păcatul și să-l mântuiască pe cel păcătos. Dumnezeu va înlătura orice păcat mărturisit înaintea Lui cu o inimă smerită. Această credință este viața bisericii. După cum Moise a înălțat șarpele în pustie, pentru ca toți cei mușcați de șerpii înfocați să privească la el și să trăiască, tot astfel Fiul Omului trebuie să fie înălțat, pentru ca „oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică”.

Dacă nu își dedică întreaga viață preocupării de a privi la Mântuitorul Cel înălțat, primind prin credință meritele pe care este privilegiul lui să le ceară, șansa celui păcătos de a fi mântuit nu este mai mare decât șansa pe care a avut-o Petru de a merge pe apă, dacă nu și-ar fi păstrat cu fermitate privirile ațintite spre Domnul Isus. De aceea, planul lui Satana a fost dintotdeauna acela de a ascunde chipul Mântuitorului și de a-i determina pe oameni să privească la oameni, să se încreadă în oameni și să fie educați în așa fel încât să aștepte ajutor de la ei. Ani de zile, biserica a privit la oameni și a așteptat mult de la ei, dar nu și-a îndreptat privirile spre Isus, în care sunt centrate speranțele noastre de a avea viața veșnică. Prin urmare, Dumnezeu le-a trimis slujitorilor Săi o mărturie în care adevărul a fost prezentat așa cum este el în Isus, o mărturie care este solia celui de-al treilea înger, într-o formulare distinctă și clară. Cuvintele lui Ioan trebuie să fie vestite de poporul lui Dumnezeu, așa încât toți să poată vedea lumina și să poată umbla în ea: „Cel ce vine din cer, este mai presus de toți, cel ce este de pe pământ, este pământesc și vorbește ca de pe pământ. Cel ce vine din cer, este mai

presus de toți. El mărturisește ce a văzut și a auzit, și totuși nimeni nu primește mărturia Lui. Cine primește mărturia Lui, adeverește prin aceasta că Dumnezeu spune adevărul. Căci Acela, pe care L-a trimis Dumnezeu, vorbește cuvintele lui Dumnezeu, pentru că Dumnezeu nu-I dă Duhul cu măsură. Tatăl iubește pe Fiul și a dat toate lucrurile în mâna Lui. Cine crede în Fiul, are viață veșnică, dar cine nu crede în Fiul, nu va vedea viața, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el.”

Aceasta este mărturia care trebuie să fie vestită până la marginile pământului. Ea prezintă Legea și Evanghelia, unindu-le într-un întreg desăvârșit. (Vezi Romani, capitolul 5 și 1 Ioan 3, 9, până la încheierea capitolului.) Aceste scripturi prețioase vor fi întipărite în orice inimă deschisă și dispusă să le primească. „Descoperirea cuvintelor Tale dă lumină, dă pricepere celor fără răutate” -- celor cu inima smerită. „Dar celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu.” Acești oameni nu au doar o credință cu numele, o teorie a adevărului, o religie legalistă, ci ei cred cu un scop, însușindu-și cele mai bogate daruri ale lui Dumnezeu. Ei au cerut darul pentru a-l putea oferi altora și au putut spune: „și noi toți am primit din plinătatea Lui, și har după har”.

„Cine nu iubește, n-a cunoscut pe Dumnezeu; pentru că Dumnezeu este dragoste. Dragostea lui Dumnezeu față de noi s-a arătat prin faptul că Dumnezeu a trimis în lume pe singurul Său Fiu, ca noi să trăim prin El. și dragostea stă nu în faptul că noi am iubit pe Dumnezeu, ci în faptul că El ne-a iubit pe noi și a trimis pe Fiul Său ca jertfă de ispășire pentru păcatele noastre. Nimeni n-a văzut vreodată pe Dumnezeu; dacă ne iubim unii pe alții, Dumnezeu rămâne în noi, și dragostea Lui a ajuns desăvârșită în noi. Cunoaștem că rămânem în El și că El rămâne în noi prin faptul că ne-a dat din Duhul Său.”

Solia lui Dumnezeu pentru timpul prezent

Aceasta este tocmai lucrarea pe care o plănuiește Domnul, și anume ca solia pe care le-a dat-o slujitorilor Săi să ajungă în inima și în mintea fiecărui om. Viața bisericii lui Dumnezeu continuă prin aceea că membrii Îl iubesc pe Dumnezeu mai presus de orice și pe semeni ca pe ei înșiși. Iubirea față de Dumnezeu și față de oameni a fost puțină, iar Dumnezeu le-a dat solilor Săi chiar solia de care a avut poporul nevoie. Aceia care au primit solia au fost binecuvântați într-o mare măsură, pentru că ei au văzut razele luminoase ale Soarelui Neprihănirii, iar viața și speranța au răsărit în inima lor. Ei au privit la Hristos. Asigurarea veșnică este: „Nu vă temeți”. Eu sunt „Cel viu. Am fost mort și iată că sunt viu, în vecii vecilor.” „Pentru că Eu trăiesc și voi veți trăi.” Cei credincioși își curăță propria inimă prin sângele neprihănitului Miel al lui Dumnezeu. Privind la Marele Antitip, putem să spunem: „Hristos a murit! Ba mai mult, El a și înviat, stă la dreapta lui Dumnezeu și mijlocește pentru noi!” Soarele Neprihănirii strălucește în inima noastră pentru a ne dăruia cunoașterea slavei lui Isus Hristos. El spune despre lucrarea Duhului Sfânt: „El Mă va proslăvi, pentru că va lua din ce este al Meu și vă va descoperi”. Psalmistul se ruga: „Curăță-mă cu isop, și voi fi curat, spală-mă, și voi fi mai alb decât zăpada.... Zidește în mine o inimă curată, Dumnezeule, pune în mine un duh nou și statornic! Nu mă lepăda de la Fața Ta și nu lua de la mine Duhul Tău cel Sfânt, Dă-mi iarăși bucuria mântuirii Tale și sprijină-mă cu un duh de bunăvoință! Atunci voi învăța căile Tale pe cei ce le calcă, și păcătoșii se vor întoarce la Tine.”

Domnul vrea ca aceste subiecte mărețe să fie cercetate în bisericile noastre și, dacă fiecare membru al bisericii ar primi Cuvântul lui Dumnezeu, acest Cuvânt i-ar da omului simplu lumină și înțelegere. „Cine dintre voi se teme de Domnul, să asculte glasul Robului Său! Cine umblă în întuneric și n-are lumină, să se încreadă în Numele Domnului și să se bizuie pe Dumnezeul lui! Iar voi toți, care aprindeți focul și puneți tăciuni pe el, umblați în lumina focului vostru și în tăciunii pe care i-ați aprins. Din mâna Mea vi se întâmplă

aceste lucruri, ca să zăceți în dureri.” (Vezi, de asemenea, Isaia 29, 13-16, 18-21.) „Așa vorbește Domnul: «înțeleptul să nu se laude cu înțelepciunea lui, cel tare să nu se laude cu tăria lui, bogatul să nu se laude cu bogăția lui. Ci cel ce se laudă să se laude că are pricepere și că Mă cunoaște, că știe că Eu sunt Domnul, care fac milă, judecată și dreptate pe pământ! Căci în acestea găsesc plăcere Eu, zice Domnul».”

Niciodată nu a fost un timp, când Domnul să-și manifeste marele Său har față de aleșii Săi, mai mult ca în aceste zile din urmă, în care Legea Sa este anulată. „Domnul a voit, pentru dreptatea Lui, să vestească o lege mare și minunată.” Ce spune Dumnezeu cu privire la poporul Său? „Și totuși poporul acesta este un popor prădat și jefuit! Toți zac înlănțuiți în peșteri și înfundați în temnițe. Sunt lăsați de pradă și nimeni nu-i scapă! Jefuiți, și nimeni nu zice: «Dă înapoi!»” (Vezi, de asemenea, Isaia, capitolul 43.) Acestea sunt profeții care se vor împlini.

Avertisment împotriva disprețuirii soliei lui Dumnezeu

Aș dori să le adresez un avertisment celor care au stat ani de zile împotriva luminii¹² și au cultivat spiritul opoziției. Cât timp veți continua să-i urâți și să-i disprețuiți pe solii neprihănirii lui Dumnezeu? Domnul le-a dat solia Sa. Ei vestesc cuvântul Său. Fără meritele lui Isus Hristos nu puteți să fiți mântuiți. Harul Duhului Sfânt v-a fost oferit din nou și din nou. Lumina și puterea de sus au fost revărsate din abundență în mijlocul vostru. Aceasta a fost o dovadă pentru ca toți să îi poată deosebi pe aceia pe care Domnul i-a recunoscut ca fiind slujitorii Săi. Dar unii au disprețuit atât oamenii, cât și solia vestită de ei și i-au ridiculizat, declarându-i fanatici, entuziaști și extremiști. Am o profeție cu privire la voi: Dacă nu vă umiliți inima înaintea lui Dumnezeu cât mai repede și dacă nu vă mărturisiți păcatele, care sunt multe, într-o zi veți vedea că ați luptat împotriva lui Dumnezeu, dar va fi prea târziu. Duhul Sfânt nu vă va mai conduce la iertare și la schimbare, ci vă va convinge că ați vorbit împotriva unor oameni care

erau niște lumini pentru lume și niște martori ai lui Dumnezeu. Atunci, veți fi dispuși să dați o lume întreagă, ca să vă puteți răscumpăra trecutul și să fiți exact ca acești oameni zeloși, conduși de Duhul lui Dumnezeu spre a vă ridica vocea pentru a vesti lumii avertizarea solemnă și să fiți asemenea lor, statornici ca o stâncă în respectarea principiilor. Domnul cunoaște modul în care ați răstălmăcit lucrurile. Dacă veți continua să respingeți lumina Cerului, mai este foarte puțin și sunteți pierduți. „Un om care va fi necurat, și nu se va curăța, va fi nimic din mijlocul adunării.”

Nu am niciun mesaj blând pentru cei care au fost până acum niște indicatoare false și au îndrumat pe o cale greșită. Când îi respingeți pe trimișii lui Hristos, voi îl respingeți pe Hristos însuși. Dacă neglijați această mare mântuire; păstrată înaintea ochilor voștri ani de zile, dacă disprețuiți oferta glorioasă a îndreptării prin sângele lui Hristos și a sfințirii prin puterea curățitoare a Duhului Sfânt, în cele din urmă, nu va mai rămâne nicio jertfă pentru păcate, ci doar o așteptare înfiorătoare a judecății și a mâniei arzătoare, ce vor veni în mod sigur. Acum, vă avertizez să vă umiliți și să puneți capăt împotrivirii voastre încăpățanate față de lumina și dovezile care v-au fost acordate. Spuneți-I Domnului: Nelegiuirile mele au pus un zid de despărțire între mine și Dumnezeul meu. O, Doamne, iartă fărădelegile mele. șterge păcatele mele din cartea aducerii-aminte. Lăudați Numele Său sfânt, în El este iertare, iar voi puteți fi convertiți și schimbați.

„Căci. dacă sângele taurilor și al țapilor și cenușa unei vaci, stropită peste cei întinați, îi sfințește și le aduce curățirea trupului, cu cât mai mult sângele lui Hristos, care, prin Duhul cel veșnic, S-a adus pe Sine însuși jertfă fără pată lui Dumnezeu, vă, va curăți cugetul vostru de faptele moarte, ca să slujiți Dumnezeului celui viu!”

„Cel care crede că stă în picioare să ia seama să nu cadă”

Idolatria copiilor lui Israel

„Fraților, nu vreau să nu știți că părinții noștri toți au fost sub nor, toți au trecut prin mare, toți au fost botezați în nor și în mare, pentru Moise, toți au mâncat aceeași mâncare duhovnicească și toți au băut aceeași băutură duhovnicească, pentru că beau dintr-o stâncă duhovnicească ce venea după ei, și stâncă era Hristos. Totuși cei mai mulți dintre ei n-au fost plăcuți lui Dumnezeu, căci au pierit în pustie.” Experiența lui Israel, la care face referire apostolul, citând descrierea din Psalmii, capitolele 105 și 106, conține lecții de avertizare pe care poporul lui Dumnezeu din aceste zile de pe urmă trebuie să le studieze în mod special. Insist ca aceste capitole să fie citite cel puțin o dată pe săptămână.

„Și aceste lucruri s-au întâmplat ca să ne slujească nouă drept pilde, pentru ca să nu poftim după lucruri rele, cum au poftit ei. Să nu fiți închinători la idoli, ca unii dintre ei, după cum este scris: «Poporul a șezut să mănânce și să bea; și s-au sculat să joace».”

De pe muntele Sinai, Dumnezeu a vorbit într-o maiestate înfiorătoare, declarând perceptele Legii Sale în auzul întregului popor. Copleșit de simțământul vinovăției și plin de teamă ca nu cumva să fie nimicit de slava prezenței Domnului, poporul l-a rugat pe Moise: „Vorbește-ne tu însuși și te vom asculta, dar să nu ne mai vorbească Dumnezeu, ca să nu murim”. Dumnezeu l-a chemat pe Moise pe munte, ca să-i poată comunica legile pentru Israel, dar cât de curând s-a risipit impresia solemnă a manifestării prezenței lui Dumnezeu asupra poporului. Chiar și conducătorii oștirii păreau că și-au pierdut rațiunea. Amintirea legământului lor cu Dumnezeu, groaza simțită când au căzut cu fețele la pământ plini de cutremur și de teamă, toate au dispărut ca un fum. Deși slava lui Dumnezeu continua să fie prezentă în focul mistuitor de pe munte, când Moise a plecat din mijlocul lor, vechile obiceiuri de a gândi și de a simți au început să-și exercite puterea de influență. Poporul a obosit în așteptarea întoarcerii lui Moise și a început să

ceară o reprezentare vizibilă a lui Dumnezeu.

Aaron, căruia îi fusese încredințată conducerea taberei, a cedat la protestele lor zgomotoase. În loc de a-și exercita credința în Dumnezeu, încrezându-se în susținerea puterii divine, el a fost ispitit să creadă că, dacă se va opune cerințelor lor insistente, oamenii îi vor lua viața. Prin urmare, Aaron a făcut ce doreau ei. El a adunat bijuteriile de aur, a bătut aurul cu dalta și a făcut un vițel turnat. Apoi, conducătorii poporului au declarat: „Israele! Iată dumnezeul tău, care te-a scos din țara Egiptului.” Când a văzut că poporul este mulțumit de chipul cioplit de el, Aaron s-a mândrit de propria realizare, a zidit un altar înaintea idolului și „a strigat: «Mâine, va fi o sărbătoare în cinstea Domnului!» A doua zi, s-au sculat dis-de-dimineată și au adus arderi de tot și jertfe de mulțumire. Poporul a șezut de a mânca și a băut, apoi s-au sculat să joace.” Ei au băut și au sărbătorit și s-au dedat distracției și dansului, sfârșind în orgiile rușinoase care caracterizau închinarea păgână la dumnezeii falși.

Dumnezeul cerului a văzut totul și l-a avertizat pe Moise despre ce se întâmpla în tabără, spunându-i; „Acum, lasă-Mă; mânia Mea are să se aprindă împotriva lor: și-i voi mistui, dar pe tine te voi face strămoșul unui neam mare. Moise s-a rugat Domnului, Dumnezeului său, și i-a zis: «Pentru ce să se aprindă, Doamne, mânia Ta împotriva poporului Tău, pe care l-ai scos din țara Egiptului cu mare putere și cu mână tare? Pentru ce să zică egiptenii: Spre nenorocirea lor i-a scos, ca să-i omoare prin munți și ca să-i șteargă de pe fața pământului? Întoarce-Te din iuțea mâniei Tale și lasă-Te de răul acesta, pe care vrei să-l faci poporului Tău. Adu-ți aminte de Avraam, de Isaac și de Israel, robii Tăi, cărora le-ai spus, jurându-Te pe Tine însuși: „Voi înmulți sămânța voastră ca stelele cerului, voi da urmașilor voștri toată țara aceasta, de care am vorbit, și ei o vor stăpâni în veac”». Și Domnul S-a lăsat de răul pe care spusese că vrea să-l facă poporului Său.”

Când cobora de pe munte, cu cele două table ale mărturiei în mâini,

Moise a auzit strigătele poporului și, pe măsură ce se apropia, a zărit idolul și mulțimea care sărbătorea. Copleșit de oroare și de indignare, din cauza faptului că Dumnezeu fusese dezonorat și pentru că poporul rupsese legământul solemn, Moise a trântit la pământ cele două table de piatră, spărgându-le la poalele muntelui. Deși iubirea lui față de Israel era atât de mare, încât fusese gata să-și dea viața pentru ei, zelul său pentru slava lui Dumnezeu l-a umplut de o mânie care s-a exprimat prin această faptă a cărei semnificație este îngrozitoare. Dumnezeu nu l-a muștrat. Sfărâmarea tablelor de piatră nu a fost altceva decât o reprezentare a faptului că Israel rupsese legământul pe care îl făcuseră cu Dumnezeu atât de recent. Era o indignare sfântă împotriva păcatului, care izvora din zelul pentru slava lui Dumnezeu și nu din mânia stârnită de iubirea de sine sau de ambiția lui rănită, așa cum spun Scripturile: „Mâniați-vă, și nu păcătuți”. Acesta a fost felul de mânie a lui Moise.

„A luat vițelul pe care-l făcuseră ei și l-a ars în foc, l-a prefăcut în cenușă, a presărat cenușa pe fața apei și a dat-o copiilor lui Israel s-o bea. Moise a zis lui Aaron: «Ce ți-a făcut poporul acesta, de ai adus asupra lui un păcat atât de mare?» Aaron a răspuns: «Să nu se aprindă de mânie domnul meu! Tu singur știi că poporul acesta este pornit la rău». Ei mi-au zis: «Fă-ne un dumnezeu care să meargă înaintea noastră, căci Moise, omul acela care ne-a scos din țara Egiptului, nu știm ce s-a făcut!» și Moise a văzut că poporul era fără frâu, căci Aaron îl făcuse să fie fără frâu, spre batjocura vrăjmașilor săi.”

Influența lucrării lui Satana

Avertizarea este dată pentru noi: „Aceste lucruri li s-au întâmplat ca să ne slujească drept pilde și au fost scrise pentru învățătura noastră, peste care au venit sfârșiturile veacurilor”. Observați influența extremismului și a fanatismului manifestate în slujba marelui lor maestru, Satana. Îndată ce poporul a ajuns sub controlul celui rău, în comportamentul lor au început să

se vadă manifestări de un caracter satanic. Poporul mânca și bea, fără să se gândească la Dumnezeu, la harul Său și la necesitatea de a se împotrivi Diavolului, care îi conducea la faptele cele mai rușinoase. Același spirit s-a manifestat și la sărbătoarea profanatoare a lui Belșatar. Veselie și dans, râsete și cântece duse până la o stare de orbire, le amorțea rațiunea, apoi, toate pasiunile păcătoase și nestăpânite s-au adunat la un loc în acea scenă respingătoare. Dumnezeu era dezonorat, poporul Său ajunsese de rușine în ochii națiunilor păgâne. Pedepsa divină urma să vină asupra mulțimii exaltate și amețite. Cu toate acestea, în mila Sa, Dumnezeu le-a oferit posibilitatea de a renunța la păcatele lor.

„Atunci, Moise s-a așezat la ușa taberei și a zis: «Cine este pentru Domnul să vină la mine!» și toți copiii lui Levi s-au strâns la el.” Vestitorii au transmis pretutindeni mesajul: „Cine este pentru Domnul, să vină la mine! și toți copiii lui Levi s-au strâns la el.” Toți cei care s-au pocăit, au avut privilegiul de a trece de partea lui Moise. „El le-a zis: «Așa vorbește Domnul, Dumnezeul lui Israel: „Fiecare din voi să se încingă cu sabia; mergeți și străbateți tabăra de la o poartă la alta, și fiecare să omoare pe fratele, pe prietenul și pe ruda sa”». Copiii lui Levi au făcut după porunca lui Moise și aproape trei mii de oameni au pierit în ziua aceea din popor.” Nu era ipocrizie, nu era șovăire, nu exista nicio complicitate pentru ascunderea vinovăției. Căci groaza Domnului se abătuse asupra poporului.

Cei care dovediseră o înțelegere atât de slabă cu privire la prezența și măreția lui Dumnezeu și care, după ce asistaseră la manifestarea maiestății Sale, au fost gata să se depărteze de Domnul, ar fi fost o capcană continuă pentru Israel. Ei au fost uciși, ca o pedeapsă pentru păcat și pentru ca poporul să se teamă în viitor să-L dezonoareze pe Dumnezeu.

Pericolul satisfacerii eului

Nu mă voi referi la această istorisire în continuare, dar vă cer tuturor, în fiecare oraș, în fiecare localitate, în fiecare cămin, cer fiecărei persoane să studieze învățătura acestui pasaj din Scriptură, păstrând în minte cuvintele inspirației: „Cel ce crede că stă în picioare, să ia seama să nu cadă”. Aici este prezentată singura alegere posibilă pe care o aduce în atenția noastră Cuvântul lui Dumnezeu. În cele din urmă, vor fi primiți doar cei care aleg să asculte. Nicio presupuziție nu poate fi mai periculoasă, decât aceea care îi încurajează pe oameni să se aventureze pe terenul satisfacerii eului. În lumina acestei avertizări solemne din partea lui Dumnezeu, oare nu ar trebui tații și mamele să ia aminte? Nu ar trebui ei să-și prevină copiii cu credincioșie cu privire la pericolele care apar neîncetat, urmărind să-i îndepărteze de Dumnezeu? Mulți le îngăduie tinerilor să participe la întruniri dedicate plăcerii, crezând că amuzamentul este esențial pentru sănătate și fericire, dar cât de mari sunt pericolele aflate pe acea cale! Cu cât dorința pentru plăceri este satisfăcută mai mult, cu atât aceasta se dezvoltă și devine mai puternică. Experiența vieții lor este formată în mare parte din satisfacerea eului prin amuzamente. Dumnezeu ne avertizează să fim precauți. „Cel care crede că stă în picioare, să ia seama să nu cadă.”

Ar trebui să ajungem într-o situație în care toate deosebirile dintre noi să dispară. Dacă eu cred că am o lumină, trebuie să-mi fac datoria de a o prezenta. Să presupunem că m-am consultat și cu alții cu privire la solia pe care Domnul dorește să o transmit poporului. Cu toate acestea, ușa poate fi închisă, așa că lumină nu reușește să ajungă la cei cărora Dumnezeu le-a trimis-o. Când Domnul Isus intra în Ierusalim, „toată mulțimea ucenicilor, plină de bucurie, a început să laude pe Dumnezeu cu glas tare pentru toate minunile pe care le văzuseră. Ei ziceau: «Binecuvântat este împăratul care vine în Numele Domnului! Pace în cer și slavă în locurile preainalte!» Unii farisei, din norod, au zis lui Isus: Învățătorule, ceartă-ți ucenicii!” Și El a răspuns: „Vă spun că, dacă vor tăcea ei, pietrele vor striga.” -- The Review

and Herald, 18 februarie, 1890.

Frații mei, în marea Sa iubire și milă, Dumnezeu v-a dat o mare lumină, iar Domnul Hristos vă spune: „Fără plată ați primit, fără plată să dați”. Faceți ca lumina revărsată asupra voastră să strălucească peste cei ce se află în întuneric. Să ne bucurăm și să fim fericiți, pentru că Domnul Hristos ne-a dat nu numai Cuvântul Său, ci și duhul înțelepciunii și al descoperirii în cunoașterea lui Dumnezeu și pentru că, în puterea Lui, putem fi mai mult decât biruitori. Domnul Hristos spune: „Veniți la Mine. Eu am sfatul cel bun și judecata sănătoasă. Eu pot să vă dau înțelegere și putere.” Trebuie să ne găsim liniștea în Hristos, prin credință, amintindu-ne cuvintele celui care a fost inspirat să scrie: „Îndurarea Ta mă face mare”. Cereți-I lui Dumnezeu să vă dea cât mai mult din untdelemnul harului Său. Gândiți-vă cu atenție la fiecare cuvânt, indiferent dacă acesta este rostit sau scris. -- The Review and Herald, 22 decembrie, 1904.

Capitolul 3

Sfintele Scripturi

Cum să cercetăm Scripturile?

Cum să cercetăm Scripturile pentru a înțelege ce ne învață ele? Studiul Cuvântului lui Dumnezeu trebuie să înceapă într-un spirit de rugăciune și cu o inimă umilită, dornică de a se lăsa învățată. Nu trebuie să gândim, asemenea iudeilor, că propriile idei și opinii sunt infailibile, nici asemenea papistașilor care spun că anumiți oameni sunt singurii păzitori ai adevărului și cunoașterii și că mulțimea nu are niciun drept să cerceteze Scripturile în mod personal, ci trebuie să accepte explicațiile date de părinții bisericii. Nu trebuie să studiem Biblia cu scopul de a ne susține opiniile preconceptionale, ci cu dorința unică de a învăța ce ne-a spus Dumnezeu.

Unii s-au temut că, dacă recunosc faptul că au greșit, chiar și numai cu privire la un singur punct, ceilalți vor fi determinați să se îndoiască de întreaga învățătură a adevărului. De aceea, au considerat că studiul nu trebuie să fie îngăduit, din cauză că ar conduce la neînțelegeri și la dezbinare. Dar, dacă acesta trebuie să fie rezultatul inevitabil al cercetării, atunci cu cât ar apărea mai repede, cu atât ar fi mai bine. Dacă sunt unii a căror credință nu va rezista verificării prin cercetarea Scripturilor, cu cât se descoperă mai repede acest fapt, cu atât este mai bine, deoarece se va crea posibilitatea de a li se arăta că greșesc. Nu trebuie să susținem că odată adoptată o poziție doctrinară sau odată dovedită o idee, acestea nu mai pot să fie abandonate niciodată, oricare ar fi circumstanțele. Doar Unul singur este infailibil -- Cel ce este Calea, Adevărul și Viața.

Cei care îngăduie ca prejudecata să le baricadeze mintea împotriva

primirii adevărului nu pot primi iluminarea divină. Totuși, când este prezentată o idee din Scriptură, puțini întreabă: Este adevărată? Este în armonie cu Cuvântul lui Dumnezeu? Majoritatea întreabă: De cine este susținută ideea? și dacă nu vine pe calea preferată de ei, nu o acceptă. Asemenea oameni sunt atât de mulțumiți de ideile personale, încât nu vor să examineze dovezile biblice cu dorința de a învăța, ci refuză să fie interesați, pur și simplu, din cauza prejudecăților pe care le au.

Adesea, Domnul lucrează acolo unde ne așteptăm mai puțin. Domnul ne surprinde prin faptul că își descoperă puterea prin slujitori aleși de El, în timp ce trece pe lângă unii dintre oamenii pe care i-am considerat ca fiind cei prin care ar fi trebuit să vină lumina. Dumnezeu dorește să primim adevărul pe temeiul meritelor lui, pentru că este adevăr.

Biblia nu trebuie să fie interpretată așa încât să se potrivească ideilor omenești, indiferent cât de mult timp ar fi fost susținute aceste idei ca fiind adevăr. Noi nu trebuie să acceptăm opiniile comentatorilor ca fiind glasul lui Dumnezeu. Ei au fost niște muritori supuși greșelii, asemenea nouă. Dumnezeu ne-a dat și nouă capacitatea de a gândi, așa cum le-a dat-o și lor. Să facem din Biblie propriul interpret.

Precauție în prezentarea unor concepții noi

Toți trebuie să fie precauți, ca să nu prezinte niște concepții noi cu privire la Scriptură, înainte să fi studiat pe deplin aceste idei și înainte de a fi pregătiți să le susțină cu Biblia. Nu prezentați nicio idee care va cauza disensiuni, fără a avea o dovadă clară că Dumnezeu oferă, prin ea, o solie specială pentru timpul acesta.

Dar fiți atenți, ca nu cumva să respingeți un adevăr. Marele pericol la care este expus poporul nostru este acela de a depinde de oameni și de a se

baza pe puterea omenească. Cei care nu au avut obiceiul de a cerceta Biblia pentru ei înșiși sau de a cântări dovezile, au încredere în conducători și acceptă hotărârile lor. În felul acesta, mulți vor respinge chiar soliile pe care Dumnezeu le trimite poporului Său, dacă frații care îi conduc nu le acceptă.

Nimeni nu trebuie să pretindă că are toată lumina pentru poporul lui Dumnezeu. Domnul nu va permite lucrul acesta. El a spus: „Ți-am pus înaintea o ușă deschisă, și niciun om nu o poate închide”. Chiar dacă aceia care ne conduc vor refuza lumina și adevărul, poarta va continua să rămână deschisă. Domnul va ridica oameni care vor vesti poporului solia pentru acest timp.

Adevărul va rezista

Adevărul este veșnic, iar conflictul lui cu ideile false nu va face decât să-i dezvăluie puterea. Nu trebuie să refuzăm niciodată să cercetăm Scripturile împreună cu cei despre care avem motive să credem că doresc să cunoască adevărul. Să presupunem că un frate susține o concepție diferită de a voastră și vi se adresează, propunându-vă să vorbiți și să cercetați împreună cu el Scripturile cu privire la acea idee. Oare ar trebui să vă ridicați, plini de prejudecată, și să condamnați ideile lui, refuzând să-l ascultați cu amabilitate? Singura cale corectă de a-l trata este aceea de a va așeza alături, ca niște buni creștini, și de a cerceta ideea în lumina Cuvântului lui Dumnezeu, care va descoperi adevărul și va arăta greșeala. Faptul că ideile lui sunt ridiculizate nu-i va slăbi poziția, chiar dacă este greșită, și nici nu va întări poziția voastră, dacă este corectă. Dacă stâlpii credinței noastre nu vor rezista testului cercetării, este timpul să știm. În mijlocul nostru nu trebuie să existe nicio urmă de fariseism.

Scripturile să fie studiate cu respect

Când studiem Biblia, trebuie să o facem cu respect, simțind că suntem în prezența lui Dumnezeu. Orice ușurătate și superficialitate să fie lăsate de o parte. Deși unele pasaje ale Cuvântului sunt ușor de înțeles, semnificația altora nu este sesizată atât de repede. Este nevoie de un studiu cu răbdare, meditație și rugăciune stăruitoare. Când deschide Scripturile, fiecare cercetător trebuie să se roage pentru iluminarea Duhului Sfânt, iar făgăduința ne asigură că o vom primi.

Spiritul în care sunt cercetate Scripturile va decide cine vă va fi alături de voi pentru a vă ajuta în studiu. Îngerii din lumea luminii vor fi cu aceia ce caută călăuzirea divină cu o inimă umilită. Dar, dacă Biblia este deschisă fără respect, cu un simțământ de mulțumire de sine și dacă inima este plină de prejudecăți, Satana va fi lângă voi și va pune într-o lumină greșită declarațiile clare ale Cuvântului lui Dumnezeu.

Unii își permit să se poarte în mod ușuratic, sarcastic și chiar batjocoritor cu aceia care se deosebesc de ei. Alții prezintă o serie de obiecții față de orice concepție nouă, iar când acestor obiecții li se răspunde cu claritate prin cuvintele Scripturii, ei nu recunosc dovezile prezentate și nici nu se lasă convinși. Întrebările lor nu au scopul de a căuta adevărul, ci doar de a crea confuzie în mintea altora.

Unii au considerat că a încurca mintea cu privire la adevăr este o dovadă de perspicacitate și de superioritate intelectuală. Ei apelează la subtilitatea argumentelor și la jocurile de cuvinte, obținând un avantaj necinstit prin punerea întrebărilor. Când se va răspunde corect la întrebările lor, ei vor schimba subiectul și vor aduce în discuție o altă idee pentru a evita recunoașterea adevărului. Trebuie să ne ferim să cultivăm spiritul de care erau stăpâniți iudeii. Ei nu voiau să învețe de la Hristos, deoarece explicațiile

Sale din Scripturi nu se potriveau cu ideile lor, prin urmare, iudeii au ajuns niște spioni care îl urmăreau, „căutând să găsească în cuvintele Lui ceva de care să-L poată acuza”. Să nu aducem asupra noastră condamnarea îngrozitoare rostită de Mântuitorul: „Vai de voi, învățători ai Legii! Pentru că voi ați pus mâna pe cheia cunoștinței: nici voi n-ați intrat, iar pe cei ce voiau să intre, i-ați împiedicat să intre.”

În simplitate și credință

Nu este nevoie de multă învățătură sau talent pentru a pune întrebări dificile. Chiar și un copil este în stare să pună întrebări care îi pot încurca pe cei mai înțelepți oameni. Să nu ne angajăm într-o competiție de acest fel. În zilele noastre, întâlnim aceeași necredință care a predominat în timpul Domnului Hristos. Acum, ca și atunci, dorința de a fi promovați și laudați îi îndepărtează pe oameni de simplitatea adevăratei evlavii. Nicio mândrie nu este atât de periculoasă ca mândria spirituală.

Tinerii să cerceteze Scripturile pentru ei înșiși. Ei nu trebuie să considere că este suficient ca aceia care au mai multă experiență să descopere adevărul în locul lor, așa încât cei mai noi în credință să îl poată primi ca fiind sigur și demn de crezare. Iudeii au pierit ca națiune, pentru că au fost îndepărtați de adevărul Bibliei de către conducători, preoți și bătrâni. Dacă ar fi ascultat învățăturile lui Isus și ar fi cercetat Scripturile pentru ei înșiși, iudeii n-ar fi pierit.

Tinerii din mijlocul nostru urmăresc spiritul în care pastorii cercetează Scripturile pentru a vedea dacă au o dispoziție de a se lăsa învățați și dacă sunt suficient de umili pentru a accepta dovezile și pentru a primi lumină de la solii aleși de Dumnezeu.

Trebuie să studiem adevărul pentru noi înșine. Să nu ne bazăm pe

nimeni ca să gândească în locul nostru. Indiferent cine ar fi el sau în ce poziție s-ar afla, nu trebuie să considerăm pe nimeni ca fiind criteriu pentru noi. Este necesar să ne sfătuim unii cu alții și să fim supuși unii altora, dar, în același timp, trebuie să exercităm aptitudinile primite de la Dumnezeu, ca să învățăm adevărul. Fiecare să aștepte de la Dumnezeu iluminarea divină. Toți trebuie să-și dezvolte în mod individual un caracter care va rezista încercării în ziua lui Dumnezeu. Să nu ne cantonăm în propriile idei, crezând că nimeni nu are voie să se opună părerilor noastre.

Când un punct de doctrină pe care nu îl înțelegeți ajunge în atenția voastră, apelați la Dumnezeu pe genunchi, rugându-L să vă ajute să pricepeți adevărul și să nu fiți găsiți ca iudeii care luptau împotriva lui Dumnezeu. În timp ce îi avertizăm pe oameni să se ferească să accepte un neadevăr, trebuie să-i avertizăm, de asemenea, să nu-și pună sufletul în pericol prin respingerea soliilor luminii, ci să se străduiască să iasă din întuneric, cercetând cu seriozitate Cuvântul lui Dumnezeu.

Când Natanael a venit la Domnul Isus, Mântuitorul a exclamat: „Iată un israelit în care nu este viclesug!” Natanael a zis: „De unde mă cunoști?” Domnul Isus i-a răspuns: „Te-am văzut când erai sub smochin”. Dacă Îi căutăm pe Isus pentru a-I cere lumină și ajutor în cunoașterea adevărului, El ne va vedea în locurile ascunse ale rugăciunii.

Dacă un frate prezintă o idee greșită, cei care se află în poziții de răspundere ar trebui să știe lucrul acesta, iar, dacă prezintă un adevăr, ei ar trebui să stea de partea lui. Toți trebuie să cunoaștem ce se propovăduiește în mijlocul nostru, pentru că, dacă este un adevăr, trebuie să-l aflăm toți. Instructorul școlii de Sabat are nevoie să-l cunoască și fiecare elev al școlii de Sabat ar trebui să-l înțeleagă. Cu toții avem obligația față de Dumnezeu de a înțelege soliile trimise de El. Domnul ne-a dat îndrumări prin care putem să verificăm orice doctrină -- „La lege și la mărturie: căci, dacă nu vor vorbi așa, nu vor mai răsări zorile pentru poporul acesta”. Dar, dacă învățătura este

în armonie cu acest test, nu fiți atât de plini de prejudecăți, încât să nu puteți accepta o idee, pur și simplu, din cauză că nu se potrivește cu ideile voastre.

Este imposibil ca o minte să cuprindă întreaga bogăție și măreție chiar și a unei singure făgăduințe. Unul pricepe slava făgăduinței din perspectiva unui punct de vedere, altul frumusețea și harul ei dintr-un alt punct de vedere, iar sufletul se umple de lumina cerească, Dacă am înțelege întreaga slavă a adevărului, spiritul nostru ar fi copleșit. Totuși noi suntem capabili să primim din făgăduințele abundente ale lui Dumnezeu descoperiri cu mult mai mari decât acelea de care ne bucurăm în prezent. Inima mea se întristează când mă gândesc la felul în care pierdem din vedere plinătatea binecuvântărilor prevăzute pentru noi. Ne mulțumim cu sclipirile de moment ale unei iluminări spirituale, în timp ce am putea să umblăm zi de zi în lumina prezenței Sale.

Iubiți frați, rugați-vă așa cum nu v-ați rugat niciodată, cerând ca razele Soarelui Neprihănirii să strălucească asupra Cuvântului, ca să fiți în stare să înțelegeți adevărata lui semnificație. Domnul Isus a mijlocit pentru ucenicii Săi, cerând să poată fi sfințiți prin adevăr -- Cuvântul lui Dumnezeu. Prin urmare, cât de stăruitor ar trebui să ne rugăm noi ca Acela care „cercetează toate lucrurile adânci ale lui Dumnezeu”, a cărui lucrare este să le aducă aminte oamenilor lui Dumnezeu toate lucrurile și să-i călăuzească în tot adevărul, să fie cu noi în cercetarea Cuvântului Său sfânt.

Dumnezeu vrea să depindem de El și nu de oameni. El dorește să avem o inimă nouă și să ne poată da descoperiri ale luminii care vine de la tronul Său. -- The Review and Herald, 18 februarie, 1890.

Studiul cărții lui Daniel și Apocalipsa

Duhul lui Dumnezeu a iluminat fiecare pagină a Scrierii Sfinte, dar

sunt unii asupra cărora Scriptura lasă doar o mică impresie, deoarece nu o înțeleg pe deplin. Când vine încercarea, prin prezentarea unor teorii false, acești cititori superficiali, lipsiți de orice ancoră, sunt asemenea nisipurilor mișcătoare. Ei alunecă într-o parte și în alta, potrivit cu starea lor sufletească și cu amărăciunea lor.... Cartea lui Daniel și Apocalipsa trebuie să fie studiate, precum și celelalte profeții din Vechiul și Noul Testament. Să fie lumină, da, să fie lumină în casele voastre. Trebuie să ne rugăm pentru aceasta. Duhul Sfânt, care luminează paginile sfinte, ne va da pricepere, ca să putem cunoaște adevărul....

Este nevoie de un studiu mai amănunțit al Cuvântului lui Dumnezeu, îndeosebi al cărților Daniel și Apocalipsa, cărora trebuie să li se acorde o atenție mai mare decât oricând înainte în istoria lucrării noastre. Poate că avem mai puține de spus în anumite domenii legate de puterea romana și papalitate, dar trebuie să atragem atenția la cele scrise de profeți și apostoli sub inspirația Duhului Sfânt al lui Dumnezeu. Atât în inspirarea profeției, cât și în descrierea evenimentelor, Duhul Sfânt a înfățișat lucrurile în așa fel încât să ne învețe că slujitorul omenesc trebuie să fie ascuns în Hristos, iar Domnul Dumnezeu cerului să fie înălțat împreună cu Legea Sa. Citiți cartea lui Daniel. Evocați, punct cu punct, istoria împărățiilor prezentate acolo. Priviți la oamenii de stat, la consiliile și armatele puternice și vedeți cum a lucrat Dumnezeu pentru a înjosi mândria oamenilor și pentru a doborî la pământ slava omenească....

Lumina pe care Daniel a primit-o de la Dumnezeu a fost dată, în mod special, pentru aceste zile din urmă. Viziunile de pe malurile Ulaiului și Hidechelului, marile râuri ale țării șinear, sunt acum în curs de împlinire, și toate evenimentele profetizate se vor desfășura în curând. Gândiți-vă la situațiile în care se afla națiunea iudaică în timpul în care au fost inspirate profețiile lui Daniel.

Să dedicăm mai mult timp pentru studiul Bibliei. Noi nu înțelegem

Cuvântul așa cum ar trebui. Cartea Apocalipsa începe cu un îndemn de a înțelege învățătura pe care o conține. Dumnezeu declară: „Ferice de cine citește și de cei ce ascultă cuvintele acestei prorocii și păzesc lucrurile scrise în ea! Căci vremea este aproape.” Când vom înțelege ce înseamnă această carte pentru noi, ca popor, în mijlocul nostru se va vedea o mare înviore. În ciuda îndemnului care ne-a fost adresat, de a cerceta și de a studia această carte, noi nu înțelegem pe deplin învățăturile ei.

În trecut, profesorii au declarat că Daniel și Apocalipsa sunt cărți sigilate, iar oamenii s-au îndepărtat de ele. Mâna lui Dumnezeu a retras de pe aceste fragmente ale Cuvântului Său vâlul de mister aparent care i-a împiedicat pe mulți să-l ridice. Însuși numele de „Apocalipsa” se află în contradicție cu declarația că este o carte sigilată. „Apocalipsa” înseamnă descoperirea unui lucru important. Adevărurile din această carte le sunt adresate celor ce trăiesc în zilele din urmă. Cortina este dată la o parte, iar noi stăm în fața obiectelor sacre din Locul Sfânt. Să nu rămânem afară, ci să intrăm, nu cu gânduri nepăsătoare și lipsite de respect, nu cu pași grăbiți, ci cu respect și cu teamă sfântă. Ne apropiem de timpul când trebuie să se împlinescă profețiile cărții Apocalipsa....

Avem poruncile lui Dumnezeu și mărturia lui Isus Hristos, care este duhul prorociei. Comori neprețuite așteaptă să fie descoperite în Cuvântul lui Dumnezeu. Cei care cercetează acest Cuvânt trebuie să-și păstreze mintea limpede. Să nu-și îngăduie niciodată un apetit pervertit în mâncare sau băutură.

Dacă nu vor face așa, creierul lor va fi întunecat și confuz. Ei nu vor fi în stare să reziste efortului de a cerceta în profunzime pentru a descoperi semnificația învățăturilor legate de scenele finale ale istoriei acestui pământ.

Când cărțile Daniel și Apocalipsa vor fi înțelese mai bine, credincioșii

vor trăi o experiență religioasă cu totul diferită. Razele de lumină care vor străluci venind prin porțile deschise ale cerurilor vor întipări în inima și în mintea lor acel caracter pe care toți trebuie să-l dezvolte pentru a înțelege binecuvântarea ce îi va fi dată ca răsplată celui cu inima curată.

Domnul îi va binecuvânta pe toți cei care se vor strădui cu blândețe și cu umilință să înțeleagă ce este descoperit în Apocalipsa. Această carte conține atât de multe învățături nemuritoare și pline de slavă, încât toți cei care o citesc și o cercetează cu seriozitate vor primi binecuvântarea promisă celor ce „ascultă cuvintele acestei prorocii și păzesc lucrurile scrise în ea”.

Rezultatul unui studiu corect

Din studiul cărții Apocalipsa, un lucru va fi înțeles cu siguranță -- ca legătura dintre Dumnezeu și poporul Său este strânsă și fermă.

Între Univers și lumea aceasta există o relație minunată. Lucrurile descoperite lui Daniel au fost completate după aceea prin descoperirea făcută lui Ioan pe insula Patmos. Aceste două cărți ar trebui studiate cu atenție. Daniel a întrebat de două ori: Cât va mai fi până la sfârșitul timpului?

„Eu am auzit, dar n-am înțeles și am zis: «Domnul meu, care va fi sfârșitul acestor lucruri?» El a răspuns: «Du-te Daniele! Căci cuvintele acestea vor fi ascunse și pecetluite până la vremea sfârșitului. Mulți vor fi curățiți, albiți și lămuriiți, cei răi vor face răul, și niciunul din cei răi nu va înțelege, dar cei pricepuți vor înțelege. De la vremea când va înceta jertfa necurmată, și de când se va așeza urâciunea pustiitorului, vor mai fi o mie două sute nouăzeci de zile. Ferice de cine va aștepta și va ajunge până la o mie trei sute treizeci și cinci de zile! Iar tu, du-te, până va veni sfârșitul, tu te vei odihni și te vei scula iarăși odată în partea ta de moștenire, la sfârșitul zilelor.»”

Leul din seminția lui Iuda a rupt sigiliul cărții și i-a dat lui Ioan descoperirea lucrurilor care trebuie să se întâmple în aceste zile din urmă.

Daniel și-a îndeplinit misiunea de a vesti mărturia care a fost sigilată până la timpul sfârșitului, când va trebui să fie proclamată solia primului înger pentru lumea noastră. Aceste lucruri au o importanță infinită în aceste zile din urmă, dar, în timp ce „mulți vor fi curățiți, albiți și lămuriiți”, „cei răi vor face răul, și niciunul din cei răi nu va înțelege”. Cât de adevărate sunt aceste cuvinte! Păcatul înseamnă călcarea Legii lui Dumnezeu, iar cei care nu vor accepta lumina cu privire la Legea lui Dumnezeu nu vor înțelege soliile primului, ale celui de-al doilea și al treilea înger. Cartea lui Daniel este desigilată prin Apocalipsa lui Ioan și ne conduce până la evenimentele finale ale istoriei acestui pământ.

Vor frații noștri să-și aducă aminte fără încetare că trăim în mijlocul pericolelor din ultimele zile? Citiți cartea Apocalipsa în legătură cu Daniel. Prezentați aceste învățături.

Puteri de nebiruit care așteaptă

Cei care mănâncă trupul Fiului lui Dumnezeu și beau sângele Său vor găsi în cărțile Daniel și Apocalipsa adevărul inspirat de Duhul Sfânt. Ei vor pune în mișcare puteri care nu pot fi biruite. Copiii vor propovădui tainele care au fost ascunse înțelegerii celor mari.

Ne aflăm în pragul unor evenimente mari și solemne. Multe dintre profeții sunt pe punctul de a se împlini într-o succesiune rapidă. Fiecare element al puterii este pe punctul de a fi pus la lucru. Istoria din trecut se va repeta, vechile controverse vor fi readuse la viață, iar pericolul va asalta poporul lui Dumnezeu din toate părțile. Puterea pune stăpânire pe neamul

omenesc. Ea pătrunde pretutindeni pe pământ....

Studiați Apocalipsa în legătură cu cartea lui Daniel, deoarece istoria se va repeta.... Având în vedere toate avantajele noastre religioase, ar trebui să cunoaștem astăzi mult mai mult.

Îngerii doresc să înțeleagă adevărurile descoperite poporului care cercetează Cuvântul lui Dumnezeu cu inima smerită și se roagă pentru o mai mare lungime, lărgime, adâncime și înălțime a cunoștinței pe care o poate da numai Dumnezeu.

Pe măsură ce ne apropiem de încheierea istoriei acestei lumi, este necesar să studiem, în special, profețiile cu privire la zilele din urmă. Ultima carte a Noului Testament este plină de adevăruri pe care trebuie să le înțelegem. Satana a orbit mintea multora, așa încât au fost bucuroși să aducă orice scuză pentru a nu studia Apocalipsa. Dar, în această carte, Domnul Hristos ne-a spus prin slujitorul Său Ioan ce se va întâmpla în zilele din urmă și ne spune: „Ferice de cine citește și de cei ce ascultă cuvintele acestei prorocii și păzește lucrurile scrise în ea!”

Cărțile Daniel și Apocalipsa trebuie să fie asociate și publicate împreună. Pot fi adăugate câteva explicații pentru anumite pasaje, dar nu sunt sigură că ar fi necesare.

Aceasta este recomandarea pe care i-am făcut-o fratelui Haskell³ și, ca urmare, el a publicat o carte. Nevoia nu este împlinită doar prin această carte. Ideea mea a fost să publicăm cele două cărți împreună, Apocalipsa urmând după cartea lui Daniel, deoarece oferă o lumină mai mare asupra subiectelor tratate în Daniel. Scopul nostru este să asociem cele două cărți pentru a arăta că ambele se referă la aceleași subiecte.

Trebuie să fie proclamată o solie care să învieze bisericile. Să fie depuse toate eforturile pentru a transmite lumina nu numai poporului nostru, ci lumii întregi. Am fost învățată că profețiile din Daniel și Apocalipsa ar trebui să fie tipărite în cărți mici, cu explicațiile necesare, și să fie trimise pretutindeni în lume. Însuși poporul nostru are nevoie ca lumina să-i fie prezentată mai clar.

Viziunea data lui Ioan de Domnul Hristos, care înfățișează poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus, trebuie să-i fie proclamată în mod hotărât oricărui popor, oricărui neam și oricărei limbi. Bisericile simbolizate de Babilon sunt reprezentate ca fiind decăzute din starea lor spirituală, pentru a ajunge o putere persecutoare împotriva celor ce respectă poruncile lui Dumnezeu și au mărturia lui Isus Hristos. Această putere persecutoare i-a fost descoperită lui Ioan ca fiind simbolizată de o fiară ce avea coarne ca de miel, dar vorbea ca un balaur....

Pe măsură ce ne apropiem de încheierea timpului, parada puterii păgâne va fi tot mai mare, zeitățile păgâne își vor manifesta puterea prin semne și se vor arăta în orașele lumii, iar această descriere profetică a început deja să se împlinească. Printr-o varietate de imagini, Domnul Isus i-a descoperit lui Ioan caracterul nelegiuit și influența seducătoare a celor care s-au remarcat pentru persecuția adusă împotriva poporului lui Dumnezeu. Toți au nevoie de înțelepciune pentru a cerceta cu atenție taina nelegiuirii, care se extinde atât de mult spre sfârșitul istoriei acestui pământ.... Chiar în timpul în care trăim, Domnul l-a chemat pe poporul Său și i-a dat o solie pe care să o vestească. El i-a chemat să demaște neleguirea omului fărădelegii, care a făcut din legea duminicală o caracteristică a puterii lui, s-a gândit să schimbe vremurile și legea și să persecute poporul lui Dumnezeu, ce stă neclintit pentru onoarea lui Dumnezeu, prin faptul că sfințește pentru Domnul singurul Sabat adevărat, Sabatul creației.

Trăim în timpul pericolelor din zilele de pe urmă, iar lucrarea noastră

este aceea de a avertiza poporul de primejdia în care se află. Să nu îngăduim ca scenele solemne, pe care le-a descoperit profeția, să rămână necunoscute. Dacă poporul nostru ar fi măcar pe jumătate conștient, dacă ar înțelege cât de aproape sunt evenimentele descrise în Apocalipsa, în bisericile noastre s-ar produce o reformă și mult mai mulți ar crede solia. Nu avem timp de pierdut. Dumnezeu ne cere să veghem asupra sufletelor noastre, deoarece va trebui să dăm socoteală. Promovați noi principii și uniți-vă de partea adevărului clar și precis. El va fi ca o sabie cu două tăișuri. Cu toate acestea, nu fiți prea grăbiți să adoptați o atitudine combativă. Va veni timpul, când va trebui să stăm neclintiți și să vedem mântuirea lui Dumnezeu. Ascultați ce spune Daniel, ascultați ce spune Apocalipsa și vestiți adevărul. Dar, oricare ar fi subiectul prezentat, înălțați-L pe Isus ca centru al fiecărei nădejdi, „Rădăcina și Sămânța lui David, Luceafărul strălucitor de dimineață”.

Cercetați mai adânc

Noi nu cercetăm adevărul suficient de adânc. Fiecare suflet care crede adevărul prezent va fi adus în împrejurări în care i se va cere să prezinte dovezi cu privire la nădejdea lui. Cei din poporul lui Dumnezeu vor fi chemați să stea înaintea împăraților, a prinților, a oamenilor mari de pe pământ, iar aceștia trebuie să știe că ei cunosc adevărul. Ei trebuie să fie niște oameni convertiți. Prin Duhul Său Sfânt, Dumnezeu vă poate învăța într-o singură clipă, mai mult decât puteți învăța de la marii oameni ai lumii. Universul privește la marea luptă care se desfășoară pe pământ. Dumnezeu a plătit un preț infinit pentru a-i asigura fiecărui om ocazia de a cunoaște lucrurile care îl pot face înțelept pentru mântuire. Cu câtă nerăbdare caută îngerii să vadă cine va folosi această ocazie! Când li se vestește o solie, cei din poporul lui Dumnezeu nu trebuie să i se opună, ci să cerceteze Biblia, comparând solia cu Legea și Mărturia, iar dacă nu rezistă verificării, ea nu este adevărată. Dumnezeu vrea ca mintea noastră să se dezvolte. El dorește să reverse harul Său asupra noastră. Putem să ne desfătăm zi de zi cu lucrurile bune, pentru că Dumnezeu este în stare să deschidă pentru noi

întregul tezaur al cerului. -- The Review and Herald, 18 februarie, 1890.

Capitolul 4

Înaltul standard al lui Dumnezeu

Adevărata educație în bisericile noastre -- Pregătirea pentru slujire

„Legea Domnului este desăvârșită și înviorează sufletul.” „Ferice de cei fără prihană în calea lor, care umblă întotdeauna după Legea Domnului. Ferice de cei ce păzesc poruncile Lui, care-L caută din toată inima lor, care nu săvârșesc nicio nelegiuire și umblă în căile Lui! Tu ai dat poruncile Tale ca să fie păzite cu sfințenie. O, de ar ținti căile mele la păzirea orânduirilor Tale! Atunci nu voi roși de rușine la vederea tuturor poruncilor Tale!”

Să învățăm din aceste pasaje. Studiați cu atenție fiecare cuvânt. Dacă sunt cultivate și practicate, principiile drepte și gândurile curate formează un caracter asemenea celui divin. O conștiință liberă de vinovăție față de Dumnezeu și față de oameni, o inimă care simte cea mai duiosă simpatie pentru faptele omenești și o dorință deosebită ca acestea să fie câștigate pentru Domnul Hristos, vor avea aceleași atribute pe care le-a avut Domnul Hristos. Toți acești oameni vor fi plini de Duhul Său. Ei vor avea putere de convingere și elocvență.

În calitate de creștini, noi trebuie să lucrăm cu cea mai mare seriozitate pentru a aduce suflete la Isus Hristos. Experiența vieții noastre creștine nu trebuie să conțină niciun capitol ieftin. Din cauza ispitelor lui Satana, orice suflet dobândește o experiență de adevărată valorare numai cu prețul unui efort. Dumnezeu îi cunoaște pe aceia care flămânzesc după cunoașterea Sa și după mântuirea prin Hristos și le făgăduiește: „Binecuvântați sunt cei flămânzi și însetați după neprihănire, căci ei vor fi săturați”.

Trăsăturile adevăratului căutător

Dumnezeu le poruncește tuturor oamenilor să respecte Legea Sa. El nu vede lucrurile așa cum le văd oamenii. Standardul Său este înalt, curat și sfânt. Cu toate acestea, el poate să fie atins de toți. Domnul înțelege nevoia și foamea sufletului. El ia în considerare tendințele minții, din care pornesc toate faptele noastre. El vede dacă respectul și încrederea li sunt acordate, mai presus de toate, lui Dumnezeu. Adevăratul căutător, care se străduiește să fie asemenea lui Isus în cuvinte, viață și caracter, îl va contempla pe Mântuitorul Său și, privind la El, va fi schimbat după chipul Lui, pentru că dorește cu stăruință și se roagă pentru a primi aceleași înclinații și același gând care era în Hristos Isus. El nu se abține de la rău din cauza fricii de rușine sau pierdere, pentru că știe că tot ce are vine de la Dumnezeu și folosește binecuvântările lui pentru a-L reprezenta pe Hristos. El nu este avid după locul cel mai înalt pentru a primi laudele fapturilor omenești. Nu aceasta este dorința lui arzătoare. Printr-o folosire înțeleaptă a talentelor pe care le are, el caută să primească din ce în ce mai multă abilitate, ca să-I poată aduce lui Dumnezeu un serviciu mai mare. El este plin de dor după Dumnezeu. Viața Răscumpărătorului și sacrificiul Său nemăsurabil ajung să fie pline de semnificație pentru el. Domnul Hristos, Maiestatea cerului, a ajuns sărac, pentru ca prin sărăcia Lui noi să putem ajunge bogați; nu bogați doar din punct de vedere al înzestrărilor, ci bogați în realizări.

Acestea sunt bogățiile pe care Domnul Hristos dorește nespuse să le aibă urmașii Săi. Când citește cuvântul și își deschide mintea pentru a-l primi, cercetătorul sincer dorește din toată inima să descopere adevărul. Sufletul lui este luat în stăpânire de iubirea, mila, duiosia, amabilitatea și politețea creștină, ce vor sta la temelia locașurilor cerești pe care Domnul Hristos le pregătește pentru cei ce-L iubesc. Voința lui este statornică. El este hotărât să stea de partea neprihănirii. Adevărul și-a găsit calea în inimă și este înrădăcinat în ea prin Duhul Sfânt. Când adevărul ia inima în stăpânire, omul prezintă o dovadă sigură cu privire la aceasta, prin faptul că devine un

ispravnic al harului lui Hristos.

Inima creștinului veritabil este plină de iubire curată și de dorința cea mai arzătoare pentru salvarea sufletelor. El nu își găsește odihna, până când nu a făcut tot ce-i stă în putere pentru a-i căuta și a-i salva pe cei pierduți. El investește energie și timp și nu evită nicio lucrare istovitoare. El simte că adevărul care a adus în sufletul lui o asemenea bucurie, pace și fericire în Duhul Sfânt trebuie să le fie oferit și altora.

Când sufletul cu adevărat convertit se bucură de iubirea lui Dumnezeu, el simte că este dator să ia asupra sa jugul lui Hristos și să lucreze în armonie cu El. Duhul lui Hristos se află în inima lui. El descoperă iubirea și compasiunea Mântuitorului, pentru că este una cu Hristos. El este nerăbdător să-L prezinte și altora pe Isus. Când vede pericolul în care se află sufletele fără Hristos, inima lui se umple de duioșie. El veghează asupra lor, ca unul care va trebui să de-a socoteală. Prin invitații și rugăciuni, însoțite de asigurările făgăduințelor lui Dumnezeu, el caută să câștige suflete pentru Domnul Hristos, iar faptele lui sunt scrise în rapoartele cerului. El este împreună-lucrător cu Dumnezeu.

Oare nu este Dumnezeu modelul demn de urmat? Scopul vieții creștinului este acela de a-și însuși caracterul lui Hristos și de a ajunge la o asemănare tot mai mare cu El. Fiii și fiicele lui Dumnezeu trebuie să progreseze în asemănarea lor cu Domnul Hristos, modelul nostru. Ei trebuie să contemple zi de zi slava Lui și să mediteze la excelența Sa fără egal. Amabili, credincioși și plini de milă, ei trebuie să smulgă sufletele din foc, urând orice urmă a firii pământești din propriul caracter.

Nu trebuie să lucrăm singuri

Poporul lui Dumnezeu are o lucrare de îndeplinit. Care este adevărata

elocvență în viața omului? Este o inimă plină de gânduri curate, o venerare a tuturor poruncilor lui Dumnezeu. Până acum nu s-a făcut o lucrare serioasă. A fost îndeplinită o anumită categorie de îndatoriri, dar nu este suficient. Ieșiți din tiparele vechi. Dacă nu puteți ajunge la membrii altor biserici, nu vă descurajați. Ieșiți pe marile străzi, iar dacă aluatul adevărului nu poate pătrunde dincolo de mulțumirea de sine a acelor pentru care lucrați, părăsiți cărările vechi și mergeți la răspântii, îndeplinind lucrarea misionară acolo.

Dumnezeu nu vă va lăsa să lucrați singuri. Încă de la începutul proclamării soliei îngerului al treilea, îngerii lui Dumnezeu așteaptă să coopereze cu slujitorii omenești, care sunt hotărâți și dornici să lucreze. Trebuie să cercetăm minele adevărului mai adânc decât am făcut-o până acum.

„Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică.” Oh, ce iubire a arătat Dumnezeu față de omul căzut! Oare de ce aceia care cunosc adevărul trec indiferenți pe lângă nenumărații oameni ce suferă în nevoie?

Întregul sistem de închinare al Israelului din vechime a fost, prin simboluri și imagini, o făgăduință cu privire la Domnul Hristos, și nu a fost doar o făgăduință, ci un mijloc real, prevăzut de Dumnezeu pentru a ajuta milioane de oameni, înălțând gândurile lor spre Acela care avea să Se descopere lumii noastre.

Hristos, descoperirea lui Dumnezeu

În Domnul Hristos, lumea a putut să-L vadă pe Dumnezeul cel nevăzut. „Eu sunt în Tatăl”, a declarat El, „și Tatăl este în Mine”. „Cine M-a văzut pe Mine, L-a văzut pe Tatăl.” „Dacă M-ați fi cunoscut pe Mine, L-ați fi cunoscut și pe Tatăl Meu. și de acum încolo îl veți cunoaște și L-ați și

văzut.” În toate actele de adevărată devoțiune, privirile noastre sunt ațintite, prin credință, asupra Apărătorului nostru, care mijlocește pentru oameni înaintea tronului veșnic, așteptând să se alătore tuturor eforturilor noastre și să ne ajute prin Duhul Său la o cunoaștere mai bună a lui Dumnezeu.

Mielul lui Dumnezeu ne este înfățișat „stând în mijlocul tronului” lui Dumnezeu. El este mijlocul prin care omul și Dumnezeu sunt uniți și au părtășie. Prin Domnul Hristos, oamenii sunt reprezentați stând în locurile cerești. Acesta este locul stabilit pentru întâlnirea dintre Dumnezeu și omenire.

„și Eu însumi Mă sfîntesc pentru ei, ca și ei să fie sfințiți prin adevăr. și mă rog, nu numai pentru ei, ci și pentru cei ce vor crede în Mine prin cuvântul lor. Mă rog ca toți să fie una, cum Tu, Tată, ești în Mine, și Eu în Tine, ca și ei să fie una în Noi, pentru ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis. Eu le-am dat slava pe care Mi-ai dat-o Tu, pentru ca ei să fie una, cum și Noi suntem una. Eu în ei și Tu în Mine, pentru ca ei să fie în chip desăvârșit una, ca să cunoască lumea că Tu M-ai trimis și că i-ai iubit, cum M-ai iubit pe Mine.” Domnul Hristos a adus natura umană într-o legătură personală cu propria divinitate. Astfel, El a stabilit un centru pe care să se sprijine credința întregului Univers.

Planul lui Dumnezeu este ca Legea Sa să fie respectată de toți cei ce cred în Domnul Isus. Satana știa că, dacă familia omenească ar putea fi determinată să creadă că Dumnezeu a desființat standardul Său moral pentru caracter, omul nu ar mai avea nicio oglindă în care să se vadă pe el însuși și să știe cum este în realitate.

„Căci dacă ascultă cineva Cuvântul și nu-l împlinește cu fapta, seamănă cu un om care își privește fața firească într-o oglindă și, după ce s-a privit, pleacă și uită îndată cum era. Dar cine își va adânci privirile în legea

desăvârșită, care este legea slobozeniei, și va stăruie în ea, nu ca un ascultător uituc, ci ca un împlinitor cu fapta, va fi fericit în lucrarea lui. Dacă cineva crede că este religios, și nu-și înfrânează limba, ci își înșală inima, religia unui astfel de om este zadarnică. Religia curată și neîntinată, înaintea lui Dumnezeu, Tatăl nostru, este să cercetăm pe orfani și pe văduve în necazurile lor și să ne păzim neîntinați de lume.”

Acesta este Cuvântul viului Dumnezeu. Legea este marea oglindă morală a lui Dumnezeu. Creștinul trebuie să-și compare faptele, cuvintele și spiritul cu cerințele Cuvântului lui Dumnezeu. Dacă noi credem că, în aceste zile din urmă, nu ne-a fost încredințată o lucrare diferită de lucrarea obișnuită a bisericilor oficiale, ne vom confrunta cu o mare dezamăgire. Marea întrebare la care trebuie să cugetăm, să o cercetăm și să luăm o decizie este: Ce putem face pentru a ajunge la sufletele pierdute? Dumnezeu cere să fie îndeplinită o lucrare pe care trebuie să o facă adventiștii de ziua a șaptea și nu este necesar să o definesc. Dacă această lucrare nu se realizează mai întâi în inima lor, toate îndrumările speciale care ar putea fi date cu scopul de a le indica ce să facă vor fi o trudă zadarnică.

Citiți capitolul 2 din Epistola lui Iacov. Aplicați adevărul în viața voastră de zi cu zi și veți ști care este lucrarea ce v-a fost dată de Domnul. Citiți, de asemenea, capitolul 4, în special versetele 5-12, și capitolul 5, versetele 13-20. Pentru mulți dintre cei ce pretind a fi adventiști de ziua a șaptea, aceste capitole sunt o literă moartă. Am fost îndrumată să vă indic aceste pasaje, precum și capitolul 7 din Evanghelia după Matei. Trebuie să studiați fiecare cuvânt, ca și cum vi s-ar adresa în mod personal.

Nevoia credincioșilor bisericii din Battle Creek este să fie împlinitori ai Cuvântului. Dacă vor face așa, un mare număr dintre ei vor fi determinați să plece din Battle Creek în alte localități, orașe și sate, unde oamenii nu au avut lumina și nici ocazia de a o avea. Multe suflete se află acum în cumpănă. Ele nu sunt cu Hristos și nu adună cu Hristos. Influența lor este

împărțită. Ele risipesc în loc să adune.

Ascultați mai des aceste cuvinte: „De aceea, pe oricine aude aceste cuvinte ale Mele, și le face, îl voi asemăna cu un om cu judecată care și-a zidit casa pe stâncă. A dat ploaia, au venit șuvoaiele, au suflat vânturile și au bătut în casa aceea, dar ea nu s-a prăbușit, pentru că avea temelia zidită pe stâncă. Însă oricine aude aceste cuvinte ale Mele, și nu le face, va fi asemănat cu un om nechibzuit, care și-a zidit casa pe nisip. A dat ploaia, au venit șuvoaiele, au suflat vânturile și au izbit casa aceea: ea s-a prăbușit, și prăbușirea i-a fost mare.” Multe case, despre care acum se presupune că sunt sigure, vor cădea. Domnul declară ca nu va accepta o slujire împărțită.

Cuvinte prețioase de avertizare și făgăduință

Dacă veți acorda atenție cuvintelor de avertizare aflate în capitolele pe care sunt îndrumată să vi le prezint, vă veți schimba atitudinea și veți deveni copii ai lui Dumnezeu. Numai așa vă puteți salva sufletul, prin credința în Isus Hristos. Dacă veți primi sfatul din capitolul 58 din Isaia și dacă respectați îndrumările date, făgăduința lui Dumnezeu se va împlini. „Atunci, lumina ta va răsări ca zorile, și vindecarea ta va încolți repede, neprihănirea ta îți va merge înainte, și slava Domnului te va însoți. Atunci, tu vei chema, și Domnul va răspunde, vei striga, și El va zice: «Iată-Mă!» Dacă vei îndepărta din mijlocul tău amenințările cu degetul și vorbele de ocară, dacă vei da mâncarea ta celui flămând, dacă vei sătura sufletul lipsit, atunci lumina ta va răsări peste întunecime, și întunericul tău va fi ca ziua nămiaza mare! Domnul te va călăuzi neîncetat, îți va sătura sufletul chiar în locuri fără apă și va da din nou putere mădularilor tale, vei fi ca o grădină bine udată, ca un izvor ale cărui ape nu seacă.”

Începeți să faceți lucrarea care v-a fost rânduită. Domnul își va împlini partea Sa din făgăduință. Aceste pasaje inspirate din Scriptură nu v-ar fi fost

adresate niciodată, dacă Domnul nu ar fi avut încrederea că sunteți în stare să împliniți tot ce v-a cerut. Ascultați invitația Sa: „Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre. Căci jugul Meu este bun și sarcina mea este ușoară.”

Voi puteți să vă înălțați până la înălțimea la care vă cheamă Duhul Sfânt. Adevărata religie înseamnă a trăi Cuvântul în viața de zi cu zi. Mărturisirea voastră nu va avea nicio valoare, dacă nu puneți Cuvântul în practică. „Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să Mă urmeze.” Aceasta este condiția uceniciei. „Iată Robul Meu, pe care-L sprijin, Alesul Meu, în care își găsește plăcere sufletul Meu. Am pus Duhul Meu peste El, El va vesti neamurilor judecata. El nu va striga, nu-și va ridica glasul, și nu-l va face să se audă pe ulițe. Trestia frântă n-o va zdrobi, și mucul care mai arde încă nu-l va stinge. Va vesti judecata după adevăr. El nu va slăbi, nici nu se va lăsa, până va așeza dreptatea pe pământ, și ostroavele vor nădăjdui în legea Lui.”

Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu pentru lucrarea care se face în afara bisericii. Biserica nu a fost educată în mod corespunzător spre a lucra pentru cei aflați în afara poporului ei. Multe suflete din afara bisericii ar fi putut fi luminate și o lumină mult mai mare ar fi fost revărsată înăuntrul ei, dacă în fiecare țară, fiecare membru care pretinde că are lumina înaintată a adevărului ar fi lucrat cu toată inima și cu tot sufletul pentru câștigarea de suflete. Membrii bisericii fac o lucrare întru totul prea mică pentru cei care se află în afara bisericii adventiștilor de ziua a șaptea și au nevoie de lumina adevărului. Domnul declară: „Trestia frântă n-o va zdrobi, și mucul care mai arde încă nu-l va stinge. Va vesti judecata după adevăr. El va vesti neamurilor judecata.” Cei care cooperează cu Isus Hristos vor vedea că toate aceste făgăduințe se împlinesc în propria experiență. Domnul i-a arătat fiecărui suflet care este datoria lui. În ziua judecății, nimeni nu va avea vreo scuză, pentru că nu și-a îndeplinit datoria.

O verificare mai atentă a uceniciei

Verificarea uceniciei celor care se prezintă pentru botez nu este atât de atentă cum ar trebui. Trebuie să se verifice dacă cei ce pretind a fi convertiți nu fac altceva decât să-și însușească, pur și simplu, numele de adventiști de ziua a șaptea sau trec cu adevărat de partea Domnului pentru a ieși din lume, a fi niște oameni deosebiți și pentru a nu se atinge de niciun lucru necurat. Când dovedesc că au înțeles pe deplin poziția la care aderă, ei trebuie să fie primiți. Dar, dacă dovedesc că urmează tradițiile și părerile lumii, ei trebuie să fie tratați cu credincioșie. Dacă nu simt nicio responsabilitate de a-și schimba viața, acești candidați nu trebuie să fie primiți ca membri ai bisericii. Domnul dorește ca aceia care alcătuiesc biserica să fie niște ispravnici credincioși ai harului lui Hristos.

Fărădelegea acestor zile de pe urmă se află în poporul care se declară a fi al lui Dumnezeu. Prin egoism, dragoste de plăceri și de îmbrăcăminte, ei neagă faptul că Îl urmează pe Hristos, așa cum mărturisește calitatea lor de membri ai bisericii Sale. Îi mulțumesc lui Dumnezeu că Isus Hristos cunoaște fiecare îndemn al inimii credinciosului. Mulți pretind că sunt copii ai lui Dumnezeu, dar nu Îl urmează pe Domnul Hristos. Frivolitatea, conversațiile lor ieftine, lipsa de evlavie și țintele lor joase îi duc în rătăcire pe mulți alții, care ar urma o cale cu totul diferită, dacă nu ar vedea exemplul acestor caractere înșelătoare, al celor ce nu îl iubesc pe Hristos și nici nu fac voia Lui, ci, pur și simplu, își urmează propriile închipuiri.

Domnul Isus îi cunoaște bine pe toți cei cu inima blândă și smerită. Ei trec prin încercări și fac greșeli, dar sufletul le este zdrobit de întristarea adusă Mântuitorului care i-a iubit și a murit pentru ei. Aceste inimi vin cu umilință la picioarele Sale. Ele duc lupta cea bună a lui Isus. În blândețe și în smerenie, ei caută să le facă bine altora și se străduiesc să contribuie la

înaintarea cauzei adevărului, printr-o lucrare serioasă și bună.

Domnul Isus îi iubește pe aceia pentru care și-a dat viața, iar când influențelor lumești li se îngăduie să-i despartă de Ajutorul lor, când idolii sunt aleși în locul lui Hristos, când apelurile adresate sufletului omenesc sunt privite cu indiferență și nu primesc niciun răspuns, Domnul Isus este îndurerat. Domnul știe că ei suferă pierderi mari, pentru că sunt niște pietre de poticnire pentru păcătoși. Ei nu adună cu Hristos, ci risipesc și alungă oamenii de la El. Totuși, dacă atunci când trec prin mari suferințe, Duhul lui Dumnezeu atinge inima lor, iar ei se întorc la El, Domnul va asculta rugăciunile lor. Hristos cunoaște capacitățile pe care le-a dat fiecărui om spre a-I sluji pentru binele propriu, atât prezent, cât și veșnic. El dorește ca acești oameni să nu-L dezamăgească. El vrea să-i aibă în împărăția Sa. Cei care se vor bucura de cea mai mare onoare sunt cei care își iau crucea în fiecare zi și îl urmează pe Hristos.

Faceți din adevăr o realitate

Domnul Isus cere cu insistență ca fiecare suflet să facă din adevăr o realitate în viața lui. Dovediți-vă credința și arătați că nu sunteți pe jumătate cu Hristos și pe jumătate cu lumea. Tuturor acestora, Domnul Hristos le spune: „știi faptele tale: că nu ești nici rece, nici în clocot. O, dacă ai fi rece sau în clocot! Dar, fiindcă ești căldicel, nici rece, nici în clocot, am să te vărs din gura Mea.” Cel care prețuiește iubirea Lui Hristos va fi un conlucrător sânguincios al Său pentru a aduce și alte suflete, ca snopi în grâнарul Stăpânului. Cei care se află în legătură cu Domnul Hristos vor face întotdeauna o lucrare atentă și completă. Ei aduc roadă pentru slava Sa. Dar indolența, neglijența și nesianozitatea despart sufletul de Hristos, iar Satana reușește să-și facă lucrarea cu sărmanii oameni lumești. Deși avem un adevăr mare, prin neglijență și indiferență acesta își pierde puterea asupra noastră. Satana vine cu ispite înșelătoare pentru a-i îndepărta de Conducătorul lor pe cei ce se declară a fi urmași ai lui Hristos, ducându-i în categoria fecioarelor

neînțelepte.

Domnul vine, iar acum avem nevoie de uleiul harului în candelile noastre. Vă întreb: Cine va fi acum de partea Domnului? Înainte de a pleca, Isus a făgăduit că Se va întoarce și îi va lua cu El pe cei care sunt ai Săi, „pentru ca acolo unde sunt Eu”, a zis El, „să fiți și voi împreună cu Mine”. Noi suntem niște străini și călători pe acest pământ. Trebuie să așteptăm, să veghem, să ne rugăm și să lucrăm. Ființa noastră întreagă, inima, mintea, sufletul și toată puterea noastră sunt răscumpărate cu prețul sângelui Fiului lui Dumnezeu. Nu trebuie să credem că datoria noastră este doar aceea de a îmbrăca o haină de pelerin, de aceeași culoare, același model ca aceea pe care Cuvântul Inspirației ne învață că trebuie să o purtăm. Dacă inimile noastre sunt unite cu inima lui Hristos, vom avea cea mai arzătoare dorință de a fi îmbrăcați în neprihănirea Sa. Nu vom purta nimic care să atragă atenția sau să creeze controverse.

Creștinismul -- cât de mulți sunt necunoscători cu privire la semnificația lui! Creștinismul nu este ceva care se poate îmbrăca, asemenea unei haine. Este o viață lăuntrică împodobită cu viața lui Isus. Creștinismul înseamnă că noi purtăm haina neprihănirii lui Hristos. Cu privire la lume, creștinii vor spune: Noi nu ne vom amesteca în politică. Ei vor declara cu hotărâre: Noi suntem străini și călători, cetățenia noastră este în cer. Ei nu vor fi văzuți alegându-și o societate în scopul amuzamentului, ci vor spune: Am încetat să ne lăsăm încântați de lucruri copilărești. Noi suntem străini și călători și așteptăm o cetate al cărei întemeietor și ziditor este Dumnezeu.

Respectarea Sabatului este semnul credințioșiei

Sunnyside, Cooranbong, 12 ianuarie 1898.

Mă adresez tuturor celor care s-au unit în promovarea ideii că este

greșit să întreprinzi o reformă hotărâtă și să umbli apoi, pentru totdeauna, în umilință cu Dumnezeu. Lumea va fi judecată curând. Dumnezeu cel drept trebuie să răzbune moartea Fiului Său. Astăzi, oamenii îl aleg pe Baraba și spun răstigniți-L pe Hristos. Ei vor face aceasta în persoana sfinților Săi și vor călca pe același teren pe care au călcat preoții și conducătorii iudei, în felul în care l-au tratat pe Domnul Hristos. El a fost ucis ca Fiul al lui Dumnezeu și ca Om nevinovat, deoarece le-a spus oamenilor adevăruri pe care nu voiau să le audă. și totuși El a fost Fiul Dumnezeului infinit.

Cei care disprețuiesc astăzi Legea lui Iehova, arătând o lipsă totală de respect față de poruncile Sale, trec de partea marelui apostat. Ei îi proclamă unei lumii corupte de păcat că Legea lui Dumnezeu este anulată. Cei care declară această idee ca fiind adevărul îi înșală pe oameni și, efectiv, răstignesc Legea lui Iehova între doi tâlhari. Ce gând cumplit!

Sub privirea lumilor necăzute și a întregului Univers, lumea va trebui să dea socoteală înaintea Judecătorului, chiar a Aceluia pe care L-au condamnat și răstignit! Ce zi a socotelilor va fi ziua aceea! Va fi marea zi a răzbunării lui Dumnezeu. Atunci, Domnul Hristos nu va mai sta la bara de judecată a lui Pilat. Atunci, Pilat și Irod și toți cei care L-au batjocorit, L-au osândit, L-au respins și L-au răstignit vor înțelege ce înseamnă să simți mânia Mielului. Ei își vor vedea propriile fapte în adevăratul lor caracter.

O amăgire grozavă

Ce amăgire grozavă s-a abătut asupra celor ce cred că lumea devine mai bună! Domnul Hristos declară: „Ce s-a întâmplat în zilele lui Noe, se va întâmpla și în zilele Fiului omului: mâncau, beau, se însurau și se măritau până în ziua când a intrat Noe în corabie și a venit potopul și i-a prăpădit pe toți”. Aceasta este situația în care va ajunge lumea prin respingerea Legii lui Dumnezeu.

„Apoi a urmat un alt înger, al treilea, și a zis cu glas tare: «Dacă se închină cineva fiarei și icoanei ei și primește semnul ei pe frunte sau pe mână, va bea și el din vinul mâniei lui Dumnezeu, turnat neamestecat în paharul mâniei Lui, și va fi chinuit în foc și în pucioasă, înaintea sfinților îngeri și înaintea Mielului. și fumul chinului lor se suie în sus în vecii vecilor. și nici ziua, nici noaptea n-au odihnă cei ce se închină fiarei și icoanei ei, și oricine primește semnul numelui ei!»”

Ioan a fost chemat să vadă un popor diferit de cei care se închinau fiarei sau chipului ei, respectând prima zi a săptămânii. Respectarea acestei zile este semnul fiarei. Ioan declară: „Aici este răbdarea sfinților, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus”.

„Și balaurul, mâniat pe femeie, s-a dus să facă război cu rămășița seminței ei, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și țin mărturia lui Isus Hristos.” Aici ni se descoperă cu claritate că, la venirea Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos, vor exista două categorii de oameni. În ce categorie doriți să fiți găsiți? „Iată, Eu vin curând”, zice Domnul, „și răsplata Mea este cu Mine, ca să dau fiecăruia după faptele lui. Eu sunt Alfa și Omega, începutul și sfârșitul, Cel dintâi și Cel de pe urmă. Ferice de cei ce păzesc poruncile, ca să aibă drept la pomul vieții și să intre pe porți în cetate” (Apocalipsa 22, 14 -- traducere liberă din Authorised Version -- n. tr.). Aceasta este destinația celor ce păzesc poruncile lui Dumnezeu. Oare nu ar trebui să dorim cu toții să ne aflăm printre cei ce vor intra pe porți în cetate?

Din cauza neascultării, Adam, Eva și urmașii lor și-au pierdut dreptul de a mânca din pomul vieții. „Domnul Dumnezeu a zis: «Iată că omul a ajuns ca unul din Noi, cunoscând binele și răul. Să-l împiedicăm dar acum ca nu cumva să-și întindă mâna, să ia din pomul vieții, să mănânce din el și să trăiască în veci». De aceea, Domnul Dumnezeu l-a izgonit din grădina

Edenului, ca să lucreze pământul, din care fusese luat.” Adam și Eva au călcat Legea lui Dumnezeu. Din acest motiv, a fost necesar să fie îndepărtați de pomul vieții, pentru că, dacă ar fi continuat să mănânce din el după cădere, păcatul s-ar fi perpetuat la nesfârșit. „Astfel, a izgonit El pe Adam, și la răsăritul grădinii Edenului a pus niște heruvimi, care să învântească o sabie învâpăiată, ca să păzească drumul care duce la pomul vieții.” Pentru a fi nemuritor, omul depindea de pomul vieții, iar Domnul a luat o măsură de prevedere, pentru ca oamenii să nu mai poată mânca din el -- „și să trăiască veșnic”, -- ajungând niște păcătoși nemuritori.

Moartea a intrat în lume din cauza fărâdelegii. Dar, Domnul Hristos și-a dat viața, pentru ca omul să aibă o nouă șansă. El nu a murit pe cruce pentru a aboli Legea lui Dumnezeu, ci spre a obține pentru om o a doua probă. El nu a murit pentru a face ca păcatul să ajungă un atribut nemuritor, ci pentru a obține dreptul de a-l nimici pe cel ce are puterea morții, adică pe Diavolul. Domnul a suferit pentru lumea întreagă pedeapsa deplină a fărâdelegii. El nu s-a sacrificat pentru ca oamenii să poată continua să păcătuiască, ci pentru ca ei să se întoarcă la credințioșia față de Dumnezeu și să păzească Legea și poruncile Sale ca pe lumina ochilor lor.

Semnul ascultării

Respectarea Sabatului poruncii a patra este semnul ascultării de Dumnezeu. Dacă oamenii respectă porunca a patra, le vor respecta și pe celelalte. Vocea care i-a vorbit lui Moise, descoperindu-i Sabatul ca semn, nu a fost o voce omenească. „Domnul a vorbit lui Moise și a zis: «Vorbește copiilor lui Israel și spune-le: Să nu care cumva să nu țineți sabatele Mele, căci acesta va fi între Mine și voi, și urmașii voștri un semn după care se va cunoaște că Eu sunt Domnul, care vă sfîntesc. Să țineți Sabatul, căci el va fi pentru voi ceva sfânt. Cine îl va călca, va fi pedepsit cu moartea, cine va face vreo lucrare în ziua aceasta, va fi nimicit din mijlocul poporului său.»”

Domnul nu vorbește despre o poruncă atât de importantă, fără a Se exprima în termeni bine definiți. „Să lucrezi șase zile, dar a șaptea este Sabatul, ziua de odihnă, închinată Domnului. Cine va face vreo lucrare în ziua Sabatului, va fi pedepsit cu moartea. Copiii lui Israel să păzească Sabatul, prăznuindu-l, ei și urmașii lor, ca un legământ necurmat.”

Știința omenească față în față cu descoperirea divină

Știința omenească declară că pentru a crea lumea a fost nevoie de o perioadă nedefinită. Oare, vorbește Dumnezeu despre creație în asemenea termeni? Nu. El spune: „Acesta va fi între Mine și copiii lui Israel un semn veșnic, căci în șase zile [nu în șase perioade nedefinite, deoarece astfel nu ar exista nicio posibilitate ca omul să păzească ziua specificată în porunca a patra] a făcut Domnul cerurile și pământul, iar în ziua a șaptea S-a odihnit și a răsuflat”. Vă rog să citiți cu atenție capitolul 5 din Deuteronom. Dumnezeu spune din nou: „Adu-ți aminte [să nu uiți] de ziua de odihnă, ca s-o sfințești.... Căci în șase zile a făcut Domnul cerurile, pământul și marea, și tot ce este în ele, iar în ziua a șaptea S-a odihnit, de aceea a binecuvântat Domnul ziua de odihnă și a sfințit-o.”

Deși scrierile sfinte se află în fața ochilor lor, cei care pretind că propovăduiesc Cuvântul lui Dumnezeu prezintă presupunerile unor minți omenești, proverbe și porunci omenești. Ei anulează Legea lui Dumnezeu prin tradițiile lor. Fantezia cu privire la crearea lumii într-o perioadă nedefinită este una dintre minciunile lui Satana, Dumnezeu îi vorbește familiei omenești într-un limbaj pe care ea poate să-l înțeleagă. El nu lasă acest subiect atât de ambiguu, încât făpturile omenești să-l poată adapta la teoriile lor. Când Domnul declară că a făcut lumea în șase zile, iar în ziua a șaptea S-a odihnit, El Se referă la ziua de douăzeci și patru de ore, pe care a delimitat-o prin răsăritul și apusul soarelui.

Dumnezeu nu ar fi rostit o pedeapsă cu moartea pentru nerespectarea Sabatului, dacă nu le-ar fi dat oamenilor o înțelegere clară a acestuia. După ce a creat lumea și pe om, El a privit la lucrarea pe care o făcuse și a declarat-o ca fiind foarte bună. Temelia Sabatului a fost stabilită odată cu întemeierea pământului. „Când stelele dimineții izbucneau în cântări de bucurie și când toți fiii lui Dumnezeu scoteau strigăte de veselie”, Dumnezeu a considerat că Sabatul era necesar pentru om chiar și în Paradis. Prin dăruirea Sabatului, El S-a gândit la sănătatea fizică și spirituală a omului.

Nu oricare dintre cele șapte zile

Dumnezeu a creat lumea în șapte zile literale, iar în ziua a șaptea literală „S-a odihnit de toată lucrarea pe care o făcuse și a răsuflat”. Prin urmare, El i-a dat omului șase zile în care să muncească, dar a sfințit ziua de odihnă și i-a dat-o omului, ca s-o păzească, liber de toate ocupațiile obișnuite. Prin consacrarea Sabatului, Dumnezeu a stabilit o zi de aducere-aminte, un memorial al Său pentru lume. El nu a pus deoparte o zi, oricare dintre cele șapte zile, ci o anumită zi, ziua a șaptea, Prin respectarea Sabatului, noi dovedim că îl recunoaștem pe Dumnezeu ca fiind Dumnezeul cel viu, Creatorul cerului și al pământului.

Sabatul nu conține nimic care să-l restrângă la vreo categorie aparte de oameni. El a fost dat pentru întreaga omenire pentru a fi folosit, nu prin lipsa de ocupație, ci pentru contemplarea lucrărilor lui Dumnezeu. Oamenii trebuie să facă acest lucru, ca să „știe că Eu sunt Domnul care îi sfințesc”.

În ziua pe care a binecuvântat-o și a sfințit-o, Domnul Se apropie foarte mult de poporul Său. „Cerurile spun slava lui Dumnezeu, și întinderea lor vestește lucrarea mâinilor Lui. O zi istorisește alteia acest lucru, o noapte dă de știre alteia despre el.” Sabatul este memorialul lui Dumnezeu, îndreptând

atenția oamenilor spre Creatorul lor, care a făcut lumea și toate lucrurile aflate în ea. În culmile nemuritoare, în copacii înalți, în fiecare boboc care se deschide și în fiecare petală de floare, putem vedea lucrarea Marelui Maestru. Toate ne vorbesc despre Dumnezeu și vestesc slava Sa.

Fiecare copil credincios al lui Dumnezeu va căuta să cunoască adevărul. Ioan a exprimat adevărul atât de simplu, încât și un copil îl poate înțelege. „Dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile Mele. și Eu voi ruga pe Tatăl, și El vă va da un alt Mângâietor, care să rămână cu voi în veac, și anume, Duhul adevărului, pe care lumea nu-L poate primi, pentru că nu-L vede și nu-L cunoaște, dar voi Îl cunoașteți, căci rămâne cu voi și va fi în voi.” Alegem noi să fim printre cei care nu pot discerne adevărul, care sunt atât de orbiți de puterea înșelătoare a vrăjmașului, încât nu-L pot vedea pe Cel ce este chipul Persoanei Tatălui?

Urmașii Domnului Hristos fac parte dintr-o categorie total diferită. „Dar voi îl cunoașteți, căci rămâne cu voi și va fi în voi. Nu vă voi lăsa orfani, Mă voi întoarce la voi. Peste puțină vreme, lumea nu Mă va mai vedea, dar voi Mă veți vedea, pentru că Eu trăiesc, și voi veți trăi.” „Cine are poruncile Mele și le păzește, acela Mă iubește, și cine Mă iubește, va fi iubit de Tatăl Meu. Eu îl voi iubi și Mă voi arăta lui.” „Dacă Mă iubește cineva, va păzi cuvântul Meu, și Tatăl Meu îl va iubi. Noi vom veni la el și vom locui împreună cu el. Cine nu Mă iubește, nu păzește cuvintele Mele. și cuvântul, pe care-l auziți, nu este al meu, ci al Tatălui care M-a trimis.” Declarațiile unor oameni nu trebuie să fie acceptate și crezute fără nicio urmă de îndoială. Mai întâi, să întrebăm: Vorbesc ei în armonie cu Cuvântul lui Dumnezeu? Refuză ei un clar: „Așa a zis Domnul”, pentru că văd că acesta implică o cruce?

De care parte vă aflați?

Oare, ne aflăm noi de partea celor care refuză să fie loiali față de Dumnezeu? Ei nu au niciun interes de a-L cunoaște pe Dumnezeu. Ei Îl resping pe Fiul divin al lui Dumnezeu, personificarea tuturor virtuților omenești. Ei se așază în rândul celor care, deși nu au putut găsi nicio acuzație împotriva lui Hristos, au ales în locul Său un hoț și un ucigaș. Aceasta este dovada cu privire la preferințele morale ale lumii. Vom fi noi de partea lumii sau de partea Domnului Hristos, care a declarat: „Am păzit poruncile Tatălui Meu”?

Cuvântul lui Iehova rămâne în veșnicie. „La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu. El era la început cu Dumnezeu. Toate lucrurile au fost făcute prin El și nimic din ce a fost făcut n-a fost făcut fără El. în El era viața, și viața era lumina oamenilor. Lumina luminează în întuneric, și întunericul n-a biruit-o... El era în lume, și lumea a fost făcută prin El, dar lumea nu L-a cunoscut. A venit la ai Săi, și ai Săi nu L-au primit. Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai Lui Dumnezeu, născuți nu din sânge, nici din voia firii lor, nici din voia vreunui om, ci din Dumnezeu. și Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi plin de har și de adevăr. și noi am privit slava Lui, o slavă ca slava singurului născut din Tatăl.”

Cei care îl primesc pe Hristos ca Mântuitor personal, prin credință, nu pot fi în armonie cu lumea. Există două categorii distincte: una este loială lui Dumnezeu, respectând poruncile Lui, iar cealaltă vorbește și acționează asemenea lumii, înlăturând Cuvântul adevărat al lui Dumnezeu și acceptând cuvintele celui decăzut, care L-a respins pe Domnul Isus.

Pe cine veți alege?

De partea cui sunteți? Lumea L-a alungat pe Domnul Hristos, cerul L-a primit. Omul limitat L-a respins pe Prințul vieții, Dumnezeu, Conducătorul nostru Suprem, L-a primit în cer și L-a înălțat. Omul L-a încoronat cu o cunună de spini, Dumnezeu L-a încoronat cu coroana maiestății regale. Trebuie să ne gândim la toate acestea cu sinceritate. Vreți ca acest Om, Isus Hristos, să domnească peste voi sau îl vreți pe Baraba? Celui ce respinge harul Său, moartea lui Hristos îi aduce mânia și judecățile lui Dumnezeu, neamestecate cu milă. Aceasta este mânia Mielului. Dar, pentru toți cei care-L primesc și cred în El, moartea lui Hristos înseamnă speranță și viață veșnică.

Este cât se poate de sigur că Dumnezeu va chema lumea la judecată, ca să răzbune moartea Unicului Său Fiu, a Celui care a fost judecat de Pilat și Irod. El Se află acum în curțile cerului, mijlocind pentru oamenii care L-au refuzat. Vom alege noi să călcăm pe urmele lumii sau vom alege să fim poporul deosebit al lui Dumnezeu? Vom accepta spusele oamenilor, în locul unui „Așa a zis Domnul”? Puterea papală, omul fărădelegii, declară că Biserica Romano-Catolică a schimbat Legea lui Dumnezeu. În locul zilei a șaptea, au sfințit și au prezentat lumii un copil al papalității, ziua întâi a săptămânii, pentru a fi respectată ca zi de odihnă sfântă. Lumea protestantă a primit acest copil al papalității, l-a crescut și i-a acordat cinstea pe care Dumnezeu a dedicat-o zilei a șaptea.

„Iată, v-am învățat legi și porunci, cum mi-a poruncit Domnul, Dumnezeul meu, ca să le împliniți în țara pe care o veți lua în stăpânire. Să le păziți și să le împliniți, căci aceasta va fi înțelepciunea și priceperea voastră înaintea popoarelor, care vor auzi vorbindu-se de toate aceste legi și vor zice: «Acest neam mare este un popor cu totul înțelept și priceput!» Care este, în adevăr, neamul acela așa de mare, încât să fi avut pe dumnezeii lui așa de aproape cum avem noi pe Domnul, Dumnezeul nostru, ori de câte ori îl

chemăm? Și care este neamul acela așa de mare încât să aibă legi și porunci așa de drepte, cum este toată legea aceasta pe care v-o pun astăzi înaintea? Numai ia seama asupra ta și veghează cu luare-aminte asupra sufletului tău, în toate zilele vieții tale, ca nu cumva să uiți lucrurile pe care ți le-au văzut ochii și să-ți iasă din inimă; fă-le cunoscut copiilor tăi. Adu-ți aminte de ziua când te-ai înfățișat înaintea Domnului, Dumnezeului tău, la Horeb, când Domnul mi-a zis: «Strânge poporul la Mine! Căci vreau să-i fac să audă cuvintele Mele, ca să învețe să se teamă de Mine, tot timpul cât vor trăi pe pământ, și să învețe să le păzească....» El și-a vestit legământul Său, pe care v-a poruncit să-l păziți, cele Zece Porunci, și le-a scris pe două table de piatră.”

„Ascultă, Israele! Domnul, Dumnezeul nostru este singurul Domn. Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu toată puterea ta. și poruncile acestea, pe care ți le dau astăzi, să le ai în inima ta. Să le întipărești în mintea copiilor tăi și să vorbești de ele când vei fi acasă, când vei pleca în călătorie, când te vei culca și când te vei scula. Să le legi ca un semn de aducere-aminte la mâini și să-ți fie ca niște fruntarii între ochi. Să le scrii pe ușorii casei tale și pe porțile tale.”

„Căci tu ești un popor sfânt pentru Domnul, Dumnezeul tău, Domnul, Dumnezeul tău, te-a ales, ca să fii un popor al Lui dintre toate popoarele de pe fața pământului. Nu doar pentru că întreceți la număr pe toate celelalte popoare S-a alipit Domnul de voi și v-a ales, căci voi sunteți cel mai mic dintre toate popoarele. Ci, pentru că Domnul vă iubește, pentru că a vrut să țină jurământul pe care l-a făcut părinților voștri, pentru aceea v-a scos Domnul cu mâna Lui puternică.... De aceea, păzește poruncile, legile și rânduielile pe care ți le dau azi și împlinește-le.” Vă rog să citiți cu atenție capitolul 7, din Deuteronom și gândiți-vă la Cuvântul Domnului.

Vă veți întoarce voi de la un clar „Așa a zis Domnul”, după ce ați citit istoria căderii și a păcatului lui Adam? El a căzut, pentru că a desconsiderat

cuvintele Domnului și a ascultat cuvintele lui Satana. Merită să păcătuim? Prin fărâdelegea sa, Adam a pierdut Edenul. Prin călcarea poruncilor lui Dumnezeu, omul va pierde cerul și o veșnicie de binecuvântări. Acestea nu sunt povești ieftine, ci adevăr. De partea cui vă aflați? „Dacă Domnui este Dumnezeu, mergeți după El: dar, dacă este Baal, mergeți după el.”

Capitolul 5

Un apel solemn către pastori

Chemare la un standard mai înalt

Petoskey, Michigan, 20 august 1890.

Iubiți frați, Nu pot să exprim în cuvinte povara și tulburarea sufletească pe care le-am simțit, când mi-a fost prezentată adevărata stare de lucruri. Sunt persoane care lucrează în calitate de învățători ai adevărului, dar cărora le lipsesc lecțiile elementare ale școlii lui Hristos. Puterea transformatoare a lui Dumnezeu trebuie să se reverse în inimile pastorilor, altfel va fi necesar să-și caute o altă ocupație. Dacă vor înțelege solemnitatea lucrării de a le prezenta oamenilor adevărul, ambasadorii lui Hristos vor fi niște conlucrători serioși și înțelepți ai lui Dumnezeu. Dacă vor înțelege cu adevărat misiunea pe care Domnul Hristos le-a încredințat-o ucenicilor Săi, vor deschide Cuvântul lui Dumnezeu cu respect și vor asculta îndrumările Domnului, cerând înțelepciune din cer, pentru ca, atunci când stau între vii și morți, să-și poată da seama că ei vor trebui să dea socoteală înaintea lui Dumnezeu pentru lucrarea care iese din mâinile lor.

Un pastor glumeț

Ce poate face un pastor fără Isus? Absolut nimic. Prin urmare, dacă este un om neserios și glumeț, el nu este pregătit să aducă la îndeplinire datoria pe care i-a încredințat-o Domnul. „Fără Mine”, spune Hristos, „nu puteți face nimic”. Cuvintele ușurate care ies de pe buzele lui, glumele ieftine, vorbele spuse pentru a stârni râsul, toate sunt condamnate de Cuvântul lui Dumnezeu și întru totul nepotrivite pentru amvonul sfânt.

Vă spun în mod deschis, fraților, că, dacă pastorii nu sunt convertiți, bisericile noastre vor fi bolnave și pe moarte. Numai puterea lui Dumnezeu poate să schimbe inima omenească și să o umple de iubirea lui Hristos. Numai puterea lui Dumnezeu poate să îndrepte și să supună pasiunile și să sfințească simțămintele. Toți cei care slujesc ca pastori trebuie să-și umilească inimile mândre, să-și supună voința față de voința lui Dumnezeu și să-și ascundă viața cu Hristos, în Dumnezeu.

Care este scopul păstoririi? Oare este acela de a amesteca religia și comedia? Locul unor astfel de manifestări este teatrul. Dacă chipul Domnului Hristos este format înăuntru, dacă puterea Lui simțitoare este adusă în sanctuarul lăuntric al sufletului, nu veți avea oameni glumeți și nici oameni capricioși, iritabili și dificili, care să le prezinte sufletelor ce pier învățăturile prețioase ale lui Hristos.

Pastorii noștri au nevoie de o schimbare a caracterului. Ei trebuie să simtă că, dacă lucrările lor nu sunt îndeplinite prin puterea lui Dumnezeu, dacă sunt lăsați să se descurce prin propriile eforturi nedesăvârșite, ei sunt cei mai nenorociți dintre oameni. Domnul Hristos va fi alături de fiecare pastor care, deși poate că nu a ajuns la desăvârșirea caracterului, se străduiește cu cea mai mare seriozitate să ajungă asemănător cu Hristos. Un asemenea pastor se va ruga. El va plânge între tindă și altar, implorând din adâncul sufletului ca prezența Domnului să fie cu el. Altfel, nu poate sta în fața poporului, știind că întregul cer îl privește și că îngerii notează cuvintele, comportamentul și atitudinea lui.

Oh, dacă oamenii s-ar teme de Domnul! Oh, dacă L-ar iubi ei pe Domnul! Oh, dacă solii lui Dumnezeu ar simți o povară pentru sufletele care pier! Atunci, nu ar fi doar niște vorbitori care țin cuvântări, ci ar avea puterea lui Dumnezeu care le va înviora sufletul, iar inima lor ar radia de focul iubirii

lui Dumnezeu. În ciuda slăbiciunii lor, ei ar ajunge puternici, pentru că ar fi niște împlinitori ai Cuvântului. Asemenea oameni ar asculta făgăduința lui Isus: „Iată, Eu sunt cu voi întotdeauna”. Domnul Isus ar fi învățătorul lor, iar Cuvântul pe care-l împărtășesc altora ar fi înțelept și plin de putere, mai ascuțit ca o sabie cu două tăișuri, judecând gândurile și intențiile inimii. Predicatorul este recunoscut ca împreună-lucrător cu Dumnezeu doar în măsura în care prețuiește prezența divină și în care respectă și se încrede în puterea lui Dumnezeu. Doar astfel poate să ajungă puternic prin Dumnezeu.

În viața celor ce caută să salveze sufletele trebuie să se manifeste o putere nobilă și înălțătoare și o creștere constantă în cunoașterea lui Dumnezeu și a adevărului. Dacă pastorul rostește cuvinte inspirate din scrierile sfinte ale lui Dumnezeu, dacă el crede în colaborarea Domnului Hristos și o așteaptă, ca slujitor al Său, dacă își ascunde eul și îl înalță pe Isus, Răscumpărătorul lumii, atunci cuvintele lui vor ajunge la inima ascultătorilor și lucrarea lui va avea aprobarea divină. Duhul lui Dumnezeu trebuie să fie cel care convinge de păcat. El îi descoperă vorbitorului binecuvântările jertfei aduse pe cruce și, în timp ce adevărul ajunge la inimile ascultătorilor, Hristos le câștigă pentru Sine și lucrează schimbarea firii lor. El este gata să compenseze nedesăvârșirile noastre, să ne învețe, să ne conducă și să ne inspire idei de origine cerească.

Cât de puțin pot face oamenii în lucrarea de salvare a sufletelor, și totuși cât de mult pot face, prin Hristos, dacă sunt umplute de spiritul Său! Învățătorul omenesc nu poate să cunoască inima ascultătorilor lui, dar Domnul Isus revarsă harul de care are nevoie fiecare suflet. El înțelege capacitățile omului, slăbiciunea și puterea lui. Domnul lucrează în inima omenească, iar un pastor poate fi, pentru sufletele care ascultă cuvintele lui, o miasmă de moarte spre moarte, îndepărtându-le de Hristos, sau, dacă este consacrat, evlavios și neîncrezător în sine și dacă privește spre Isus, el poate fi o mireasmă de viață spre viață, pentru cei care se află deja sub influența convingătoare a Duhului Sfânt și în a căror inimă Domnul a pregătit deja

calea pentru soliile pe care le-a încredințat slujitorului omenesc. Astfel, inima celui necredincios este impresionată și răspunde la solia adevărului. „Noi suntem împreună lucrători cu Dumnezeu.” Convingerile înrădăcinate în inimă și iluminarea dată de înțelegerea Cuvântului lucrează într-o armonie desăvârșită. Adevărul prezentat minții are puterea de a readuce la viață energiile latente ale sufletului. Duhul Lui Dumnezeu, care lucrează în inimă, cooperează cu lucrarea făcută de Dumnezeu prin slujitorii Săi. Când pastorii vor înțelege necesitatea unei reforme totale în viața lor, când vor simți că trebuie să atingă un standard mai înalt, influența lor asupra bisericilor va fi înălțătoare și simțitoare.

Biruirea defectelor ascunse

În lucrarea de păstorire există oameni păcătoși, care nu luptă din răzputeri să intre pe poarta cea strâmtă. Dumnezeu nu conlucrează cu ei, deoarece nu poate suporta prezența păcatului. Acesta este singurul lucru pe care sufletul Său îl urăște. Dumnezeu i-a alungat din cer împreună cu conducătorul lor, atunci când s-au răzvrătit, chiar și pe îngerii care se aflau în prezenta tronului Său și pe care îi iubea. Sfințenia este temelia tronului Lui Dumnezeu. Păcatul este opusul sfințeniei. Păcatul L-a răstignit pe Fiul lui Dumnezeu. Dacă ar putea să vadă cât de respingător este păcatul, oamenii nu l-ar tolera și nici nu s-ar obișnui să-l facă. Ei și-ar schimba viața și caracterul. Defectele ascunse ar fi biruite, Dacă doriți să fiți niște sfinți în cer, trebuie să fiți mai întâi sfinți pe pământ.

Este o mare nevoie ca frații noștri să biruie defectele ascunse. Dezaprobarea lui Dumnezeu planează asupra multora dintre ei ca un nor. Bisericile sunt slabe. Egoismul, lipsa de generozitate, invidia, lăcomia, bănuiala rea, ipocrizia, furtul, jaful, senzualitatea, imoralitatea și adulterul² sunt scrise în dreptul numelor unora dintre cei care pretind a crede adevărul sfânt și solemn pentru acest timp. Cum pot fi curățate din tabără aceste lucruri blestemate, dacă oamenii care pretind că sunt creștini le practică fără

încetare? Deși sunt destul de atenți în comportamentul lor față de cei din jur, ei sunt o ofensă la adresa lui Dumnezeu. Ochii Săi curați văd, un martor notează toate păcatele lor, atât pe cele vizibile, cât și pe cele ascunse și, dacă nu se pocăiesc și nu-și mărturisesc păcatele înaintea lui Dumnezeu, dacă nu cad pe Stâncă și nu sunt zdrobiți, păcatele lor vor rămâne scrise în cărțile cerului ca mărturie împotriva lor. Oh, ce istorisiri îngrozitoare îi vor fi descoperite lumii la judecată -- istorisiri ale unor păcate care n-au fost niciodată mărturisite și iertate! Oh, dacă aceste sărmăne suflete ar putea să vadă cum se umple cupa mâniei pentru marea zi a răzbunării! Atunci, gândurile inimii, precum și faptele lor vor ieși la iveală. Eu vă spun, frați și surori, trebuie să vă umiliți sufletul înaintea lui Dumnezeu. „Încetați să faceți răul”, dar nu vă opriți aici; „învățați să faceți binele”. Numai aducând roade spre slava Sa, puteți să-L măriți pe Dumnezeu.

Stimați pastori, pentru cauza lui Hristos, începeți să lucrați pentru voi înșivă. Prin viața voastră nesfințită, ați pus niște pietre de poticnire în calea propriilor copii și în calea celor necredincioși. Unii dintre voi lucrează conduși de impulsuri, de pasiune și de prejudecată, și îi aduc lui Dumnezeu jertfe întinate. Pentru Numele lui Hristos, curățați tabăra, începând, prin harul Domnului, lucrarea personală de curățare a sufletului de orice întinare morală. Un pastor care este glumeț la amvon, dar și unul care își depășește măsura pentru a câștiga laude sunt o priveliște în care Fiul lui Dumnezeu este răstignit din nou și făcut de rușine. Este nevoie de o pocăință deplină, de credință în Mântuitorul nostru Isus Hristos, de o veghere atentă, de rugăciune continuă și de o cercetare sânguincioasă a Scripturilor. Dumnezeu ne consideră răspunzători pentru tot ce am fi putut face, dacă ne-am fi dezvoltat talentele. Noi vom fi judecați cu privire la ce ar fi trebuit să fim, dar nu am fost, și cu privire la ce ar fi trebuit să facem, dar nu am făcut, pentru că nu ne-am folosit puterile pentru a-L slăvi pe Dumnezeu. Întreaga cunoaștere pe care am fi putut să o dobândim, dar nu am dobândit-o, va fi o pierdere veșnică, chiar dacă nu ne vom pierde mântuirea. Toată capacitatea noastră de influență îi aparține lui Dumnezeu. Tot ce dobândim trebuie să fie folosit

spre slava Sa. Toate proprietățile pe care ni le-a încredințat Domnul trebuie să fie așezate pe altarul lui Dumnezeu pentru a-I fi înapoiate. Noi ne făurim propriul destin. Fie ca Dumnezeu să ne ajute să fim înțelepți pentru veșnicie.

Frații mei, trăim perioada cea mai solemnă din istoria acestui pământ. Nu avem timp pentru păcat. Întotdeauna este periculos să continui în fărădelege, dar acest lucru este valabil mai ales în zilele noastre. Acum, ne aflăm chiar la hotarele lumii veșnice și trăim într-o relație cu timpul și cu veșnicia, mai solemnă decât oricând înainte. Fiecare om să-și cerceteze inima și să se roage ca razele luminoase ale Soarelui Neprihănirii să alunge întunericul spiritual și să o curețe de păcat. „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curețe de orice nelegiuire.” Domnul Isus, Autorul mântuirii noastre, Desăvârșitorul credinței noastre, va întări, prin harul Său, însușirile noastre morale, iar cel păcătos se poate considera, prin credință și fără a ține cont de simțăminte, „mort față de păcat, dar viu pentru Dumnezeu, prin Isus Hristos”. Credința simplă, cu iubirea lui Hristos în suflet, îl unește pe cel păcătos cu Dumnezeu. Când luptă cu toate puterile, asemenea unui soldat credincios al lui Hristos, el se bucură de simpatia întregului Univers. Îngerii slujitori se adună în jurul lui spre a-l ajuta în luptă, pentru ca el să poată spune cu îndrăzneală: „Domnul este ajutorul meu”, „Domnul este scutul și apărarea mea”, nu voi fi biruit. „Prin har sunteți mântuiți, prin credință, și aceasta nu vine de la voi înșivă, ci este darul lui Dumnezeu.”

Nemărginita înțelepciune și puterea lui Dumnezeu vin în ajutorul nostru. Oștile cerului duc luptele noastre. Ele privesc neîncetat și cu un interes arzător la sufletele răscumpărate prin sângele Mântuitorului. În lumina jertfei lui Hristos, ele înțeleg valoarea sufletului omenesc. Dacă suntem de partea Domnului, nu cu o inimă împărțită, ci cu totul, vom fi întotdeauna în siguranță. Tocmai faptul că această lucrare este făcută cu indiferență și neglijență, numai cu jumătate de inimă, este cea care desparte sufletul vostru de Isus, Izvorul puterii. Rugăciunea voastră să fie: „Ia-mi

totul, lipsește-mă de bogății, de onoruri lumești și de orice altceva, dar îngăduie ca Prezența Ta să fie cu mine”. Dacă ne încredințăm sufletul în grija lui Dumnezeu, care domnește pretutindeni în cer și pe pământ, vom fi în siguranță.

Cercetați Scripturile și rugați-vă cu credință

Pot spune, despre ei înșiși, frații mei care păstoresc, că lucrează cu prudență și respectă sfatul pe care apostolul Pavel i l-a dat lui Tit: „Sfătuiește, de asemenea, pe tineri să fie cumpătați, și dă-te pe tine însuți pildă de fapte bune, în toate privințele. Iar în învățătură, dă dovadă de curăție, de vrednicie, de vorbire sănătoasă și fără cusur, ca potrivit să rămână de rușine și să nu poată să spună nimic rău de noi”? (Tit 2, 6-8; citiți și versetele 11-15.)

Mi-a fost arătat că pastorii din conferințele noastre neglijează studiul Scripturilor pentru a descoperi adevărul. Dacă mintea lor ar fi disciplinată în mod corespunzător și ar fi plină de învățăturile prețioase ale Domnului Hristos, atunci ar putea scoate din tezaurul cunoștinței lucruri vechi și noi pentru a hrăni biserica lui Dumnezeu, oferindu-i fiecăruia porția de hrană la vreme potrivită. Dacă locuiește în suflet, Domnul Hristos va fi asemenea unei fântâni nesecate, un „izvor de apă care curge spre viața veșnică”.

Vă spun lucrurile pe care le-am văzut și care sunt adevărate, și anume că multe, foarte multe sufletele ar putea fi aduse la cunoașterea adevărului, dacă s-ar întreprinde un efort perseverent și bine orientat. Oh, sfârșitul este aproape! Cine este pregătit pentru clipa în care Domnul Hristos Se va ridica de pe tronul Său și va îmbrăca hainele răzbunării? Ale cui nume sunt scrise în cartea vieții Mielului? Doar numele celor care îl urmează pe Miel, oriunde merge El. Ideile voastre greșite, aspectele nedorite din caracterul vostru trebuie să fie abandonate, iar voi trebuie să fiți îmbrăcați cu haina

neprihănirii lui Hristos. Credința și iubirea -- cât de săracă este biserica în această privință! Negustorul divin vă sfătuiește: „Cumpărați de la mine aur curățit prin foc, ca să vă îmbogățiți, și haine albe, ca să vă îmbrăcați cu ele, ... și doctorie pentru ochi, ca să vă ungeți ochii și să vedeți”. Doamne ferește ca aceia care predică în conferințele noastre să fie asemenea fecioarelor neînțelepte, având candelă, dar fiind lipsiți de uleiul harului, care le fac să ardă și să lumineze. Oh, vrem să avem mai mulți pastori care să fie niște oameni ai rugăciunii -- oameni care poartă o povară solemnă pentru suflete -- oameni cu o credință care lucrează prin iubire și curăță sufletul. Fără credință, este cu neputință să fim plăcuți lui Dumnezeu. Cât de nedesăvârșită este credința din bisericile noastre! De ce nu credem noi că Domnul va face exact ce a spus?

Suntem slujitorii lui Dumnezeu, iar El i-a dat fiecăruia dintre noi talente, atât naturale, cât și spirituale. În calitate de copii ai lui Dumnezeu, trebuie să progresăm continuu în pregătirea pentru lăcașurile cerești, despre care le-a vorbit ucenicilor Domnul Hristos. Cel care se încrede în neprihănirea lui Hristos, poate să ajungă desăvârșit în Isus. Dacă vom lucra, având o perspectivă înaltă, dacă vom căuta să urmăm exemplul Domnului Hristos, noi vom crește în asemănarea cu El și vom fi din ce în ce mai sfinți.

Mântuitorul S-a rugat: „Sfințește-i prin adevărul Tău: Cuvântul Tău este adevărul”. Cei care sunt disciplinați prin adevăr vor fi niște împlinitori ai Cuvântului. Ei vor fi niște cititori sârguincioși ai Bibliei, cercetând Scripturile cu dorința arzătoare de a înțelege voia lui Dumnezeu și de a face voia Sa în mod înțelept.

Fiți curtenitori și amabili

Pastorii din conferințele noastre trebuie să se poarte cu atenție înaintea lui Dumnezeu. Sfatul apostolului: „Fiți curtenitori și amabili”, este foarte

necesar în lucrarea lor de slujire, în păzirea sufletelor celor pentru care vor trebui să dea socoteală și în efortul de a-i salva pe cei ce greșesc. Puteți fi loiali față de principii, corecți, onești și religioși, dar, pe lângă toate acestea, trebuie să cultivați adevărata gingășie a inimii, amabilitatea și curtenia. Dacă o persoană greșește, fiți mai amabili cu ea, pentru că, dacă nu sunteți amabili, este posibil să o îndepărtați de Hristos. Fiecare cuvânt pe care îl roștiți, chiar și tonul vocii să exprime interesul și simpatia față de sufletele care pier. Dacă sunteți aspri, amenințatori și nerăbdători cu ele, voi faceți lucrarea vrăjmașului. Voi deschideți o ușă prin care să fie ispitiți, iar Satana vă va înfățișa înaintea lor ca pe unii care nu-L cunosc pe Isus. Acei oameni vor crede că propria cale este cea corectă și că sunt mai buni decât voi. Prin urmare, cum îi puteți câștiga pe cei ce greșesc? Ei pot să recunoască adevărata evlavie, exprimată în cuvinte și în caracter. Dacă doriți să-i învățați despre pocăință, credință și umilință, trebuie să aveți în inimă iubirea lui Isus. Adevărul pe care îl credeți este în stare să sfințească sufletul și să modeleze omul în întregime, nu numai prin a schimba cuvintele și comportamentul lui, ci îndepărtând mândria și curățind templul sufletului de orice întinare.

Religia Bibliei

Religia Bibliei este foarte rară, chiar și în rândul pastorilor. Deplâng zi și noapte asprimea, lipsa de politețe și de bunătate, care se manifestă în cuvintele și în spiritul celor ce pretind a fi copiii împăratului cerului și membri ai familiei regale. Față de aceia care nu sunt preferați, se arată atâta asprime a inimii, atâta lipsă de simpatie, atâta severitate, iar acestea sunt scrise în cărțile cerului ca fiind un mare păcat. Mulți vorbesc despre adevăr, ei predică teoria adevărului, dar iubirea duioasă a lui Isus nu a ajuns să fie o trăsătură vie a caracterului lor.

Acesta este un veac al unei apostazii aproape universale și, dacă aceia care pretind că au un adevăr mai mare nu dovedesc că faptele și caracterul

lor sunt în armonie cu adevărul divin, vor îndruma greșit bisericile. Bunătatea lui Dumnezeu, harul, compasiunea, duiosia, amabilitatea și bunăvoința Sa iubitoare trebuie să fie exprimate în cuvintele, comportamentul și caracterul tuturor celor ce afirmă că sunt copii ai lui Dumnezeu și îndeosebi în caracterul celor ce pretind că sunt soli trimiși de Domnul Isus spre a vesti Cuvântul vieții pentru salvarea celor care pier. Biblia le poruncește să înlăture tot ce este aspru și necizelat în caracterul lor și să fie altoiți în Hristos, adevărata viță. Ei trebuie să aducă roade de aceeași calitate ca acelea pe care le aduce vița. Numai așa mlădița poate reprezenta în mod corect valoarea viței.

Domnul Hristos a venit în lumea noastră pentru a-L descoperi pe Tatăl în mijlocul întunericului dens al greșelii și superstiției, care predominau în vremea aceea. Ucenicii lui Hristos trebuie să-L reprezinte în viața lor de zi cu zi și, în felul acesta, adevărata lumină venită din cer va lumina lumea cu raze puternice și limpezi. Astfel, caracterul care se manifestă va fi cu totul diferit de acela care se vede în cei ce nu fac din Cuvântul lui Dumnezeu călăuza și standardul lor. Cunoașterea lui Dumnezeu trebuie să fie menținută în mijlocul întunericului care acoperă lumea și a întunecimii dense care îi învăluie pe oameni. Veac după veac, caracterul curat al Domnului Hristos a fost reprezentat greșit de aceia care au pretins că sunt credincioși față de El și față de Cuvântul lui Dumnezeu. Asprimea inimii a fost cultivată. Iubirea, bunătatea și adevărata curtenie au dispărut repede din viața pastorilor și a bisericilor. Ce ar putea crede Universul lui Dumnezeu despre acest fapt? Aceia care se declară a fi reprezentanții lui Hristos manifestă mai degrabă acea asprime a inimii care îl caracterizează pe Satana și care l-a făcut nepotrivit și periculos pentru cer. Tot așa va fi și cu aceia care cunosc adevărul, și totuși închid ușa inimii în fața puterii lui sfințitoare. „Dumnezeu a găsit cu cale să mântuiască pe credincioși prin nebunia propovăduirii crucii.” Slujitorii lui Hristos nu trebuie să fie doar niște vorbitori prin care predicarea lui Isus să-i conducă pe oameni la pocăință, ci ei înșiși trebuie să-și continue vegherea și interesul, prezentându-le oamenilor pe Domnul și

Mântuitorul lor, prin învățătura și prin exemplul personal. Pentru ca ascultătorii lor să poată fi sfințiți, trebuie să se sfințească ei înșiși. Astfel, toți vor crește în evlavie, înaintând din har în har, până când ambasadorul lui Dumnezeu va putea să-l înfățișeze pe fiecare om desăvârșit în Hristos Isus. Atunci, se va vedea caracterul adevărat și sfânt al lucrării de slujire pastorală.

Un standard coborât

Standardul lucrării de slujire pastorală a fost coborât într-o mare măsură, iar Slujitorul adevăratului Sanctuar este reprezentat greșit înaintea lumii. Dumnezeu este gata să-i accepte pe oameni ca împreună lucrători cu El și să-i facă lumina lumii, unelte prin care să poată revărsa din abundență lumina cunoașterii. Dacă aceia care vestesc solia nu-L au în inima lor pe Domnul Hristos, dacă nu sunt credincioși, -- iar unii nu sunt -- fie ca Domnul să-i întoarcă din rătăcirea lor, înainte de a fi prea târziu. Dumnezeu vrea ca oamenii să fie amabili, plini de compasiune și să se iubească asemenea unor frați. Domnul Isus așteaptă ca ei să deschidă ușa, pentru că El să poată veni în inima lor și să reverse în ea iubirea, bunătatea și mila Sa duioasă, așa încât lucrătorii să-L poată reprezenta pe Mântuitorul lumii în toate legăturile lor cu oamenii.

Prea adesea pastorii se poartă ca niște critici, arătându-și aptitudinile și inteligența în controverse. Sabatele trec unul după altul, dar rareori inimile și mințile ascultătorilor rămân impresionate de harul lui Hristos. În felul acesta, lucrarea pastorală ajunge să fie privită ca lipsită de importanță. Tot cerul lucrează pentru mântuirea celor păcătoși, iar ostile cerului se bucură, atunci când cea mai sărmană făptură din familia omenească se pocăiește, întorcându-se la Tatăl său, asemenea fiului risipitor. În cer este căldură, amabilitate și iubire. Pastorii trebuie să se roage lui Dumnezeu, să-și mărturisească păcatele și să ceară binecuvântările de care au nevoie, cu simplitatea unui copilăș. Rugați-vă pentru căldura iubirii lui Hristos, apoi aduceți această iubire în predicile voastre, și nu dați nimănui ocazia de a

pleca, spunând că doctrinele pe care le credeți vă fac incapabili de a manifesta simpatie față de suferința oamenilor -- că aveți o religie lipsită de iubire. Focul Duhului Sfânt va topi impuritățile egoismului și va manifesta acea iubire care este aurul curățat prin foc, o iubire care vă face bogăți. Cel ce are aceste bogății se află într-o relație plină de simpatie cu Acela care ne-a iubit atât de mult, încât și-a dat propria viață pentru răscumpărarea noastră.

Nu le aduceți slavă oamenilor

Apostolul Pavel le spunea corintenilor: „Comoara aceasta o purtăm în niște vase de lut, pentru ca această putere nemaipomenită să fie de la Dumnezeu și nu de la noi”. Aceasta este învățătura Domnului Hristos pentru ucenicii Săi: „Fără Mine nu puteți face nimic”. Apostolul Pavel dorea să întipărească în mintea pastorilor și a poporului motivul pentru care Evanghelia le era încredințată unor oameni slabi și supuși greșelii -- pentru ca omul să nu poată primi slava care I se cuvine doar lui Dumnezeu, ci Dumnezeu să fie Cel care primește toată slava. Ambasadorul nu trebuie să se felicite singur și să ia asupra sa onoarea succesului, și nici măcar să o împartă cu Dumnezeu, ca și când ar fi îndeplinit lucrarea prin puterile proprii. Raționamentele elaborate sau demonstrarea doctrinelor cu argumente rareori întipăresc în mintea ascultătorului simțământul nevoii sale și al pericolului în care se află. Declarațiile simple și succinte, spuse dintr-o inimă sensibilizată de iubirea lui Hristos, vor fi asemenea semințelor de muștar, cu care Domnul Hristos a comparat cuvintele Sale cu privire la adevărul divin. El revarsă în suflet energia vitală a Duhului Său pentru a face sămânța adevărului să germineze și să aducă roadă.

Sunt frații mei dispuși să ia în considerare faptul că oamenilor nu li se cuvine nicio slavă? Vor ei să înțeleagă că Hristos este singurul care face întreaga lucrare asupra inimii omenești? Doresc frații mei pastori să-I ceară lui Dumnezeu, în rugăciune tainică, prezența și puterea Lui? Nu îndrăzniți să le predicați altora, fără să fiți siguri, prin propria experiență, că Domnul

Hristos este cu voi. Dacă inima voastră este sfințită prin credința în neprihănirea lui Hristos, veți putea să-L predicați și veți putea să-L înălțați pe Mântuitorul înaintea celor ce vă ascultă. Când inima voastră este sensibilizată și supusă de iubirea Lui Isus, veți putea spune: „Iată Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii”.

Cultivarea credinței și a iubirii

Este trist faptul că neglijați să citiți Biblia și să o cercetați pentru voi înșivă, cu inima umilită. Nu preluați explicațiile niciunui om cu privire la Scriptură, indiferent care ar fi poziția lui, ci mergeți la Biblie și cercetați adevărul pentru voi înșivă. După ce L-au auzit pe Domnul Isus, samaritenii au declarat: „Acum nu mai credem din pricina spuselor tale, ci din pricină că L-am auzit noi înșine și știm că acesta este în adevăr Hristosul, Mântuitorul lumii”. Acolo se află mina adevărului. Căutați în adâncime și veți avea cea cunoaștere care este de cea mai mare valoare pentru voi. Mulți au ajuns leneși și grozav de neglijenți în ce privește cercetarea Scripturilor. Ei sunt lipsiți nu numai de Duhul lui Dumnezeu, ci și de cunoașterea Cuvântului Său. În Apocalipsa lui Ioan citim despre unii cărora le mergea numele că trăiesc, dar erau morți. Da, în mijlocul poporului nostru, sunt mulți care pretind că trăiesc, dar sunt morți. Frații mei, dacă Duhul Sfânt nu vă pune în mișcare, ca un principiu vital, dacă nu ascultați de îndemnurile Sale, depinzând de influența Lui și lucrând cu puterea lui Dumnezeu, solia mea pentru voi, din partea lui Dumnezeu, este aceasta: „Voi vă aflați sub influența unei amăgiri care se poate dovedi fatală pentru sufletul vostru. Trebuie să fiți convertiți. Înainte de a lumina, trebuie să primiți lumină. Așezați-vă sub razele strălucitoare ale Soarelui Neprihănirii.” Atunci, veți putea spune împreună cu Isaia: „Scoală-te, luminează-te! Căci lumina ta vine, și slava Domnului răsare peste tine.” Trebuie să cultivați credința și iubirea. „Mâna Domnului nu este prea scurtă ca să mântuiască, nici urechea Lui prea tare ca să audă.” Căutați pe Domnul. Nu renunțați, până când nu veți ști că Domnul Hristos este Mântuitorul vostru.

Frații mei, aș dori să nu uitați că religia Bibliei nu anulează niciodată simpatia umană. Adevărata curtenie creștină trebuie să fie învățată și practică pentru a fi manifestată în toate relațiile cu frații voștri și cu cei din lume. În familie, este nevoie de mult mai multă iubire și curtenie, decât se manifestă în prezent. Când își vor însuși zilnic spiritul lui Hristos, frații noștri din lucrarea de păstorire vor fi cu adevărat curtenitori și nu vor considera că mila și duișia inimii sunt o dovadă de slăbiciune, deoarece aceste însușiri sunt printre principiile Evangheliei lui Hristos. Învățătura Domnului Hristos sensibiliza și supunea sufletul. Adevărul primit în inimă va produce o înnoire a sufletului. Cei care îl iubesc pe Isus vor iubi și sufletele pentru care a murit El. Adevărul înrădăcinat în inimă va manifesta iubirea Lui Isus și puterea ei transformatoare. Asprimea, supărarea, critica sau spiritul de dominare nu vin de la Hristos, ci de la Satana. Răceala sufletească și lipsa de bunătate și de simpatie duiosă se extind în tabăra lui Israel. Dacă acestor rele li se îngăduie să se dezvolte, așa cum s-a întâmplat cu câțiva ani în urmă, bisericile noastre vor ajunge într-o stare deplorabilă. Fiecare învățător al adevărului trebuie aibă un caracter în care se află principiile creștinești. Niciun om care cultivă harurile creștinismului nu va fi disprețuitor, critic și sfidător. El simte că trebuie să fie părtaș al naturii divine și să fie umplut mereu din fântâna nesecată de har ceresc, deoarece, altfel, va pierde din suflet candoarea bunătății omenești. Trebuie să-i iubim pe oameni de dragul lui Hristos. Inimii firești îi este ușor să iubească doar câțiva preferați și să fie părtinitoare cu ei, dar Domnul Hristos ne îndeamnă să ne iubim unii pe alții, așa cum ne-a iubit El. „Înțelepciunea care vine de sus este, întâi, curată, apoi pașnică, blândă, ușor de înduplecat, plină de îndurare și de roade bune, fără părtinire, nefățarnică. și roada neprihănirii este semănată în pace pentru cei ce fac pace.”

Voi aveți de îndeplinit o lucrare serioasă și solemnă pentru a pregăti calea Domnului. Aveți nevoie de ungerea cerească și o puteți avea. „Orice veți cere de la Tatăl, în Numele Meu, vă va da. Până acum n-ați cerut nimic

în Numele Meu: cereți și veți căpăta, pentru ca bucuria noastră să fie deplină.” Cine poate fi neserios, cine se poate angaja în conversații ușurate și lumești, în timp ce Îl vede, prin credință, pe Mielul care a fost junghiat, mijlocind înaintea Tatălui pentru biserica de pe pământ?

Să privim, prin credință, curcubeul care înconjoară tronul lui Dumnezeu și norul de păcate mărturisite, aflat în spatele lui. Pentru fiecare suflet umilit, pocăit și încrezător, curcubeul făgăduinței este o asigurare că viața lui este una cu Hristos și că Hristos este una cu Dumnezeu. Mânia lui Dumnezeu nu va cădea asupra nici unui suflet care caută adăpost în El. Dumnezeu însuși a declarat: „Eu voi vedea sângele și voi trece pe lângă voi”. „Curcubeul va fi în nor și Mă voi uita la el, ca să-Mi aduc aminte de legământul cel veșnic.”

Domnul Hristos iubește lumea cu o dragoste infinită. El și-a dat viața prețioasă. El a fost Singurul Născut din Tatăl. El a înviat din morți și se află la dreapta lui Dumnezeu, mijlocind pentru noi. Același Isus, cu natura Sa umană proslăvită, este Mântuitorul nostru și nu a încetat să ne iubească. El ne-a poruncit să ne iubim unii pe alții, așa cum ne-a iubit El. Prin urmare, vom cultiva noi această iubire? Vom fi noi asemenea lui Isus?

Mulți dintre iudei veneau și Îl ascultau pe Domnul Hristos descoperindu-le tainele mântuirii, dar scopul lor nu era să învețe, ci să critice, să-L surprindă greșind, ca să poată găsi motive pentru a-L acuza înaintea poporului. Ei erau mulțumiți cu propria cunoștință, dar copiii lui Dumnezeu trebuiau să cunoască vocea Păstorului adevărat. Nu este acesta un timp în care ar fi mult mai potrivit să postim și să ne rugăm Lui Dumnezeu? Suntem în pericolul de a cădea în discordie, de a ne împărți în tabere și de a intra în conflict cu privire la anumite idei controversate. De aceea, nu ar trebui să-L căutăm noi pe Dumnezeu în mod stăruitor, cu umilința sufletului, ca să putem ști care este adevărul? -- The Review and Herald, 18 februarie, 1890.

Fiți cu băgare de seamă, ca nu cumva, prin exemplul vostru, să puneți în pericol sufletul altora. Este un lucru îngrozitor să-ți pierzi propriul suflet, dar este cu mult mai îngrozitor să ai un comportament care va cauza pierderea altora. Este un gând cumplit să știi că influența ta poate fi o miasmă de moarte spre moarte, și totuși este posibil. Trebuie să veghem stăruitor asupra gândurilor, cuvintelor, obiceiurilor și înclinațiilor noastre. Dumnezeu cere o sfințire personală. Numai dacă dăm dovadă că avem caracterul lui Hristos, putem coopera cu El la salvarea sufletelor. -- The Review and Herald, 21 decembrie, 1904.

Capitolul 6

Nevoia omenească și ajutorul divin

Motivele lipsei de eficiență și remediul ei

Melbourne, Australia, 3 iulie 1892.

Aș dori să mă adresez celor care propovăduiesc Cuvântul: „Descoperirea cuvintelor Tale dă lumină, dă pricepere celor fără răutate”. Toate avantajele și privilegiile care pot fi înmulțite pentru binele vostru, pentru a fi instruiți, educați, întemeiați și înrădăcinați în adevăr nu vă vor fi de niciun folos real, dacă mintea și inima voastră nu sunt deschise pentru a lăsa adevărul să pătrundă și dacă nu renunțați cu conștiinciozitate la orice obicei, la orice practică și la orice păcat care au închis ușa în fața lui Isus. Lumina care vine de la Hristos trebuie să pătrundă în orice colț întunecat al sufletului. Hotărâți-vă cu seriozitate să mergeți pe o cale bună. Dacă rămâneți cu îndărătnicie pe o cale greșită, așa cum fac mulți dintre voi acum, dacă adevărul nu lucrează în voi cu puterea Lui transformatoare, așa încât să-l ascultați din inimă, din dragoste față de principiile lui curate, fiți siguri că adevărul își va pierde puterea înnoitoare pentru voi, iar păcatul va fi întărit.

Acesta este motivul din cauza căruia mulți nu sunt niște slujitori eficienți pentru Domnul. Astfel de oameni se îngrijesc fără încetare să-și placă lor înșiși și să se slăvească sau să-și cultive poftele inimii. Deși sunt de acord cu Legea Celor Zece Porunci, și mulți prezintă Legea ca teorie, totuși ei nu prețuiesc principiile ei. Ei nu ascultă porunca lui Dumnezeu de a fi curați, de a-L iubi pe Dumnezeu mai presus de orice și pe aproapele lor ca pe ei înșiși. Oare, în timp ce continuă să trăiască în minciună, pot asemenea oameni să aibă putere, pot ei să aibă credință, vor ajunge ei niște lucrători

eficienți pentru Dumnezeu?

Mântuitorul se ruga pentru ucenicii Săi: „Sfințește-i prin adevărul Tău: cuvântul Tău este adevărul”. Ce se va întâmpla dacă aceia care acceptă cunoștința Bibliei nu fac nicio schimbare în obiceiurile și în practicile lor pentru a corespunde luminii adevărului? Duhul luptă împotriva cărnii, și carnea luptă împotriva duhului, iar una dintre ele trebuie să învingă. Când adevărul sfințește sufletul, păcatul este urât și ocolit, deoarece Domnul Hristos este primit ca oaspete de onoare. Dar Hristos nu poate locui într-o inimă împărțită. Isus și păcatul nu vor fi niciodată în parteneriat. Cel care primește adevărul cu sinceritate, cel care mănâncă și bea trupul și sângele Fiului lui Dumnezeu are viața veșnică. „Cuvintele pe care vi le spun Eu”, a zis Isus, „sunt duh și viață”. Când cooperează cu Duhul Sfânt, cel ce primește adevărul va merge să le vestească oamenilor solia, având un simț al răspunderii. El nu va fi niciodată doar un predicator, ci se va angaja cu toată inima și cu tot sufletul în marea lucrare de căutare și de mântuire a celor pierduți. Prin trăirea religiei lui Hristos, el va face o bună lucrare în câștigarea sufletelor.

Obligația față de Dumnezeu

Fiecare credincios este obligat față de Dumnezeu să fie o persoană evlavioasă, umblând statornic pe calea luminii, ca să poată face în așa fel încât lumina lui să strălucească în lume. Când vor crește în har și în cunoașterea Domnului și Mântuitorului lor, toți cei angajați în lucrarea sfântă a păstoririi vor urî păcatul și orice formă de egoism. Ei vor trăi o continuă înnoire morală și, în timp ce vor privi fără încetare la Domnul Isus, vor ajunge să fie făcuți asemenea chipului Său și vor fi găsiți desăvârșiți în El, nu având o neprihănire a lor înșiși, ci neprihănirea lui Hristos Isus, Domnul nostru.

Marele avantaj al instituțiilor pastorale² nu este nici pe jumătate prețuit. Aceste instituții oferă nenumărate ocazii, dar cei care le frecventează nu realizează nici pe jumătate din cât ar trebui, pentru că nu trăiesc adevărul care le este prezentat cu claritate. Mulți dintre cei care le explică altora Scripturile nu și-au consacrat în mod conștiincios și deplin mintea, inima și viața conducerii Duhului Sfânt. Ei iubesc păcatul și sunt legați de el. Mi-a fost arătat că practicile imorale, mândria, egoismul și înălțarea de sine au închis ușa inimii, chiar și a celor care îi învață pe alții adevărul. De aceea, dezaprobarea lui Dumnezeu este îndreptată asupra lor. Oare nu este posibil ca ei să fie luați în stăpânire de o putere înnoitoare? Oare au căzut ei pradă unei boli morale și incurabile, tocmai din cauză că au refuzat să fie vindecați? Oh, dacă fiecare lucrător în domeniul cuvântului și al doctrinei ar lua în considerare cuvintele apostolului Pavel: „Vă îndemn, dar, fraților, pentru îndurarea lui Dumnezeu, să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu: aceasta va fi din partea voastră o slujbă duhovnicească”.

Inima mea tresaltă de bucurie pentru cei care sunt umiliți, care Îl iubesc pe Dumnezeu și se tem de El. Ei au o putere cu mult mai valoroasă decât învățătura și elocvența. „Temerea de Domnul este începutul înțelepciunii”, iar iubirea Domnului și temerea din partea omului sunt asemenea unei funii de aur, care unește slujitorul omenesc cu Dumnezeu. În felul acesta, toate încercările vieții sunt simplificate. Când copiii lui Dumnezeu luptă cu ispita, războindu-se cu pasiunile inimii firești, credința pune sufletul în legătură cu Dumnezeu, singurul care le poate da ajutorul, iar ei sunt biruitori.

Fie ca Domnul să lucreze asupra inimii celor care au primit o mare lumină, ca să se poată îndepărta de orice nelegiuire. Priviți la crucea de pe Calvar. Acolo se află Isus, care nu și-a dat viața pentru ca oamenii să poată continua în păcat sau ca să poată avea dreptul de a călca Legea lui Dumnezeu, ci pentru ca ei să poată fi eliberați de orice păcat prin acest sacrificiu infinit. Domnul Hristos a spus: „Eu Mă sfîntesc, pentru ca și ei să

poată fi sfințiți”, prin desăvârșirea exemplului Său. Vor cei care le predică altora adevărul să fie ei înșiși sfințiți prin acest adevăr? Vor ei să-L iubească pe Domnul cu toată inima, cu tot sufletul și cu toată puterea lor și pe aproapele lor ca pe ei înșiși? Se vor ridica ei la cel mai înalt standard al caracterului creștin? Sunt gusturile lor înnobilate și poftele lor ținute sub stăpânire? Cultivă ei numai sentimente nobile, o simpatie puternică și adâncă și scopuri curate, astfel încât să poată fi cu adevărat niște conlucrători cu Dumnezeu? Trebuie să avem Duhul Sfânt care să ne susțină în luptă, „căci noi n-avem de luptat împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânilor în tinericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății care sunt în locurile cerești.”

Nevoia de înțelepciune și de putere divină

Melbourne, Australia, 3 iulie 1892.

Am fost întrebați, cum se face că în biserici există atât de puțină putere și de ce profesorii noștri sunt atât de lipsiți de eficiență? Răspunsul este: Din cauza păcatului cunoscut și cultivat în diferite forme printre cei ce se declară a fi urmași ai lui Hristos, în timp ce conștiința lor ajunge să fie împietrită printr-o îndelungată călcare. Răspunsul este, de asemenea: Din cauză că oamenii nu umblă cu Dumnezeu, ci se despart de tovărășia lui Isus, iar ca rezultat, vedem manifestându-se în biserică egoism, invidie, certuri, mulțumire de sine, o împietrire a inimii, imoralitate și practici rele. Aceasta stare de lucruri se regăsește chiar și în rândul celor ce propovăduiesc Cuvântul sfânt al lui Dumnezeu și, dacă nu va avea loc o reformă deplină în mijlocul celor care nu au fost încă sfințiți, ar fi mai bine ca asemenea oameni să părăsească lucrarea pastorală și să aleagă alte ocupații, unde gândurile lor nerenăscute nu pot aduce dezastrul asupra poporului lui Dumnezeu.

Așteptarea și vegherea

Apostolul îi îndeamnă pe frați, spunând: „Încolo, fraților, întăriți-vă în Domnul și în puterea tăriei Lui... Îmbrăcați-vă cu toată armătura lui Dumnezeu, ca să puteți ține piept ... în ziua cea rea, și să rămâneți în picioare, după ce veți fi biruit totul”. Oh, ce zi stă înaintea noastră! Ce separare va avea Ioc în mijlocul celor ce pretind că sunt copii ai lui Dumnezeu! Cei nedrepti vor fi găsiți printre cei drepti. Cei care au avut o mare lumină, dar n-au umblat în ea, vor avea parte de un întuneric pe măsura luminii pe care au disprețuit-o. Ar fi trebuit să dăm atenție învățaturii aflate în cuvintele apostolului Pavel: „Ci mă port aspru cu trupul meu, și-l țin în stăpânire, ca nu cumva, după ce am propovăduit altora, eu însumi să fiu lepădat”. Vrajmașul lucrează cu perseverență, căutând să vadă pe cine poate aduce în tabăra apostaziei, dar Domnul vine în curând și, peste puțină vreme, fiecare caz va fi hotărât pentru veșnicie. Cei ale căror fapte corespund cu lumina care le-a fost dată din abundență vor fi în tabăra Domnului.

Noi veghem și așteptăm marele și uimitorul eveniment care va pune capăt istoriei acestui pământ. Dar nu trebuie doar să așteptăm, ci să lucrăm cu atenție în vederea acestui eveniment solemn. Adevărata biserică a lui Dumnezeu va aștepta, va veghea și va lucra. Nimeni nu poate să rămână pe o poziție neutră. Toți trebuie să-L reprezinte pe Domnul Hristos, printr-un efort stăruitor de a salva sufletele care pier. Oare, biserica își va împreuna mâinile, acum, fără să facă nimic? Vom dormi noi, asemenea fecioarelor neînțelepte din parabolă? Toate măsurile de prevedere trebuie să fie luate acum, deoarece o lucrare ocazională și întâmplătoare va duce la decădere spirituală, iar ziua aceea ne va surprinde ca un hoț. Minte noastră trebuie să fie întărită, ca să privească în adâncime și să înțeleagă temeiurile credinței. Templul sufletului să fie curățat prin adevăr, pentru că numai cei cu inima curată vor fi în stare să reziste împotriva amăgirilor lui Satana.

Relația noastră cu lumea

Noi nu trebuie să imităm practicile lumii, dar nici să ne izolăm de oamenii din lume, deoarece lumina noastră trebuie să strălucească în mijlocul întunericului moral care acoperă lumea. În biserică există o lipsă deplorabilă de iubire creștină, unii față de alții. Această iubire este ușor de înăbușit, și totuși fără ea nu putem avea părtășie creștină și nici nu putem să-i iubim pe aceia pentru care a murit Domnul Hristos.

Frații noștri au nevoie de îndemnul: „Ferește-te de întrebările nebune și nefolositoare, căci știi că dau naștere la certuri. și robul Domnului nu trebuie să se certe, ci să fie blând cu toți, în stare să învețe pe toți, plin de îngăduință răbdătoare, să îndrepte cu blândețe pe potrivnici, în nădejdea că Dumnezeu le va da pocăința, ca să ajungă la cunoștința adevărului și, venindu-și în fire, să se desprindă din cursa Diavolului, de care au fost prinși ca să-i facă voia.” Atât în lume, cât și în biserică, vom fi nevoiți să întâlnim persoane necinstite. Vor veni oameni care pretind că au o mare lumină, dar cei cu experiență în lucrarea lui Dumnezeu vor înțelege că lucrurile pe care ei le prezintă ca fiind lumină sunt un mare întuneric. Oamenii din această categorie vor trebui să fie tratați în conformitate cu îndrumările Cuvântului lui Dumnezeu. Cei care greșesc pot ajunge să se agite în susținerea ideilor lor, dar aceia care umblă în lumină își pot permite să fie calmi, amabili cu cei greșiți, „în stare să-i învețe pe toți”, evidențiind faptul că ei au cerut și au primit înțelepciune de la Dumnezeu. Ei nu vor avea niciun prilej de a lucra agitat, ci de a lucra cu înțelepciune și cu răbdare, ca „să-i îndrepte cu blândețe pe potrivnici”.

A sosit timpul ca aceia care sunt înrădăcinați și întemeiați în adevăr să-și manifeste hotărârea și fermitatea și să arate că nu sunt afectați de filozofia, de zicalele și poveștile celor neștiutori și șovăielnici. Unii oamenii vor face declarații fără temeii, cu toată convingerea că spun adevărul, dar nu este de niciun folos să intrăm în controversă cu ei în legătură cu afirmațiile lor false. Cea mai bună modalitate de a trata afirmațiile false este aceea de a prezenta

adevărul, lăsând ca ideile ciudate să dispară singure, din cauză că nu li se acordă atenție. Când ideile false sunt puse față în față cu adevărul, slăbiciunea lor ajunge să fie evidentă pentru orice minte inteligentă. Cu cât sunt repetate mai mult afirmațiile greșite ale împotrivorilor și ale celor care se ridică în mijlocul nostru pentru a amăgi sufletele, cu atât este slujită mai bine lucrarea minciunii. Cu cât se face mai multă publicitate sugestiilor lui Satana, cu atât maiestatea lui satanică este mai mulțumită, deoarece inimile nescinte vor fi pregătite să accepte amăgirile lui. Chiar și în biserică, vom fi nevoiți să ne confruntăm cu dificultăți de acest fel. Unii oameni vor face din țânțar armăsar și din ceva foarte important, un lucru de nimic -- o lume dintr-un atom și un atom dintr-o lume.

Folosirea talentelor primite de la Dumnezeu

Oare nu am putea să facem mai mult pentru biserici, astfel încât să fie determinate să lucreze în conformitate cu lumina care deja le-a fost dată? Dumnezeu i-a încredințat fiecărui om o lucrare. Atât cel mai neînsemnat, cât și cel mai onorat dintre oameni au fost înzestrați cu o capacitate de influență, care să fie pusă de partea lui Dumnezeu, iar ei trebuie să-I consacre lui Dumnezeu talentele lor, îndeplinindu-și fiecare datoria care i-a fost rânduită de El. Domnul așteaptă ca fiecare să facă tot ce poate mai bine. Când lumina strălucește în inimă, El așteaptă ca lucrarea noastră să corespundă cu lumina pe care o avem și să fie în acord cu măsura primită din plinătatea lui Hristos. Cu cât folosim mai mult cunoștințele noastre și cu cât exercităm mai mult puterile noastre, cu atât vom dobândi mai multă cunoaștere și mai multă putere pentru a îndeplini o lucrare mai mare și mai bună.

Talentele noastre nu ne aparțin. Ele sunt o proprietate a Domnului, pe care noi trebuie să o administrăm. Noi suntem responsabili atât pentru folosirea bunurilor Domnului, cât și pentru abuzul de ele. Dumnezeu le cere oamenilor să investească talentele cu care au fost înzestrați, pentru ca atunci când vine Stăpânul, să-și poată lua înapoi cu dobândă ce este al Său. El ne-a

răscumpărat cu propriul sânge, ca pe niște robi ai Săi. Îi vom sluji noi? Vom căuta noi să ne dovedim demni de aprobarea lui Dumnezeu? Vom demonstra prin faptele noastre că suntem niște ispravnici ai harului Său? Dacă este izvorât dintr-o inimă sinceră și curată, fiecare efort depus pentru Stăpânul nostru va fi o jertfă de un miros plăcut Domnului.

Trăim sub privirea unor fapte nevăzute. Alături de noi se află un martor care urmărește fără încetare modul în care administrăm bunurile încredințate nouă de Domnul. Când va înapoia talanții cu dobândă, robul cel bun nu va pretinde nimic pentru sine. El își va da seama că Dumnezeu a fost cel care i-a încredințat talanții și își va onora Stăpânul. El știe că, dacă nu ar fi primit ceva mai înainte, nu ar fi realizat niciun câștig, că nu ar fi fost nicio dobândă fără un capital. De aceea, el va spune: „Doamne, mi-ai încredințat cinci talanți, iată că am câștigat cu ei alți cinci talanți”. Biserica să se gândească acum, dacă pune la schimbător capitalul primit de la Domnul. Fără harul lui Hristos, fiecare suflet ar da faliment pentru veșnicie. Prin urmare, nu avem dreptul să pretindem nimic. Totuși, în ciuda faptului că nu putem pretinde nimic, dacă suntem niște ispravnici credincioși, Domnul ne răsplătește ca și când meritul ar fi al nostru. El spune: „Bine, rob bun și credincios, ai fost credincios în puține lucruri, te voi pune peste multe lucruri; intră în bucuria stăpânului tău”.

Cât de mulți vor deplânge ocaziile pierdute, când va fi pentru totdeauna prea târziu! Astăzi, avem talente și ocazii, dar nu știm cât timp vor mai fi ale noastre. Așadar, să lucrăm cât încă este zi, căci vine noaptea, când nimeni nu mai poate lucra. „Ferice de robul acela pe care stăpânul, la venirea lui, îl va găsi făcând așa.”

Întoarcerea la dragostea dintâi

Melbourne, Australia, 15 iulie 1892.

Motivul pentru care mulți nu reușesc să aibă succes este acela că se încred mult prea mult în ei înșiși, și nu simt nevoia reală de a rămâne în Hristos, atunci când merg să-i caute și să-i salveze pe cei pierduți, Până când nu vor avea gândul lui Hristos și nu vor prezenta adevărul așa cum este el în Isus, ei nu vor realiza mult. Eu trăiesc cu teamă înaintea lui Dumnezeu. Nu știu cum să vorbesc sau să scriu despre marele subiect al jertfei de ispășire. Nu știu cum să prezint subiectele pentru a reda puterea impresionantă cu care îmi sunt descoperite. Tremur de teamă, ca nu cumva să micșorez marele Plan de Mântuire prin cuvinte fără valoare. Îmi umilesc sufletul cu admirație și cu respect înaintea lui Dumnezeu și spun: Cine este în stare să redea aceste lucruri? Cum pot să le vorbesc și să le scriu fraților mei, așa încât să prindă razele de lumină care strălucesc din cer? Ce trebuie să spun?

„Pocăiește-te și întoarce-te la faptele tale dintâi”

Atmosfera din biserică este atât de rece și datorită spiritului care există în ea, bărbații și femeile nu pot să mențină exemplul evlaviei cerești, care a fost la început. Căldura dragostei lor dintâi a înghețat și, dacă nu vor fi curățați prin botezul Duhului Sfânt, dacă nu se vor pocăi și nu se vor întoarce la faptele lor dintâi, sfeșnicul lor va fi luat din locul lui. Primele fapte ale bisericii s-au văzut, când credincioșii își căutau prietenii, rudele și cunoștințele și le spuneau cu dragoste ce însemna Domnul Isus pentru ei și ce însemnau ei pentru Domnul Isus. Oh, dacă Domnul i-ar sensibiliza pe aceia care se află în poziții de răspundere, ca nu cumva să-și asume o lucrare, bazându-se pe propria inteligență. Lucrarea care iese din mâinile lor nu va purta chipul și numele lui Hristos.

Influența corupătoare a egoismului

Egoismul strică tot ce fac lucrătorii neconsacrați. Ei ar fi trebuit să se

roage neîncetat, dar nu fac așa. Ei ar fi trebuit să vegheze în vederea rugăciunii. Ar fi trebuit să înțeleagă sfințenia lucrării, dar nu o simt. Acești lucrători se ocupă de lucrurile sfinte, ca și când ar fi niște lucruri obișnuite. Cele duhovnicești trebuie să fie înțelese duhovnicește și, până când nu vor putea să bea din apa vieții, așa încât Domnul Hristos să fie în ei asemenea unui izvor de apă vie, care curge spre viața veșnică, ei nu vor putea să învioreze pe nimeni, nu vor putea să binecuvânteze pe nimeni și, dacă nu se vor pocăi, sfeșnicul lor va fi luat din locul lui. În lucrarea de salvare a sufletelor este nevoie de îndelungă răbdare, de o milă de neînvins și de o credință nemăsurată. Eul personal să nu fie scos în evidență. În lucrarea cu mințile omenești trebuie să fie exercitată o înțelepciune care vine de la Domnul Hristos.

Fiecare lucrător care are succes în lucrarea cu sufletele să fie golit de eul personal. În această lucrare, nu este loc pentru critici aspre sau pentru certuri, pentru exercitarea unei autorități arbitrare sau pentru arătatul cu degetul și cuvinte vanitoase, ci este nevoie de inimi încălzite de dragoste față de Domnul Isus și față de sufletele prețioase pentru care a murit El. Cei care sunt mulțumiți de sine nu-și pot ascunde slăbiciunea. Ei vor trece prin încercare cu o încredere arogantă în ei înșiși și vor dovedi că Domnul Isus nu este cu ei. Aceste suflete mulțumite de sine nu sunt puține și au de învățat niște lecții care presupun experiențele grele ale nereușitei și înfrângerii. Puțini au harul de a primi bine o astfel de experiență, și mulți vor da înapoi în timpul încercării. Ei dau vina pe circumstanțe pentru nereușita lor și cred că talentul lor nu este prețuit de ceilalți. Dacă s-ar umili sub mâna lui Dumnezeu, El i-ar învăța.

Aspecte esențiale în slujire

Cei care nu învață zi de zi în școala lui Hristos și nu petrec mult timp în rugăciune stăruitoare, nu sunt potriviți să se ocupe cu lucrarea lui Dumnezeu în niciuna dintre ramurile ei. Pentru că, dacă sunt angajați în lucrare,

slăbiciunea lor omenească îi va birui în mod sigur și se vor înălța pe ei înșiși cu vanitate. Ci cei care ajung să fie conlucrători cu Isus Hristos și care pot să înțeleagă lucrurile spirituale vor simți nevoia virtuții și a înțelepciunii care vine din cer în îndeplinirea lucrării Sale. Sunt unii care nici nu luminează, nici nu ard, cu toate acestea sunt mulțumiți. Ei se află într-o stare deplorabilă de indiferență și de răceală și foarte mulți dintre cei care cunosc adevărul își neglijează datoria în mod vădit, fapt pentru care Domnul le va cere socoteală.

Dumnezeu ni L-a dat pe Domnul Isus, iar El este descoperirea Tatălui. Răscumpărătorul nostru spune: „Dacă Mă iubește cineva, va păzi cuvântul Meu, și Tatăl Meu îl va iubi. Noi vom veni la el și vom locui împreună cu ei.” „Ce ați auzit de la început, aceea să rămână în voi. Dacă rămâne în voi ce ați auzit de la început și voi veți rămâne în Fiul și în Tatăl.” Dacă îl cunoaștem pe Dumnezeu și pe Isus Hristos pe care L-a trimis El, sufletul nostru se va umple de o fericire nespusă. Oh, cât de mare este nevoia noastră de Prezența divină! Toți lucrătorii trebuie să se roage lui Dumnezeu pentru botezul Duhului Sfânt. Să se adune în grupuri, ca să-l ceară lui Dumnezeu un ajutor special și înțelepciune divină, pentru ca poporul lui Dumnezeu să poată ști cum să plănuiască; să conceapă și să îndeplinească lucrarea.

Oamenii trebuie să se roage îndeosebi ca Domnul să-și aleagă slujitorii și să-i boteze pe misionarii Săi cu Duhul Sfânt. Ucenicii s-au rugat zece zile înainte de a veni binecuvântarea Cincizecimii. Tot acest timp a fost necesar pentru a-i face să înțeleagă ce înseamnă a înălța rugăciuni eficiente, apropiindu-se tot mai mult și tot mai mult de Dumnezeu, mărturisindu-și păcatele, umilindu-și inima înaintea lui Dumnezeu și fiind schimbați după chipul lui Isus, în timp ce priveau la El prin credință. Când a venit binecuvântarea, ea a umplut locul în care erau adunați și, fiind înzestrați cu putere, ei au plecat să îndeplinească o lucrare eficientă pentru Domnul.

Alegerea oamenilor pentru lucrarea de slujire pastorală

Alegerea oamenilor pentru lucrarea sfântă care ne-a fost încredințată este tratată cu mult prea multă superficialitate. Ca urmare a acestei neglijențe, în câmpurile misionare lucrează oameni neconvertiți, care sunt plini de poftă pătimășă, nemulțumitori și nesfinți. Deși au fost muștrați adesea, unii nu și-au schimbat comportamentul, iar practicile lor păcătoase aduc rușine asupra cauzei lui Dumnezeu. Care va fi rezultatul unei asemenea lucrări? Oare de ce nu își amintesc toți lucrătorii noștri că, la judecată, vor trebui să se întâlnească din nou cu fiecare cuvânt, bun sau rău? Fiecare inspirație a Duhului Sfânt, care îi conduce pe oameni la evlavie și la Dumnezeu este scrisă în cărțile cerului, iar lucrătorul prin care Domnul a adus lumina va fi lăudat în ziua cea mare a lui Dumnezeu. Dacă și-ar da seama de responsabilitatea veșnică ce se află asupra lor, oare ar mai dori lucrătorii să se angajeze în această lucrare fără un simțământ adânc al sfințeniei ei? Nu ar trebui să ne așteptăm să vedem lucrările Duhului lui Dumnezeu asupra oamenilor care se oferă să intre în lucrarea de slujire pastorală?

Apostolul spune: „Ci îmbrăcați-vă în Domnul Isus Hristos și nu purtați grijă de firea pământească, pentru ca să-i treziți poftetele”. Fiecare suflet să asculte aceste cuvinte și să știe că Domnul Isus nu va accepta niciun compromis. Prin acceptarea și păstrarea în lucrarea de slujire a unor oameni care persistă în nedesăvârșirile caracterului lor și nu dau o dovadă deplină că sunt potriviți pentru păstorire, standardul a fost mult coborât. Mulți dintre cei aflați în poziții de răspundere nu ascultă sfatul apostolului, ci poartă de grijă firii pământești, împlinindu-i poftetele. Dacă lucrătorul nu se îmbracă în Hristos și nu descoperă în El înțelepciune, sfințire și răscumpărare, cum poate el să reprezinte religia Domnului Isus? Toată reușita și răsplata lui se află în Hristos. Cei care se află în poziția solemnă de păstori trebuie să dovedească faptul că s-au consacrat fără rezerve lucrării. Ei trebuie să-L primească pe Domnul Hristos ca Mântuitor personal. De ce unii dintre cei ce

sunt angajați de multă vreme în lucrarea de slujire pastorală nu cresc în har și în cunoașterea Domnului Isus? Mi-a fost arătat că ei își satisfac înclinațiile egoiste și fac doar acele lucruri care se potrivesc cu propriile gusturi și idei. Ei se îngrijesc să-și cultive mândria și senzualitatea și își aduc la îndeplinire ambițiile și planurile lor egoiste. Acești oameni sunt plini de iubire de sine. Chiar dacă înclinațiile lor rele li se par la fel de prețioase ca mâna dreaptă sau ochiul drept, ele trebuie să fie îndepărtate din caracterul lucrătorului, deoarece, altfel, el nu poate fi bine primit înaintea lui Dumnezeu. Unii lucrători sunt hirotoniți în vederea slujirii pastorale înainte de a fi examinați suficient cu privire la calificarea lor pentru lucrarea sfântă, dar cât de bine ar fi dacă, în loc de a fi nevoiți să treacă prin această examinare riguroasă, abia după ce au fost definitivați în poziția lor și după ce și-au lăsat deja amprenta propriei personalități asupra lucrării, s-ar face o examinare atentă și completă, înainte de a fi acceptați ca pastori.

O viață consacrată

Următorul citat arată care sunt rezultatele unei consacrări adevărate și, în același timp, rezultatele pe care ar trebui să le cerem de la lucrătorii noștri:

„Harlan Page s-a consacrat lui Dumnezeu cu hotărârea de a trăi și de a lucra pentru slava Domnului, în salvarea celor ce pier. «Când am primit pentru prima dată speranța, spunea el pe patul de moarte, am simțit că trebuie să lucrez pentru suflete. An după an, m-am rugat ca Domnul să facă din mine un mijloc de salvare al altora». Rugăciunile lui au fost ascultate în mod vizibil. Page nu a pierdut niciodată o ocazie de a ține sus candela pentru a lumina sufletele. El s-a străduit să-i aducă pe calea cea bună pe cei rătăcitori și să-i întărească pe cei credincioși, prin scrisori, prin conversații, prin scrieri, prin rugăciuni, prin apeluri și prin avertizări, precum și printr-un exemplu sfânt și perseverent. El a îndeplinit această lucrare în fabrici, în școli și oriunde a făcut munca de mecanic, și numai puterea harului poate să explice felul cum a putut un om așa de umil să realizeze atât de mult. Viața

lui este un comentariu viu al cuvintelor: «Dar Dumnezeu a ales lucrurile nebune ale lumii, ca să facă de rușine pe cele înțelepte. Dumnezeu a ales lucrurile slabe ale lumii, ca să facă de rușine pe cele tari. și Dumnezeu a ales lucrurile josnice ale lumii, și lucrurile disprețuite, ba încă lucrurile care nu sunt, ca să nimicească pe cele ce sunt». «Credința noastră în realitățile veșnice este slabă», spunea el, «și dacă neglijăm salvarea semenilor noștri, ne vom pierde conștiința datoriei». Să ne dăm seama care este datoria noastră și, atâta vreme cât avem o limbă sau un instrument de scris, să le dedicăm în serviciul Celui Preaînalt, nu prin puterea noastră, ci cu credință puternică și încredere statornică.”

Noi avem o lumină mai mare. Solia pe care trebuie s-o vestim lumii este importantă și solemnă, iar planul lui Dumnezeu este ca ucenicii Săi aleși să aibă o experiență adâncă și să fie înzestrați cu puterea Duhului Sfânt. „Domnul nu se uită la ce se uită omul: omul se uită la ceea ce izbește ochii, dar Domnul se uită la inimă.” David nu a uitat niciodată această lecție și, în testamentul încredințat lui Solomon pe patul de moarte, el a spus: „și tu, Solomoane, cunoaște pe Dumnezeul tatălui tău și slujește-I cu toată inima și cu un suflet binevoitor, căci Domnul cercetează toate inimile și pătrunde toate închipuirile și toate gândurile. Dacă-L vei căuta, Se va lăsa găsit de tine, dar, dacă-L vei părăsi, te va lepăda și El pe vecie.”

Trăim într-o perioadă importantă din istoria acestui pământ și, pentru că lumina adevărului strălucește asupra noastră, nu putem fi scuzați nici măcar pentru o singură clipă de o scădere a standardului. În calitate de conlucrători cu Hristos, noi avem privilegiul de a lua parte cu El, la suferințele Sale. Trebuie să privim la viața Sa să studiem caracterul Său și să copiem modelul Lui. Este nevoie să fim la fel ca Domnul Hristos în desăvârșirea naturii Sale, deoarece trebuie să ne formăm caractere pentru veșnicie.

Puterea Duhului Sfânt așteaptă să fie cerută și primită de noi

Melbourne, Australia, 28 decembrie 1891.

Chiar înainte de a pleca de la ucenicii Săi, pentru a merge în curțile cerești, Domnul Isus i-a încurajat cu făgăduința Duhului Sfânt. Această făgăduință ne aparține și nouă în aceeași măsură în care le-a aparținut lor. Totuși cât de rar este prezentată înaintea poporului și cât de rar se vorbește în biserică despre primirea ei. Dacă tăcem cu privire la acest subiect atât de important, ce altă făgăduință mai cunoaștem prin împlinirea ei practică, în afară de această făgăduință bogată a darului Duhului Sfânt, prin care ne este dat succesul în întreaga noastră lucrare spirituală? Făgăduința Duhului Sfânt este amintită ocazional în predicile noastre, se fac referiri întâmplătoare la ea, și aceasta este totul, Profețiile au fost dezbătute pe larg, doctrinele au fost prezentate, dar tocmai ce este esențial pentru ca biserica să crească în putere spirituală și eficiență, pentru ca predicarea să inspire convingere și sufletele să fie întoarse la Dumnezeu a fost omis într-o mare măsură în lucrarea pastorală. Acest subiect a fost lăsat la o parte, ca și când ar urma să i se acorde atenție cândva, în viitor. Poporului i s-au prezentat alte subiecte și privilegii, până când în biserică s-a stârnit dorința de a primi binecuvântările promise de Dumnezeu, dar credincioșii au rămas cu impresia că darul Duhului Sfânt nu este pentru timpul prezent, ci biserica va avea nevoie de el cândva, în viitor.

Toate celelalte binecuvântări

Această binecuvântare făgăduită, dacă este cerută cu credință, ar aduce după sine toate celelalte binecuvântări, de aceea trebuie să-i fie prezentată fără rețineri poporului lui Dumnezeu. Din cauza amăgirilor iscusite ale vrăjmașului, mintea celor din poporul lui Dumnezeu pare a fi incapabilă să înțeleagă și să-și însușească făgăduințele lui Dumnezeu. Ei par să creadă că

sufletul însetat poate primi doar câteva picături de har. Poporul lui Dumnezeu s-a obișnuit să creadă că trebuie să se bazeze pe eforturile proprii și să aștepte doar un mic ajutor din partea Cerului, iar rezultatul este că nu are suficientă lumină de oferit sufletelor care pier în eroare și întuneric. De multă vreme, biserica se mulțumește cu o mică măsură din binecuvântările lui Dumnezeu. Credincioșii nu simt nevoia de a beneficia de înalte privilegii obținute pentru ei cu un preț infinit. Puterea lor spirituală a fost mică, experiența lor slabă și incompletă, iar ei sunt descalificați pentru lucrarea pe care Domnul ar dori să o îndeplinească. Ei nu sunt capabili să prezinte adevărurile mari și pline de slavă ale Cuvântului Sfânt al lui Dumnezeu, care ar putea convinge și converti sufletele prin influența Duhului Sfânt. Puterea lui Dumnezeu așteaptă să fie cerută și primită de ei. Cei care seamănă semințele sfinte ale adevărului vor culege roadele bucuriei. „Cel ce umblă plângând, când aruncă sămânța, se întoarce cu veselie, când își strânge snopii.”

Atitudinea bisericii a făcut ca lumea să rămână cu ideea că poporul lui Dumnezeu este un popor lipsit de bucurie, că slujirea lui Hristos este neatrăgătoare, că binecuvântarea lui Dumnezeu este revărsată în schimbul unui preț prea mare din partea celor ce o primesc. Dacă insistăm asupra încercărilor noastre și exagerăm cu privire la dificultățile noastre, noi îi reprezentăm greșit pe Dumnezeu și pe Isus Hristos pe care L-a trimis El, deoarece tristețea adunată în sufletul credinciosului face așa încât calea spre ceruri să fie lipsită de atracție, iar mulți pleacă dezamăgiți din slujba lui Hristos. Dar, oare cei care îl prezintă astfel pe Domnul Hristos, sunt cu adevărat niște credincioși? Nu. Pentru că aceia care sunt credincioși se încred în făgăduința divină, iar Duhul Sfânt nu este pentru ei doar un judecător, ci și un mângâietor.

Creștinul care vrea să-și clădească un caracter puternic și armonios și să aibă o experiență religioasă echilibrată trebuie să zidească pe întreaga temelie. Numai în felul acesta, omul va fi pregătit să împlinească toate

cerințele adevărului și ale neprihănirii, așa cum sunt reprezentate în Biblie, deoarece va fi susținut și întărit de Duhul Sfânt al lui Dumnezeu. Cel care este un creștin adevărat îmbină sentimentele de duiosie cu perseverența fermă în atingerea scopurilor și cu o credincioșie neșovăitoare față de Dumnezeu. El nu-și va trăda îndatoririle sacre în nicio situație. Acela care este înzestrat cu Duhul Sfânt are mari capacități ale inimii și intelectului, precum și o voință puternică și de neînvincis.

Frații mei, Mântuitorul vă cere să fiți atenți la modul în care mărturisiți pentru El. Trebuie să studiați Cuvântul tot mai adânc. Când veți prezenta adevărurile din Cuvântul sfânt, veți fi nevoiți să întâlniți oameni cu diferite moduri de a gândi, de aceea trebuie să dați dovadă de seriozitate și de respect. Scoateți poveștile ieftine din cuvântările voastre și predicați Cuvântul. Dacă veți proceda așa, veți aduce mai mulți snopi pentru Domnul. Nu uitați că în rândul ascultătorilor voștri sunt oameni asaltați de ispită, fără încetare. Unii luptă cu îndoiala, aproape până la disperare, și sunt pe punctul de a-și pierde nădejdea. Cereți-I lui Dumnezeu să vă ajute să roștiți cuvinte care să-i întărească în lupta aceasta. -- The Review and Herald, 22 decembrie, 1904.

Capitolul 7

Economia

Să fie practică în toate lucrurile

Melbourne, Australia, 3 august 1892.

Dragii mei frați și dragele mele surori,

Mă trezesc adesea de câteva nopți, iar gândurile mele sunt foarte frământate cu privire la lucrarea ce trebuie să fie făcută în această țară. În acest câmp misionar vast este mult de făcut pentru înaintarea cauzei Domnului și, având în vedere marea lipsă de lucrători și de mijloace materiale, nu știm cum se poate face. Trebuie să ne umilim inima înaintea lui Dumnezeu și să înălțăm rugăciuni sincere și fierbinți, pentru ca Domnul, care este bogat în resurse, să ne deschidă calea. „Aurul și argintul sunt ale Mele, zice Domnul, și toate fiarele munților, cu miile lor.”

Viața lui Hristos, Domnul slavei, este exemplul nostru. El a venit din cer, unde erau bogății și splendoare, dar a renunțat la coroana Sa și la veșmântul regal și și-a îmbrăcat divinitatea în natura omenească. De ce? Pentru ca să-i poată întâlni pe oameni acolo unde se aflau ei. El nu a venit în rândul celor bogați sau al conducătorilor pământului. Misiunea lui Hristos a fost aceea de a ajunge la cei mai sărmani oameni de pe pământ. El însuși a lucrat, încă din tinerețe, ca Fiu al unui tâmplar. Oare nu știa El ce înseamnă renunțarea la sine? Bogățiile și slava cerului erau ale Sale, dar S-a făcut sărac pentru noi, pentru ca, prin sărăcia Lui, să putem ajunge bogați. Renunțarea și sacrificiul de sine au fost însăși temelia misiunii Sale. Pământul era al Său, pentru că El l-a creat. Cu toate acestea, într-o lume creată de El, Fiul omului

nu a avut unde-și odihni capul. El a spus: „Vulpile au vizuini, și păsările cerului au cuiburi, dar Fiul omului n-are unde-și odihni capul”.

Studiați modelul lui Hristos

În prezent, pentru întemeierea și dezvoltarea lucrării din această țară, mijloacele materiale vor fi o necesitate esențială, ca să putem face o lucrare mare într-un timp scurt. Singura modalitate prin care putem să o îndeplinim este aceea de a avea, în tot ce facem, un singur scop, și anume slava lui Dumnezeu, ca să nu se poată spune despre noi: Au început să zidească și nu au fost în stare să ducă la bun sfârșit. Dacă pornim să facem o lucrare mai vastă, trebuie, chiar de la început, să scoatem pe deplin din inima noastră orice mândrie și ambiție lumească. Când urmăm exemplul Domnului Hristos, cel mai mare învățător pe care L-a cunoscut lumea vreodată, nu suntem în pericolul de a face greșeli. „Cine Mă urmează pe Mine, nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții.” „Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să Mă urmeze.” Trebuie să studiem Modelul Său și să ne întrebăm la fiecare pas: „Este aceasta calea Domnului?” Dacă nu evidențiem în toate lucrările noastre și fără încetare renunțarea și sacrificiul de sine, cu siguranță că vom face greșeli grave.

Lucrarea în acest câmp misionar este încă în fașă. Credincioșii au realizat doar un început în viața creștină și, de aceea, am simțit o mare răspundere pentru acest popor, dorind ca ei să poată învăța lecții mai mari de aici înainte. Încă nu este evident ce anume vor fi ei, dacă vor pune în practică adevărul și dacă adevărul îi va sfinți pe deplin. Când Îl vor urma pe Isus întru totul, încrezându-se în El la fiecare pas, cuvintele și exemplul dat de Răscumpărătorul nostru în viața Sa de umilință și de renunțare la sine vor fi lumina și puterea poporului Său. Aceasta să fie dorința inimii noastre: „Fii Tu Modelul meu”. Cel care „vrea să facă voia Sa, va ajunge să cunoască ... învățătura”. Nimic nu este atât de vrednic de dorit, cum este faptul de a trăi așa cum a trăit Domnul Hristos, de a renunța la sine, așa cum Hristos a

renunțat la Sine și de a conlucra cu El în căutarea și în salvarea celor pierduți.

Evitați risipa

În privința obiectelor de mobilier, nu achiziționați nicio piesă doar cu scopul de a face paradă. Cumpărați lucruri utile și rezistente. Educați-i pe oameni să practice renunțarea la sine. Gândiți-vă că fiecare dolar poate să reprezinte un suflet, pentru că prin folosirea aceluși dolar în lucrarea misionară, cineva ar putea fi condus la cunoașterea adevărului. Poate că avem gusturi foarte bune și ne bucurăm de artă și de frumos, dar, oare Domnul Hristos nu a avut cele mai nobile, mai curate și mai sfinte gusturi? Cerul a fost casa Lui, cu toate acestea, Domnul a renunțat la Sine și umilința a caracterizat întreaga Sa viață, de la staul și până la Calvar. Suntem la începutul lucrării și nu trebuie să repetăm tocmai acele lucruri pe care Domnul le-a condamnat în America, cheltuielile inutile și risipitoare pentru satisfacerea mândriei și a plăcerii de a face paradă. Orice lucru de acest fel să fie evitat cu conștiinciozitate.

Păstrați simplitatea

Noi dorim să păstrăm simplitatea adevăratei evlavii în mâncare, în băutură și în amenajarea școlilor noastre. Mulți vor renunța la ei înșiși și vor sacrifica mult pentru a contribui la succesul lucrării misionare și, dacă vor vedea că acești bani sunt cheltuiți pe cele mai frumoase fețe de masă, pe obiecte de mobilier costisitoare sau pe mâncăruri scumpe, vom avea cea mai nefericită influență asupra fraților și surorilor noastre. Nimic altceva nu ar putea să împiedice mai categoric reușita noastră prezentă și viitoare în țara aceasta. Cea dintâi lecție pe care trebuie să o învețe studenții este renunțarea la sine. Faceți ca ochii și simțurile lor să perceapă această lecție. Întrunirile din cadrul școlii trebuie să transmită o învățătură practică în această direcție,

pentru ca studenții să știe că lucrarea poate fi dusă mai departe numai printr-un sacrificiu continuu.

Să urmăm îndeaproape, în fiecare clipă, exemplul Mântuitorului nostru. Sunt foarte preocupată de aceste lucruri. Să ne gândim în ce direcții trebuie să lucrăm pentru a ne asigura succesul. Să ne angajăm în lucrare cu inima plină de spiritul lui Hristos. Dacă vom proceda așa, vom înțelege că lucrarea noastră trebuie să fie dusă mai departe cu umilință. Pastorii noștri și soțiile lor să fie un exemplu de simplitate în îmbrăcăminte. Ei trebuie să poarte haine curate și confortabile, din material de bună calitate, dar, în același timp, să evite extravaganta și podoabele, chiar dacă nu sunt costisitoare, deoarece toate aceste lucruri sunt în dezavantajul nostru. Tinerii să fie educați pentru simplitatea, modestia și curățenia în îmbrăcăminte. Să se renunțe la podoabele excesive, chiar dacă prețul lor este infim.

Verigheta sau inelul de cununie

Unii s-au preocupat mult cu privire la purtarea inelului de căsătorie, gândindu-se că soțiile pastorilor noștri ar trebui să se conformeze acestei obicei. Toate aceste preocupări sunt inutile. Soțiile pastorilor să poarte acel inel de aur care leagă sufletul lor de Isus Hristos, un caracter curat și sfânt, adevărata iubire și blândețe și evlavie care sunt roadele creștinismului, iar influența lor va fi sigură în orice loc. Faptul că o ignorare a obiceiului dă naștere la remarci nu este un motiv pentru a-l adopta. Americanii își pot face înțeleasă poziția, declarând în mod deschis că acest obicei nu este considerat obligatoriu în țara noastră. Noi nu avem nevoie să purtăm semnul, pentru că noi nu suntem infideli față de legământul căsătoriei, iar purtarea inelului nu ar fi nicio dovadă că suntem fideli. Sunt foarte tulburată de acest proces de degradare, ce pare să înainteze în mijlocul nostru, prin conformarea cu moda și cu obiceiurile. Nu ar trebui să fie cheltuit nici măcar un bănuț pentru un inel de aur, doar ca să dovedească faptul că suntem căsătoriți. În țările unde obiceiul este imperativ, nu avem nicio răspundere de a-i condamna pe cei

care poartă inelul de căsătorie. Lăsați-i să-l poarte, dacă o pot face fără muștrări de conștiință, dar niciunul dintre misionarii noștri să nu creadă că purtarea inelului de căsătorie va mări influența lor nici măcar cu o iotă. Dacă ei sunt creștini, acest lucru se va vedea în caracterul lor creștinesc, în cuvintele lor, în faptele lor, în cămin și în tovărășia altora. El se va evidenția prin răbdarea și prin bunătatea lor. Ei vor manifesta spiritul Domnului și vor avea frumusețea caracterului Său, atitudinea Sa plăcută și inima Sa plină de compasiune.

Reforma în lucrare

23 aprilie 1894

Dumnezeu cere o reformă clară în diferitele ramuri ale lucrării. Tranzacțiile comerciale întreprinse în legătură cu lucrarea lui Dumnezeu trebuie să fie caracterizate de o mai mare precizie. Până acum nu s-au făcut eforturi riguroase, hotărâte și temeinice pentru a înfăptui o reformă esențială. Deși se apropie de încheierea vieții lor, unii dintre cei implicați în lucrare încă nu au învățat lecțiile Bibliei, așa încât să simtă necesitatea de a le pune în practică în viața de zi cu zi. Ei au pierdut ocazii și au desconsiderat binecuvântări îmbelșugate, pentru că nu au vrut să facă nicio schimbare.

Călăuzitorul meu îmi spunea: „Înălțați standardul în educația școlară. Nu vă stabiliți niciun standard mic. Disciplina trebuie să fie menținută. Învățați-i pe tineri prin cuvânt și exemplu.” Până acum, nu s-a manifestat prea multă strictețe, ci a fost îngăduită prea multă neglijență. Totuși lucrătorii nu trebuie să se descurajeze. Lucrați cu spiritul lui Hristos și cu gândul lui Hristos pentru a corecta relele care există. Să vă așteptați ca aceia care greșesc să beneficieze de simpatia celor care greșesc, dar păstorii credincioși ai turmei trebuie să învețe cum să mențină un standard înalt, și totuși să arate că steaua speranței continuă să strălucească. Lucrați cu răbdare, dar

respingeți păcatul cu fermitate și nu-l aprobați în niciun fel. Scăparea prin minciuni care acoperă păcatul trebuie să fie înlăturată, pentru ca sărmatele suflete amăgite să nu se încreadă în ele însele, aducând asupra lor o ruină veșnică.

În curând, lumea va fi părăsită de îngerul harului, iar cele șapte plăgi urmează a fi revărsate. Păcatul, rușinea, întristarea și întunericul ne înconjoară din toate părțile, dar Dumnezeu încă le mai oferă oamenilor privilegiul prețios de a înlocui întunericul cu lumina, minciuna cu adevărul și păcatul cu neprihănirea. Totuși răbdarea și mila lui Dumnezeu nu vor aștepta la nesfârșit. Niciun suflet să nu creadă că se poate ascunde de mânia lui Dumnezeu printr-o minciună, pentru că Dumnezeu va da la o parte vâlul minciunilor. Fulgerele mâniei lui Dumnezeu vor cădea în curând și, când El va începe să-i pedepsească pe cei nelegiuți, nu va mai fi niciun timp de răgaz până la venirea sfârșitului. Furtuna mâniei lui Dumnezeu se pregătește, iar cei ce vor rezista vor fi numai cei care au fost sfințiți prin adevăr, în iubirea lui Dumnezeu. Ei vor fi ascunși cu Hristos în Dumnezeu până ce pustiirea va trece. El va veni să-i pedepsească pe locuitorii pământului pentru nelegiuirile lor, iar „pământul va da sângele pe față și nu va mai acoperi uciderile”. Cuvintele inimii noastre să fie:

Ascunde-mă, Oh, Mântuitorul meu, ascunde-mă! Până va trece furtuna vieții; Condu-mă în siguranță la cer; Oh, primește sufletul meu când vine sfârșitul

Eu nu am altă scăpare, Leagă sufletul meu neajutorat de Tine; Nu mă lăsa, oh, nu mă lăsa singur! Continuă să mă sprijini și să mă mângâi.

Lipsa de activitate

30 aprilie 1894.

„În sârguință, fiți fără preget. Fiți plini de râvnă în Duhul. Slujiți Domnului.” Pentru indolență există doar un remediu, și anume să lăsați la o parte orice urmă de lenevie, ca pe un păcat ce duce la pierzare, și să mergeți la lucru, folosind toate capacitățile fizice pe care Dumnezeu vi le-a dat în acest scop. Singurul tratament pentru o viață nefolositoare și inefficientă este efortul hotărât și perseverent. Singurul remediu pentru egoism este să renunțați la voi înșivă și să lucrați stăruiitor spre a fi o binecuvântare pentru semenii voștri. „Cine se uită după vânt, nu va semăna, și cine se uită după nori, nu va secera.”

Ca slujitori ai lui Dumnezeu, noi trebuie să îndeplinim lucrarea pe care ne-a dat-o El. Dumnezeu i-a încredințat fiecărui om o lucrare, iar noi nu avem de gând să ne lăsăm în voia circumstanțelor, indiferent dacă eforturile noastre serioase se vor dovedi a avea sau nu succes. Fiecare dintre noi este răspunzător în mod individual să-și facă datoria cu conștiinciozitate și perseverență, iar dacă dăm greș în a îndeplini datoriile care ne sunt arătate, nu putem fi scuzați de Dumnezeu. Totuși, după ce am făcut tot ce am putut mai bine, să lăsăm rezultatele în seama lui Dumnezeu. Ce se cere de la noi este să depunem mai mult efort intelectual și spiritual. Obligația voastră este, și a fost în fiecare zi a vieții pe care v-a dat-o Dumnezeu cu bunăvoință, să trudiți în îndeplinirea datoriei, căci voi sunteți niște slujitori responsabili ai lui Dumnezeu.

Porunca pentru voi este: „Du-te astăzi de lucrează în via mea!” Noi toți suntem lucrătorii lui Dumnezeu și niciunul dintre noi nu trebuie să fie inactiv, dar aș întreba: Ce faceți voi pentru Domnul, ca să puteți auzi cuvintele Sale de aprobare: „Bine, rob bun și credincios, ai fost credincios în puține lucruri, te voi pune peste multe lucruri; intră în bucuria stăpânului tău”? Dumnezeu nu face niciodată greșeli. El nu va numi buni și credincioși niște oameni care nu sunt așa.

Spiritul lui Isus

3 august 1894.

Domnul Hristos își identifică preocupările cu acelea ale oamenilor. Lucrarea care poartă aprobarea divină este aceea care manifestă spiritul lui Isus, care dezvăluie iubirea Sa, sensibilitatea Sa în felul de a-i trata pe oameni. Ce dezvăluiri ar fi făcute omului, dacă perdeaua ar fi dată la o parte și ați putea să vedeți rezultatul lucrării voastre în comportamentul cu cei greșiți, care au avut nevoie de tratarea cea mai înțeleaptă, ca să nu fie îndepărtați de pe cale! „Întăriți-vă dar mâinile obosite și genunchii slăbănogiți, croiți cărări drepte cu picioarele voastre, pentru ca cel ce șchiopătează să nu se abată din cale, ci mai degrabă să fie vindecat”.

Întotdeauna vom fi puși în situația de a ne ocupa de oamenii care trec prin ispite și încercări și este esențial să fim convertiți zi de zi pentru Dumnezeu și să fim niște slujitori care să poată fi folosiți spre slava și cinstea Numelui Său. Adevărata valoare a sufletului poate fi estimată numai în lumina crucii de pe Golgota. „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică.” Cei care nu sunt convertiți și sfințiți vor manifesta spiritul de care sunt influențați. Prin preferințele și capriciile lor, ei vor dovedi că simțămintele lor firești nu se află sub controlul unei voințe sfințite. Religia lui Isus Hristos este o religie care va revoluționa ființa umană în întregime. Adevărul lui Dumnezeu are puterea de a schimba caracterul.

Trebuie să avem acea credință care lucrează prin iubire și purifică sufletul. O credință care nu aduce asemenea rezultate nu are nicio valoare. Rodul mlădiței va dovedi care este caracterul viței. Cel care este altoit în Hristos va fi înnobilit. În loc de lucra în pripă, în loc de a-i îndepărta pe cei

greșiți de credință și de speranță, prin asprime și severitate, adevăratul creștin îl va învăța pe cel neștiutor, îl va aduce la pocăință pe cel păcătos, îi va mângâia pe cei care plâng, va împiedica asuprirea și nedreptatea, va lucra în conformitate cu planul lui Hristos și va fi corect în toate tranzacțiile financiare, în loc de a stârni cearta, el va aduce pace și armonie.

Printre cei care au deținut poziții de răspundere a fost îngăduit un spirit aspru, critic și nedrept. Dacă nu vor fi convertiți, aceia care și-au îngăduit un asemenea spirit vor fi eliberați de responsabilitatea de a lua parte la comitetele de sfătuire și chiar de la implicarea în tranzacțiile financiare. Dacă nu sunt convertiți, glasul lor nu trebuie să se audă în comitet, deoarece rezultatul final este mai degrabă dăunător, decât benefic, Greșeala predomină, omul ajunge să ofenseze prin cuvintele lui, deoarece suspiciunea, neîncrederea, bănuiala rea, gelozia, vorbirea de rău și nedreptatea se reproduc și se multiplică, chiar în lucrarea lui Dumnezeu. Un zel fals trece drept interes pentru lucrarea lui Dumnezeu, dar hainele murdare și sărăcăcioase ale eului trebuie să fie nimicite și, în locul lor, oamenii trebuie să primească neprihănirea lui Hristos. Persecuția între membrii bisericii este lucrul cel mai îngrozitor. Este adevărat că unii au făcut greșeli, dar este la fel de adevărat că aceste greșeli aproape că nu sunt chiar atât de grave în ochii lui Dumnezeu, cum este spiritul aspru și neiertător al celor care critică și condamnă. Mulți dintre aceia care se simt îndreptățiți să-i judece pe alții fac greșeli, care, deși nu sunt scoase în evidență, sunt întinate de un rău fatal, care degradează viața lor spirituală.

Iubirea și unitatea

Dumnezeu dorește să deschidă ochii celor care se declară a fi poporul Său, ca să poată înțelege că, dacă vor să fie mântuiți în împărăția Sa, trebuie să-L iubească pe Dumnezeu mai presus de orice și pe aproapele lor ca pe ei înșiși. Mulți dau dovadă de faptul că nu sunt conduși de Duhul lui Dumnezeu, ci de un alt duh. Atributele pe care le manifestă sunt atât de

diferite de atributele lui Hristos, cum sunt caracteristicile lui Satana. În loc să stea de o parte, unii de alții, exprimând prin cuvinte și fapte: „Eu sunt mai sfânt decât tine”, acum este timpul ca aceia care sunt credincioși să stea umăr lângă umăr și să lupte împreună pentru viața veșnică. Cei ce doresc să-și exercite toate puterile pentru mântuirea sufletelor care pier trebuie să-și apropie inimile și să fie uniți prin legăturile simpatiei și ale iubirii. Frații trebuie să dea dovadă de același spirit pe care l-a manifestat Marele nostru Preot credincios și milos, care este mișcat de slăbiciunile noastre. Celor ce sunt sperați și slăbiți, putem să le inspirăm o viață nouă. Putem să câștigăm biruințe pe care opiniile noastre greșite și preconcepte, defectele noastre de caracter și mica noastră credință le-au făcut să pară a fi imposibile. Credința! Abia dacă știm ce este ea.

Domnul vine în curând

Sfârșitul tuturor lucrurilor este aproape. Domnul vine în curând. Judecățile Sale se află deja între hotarele țării noastre. Nu trebuie doar să vorbim despre venirea lui Hristos, ci să arătăm în fiecare faptă că El se va arăta în curând, cu putere și cu mare slavă, pe norii cerului. Am îmbrăcat noi haina de nuntă? Avem noi o evlavie personală? Am colaborat noi cu slujitorii divini cu toată inima și fără nicio reținere, aplicând în viața noastră principiile Legii sfinte a lui Dumnezeu? Una este să vorbești despre Lege și altceva este să o aplici pe deplin. Numai aceia care împlinesc Legea vor fi îndreptățiți înaintea lui Dumnezeu, pentru că împlinitorii Legii reprezintă caracterul lui Dumnezeu și nu mărturisesc strâmb împotriva adevărului.

Domnul vine! Oh, timpul este scurt și cine sunt adevărații conlucrători cu Dumnezeu în lumina Bibliei? Oare să nu ne umplem noi de teamă și de înfiorare, întrebându-ne, dacă nu cumva continuăm încă să fim conduși de firea noastră pământească și dacă nu cumva suntem neconvertiți și nesfinți, căutând să înlocuim experiența adevărată cu una contrafăcută? Treziți-vă, fraților, treziți-vă, înainte de a fi pentru totdeauna prea târziu.

Sunt mulți care conlucrează cu Dumnezeu, dar noi nu-i cunoaștem. Măinile pastorilor nu au fost niciodată puse asupra lor pentru hirotonirea în lucrarea lui Dumnezeu, cu toate acestea, ei poartă jugul lui Hristos și exercită o influență spre mântuire, lucrând în diferite domenii spre a câștiga sufletele pentru Domnul Hristos. Succesul lucrării noastre depinde de iubirea noastră față de Dumnezeu și față de semenii. Când membrii bisericii vor lucra în mod armonios, când frații se vor iubi și vor avea încredere unii în alții, va fi suficientă putere pentru lucrarea de salvare a oamenilor. Oh, cât de mult avem nevoie de înnoirea morală! Fără credința care lucrează prin iubire, nu puteți face nimic. Fie ca Domnul să vă dea inimi deschise pentru a primi această mărturie.

Citiți și studiați capitolul 4 din Zaharia. Din cei doi măslini, untdelemnul auriu curgea prin țevile de aur într-un vas de aur, din care erau alimentate sfeșnicele din sanctuar. Untdelemnul auriu reprezintă Duhul Sfânt. Slujitorii lui Dumnezeu trebuie să fie înzestrați fără încetare cu untdelemnul acesta, pentru ca, la rândul lor, să-l poată împărtăși bisericii. „Nu prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu, zice Domnul oștirilor.” Slujitorii lui Dumnezeu pot câștiga biruința numai printr-o lucrare de curățare a inimii și prin sfințire. Este de cea mai mare importanță ca pastorii să prezinte un exemplu corect. Dacă urmează principii neclare, cei care greșesc vor menționa exemplul lor ca o justificare a comportamentului lor. Întreaga sinagogă a lui Satana caută să găsească nedesăvârșirile din viața reprezentanților lui Dumnezeu și exagerează fiecare defect. -- The Review and Herald, 22 decembrie, 1904.

Capitolul 8

Împreună lucrători cu Dumnezeu

Încrederea și iubirea între frați

30 octombrie 1894.

Când oamenii vor manifesta încredere în semenii lor, vor ajunge să aibă tot mai mult gândul lui Hristos. Domnul a descoperit cât de mult îl prețuiește pe om. „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică.” Unele minți caută fără încetare să remodeleze caracterul altora în conformitate cu ideile și măsura lor. Dumnezeu nu le-a încredințat lor această lucrare.

Eul va cultiva întotdeauna o părere înaltă despre sine. Când își pierde dragostea dintâi, oamenii nu respectă poruncile lui Dumnezeu și încep să se critice unii pe alții. Pe măsură ce ne apropiem de încheierea timpului, acest spirit va lupta fără încetare să preia stăpânirea. Satana se străduiește să-l promoveze, pentru ca frații, în ignoranța lor, să caute să se distrugă unii pe alții. Dumnezeu nu numai că nu este slăvit, dar este foarte dezonorat, iar Duhul lui Dumnezeu este întristat. Satana exaltă, deoarece știe că, dacă poate să-i pună pe frați să se pândescă unii pe alții în biserică și în lucrarea de slujire pastorală, unii vor fi atât de descurajați, încât își vor părăsi posturile. Aceasta nu este lucrarea Duhului Sfânt, ci o putere satanică lucrează înăuntrul minții și în templul sufletului pentru a așeza atributele lui Satana acolo unde ar trebui să fie atributele lui Hristos.

Acela care a plătit prețul infinit pentru a-i răscumpăra pe oameni

cunoaște, cu o acuratețe ce nu poate greși, lucrările tainice ale minții omenești și știe cu exactitate cum să se poarte cu fiecare suflet. În modul Său de a Se purta cu oamenii, se pot vedea aceleași principii care se manifestă în lumea naturii. Fenomenele binefăcătoare ale naturii nu sunt aduse la îndeplinire prin intervenții neașteptate și accidentale, iar oamenilor nu li se îngăduie să ia în stăpânire lucrarea ei. Dumnezeu lucrează prin acțiunea liniștită și armonioasă a legilor stabilite de El. Tot astfel este și în lucrurile spirituale. Satana caută fără încetare să stârnească izbucniri violente și brutale, dar Domnul Isus a găsit calea spre mintea oamenilor, folosind asocierea cu lucrurile care le erau cele mai familiare. El tulbura cât mai puțin cu puțință cursul gândirii lor obișnuite, evitând faptele imprevizibile sau regulile prestabilite. Domnul i-a onorat pe oameni cu încrederea Sa și, în felul acesta, a beneficiat de respectul lor. El a prezentat vechile adevăruri într-o lumină nouă și prețioasă. Astfel, când era de numai doisprezece ani, El i-a uimit cu întrebările Lui pe învățătorii legii de la templu.

Domnul Isus a luat asupra Sa natura umană, ca să poată intra în legătură nemijlocită cu oamenii. El îi aduce pe oameni sub influența transformatoare a adevărului, întâlnindu-i acolo unde se află ei. Domnul găsește calea spre inimă, asigurând simpatia și încrederea și făcându-i pe toți să simtă că identificarea Sa cu natura și preocupările lor sunt depline. Adevărul era rostit de El cu simplitate, și totuși era înzestrat cu putere și cu demnitate. Ce învățător a fost Domnul nostru Isus Hristos! Cât de duios s-a purtat El cu fiecare căutător sincer al adevărului, ca să-i poată câștiga simpatia și să găsească un loc în inima lui.

Trebuie să vă spun, fraților, că sunteți departe de ce ar dori Domnul să fiți. Prea adesea, atributele vrăjmașului lui Dumnezeu și al omului își găsesc expresia în spiritul și în atitudinea voastră unul față de altul. Voi vă jigniți unul pe altul, pentru că nu sunteți părtași ai naturii divine și lucrați împotriva desăvârșirii caracterului vostru. Voi aduceți necazul asupra voastră și faceți ca lucrarea să fie grea și istovitoare, pentru că vă considerați propriul spirit și

propriile defecte de caracter ca și cum ar fi niște virtuți prețioase ce trebuie să fie păstrate și cultivate.

Domnul Isus îndreaptă atenția tuturor, atât a celor mai inteligenți, cât și a celor mai puțin cultivați, spre crinii din rouă proaspătă a dimineții și îi îndeamnă: „Uitați-vă cu băgare de seamă cum cresc crinii de pe câmp: ei nici nu torc, nici nu țes, totuși vă spun că nici chiar Solomon, în toată slava lui, nu s-a îmbrăcat ca unul din ei”. Domnul Se folosește de crini pentru a rosti învățătura: „Așa că, dacă astfel îmbracă Dumnezeu iarba de pe câmp, care astăzi este, dar mâine va fi aruncată în cuptor, nu vă va îmbrăca El cu mult mai mult pe voi, puțin credincioșilor?”

Înaintarea adevărului

Oamenii fac înaintarea adevărului de zece ori mai dificilă decât este în realitate, deoarece încearcă să preia în mâinile lor limitate lucrarea lui Dumnezeu. Ei cred că trebuie să inventeze în permanență ceva pentru a-l determina pe alții să facă lucrurile pe care ei consideră că acei oameni ar trebui să le facă. Timpul folosit în felul acesta nu face decât să complice lucrarea, pentru că Marele Conducător este lăsat pe dinafară chiar în îngrijirea propriei moșteniri. Unii își asumă sarcina de a corecta defectele de caracter ale altora și sfârșesc prin a le înrăutății. Asemenea oameni ar face mai bine să-L lase pe Dumnezeu să-și facă lucrarea, pentru că El nu-i consideră capabili să remodeleze caracterul altora.

Ei au nevoie să fie umpluți de spiritul lui Hristos. Dacă se încred în puterea Sa, ei vor fi împăcați cu El și, în felul acesta, se vor afla pe calea cea bună a împăcării cu tovarășii lor de lucrare. Cu cât slujitorul omenesc va avea, în spiritul și caracterul lui, mai puțin din umilința și blândețea lui Hristos, cu atât va vedea mai multă desăvârșire în metodele proprii și mai multă nedesăvârșire în metodele altora. Singura noastră posibilitate de a fi în

siguranță este să veghem în rugăciune și să ne sfătuim unii cu alții, având încredere că Dumnezeu îi va păzi pe frații noștri în același fel în care ne păzește pe noi, pentru că El nu face deosebire între oameni. Dacă vom fi niște elevi credincioși și niște împlinitori ai cuvintelor Sale, Dumnezeu va lucra pentru noi.

Dar când lucrătorii manifestă atât de evident faptul că desconsideră porunca explicită a Domnului Hristos, care ne spune să ne iubim unii pe alții așa cum ne-a iubit El, cum ne putem aștepta ca frații să respecte poruncile unor oameni limitați și regulile și îndrumările lor precise cu privire la modul în care trebuie să lucreze fiecare? Înțelepciunea care ni se recomandă trebuie să fie supranaturală, altfel se va dovedi un doctor incapabil să vindece și care nu va face altceva decât să distrugă. Mai bine L-am căuta pe Dumnezeu cu toată inima noastră, renunțând la importanța proprie, „căci toți sunteți frați”.

Domnul Hristos a făcut ca jugul să fie ușor

În loc de a vă trudi să concepeți reguli și regulamente, ați face mai bine să vă rugați și să-l supuneți Domnului Hristos voința și metodele voastre. Domnul nu este mulțumit când voi faceți să fie dificile lucrurile pe care El le-a făcut ușoare. El spune: „Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre. Căci jugul Meu este bun, și sarcina Mea este ușoară.” Domnul Isus iubește moștenirea Sa, iar dacă oamenii nu vor considera că atribuția lor specială este aceea de a prescrie reguli pentru tovarășii lor din lucrare, ci vor aplica regulile lui Hristos în propria viață și vor repeta învățăturile Sale, fiecare dintre ei va fi un exemplu și nu un judecător.

Caracterul părintesc al lui Dumnezeu

Subiectul cel mai preferat al Domnului Hristos a fost caracterul

părintesc și iubirea nemărginită a lui Dumnezeu, Blestemul tuturor bisericilor din zilele noastre constă în faptul că oamenii nu adoptă metodele lui Hristos. Ei cred că pot îmbunătăți regulile date în Evanghelie și se simt liberi să le definească, sperând să reformeze în felul acesta bisericile și pe lucrători. Dumnezeu să fie singurul nostru Stăpân, singurul nostru Domn, plin de bunătate, milă și dragoste.

Dumnezeu le dă cunoaștere lucrătorilor Săi, iar El a lăsat pentru noi o făgăduință bogată și deplină: „Dacă vreunuia dintre voi îi lipsește înțelepciunea, s-o ceară de la Dumnezeu, care dă tuturor cu mână largă și fără mustrare, și ea îi va fi dată. Dar s-o ceară cu credință, fără să se îndoiască deloc: pentru că cine se îndoiește, seamănă cu valul mării, tulburat și împins de vânt înapoi și încolo. Un astfel de om să nu se aștepte să primească ceva de la Domnul.” Oare nu este cel mai bine ca fiecare să primească înțelepciunea în mod personal, apelând la Dumnezeu și nu la oameni? Ce a spus Marele Învățător? „Am făcut cunoscut Numele Tău oamenilor, pe care Mi i-ai dat din lume.”

Criticarea defectelor altora

Printre noi se manifestă un rău care trebuie să fie corectat. Frații se simt liberi să privească la presupusele greșeli ale altora și să vorbească despre ele, în timp ce tocmai asumarea acestei libertăți arată clar că aceste greșeli există și la ei înșiși. Ei scot în evidență că se consideră singuri înțelepți, iar Dumnezeu nu le poate da binecuvântarea Sa specială, pentru că s-ar înălța pe ei înșiși și ar păgubi lucrarea prețioasă a adevărului. Când lumea era lipsită de cunoașterea lui Dumnezeu, Domnul Isus a venit să împărtășească această binecuvântare inestimabilă -- cunoașterea caracterului părintesc al Tatălui nostru ceresc. Acesta a fost darul Său pentru lume, iar El le-a încredințat acest dar ucenicilor Săi, pentru ca ei să-l transmită mai departe.

Necesitatea dezvoltării personale a lucrătorilor

După ce învață regulile simple, ei [pastorii] trebuie să-și folosească toate facultățile intelectuale pentru a acumula cunoștințele cu privire la lucrarea lor, ca să poată fi niște lucrători care n-au de ce să le fie rușine. În timp ce sunt angajați în predicarea adevărului, dacă își vor folosi timpul cu înțelepciune, pastorii pot ajunge să stăpânească, unul după altul, diversele domenii ale științei. Momentele de aur, care ar trebui să fie folosite zilnic în activitățile utile, prin care putem fi tot mai bine pregătiți pentru atingerea înaltul standard, sunt risipite în conversații lipsite de importanță, în indolență și în lucrări cu rezultate ne semnificative.

Bărbații care stau acum înaintea poporului, ca reprezentanți ai Domnului Hristos, au, în general, mai multe aptitudini decât cele pe care le-au dezvoltat, dar nu își folosesc talentele, profitând cât mai bine de timpul și de ocaziile lor. Dacă și-ar fi exercitat puterile date de Dumnezeu, aproape fiecare pastor din district ar fi putut fi un specialist nu numai în domeniul cititului, al scrisului și gramaticii, ci și al limbilor străine. Este esențial ca ei să-și stabilească ținte înalte. Totuși, până acum, s-a dovedit prea puțină ambiție în exercitarea capacităților lor pentru a atinge un standard înalt în cunoaștere și în gândirea religioasă.

Pastorii noștri vor trebui să-I dea socoteală lui Dumnezeu pentru ruginirea talentelor pe care li le-a dat pentru a le dezvolta prin folosire. Dacă ar fi urmărit să ajungă niște uriași intelectuali, ei ar fi putut realiza o lucrare de zece ori mai inteligentă. Întreaga lor experiență în înalta chemare pe care o au este păgubită din cauză că se mulțumesc să rămână acolo unde sunt. Dacă vor studia, având motive corecte și ținte corespunzătoare, efortul în dobândirea cunoașterii nu le va împiedica nici în cea mai mică măsură creșterea spirituală.

Nevoia de lucrători

Pretutindeni în lume este nevoie de lucrători. Adevărul lui Dumnezeu trebuie să fie vestit în străinătate, pentru ca aceia care se află în întuneric să poată fi luminați. Este necesară o lucrare care să pregătească studenții pentru a deveni împreună lucrători cu Dumnezeu.

Dumnezeu cere ca în această direcție să se manifeste un zel infinit mai mare decât cel care s-a arătat până acum. Ca popor, noi suntem, în anumite privințe, cu mult în urmă în lucrarea misionară. Cei aflați în pozițiile de răspundere nu fac nici măcar a douăzecea parte din binele pe care l-ar fi putut face, pentru că egoismul predomină în proporții mari în mijlocul nostru. Unii sunt invidioși, temându-se că alții vor fi mult mai apreciați decât ei.

Acum este nevoie de minți cultivate în fiecare ramură a lucrării lui Dumnezeu, deoarece începătorii nu pot face o lucrare suficient de bună în ce privește descoperirea comorii ascunse pentru a îmbogăți sufletele. Dumnezeu a plănuit ca școlile să fie un mijloc de dezvoltare a lucrătorilor, așa încât să fie niște lucrători de care lui Isus Hristos să nu-I fie rușine, iar acest scop trebuie să fie avut în vedere fără încetare. Nivelul la care se poate ajunge printr-o cultivare corespunzătoare nu a fost atins până acum. Mai mult de jumătate dintre noi sunt oameni capabili. Dacă ei și-ar fi folosit aptitudinile, ar fi trebuit să avem acum douăzeci de lucrători, acolo unde avem doar unul. De asemenea, medicii ar fi fost pregătiți să lupte cu boala.

Orașele și satele sunt cufundate în păcat, cu toate acestea, în fiecare Sodomă este câte un Lot. Otrava păcatului lucrează în inima societății. Dumnezeu cheamă reformatori care să stea în apărarea legilor rânduite de El pentru a governa organismul și să mențină un standard înalt în educarea minții și cultivarea inimii.

Cultivarea inimii

Există pericolul de a manifesta o scrupulozitate fariseică, împovărând mintea oamenilor cu formalități și obiceiuri lumești care, în cele mai multe cazuri, vor ajunge să fie considerate cele mai importante, exagerând lucruri lipsite de semnificație. Harul Domnului Hristos, cu influența lui curățitoare și înnobilitoare, va face pentru noi mai mult decât toată educația lumească în ce privește eticheta care este considerată atât de esențială. Pentru mulți, aparențele sunt suma totală a religiei, și totuși se va dovedi că inima lor nu are acea amabilitate adevărată, singura amabilitate prețuită de Dumnezeu. Dacă se vorbește despre greșelile lor, ei manifestă atât de puțină politețe creștină, încât, în efortul lor de a critica atitudinea, gesturile și exprimarea cuiva, pierd din vedere poziția sfântă de pastori pe care Dumnezeu i-a trimis cu solia Sa de avertizare. Ei se cred niște perle ale înțelepciunii, dar nu acordă nici o atenție cuvintelor rostite de Dumnezeu din curțile cerului. Tuturor acestora, Dumnezeu le spune că, pentru a reuși să cunoască adevărata înțelepciune a lui Hristos, trebuie să-și recunoască propria ignoranță.

Mi-a fost arătat că instituțiile noastre de învățământ au fost prevăzute de Dumnezeu cu scopul de a îndeplini lucrarea cea mare și bună de salvare a sufletelor. Talentele oamenilor ajung să fie folosite la maxima capacitate numai când sunt supuse conducerii depline a Duhului lui Dumnezeu. Normele și principiile religiei constituie primii pași în dobândirea cunoașterii și se află chiar la temelia adevăratei educații. Pentru a sluji celor mai nobile scopuri, știința și cunoașterea trebuie să fie însuflețite de Duhul Lui Dumnezeu.

Numai un creștin este în stare să folosească știința în mod corect. Pentru a fi apreciată și înțeleasă pe deplin, știința trebuie să fie interpretată

dintr-o perspectivă religioasă. Dacă se va proceda așa, toți oamenii se vor închina Dumnezeului științei. Doar o inimă înnobilită prin harul lui Dumnezeu poate să înțeleagă cel mai bine adevărata valoare a educației. Atributele Sale, așa cum sunt văzute în lucrurile create de Dumnezeu, pot să fie înțelese numai dacă îl cunoaștem pe Creator. Pentru a-i conduce pe tineri la izvoarele adevărului, la Mielul lui Dumnezeu care a îndepărtat păcatele lumii, profesorii trebuie să se familiarizeze nu numai cu teoria adevărului, ci și să aibă o cunoaștere din experiență a căii care duce la sfințire. Cunoașterea înseamnă putere, numai atunci când este unită cu adevărata evlavie. Un suflet golit de sine va fi nobil. Dacă locuiește în inimă prin credință, Domnul Hristos ne va face înțelepți în ochii lui Dumnezeu.

Primirea darurilor

30 ianuarie 1895.

Ați întrebat dacă se cuvine să primim daruri de la necredincioși³, întrebarea voastră nu este necuvenită, dar eu doresc să vă întreb: Cine este proprietarul lumii noastre? Cine este adevăratul proprietar al caselor și al terenurilor? Nu este Dumnezeu? El are o bogăție în lumea noastră și a pus-o în mâinile unor oameni prin care cei flămânzi să poată fi hrăniți, cei goi să poată fi îmbrăcați și cei fără case să poată fi adăpostiți. Dacă îi vom aborda cu înțelepciune și le vom da ocazia să facă acele lucruri pe care este privilegiul lor să le facă, Domnul va impresiona inima oamenilor din lume, chiar și a celor idolatri, îndemnându-i să ofere din bogăția lor pentru susținerea lucrării. Noi trebuie să ne considerăm privilegiați să primim ce doresc ei să ofere.

Să căutăm să-i cunoaștem bine pe oamenii aflați în poziții importante, să ne apropiem de ei și, dacă avem înțelepciunea șarpelui și nevinovăția porumbelului, putem să obținem avantaje din partea lor, deoarece Dumnezeu

va impresiona mintea lor, determinându-i să facă multe lucruri pentru poporul Său. Dacă niște persoane potrivite le-ar vorbi celor ce au bani și influență și le-ar prezenta nevoile lucrării într-o lumină corespunzătoare, ei ar putea face mult pentru înaintarea cauzei lui Dumnezeu în lumea noastră. Din cauză că am ales să nu depindem de cei din lume, noi am respins privilegii și avantaje de care am fi putut să beneficiem. Totuși nu trebuie să sacrificăm niciun principiu cu scopul de a profita de orice ocazie favorabilă promovării cauzei lui Dumnezeu.

Domnul dorește să aibă un popor al Său în lume, dar nu din lume. Ei trebuie să se străduiască să prezinte adevărul înaintea oamenilor aflați în poziții înalte, acordându-le și acestora o șansă egală de a cerceta și de a accepta dovezile Cuvântului lui Dumnezeu. Mulți sunt lipsiți de cunoaștere și de lumină, iar noi avem de făcut o lucrare personală înțeleaptă, serioasă și solemnă. Trebuie să simțim că avem o responsabilitate față de cei aflați în poziții înalte și să le adresăm invitația binevoitoare de a veni la ospățul de nuntă. Pentru acești oameni, ar fi putut să fie făcută o lucrare cu mult mai mare decât cea care a fost făcută până în prezent. Ultima solie pe care Domnul Hristos le-a adresat-o ucenicilor Săi înainte de a Se despărți de ei și de a fi luat la cer a fost aceea de a duce Evanghelia până la marginile pământului, iar această însărcinare a fost însoțită de făgăduința Duhului Sfânt. Domnul a spus: „Ci voi veți primi o putere, când se va pogorî Duhul Sfânt peste voi, și-Mi veți fi martori în Ierusalim, în Iudeea, în Samaria și până la marginile pământului”.

„Al Domnului este pământul cu tot ce este pe el.” „Al Meu este argintul și al Meu este aurul, zice Domnul oștirilor.” „Căci ale Mele sunt toate dobitoacele pădurilor, toate fiarele munților cu miile lor. Dacă Mi-ar fi fost foame, nu ți-aș fi spus ție: căci pământul este al Meu, cu tot ce este pe el.”

Răspunderea pentru suflete

Pe pământ este o mare lucrare de făcut, iar Domnul Isus i-a ales pe oameni ca parteneri ai Săi, pentru ca slujitorii cerești să poată conlucra cu cei omenești. Hristos a simțit o răspundere apăsătoare pentru răscumpărarea lumii, iar cei ce sunt împreună lucrători cu Dumnezeu sunt reprezentanții lui Hristos în lumea noastră. Ei vor avea milă de cei pierduți și vor simți o mare răspundere pentru mântuirea oamenilor. Dacă biserica nu se trezește și nu merge la postul datoriei, Dumnezeu o va considera răspunzătoare pentru pierderea sufletelor. Sunt deosebit de preocupată ca lucrarea lui Dumnezeu să înainteze.

Oriunde au succes în aducerea sufletelor la cunoașterea adevărului, cei aleși de Dumnezeu trebuie să înmulțească numărul bisericilor. Însă poporul lui Dumnezeu nu trebuie să se adune niciodată în comunități mari, așa cum au făcut cei din Battle Creek. Aceia care știu ce înseamnă să ai o răspundere pentru suflete nu vor face niciodată așa, deoarece ei vor simți aceeași responsabilitate pe care a avut-o Hristos pentru mântuirea oamenilor.

Spiritul înțelepciunii

Toți cei aleși de Dumnezeu trebuie să-și dezvolte însușirile intelectuale. Domnul Isus a venit pentru a reprezenta caracterul Tatălui, iar ucenicii Săi au fost trimiși în lume pentru a reprezenta caracterul lui Hristos. El ne-a dat Cuvântul Său, ca să ne arate calea vieții, dar nu ne-a lăsat doar să împlinim, pur și simplu, acest Cuvânt, ci ne-a făgăduit, de asemenea, că-i va da puterea de a lucra în noi, prin Duhul Sfânt. Prin urmare, este oare necesar ca vreunul dintre noi să fie nevoit să umble în nesiguranță, plângându-se că nu cunoaște și nu simte lucrarea Duhului Sfânt asupra inimii sale? Sunteți voi flămânzi și însetați după învățătura neprihănirii? Atunci, aveți făgăduința sigură că veți fi îndestulați. „Știm că Fiul lui Dumnezeu a venit și ne-a dat pricepere să-L

cunoaștem pe Cel ce este adevărat. Și noi suntem în Cel ce este adevărat, adică în Isus Hristos, Fiul Lui. El este Dumnezeu adevărat și viața veșnică.”

Domnul vrea ca noi să avem spiritul înțelepciunii cerești. Oare simțim noi, cu toții, îndemnul de a ne ruga Domnului cu umilință și cu seriozitate, arătându-I nevoile noastre și cerându-I stăruitor să ne dea spiritul înțelepciunii? Ne rugăm noi, spunând: „Arată-mi lucrurile pe care nu le cunosc, învață-mă Tu”. Oh, cât de mare este nevoia de rugăciuni umile și stăruitoare, care să fie rostite de buze neprefăcute, cerând sfatul lui Dumnezeu! El zice: Sfatul este al meu și la Mine sunt înțelepciunea și judecata sănătoasă.

Timpuri solemne

31 ianuarie 1895.

Trăim în timpuri serioase și solemne și, pe măsură ce se apropie sfârșitul, dificultățile vor fi tot mai mari. Poate că va mai fi o scurtă perioadă de liniște în această privință, dar nu va fi pentru multă vreme. Am de scris câteva scrisori care trebuie să fie trimise cu următoarea poștă la Battle Creek. Frații noștri de acolo nu înțeleg totul într-o lumină corectă. Prin acțiunile pe care le-au întreprins pentru a plăti impozitele, pe proprietatea sanatoriului și a tabernaculului, au dat dovadă de un zel și de o conștiințiozitate care nu sunt nici înțelepte, nici corecte, din toate punctele de vedere. Ideile lor despre libertatea religioasă sunt amestecate cu recomandări care nu vin de la Duhul Sfânt. Cauza libertății religioase suferă, iar suferința aceasta poate fi vindecată numai prin harul și prin blândețea lui Hristos.

Inima celor care susțin această cauză trebuie să fie plină de spiritul lui Isus. Numai Marele Medic poate oferi balsamul din Galaad. Dacă acești oameni ar citi cartea lui Neemia, cu inimă umilă, atinsă de Duhul Sfânt,

ideile lor false ar fi schimbate, ar înțelege principiile corecte, iar starea actuală de lucruri s-ar schimba. Neemia s-a rugat Lui Dumnezeu pentru ajutor, iar El a ascultat rugăciunea lui. Domnul i-a impresionat pe împărații păgâni să vină în ajutorul lui. În timp ce vrăjmașii săi lucrau cu zel împotriva lui, Domnul lucra prin intermediul împăraților pentru a aduce la îndeplinire planul Său și pentru a răspunde la nenumăratele rugăciuni ce se înălțau spre El, cerând ajutorul de care aveau o nevoie atât de mare.

Poziții extreme

Adesea sunt foarte tulburată, când îi văd pe conducătorii noștri adoptând poziții extreme și împovărându-se cu probleme de care nu trebuiau să se ocupe și nici să se îngrijoreze, ci să le lase în mâinile lui Dumnezeu pentru a le îndrepta. Noi suntem încă în lume, iar Dumnezeu ne păstrează un loc în legătură cu lumea și lucrează prin mâna Sa puternică pentru a pregăti calea înaintea noastră, așa încât lucrarea Lui să poată progresa în diferitele ei ramuri. Adevărul trebuie să aibă un loc de seamă, iar standardul adevărului să fie înălțat în multe locuri aflate în regiunile îndepărtate.

Fiți siguri că Dumnezeu nu le-a încredințat acelor care stau departe de acele țări străine sarcina de a-i critica pe cei care se afla la fața locului, acolo unde se desfășoară lucrarea. Cei care nu sunt acolo nu știu nimic despre nevoile existente acolo și, dacă nu pot spune nimic pentru a-i ajuta pe cei ce sunt la fața locului, să nu-i împiedice, ci să-și arate înțelepciunea prin elocvența tăcerii, ocupându-se mai degrabă de lucrarea care este la îndemâna lor. Protestez împotriva zelului pe care îl manifestă aceste persoane, când își etalează părerile lor cu privire la lucrarea din țările străine, deoarece nu sunt conforme cu realitatea.

Lăsați-L pe Domnul să lucreze pentru oamenii care sunt la fața locului, iar cei ce nu se află acolo să se umilească înaintea lui Dumnezeu, ca nu

cumva să-și piardă locul și să se rățăcească. Cei care și-au asumat dreptul de a critica lucrarea, nu au primit această sarcină de la Dumnezeu și nu au aprobarea Duhului Său Sfânt. Mulți lucrează în conformitate cu propriile judecăți omenești și caută cu zel să corecteze lucruri pe care Dumnezeu nu le-a pus în mâinile lor. Atâta vreme cât suntem în lume, vom avea de făcut o lucrare specială pentru lume, iar solia de avertizare trebuie să ajungă la toate țările și la toate popoarele.

Domnul nu-i îndeamnă pe lucrători în așa fel încât să-i facă să meargă pe o cale care va aduce timpul necazului înainte de vreme. Să nu ridice un zid de despărțire între ei și lume, prin promovarea propriilor idei și concepții. Deja s-a exagerat în această privință pretutindeni în țara noastră. Solia de avertizare nu a ajuns la un mare număr de oameni din lume, nici în orașele aflate în apropierea noastră, iar numărătoarea lui Israel nu este o lucrare făcută după planul lui Dumnezeu.

Darurile să fie primite și împărțite

Atâta vreme cât ne aflăm în această lume și Duhul lui Dumnezeu continuă să lucreze pentru ea, noi trebuie să primim și să oferim daruri. Să-i oferim lumii lumina adevărului, așa cum este prezentată în Scripturile Sfinte, și, la rândul nostru, să primim de la cei din lume lucrurile pe care Dumnezeu îi îndeamnă să le ofere pentru cauza Sa. Domnul continuă încă să impresioneze inima împăraților și a conducătorilor în favoarea poporului Său și se cuvine ca aceia care sunt atât de preocupați de subiectul libertății religioase să nu împiedice nicio favoare și să nu se retragă de la primirea ajutorului pe care Dumnezeu i-a îndemnat pe oameni să-l ofere pentru înaintarea lucrării Sale.

În Cuvântul lui Dumnezeu găsim exemple care se referă chiar la subiectul acesta. Cirus, împăratul Persiei, a făcut o proclamație pentru toată

împărăția lui și a pus să fie scrisă, spunând: „Așa vorbește Cyrus, împăratul perșilor: «Domnul, Dumnezeul cerurilor, mi-a dat toate împărățiile pământului și mi-a poruncit să zidesc o casă la Ierusalim, în Iuda. Cine dintre voi este din poporul Lui? Dumnezeul lui să fie cu el, și să se suie la Ierusalim, în Iuda, și să zidească acolo Casa Domnului, Dumnezeului lui Israel!»” Darius a dat o a doua poruncă pentru construirea Casei Domnului, iar aceasta este raportată în capitolul 6 din Ezra.

Domnul Dumnezeu lui Israel a încredințat bunurile Sale în mâinile celor necredincioși, dar ele sunt rânduite spre a fi folosite în favoarea lucrării ce trebuie să fie făcută pentru lumea căzută. Oamenii prin care vin aceste daruri pot deschide căi largi pentru înaintarea adevărului. Poate că ei nu au nicio simpatie pentru lucrare, nicio credință în Hristos și nicio trăire a cuvintelor lui Dumnezeu, dar darurile lor nu trebuie să fie refuzate din acest motiv.

Este foarte ciudat că unii dintre frații noștri ajung să considere că sunt datori să creeze o stare de lucruri care tinde să împiedice primirea bunurilor pe care Dumnezeu le-a prevăzut să fie primite fără restricții. Dumnezeu nu le-a încredințat responsabilitatea de a intra în conflict cu autoritățile și conducătorii din lume în această privință. Mâna protectoare a lui Dumnezeu încă nu a fost retrasă de pe pământ. Conducătorii lucrării să aștepte momentul potrivit, să se ascundă în Hristos și să acționeze cu mare înțelepciune. Să fie înțelepți ca șerpii și nevinovați ca porumbeii. Mi s-a arătat de repetate ori că noi am putea să beneficiem de mult mai multe favoruri și pe mai multe căi, dacă ne-am apropia de oameni cu înțelepciune, familiarizându-i cu lucrarea noastră și oferindu-le ocazia de a face acele lucruri putem să-i îndemnăm să le facă pentru înaintarea lucrării lui Dumnezeu, acesta fiind privilegiul nostru.

Activitatea în bisericile noastre

2 februarie 1895

Monotonia care predomină în programul serviciilor religioase din bisericile noastre trebuie să fie schimbată. Este nevoie de aluatul activității, pentru ca membrii bisericii noastre să poată lucra în domenii noi și să conceapă metode noi. Când această monotonie lipsită de viață va fi întreruptă, puterea Duhului Sfânt va impresiona inimile și mulți dintre cei despre care nu am crezut că vor fi vreodată altfel decât niște simpli spectatori inactivi, vor începe să lucreze cu seriozitate. O biserică lucrătoare pe pământ este în legătură cu biserica lucrătoare din cer. Dumnezeu lucrează, îngerii lucrează, iar oamenii trebuie să lucreze pentru convertirea sufletelor. Să se facă eforturi de a realiza ceva atâta vreme cât este ziuă, iar harul lui Dumnezeu se va descoperi, pentru ca sufletele să poată fi câștigate la Hristos. Pretutindeni sunt oameni care pier în păcatele lor, iar Dumnezeu îi vorbește fiecărui credincios, spunându-i: Grăbește-te să mergi în ajutorul lor cu solia pe care ți-o voi da Eu.

Economia în cămin

Domnul a ales oamenii ca slujitori ai Săi, iar ei trebuie să colaboreze cu El, având inima plină de iubirea lui Isus, pentru a-i întoarce pe semenii lor de la ideile false la adevăr. Dumnezeu binecuvântează pământul cu soare și cu ploaie. El face pământul să aducă roade bogate pentru binele omului. Domnul l-a făcut pe om distribuitorul Său pentru a împărți darurile Sale cerești, aducând suflete la adevăr. Sunt dispuși frații mei din America să cerceteze modul în care au ajuns la ei prețiosul adevăr mântuitor, pe vremea când se aflau încă în întuneric? Bărbații și femeile l-au adus lui Dumnezeu zecimile și darurile lor și, pe măsură ce banii au intrat în vistierie, slujitorii Săi au fost trimiși pentru a continua lucrarea.

Dacă dorim să ajungem la sufletele aflate în întuneric, procesul acesta trebuie să fie repetat. Am văzut că mulți rețin toată zecimea, iar alții o parte, și totuși marea lucrare misionară crește an după an. Ar trebui să învățăm să facem economie în cheltuielile de întreținere a caselor noastre. Să nu facem nicio cheltuială inutilă, pentru că lipsurile, mizeria, sărăcia și nenorocirile de tot felul ne atrag atenția cu insistență, iar noi suntem chemați să-i ajutăm pe cei nevoiași și nefericiți. Să ne îngrijim ca aceia care sunt lipsiți de hrană și de îmbrăcăminte să primească cele necesare, iar cei care sunt săraci sufletește să poată înțelege bunătatea mântuirii.

O lucrare serioasă

Dumnezeu ni se descoperă și ne dă har după har, numai când ne angajăm într-o lucrare serioasă, folosind diferitele noastre aptitudini. O biserică lucrătoare, care trudește pentru salvarea sufletelor, va fi o biserică primitoare, credincioasă și dedicată rugăciunii. O biserică ai cărei membri sunt găsiți pe genunchi înaintea lui Dumnezeu, implorând harul Său și căutându-L zi de zi, se hrănește cu pâinea vieții și bea apa vieții. Făgăduința: „Orice veți cere de la Tatăl, în Numele Meu, vă va da”, se va împlini pentru ea.

O lucrare creștină, îndeplinită cu zel și perseverență, va avea rezultate mari. Slujitorii omenești vor avea o experiență adâncă a iubirii și concepții înalte cu privire la ce dorește Dumnezeu să facă prin ei în împlinirea datoriei lor. Numai atunci, biserica se va ridica și va străluci, văzând că slava Domnului a răsărit peste ea, iar întunericul se risipește.

Succesul misionar va fi proporțional cu efortul pe deplin consacrat și făcut cu toată inima. Fiecare îndepărtare de la un efort misionar adevărat, fiecare nereușită în cultivarea spiritului misionar a avut efecte asupra

bisericii și a condus la un declin al spiritualității. Dar fiecare efort serios în domeniul lucrării misionare i-a adus bisericii sănătate spirituală și nu numai ca a sporit numărul membrilor ei, dar a mărit și bucuria, și zelul ei sfânt.

În curând, poporul care respectă poruncile lui Dumnezeu va trece prin situațiile cele mai grele, dar toți cei care au umblat în lumină și au răspândit lumina își vor da seama că Dumnezeu intervine pentru ei. Când circumstanțele vor părea mai nefavorabile ca oricând, atunci Domnul le va arăta celor credincioși puterea Sa. Când națiunea pentru care Dumnezeu a lucrat într-un mod atât de minunat și peste care a întins brațul ocrotitor al Atotputerniciei va abandona principiile protestante, va aproba și va susține papalitatea prin legile ei, limitând libertatea religioasă, atunci Dumnezeu va lucra cu puterea Sa pentru poporul Său credincios. Tirania Romei se va dezlănțui, dar Domnul Hristos este scăparea noastră.

Sacrificiul renunțării la sine

Mulți sunt de prea multă vreme într-o stare de adormire spirituală. În timp ce unii au lucrat cu perseverență și au manifestat o energie neobosită, alții au stat ca niște spectatori și au fost mereu gata de a face remarci critice cu privire la rezultatele și la metodele lor. Deși nu și-au folosit niciodată mintea pentru a concepe vreun plan prin care sufletele prețioase să poată fi salvate pentru Hristos, ei sunt gata să critice. Ei sunt pregătiți fără încetare să le găsească greșeli aceluia care lucrează. Când se trezesc și dau semne de revenire sinceră, aceste suflete nepăsătoare sunt dezamăgite, dacă nu li se oferă imediat un loc plăcut în lucrare. Este un mare șoc pentru ele să descopere că lucrarea nu poate fi făcută fără eforturi istovitoare, renunțare la sine și răstignirea eului. Ei se așteaptă să aibă succes și cred că succesul lor trebuie să fie asemănător celui pe care l-au avut apostolii în Ziua Cincizecimii. Succesul acesta îl vor avea numai dacă vor trece prin experiența umilinței, a renunțării la sine și a sacrificiului, așa cum au trecut apostolii. Când vor înălța rugăciuni tot atât de stăruitoare ca apostolii, dintr-o

inimă zdrobită, pocăită și credincioasă, atunci lucrarea lor va avea același succes ca aceea a apostolilor. „Căci așa vorbește Cel Preaînalt, a cărui locuință este veșnică și al cărui Nume este sfânt: «Eu locuiesc în locuri înalte și în sfințenie, dar sunt cu omul zdrobit și smerit, ca să înviorez duhurile smerite și să îmbărbătez inimile zdrobite».” „Iată spre cine îmi voi îndrepta privirile: spre cel ce suferă și are duhul mâhnit, spre cel ce se teme de Cuvântul Meu.”

Lucrarea misionară în familie

Spiritul misionar în familie este rar întâlnit în mijlocul nostru, dar manifestarea lui este foarte necesară în toate ramurile lucrării. O parte dintre membrii bisericii au început să întreprindă o anumită activitate în domeniul misionar. Dar, dacă nu ne implicăm într-un număr mare și pe deplin, cei care nu cunosc adevărul pentru timpul acesta vor progresa înaintea noastră și ne vor bloca drumul.

Oare cât timp va fi necesar până când se vor însufleți cei inactivi, care pierd vremea de ani de zile în Battle Creek? Oare când vor ajunge ei niște martori credincioși pentru Dumnezeu? Cât timp va mai trece, până când vor lua jugul împreună cu Hristos? Cât timp este dedicat zilnic închinării înaintea lui Dumnezeu? Câți dintre ei consacră timp, în mod regulat, pentru meditație și rugăciune fierbinte? Câți dintre ei și-au format obiceiul de a economisi, așa încât să aibă daruri pentru Casa Domnului? Câți și-au încălzit inima printr-o exercitare practică a bunăvoinței? Câți au făcut eforturi stăruitoare spre a-i încuraja pe alții să lucreze pentru Domnul? O lucrare cu succes în familie va avea nevoie de un spirit, o credință și o perseverență care să nu se descurajeze și nici să nu dea greș. În cer, nu există nicio făptură inactivă și niciun om care nu și-a arătat iubirea față de Domnul Hristos și nu a depus niciun efort pentru salvarea altora nu va intra în locașurile binecuvântării.

Cine poate să spună cât de mare ar fi putut fi lucrarea făcută în biserica noastră, dacă aceia care au susținut adevărul nu ar fi părăsit aceste biserici slabe pentru a se înghesui în Battle Creek? Câte suflete ar fi putut fi salvate, dacă aceia din poporul nostru ar fi fost niște slujitori credincioși și sârguincioși ai lui Hristos și dacă ar fi făcut eforturi pentru a-și extinde cât mai mult cu putință influența în familie, acolo unde se aflau! O mică luminiță aprinsă într-un loc ar fi putut fi mijlocul de a aprinde multe alte lumini, iar rezultatul ar fi fost acela că vocea laudei și a mulțumirii s-ar fi auzit cu putere și mulți ar fi spus: „Ce lucruri mari a făcut Dumnezeu! El a făcut mult mai mult decât i-am cerut noi!”

Dependența de Dumnezeu

19 februarie 1895.

Dumnezeu nu a rânduit ca vreun om sau vreo categorie de oameni să presupună că Dumnezeu i-a făcut conștiință pentru frații lor sau să ia în mâinile lor limitate, cu o atitudine de superioritate, răspunderea de a-i conduce pe lucrătorii trimiși de Domnul, punând în pericol, în felul acesta, atât siguranța proprie, cât și siguranța moștenirii Domnului, împiedicând lucrarea lui Dumnezeu. Dumnezeu nu Se descoperă unui singur om sau unei clase de oameni, prin care să-și îndeplinească lucrarea, ci le spune tuturor: „Voi sunteți împreună lucrători cu Dumnezeu”. Aceasta înseamnă că fiecare suflet credincios are o parte de îndeplinit în lucrarea Sa sfântă și fiecare credincios al lui Isus Hristos are datoria de a-i prezenta lumii o mărturie cu privire la puterea lui Hristos, de a-i înfățișa bisericii Sale legile mai înalte ale unei lumi viitoare nepieritoare, în ascultare de poruncile Cerului, care sunt fără egal, ei trebuie să dea dovadă de o cunoaștere aprofundată, independentă de invențiile omenești.

Noi trebuie să credem că Domnul este Marele „EU SUNT” și să-I

slujim, încrezându-ne în El fără nicio rezervă. Niciun om să nu prescrie legi care să ia locul Legii lui Dumnezeu, Nu-i învățați niciodată pe oameni să privească la oameni sau să se încreadă în ei, deoarece înțelepciunea omenească nu este suficientă pentru a decide dacă au sau nu dreptul de a se angaja în lucrarea Domnului. Când Dumnezeu încredințează o lucrare unor persoane, oamenii să nu respingă aprobarea Sa. Dumnezeu nu trebuie să fie împiedicat de intervenția omenească în realizarea planurilor Sale, dar acest lucru s-a întâmplat de repetate ori.

Dacă biserica de pe pământ este comparată cu un templu, atunci templul acesta să fie zidit după modelul arătat în cer, și nu după geniul omenesc. Adesea, ideile omenești împiedică împlinirea planurilor lui Dumnezeu. Trestia de aur pentru măsurat nu a fost pusă în mâinile vreunui om limitat sau a vreunei categorii de oameni, indiferent care este poziția sau slujba lor, ci se află în mâna Arhitectului ceresc. Dacă oamenii nu se vor amesteca în planurile lui Dumnezeu, ci îl vor lăsa pe Dumnezeu să lucreze asupra minții și caracterului, zidindu-le în conformitate cu planul Său, se va realiza o lucrare care va rezista în cele mai aspre încercări.

Capitolul 9

Lucrători conduși de Dumnezeu

Dumnezeu, Marele Meșter Lucrător

Timpurile sunt din ce în ce mai grele, iar banii sunt tot mai dificil de obținut, dar Dumnezeu va deschide calea ca să găsim surse din afara poporului nostru. Nu înțeleg cum poate cineva să evite primirea darurilor de la cei de altă religie. Ei pot proceda așa numai adoptând niște concepții extremiste și stabilind prevederi pentru care nu au fost autorizați. Lumea aceasta îi aparține lui Dumnezeu și, dacă Dumnezeu a putut să influențeze oamenii în așa fel încât pământul care a fost în mâinile vrăjmașului să ajungă în mâinile noastre, pentru ca solia să poată fi proclamată în regiunile îndepărtate, se cuvine oare ca oamenii să blocheze calea prin ideile lor înguste? O asemenea conștiinciozitate nu este în niciun caz sănătoasă. Duhul Sfânt nu îi conduce pe oameni să meargă pe o asemenea cale,

Toți să fie atenți ca nu cumva să se pună între Dumnezeu, Marele Meșter Lucrător, și poporul Său. Trebuie să recunoaștem lucrările providenței Sale și să ne închinăm în fața autorității Sale. Fiecare sol al lui Dumnezeu să-și îndeplinească lucrarea încredințată lui și să nu se grăbească să facă o lucrare pur și simplu după propria înțelepciune și propriile planuri. Solii lui Dumnezeu să meargă la tronul milei, ca să poată primi înțelepciunea și harul de a-L cunoaște pe Dumnezeu și de a înțelege lucrările Sale. Cunoașterea lui Dumnezeu le va da o minte echilibrată și o judecată sănătoasă, ca să nu acționeze conduși de impulsuri în acest timp hotărâtor și important din istoria pământului.

Chibzuință matură

Nu este voia lui Dumnezeu ca vreunul dintre slujitorii Săi să acționeze pripit și să fie lipsit de prevedere. Dumnezeu vrea ca slujitorii Lui să aștepte cu răbdare și să manifeste o chibzuință matură. Fiecare pas să fie făcut cu înțelepciune și după multă rugăciune. Dacă vor proceda astfel, frații noștri vor avea o experiență mai echilibrată și liniștită, vor avea mai puține motive de îngrijorare și vor putea să fie o binecuvântare mai mare pentru popor, deoarece slava Domnului va fi răsplata lor.

Singura cale de a fi în siguranță este să căutăm fără încetare înțelepciune de la Dumnezeu, să judecăm atent fiecare problemă cu multă teamă și grijă, ca nu cumva să aducem în lucrare slăbiciunea omenească în locul luminii cerești. Domnul a făgăduit că va da lumină celor care Îl caută din toată inima. Dacă vom aștepta îndrumarea lui Dumnezeu cu răbdare și cu rugăciune și dacă nu vom urma planurile noastre precipitate, El va călăuzi hotărârile noastre și va deschide multe uși ale speranței și lucrării.

Marele General de armată va conduce fiecare bătălie pentru înaintarea cauzei Sale. Dacă își vor îndeplini lucrarea rânduită lor, păstorii și conducătorii aflați sub comanda Sa vor auzi glasul care zice: „Iată calea, mergeți pe ea”, „cel ce merge după Mine, nu va umblu în întuneric”, iar El va fi Călăuzitorul poporului Său în luptele periculoase în care vor trebui să se angajeze. Ce mângâiere ar trebui să fie făgăduința aceasta pentru noi! Putem să umblăm în lumină, pentru că El este în lumină.

Oamenii cărora Dumnezeu le-a încredințat mari responsabilități să se asigure pe deplin că îl urmează pe marele Conducător, chiar pe Domnul Hristos, și nu lucrează conduși de impulsurile firii lor. Noi vom fi în siguranță, numai dacă ne consacram lui Dumnezeu și privim la Isus, dorind stăruitor să aducem la îndeplinire planul Său. Oamenii pot să urmeze multe

feluri de lumină, dar există o singură Lumină pe care o pot urma în siguranță. Asigurați-vă că îl urmați pe Domnul Isus oriunde merge El. Nimeni să nu pășească înaintea lui Hristos, ci să aștepte porunca: „Vino după Mine!” Conducătorii noștri să nu se încreadă în propria înțelepciune și în capriciile lor ambițioase. Să nu presupună că scânteile lor slabe sunt adevărata lumină, pentru că, după un timp, vor vedea că, în loc să urmeze Steaua cerească, ei merg pe urmele unui conducător nesigur.

Dumnezeu își conduce lucrarea

Sunt îndurerată când văd că unii oameni caută să stabilească modul precis de lucru pe care trebuie să-l urmeze misionarii din țările îndepărtate. Trebuie să lăsăm mai mult lucrurile în mâna Celui căruia pretindem că îi slujim, ca să poată lucra prin slujitorii rânduiți de El, așa cum consideră de cuviință. Să nu credem că totul trebuie să se afle sub jurisdicția câtorva oameni limitați, care, dacă nu vor cere fără încetare înțelepciune de la Dumnezeu, vor face greșeli grave. Domnul nu a prevăzut ca totul să-și aibă centrul la Battle Creek². Dumnezeu dorește ca oamenii să stea deoparte și să nu considere că lucrarea Sa depinde într-un totul de ei și că fiecare problemă trebuie să fie supusă judecății lor. Îmi este greu să exprim ceea ce vreau să spun, dar trag un semnal de alarmă, în Numele Domnului. Oamenii care poartă răspundere trebuie să se teamă și să tremure pentru ei înșiși. Să nu se simtă competenți de a trece în fața Aceluia care a spus: „Vino după Mine”. Dumnezeu nu este mulțumit de faptul că aceia care lucrează în țările îndepărtate sunt nevoiți să aștepte îndrumări de la Battle Creek, înainte de a îndrăzni să întreprindă o acțiune. Noi trebuie să ne încredem în puterea Domnului de a călăuzi, pentru că El își conduce lucrarea. El le va da înțelepciune oamenilor care Îl reprezintă în fiecare parte din marea Sa vie spirituală. El spune: „Nu voi M-ați ales pe Mine, ci Eu v-am ales pe voi; și v-am rânduit să mergeți și să aduceți roadă”. Doresc să le spun fraților mei din Battle Creek: Domnul nu are nevoie să-și transmită îndrumările pentru solii Săi din toate părțile lumii numai prin Battle Creek. El nu le-a încredințat

această responsabilitate acelor care își asumă dreptul de a le spune lucrătorilor Săi: „Fă aceasta” și „Să nu faci aceea”. Dumnezeu este dezonorat, când oamenii sunt determinați să se bazeze atât de mult pe cei din Battle Creek.

În fiecare țară, oamenii au propriile particularități și trăsături distinctive, de aceea, este necesar ca lucrătorii să fie înțelepți pentru a ști cum să se adapteze ideilor particulare ale localnicilor, ca să le prezinte adevărul așa încât să le poată face un bine. Ei trebuie să fie capabili de a înțelege și de a răspunde la nevoile lor. Vor apărea situații care cer o acțiune imediată și va fi nevoie ca aceia care sunt la fața locului să profite de interesul manifestat și să facă lucrurile ce trebuie să fie făcute sub călăuzirea Duhului Sfânt. Dacă, în timp de criză, ar trebui să aștepte îndrumări de la Battle Creek, ar putea să piardă mult. Oamenii care se ocupă de lucrare să fie niște ispravnici credincioși ai harului lui Dumnezeu. Să fie niște oameni ai credinței și ar trebui să fie încurajați să privească la Dumnezeu și să se încreadă în El.

Modul de organizare al lui Dumnezeu

Lucrătorii lui Dumnezeu să studieze capitolul 6 din Isaia și capitolele 1 și 2 din Ezechiel,

Imaginea făpturilor vii și a roților prinse una în alta i se părea profetului atât de complicată și de inexplicabilă. Dar, în mijlocul roților, Se vedea mâna Înțelepciunii Infinite, iar rezultatul lucrării era ordinea desăvârșită. Fiecare roată funcționa în armonie deplină cu celelalte.

Mi s-a arătat că slujitorii omenești caută să dețină prea multă putere și încearcă să conducă ei înșiși lucrarea. Ei îl lasă pe Domnul Dumnezeu, Marele Lucrător, în afara planurilor și metodelor lor într-o măsură prea mare,

și nu încredințează conducerii Sale tot ce este legat de înaintarea lucrării. Nimeni să nu-și imagineze că este în stare să administreze aceste lucruri care îi aparțin marelui EU SUNT. În providența Sa, Dumnezeu pregătește o cale, așa încât lucrarea să poată fi realizată de slujitori omenești. Prin urmare, fiecare om să stea în locul cerut de datoria care i-a fost încredințată, să-și facă partea lui pentru acest timp și să recunoască faptul că Dumnezeu este îndrumătorul său.

Domnul, Dumnezeul oștirilor, a fost Generalul armatei care a cucerit Ierihonul. El a alcătuit planul de bătălie, pentru ca slujitorii cerești să ia parte la luptă împreună cu cei omenești, dar zidurile Ierihonului nu au fost atinse de nicio mână omenească. Dumnezeu a organizat planul, așa încât omul să nu-și poată asuma niciun merit în câștigarea biruinței. Numai Dumnezeu trebuia să fie slăvit, Tot așa va fi în lucrarea în care suntem angajați. Slava nu trebuie să le fie atribuită slujitorilor omenești, Domnul este singurul care va fi preamărit. Vă rog să citiți cu atenție capitolul 3 din Ezechiel. Trebuie să învățăm să depindem întru totul de Dumnezeu, și totuși să ne amintim fără încetare că Domnul Dumnezeu are nevoie de fiecare slujitor ce deține adevărul neprihănirii. În calitate de lucrători pentru Hristos, trebuie să stăm în lumina crucii de pe Calvar, proclamându-le oamenilor: „Iată Mielul care a îndepărtat păcatele lumii”. Trebuie să predicăm a treia solie îngerească cu vocea noastră omenească, așa încât să străbată pământul cu putere și cu slavă.

Când oamenii încetează să depindă de oameni, când fac din Dumnezeu singura lor cale de reușită, atunci vor manifesta mai multă încredere unul în celălalt. Credința noastră în Dumnezeu este mult prea slabă, iar încrederea noastră unul față de altul este mult prea mică.

Domnul Hristos a suflat peste ucenicii Săi și le-a spus: „Luați Duh Sfânt”. El este reprezentat de Duhul Său Sfânt în fiecare parte a acestei mari vii spirituale. El le va da inspirația Duhului Său Sfânt tuturor celor ce au un

spirit umilit.

Să depindem mai mult de puterea Duhului Sfânt și mult mai puțin de slujitorii omenești. Îmi pare rău să declar că unii nu au dat nicio dovadă că au învățat lecțiile umilinței și ale blândeții în școala lui Hristos. Ei nu rămân în Hristos și nu au nicio legătură vie cu El. Ei nu sunt conduși de înțelepciunea lui Hristos, prin împărtășirea Duhului Său Sfânt. Prin urmare, vă întreb: Cum putem noi să-i privim pe acești oameni, ca și cum ar avea o judecată fără cusur? Poate că se află în poziții de răspundere, dar ei trăiesc despărțiți de Hristos. Ei nu au gândul lui Hristos și nu învață zilnic de la El. Cu toate acestea, în anumite situații, judecata lor este crezută și sfatul lor este considerat ca fiind înțelepciunea lui Dumnezeu.

Când oamenii aleg voia lui Dumnezeu și se conformează caracterului lui Hristos, Domnul Isus lucrează prin însușirile lor. Ei renunță la orice mândrie egoistă, la orice manifestare a superiorității și la toate pretențiile arbitrare și manifestă smerenia și blândețea lui Hristos. Nu mai sunt ei cei care trăiesc și lucrează, ci Hristos lucrează și trăiește prin ei. Ei înțeleg cuvintele prețioase ale rugăciunii Mântuitorului: „Eu în ei și Tu în Mine, pentru ca ei să fie în chip desăvârșit una, ca să cunoască lumea că Tu M-ai trimis și că i-ai iubit, cum M-ai iubit pe Mine”.

Dumnezeu dorește ca fiecare să privească mai puțin la ce este limitat și să depindă mai puțin de oameni. Avem sfătuitori care dovedesc în mod vizibil că nu cunosc harul lui Hristos și nu înțeleg adevărul, așa cum este el în Hristos. Cei care conlucrează cu Dumnezeu au păreri umile cu privire la ei înșiși. Ei nu sunt îngâmfați, mulțumiți și încântați de ei înșiși, ci sunt îndelung răbdători, buni, plini de milă și de roade bune. Ambiția omenească rămâne în urma lor, iar neprihănirea lui Hristos merge înaintea lor și slava Domnului este răsplata lor.

Comitetele de sfătuire

Când au loc comitete de sfătuire pentru înaintarea lucrării, nicio persoană nu trebuie să fie puterea conducătoare, o voce pentru toți, cu excepția faptului că tuturor le este evident că sfatul dat este cel corect. Planurile și metodele să fie judecate cu atenție, așa încât toți să înțeleagă cu claritate avantajele și să decidă care dintre metode este cea mai bună în lucrarea misionară pe care trebuie să o îndeplinim în zonele ce se deschid înaintea noastră. Ar fi bine să nu ne gândim doar la oportunitățile din locurile spre care pare să ne cheme datoria, ci și la dificultățile ce vor fi întâmpinate. Pe cât este posibil, comitetele de sfătuire să-i ajute pe oameni să înțeleagă planurile lor, așa încât hotărârile bisericii să poată susține eforturile lor. Mulți dintre membrii bisericii sunt înțelepți și au însușiri intelectuale excelente. Este bine să se apeleze la înțelepciunea lor, pentru ca și alții să fie conștientizați cu privire la problemele importante asupra cărora trebuie să se ia decizii. Mulți ar putea fi conștientizați cu privire la faptul că au nevoie de o înțelegere mai adâncă a lucrării lui Dumnezeu.

Unii sunt convinși că au rămas cu mult în urmă în cunoașterea soliei, dar Dumnezeu îi va ajuta pe cei care se roagă stăruitor pentru înțelepciune. Nimeni nu va apela vreodată în zadar la tronul harului Său. Să căutăm înțelepciunea care vine de sus, înțelegând că sufletele pier din lipsa Cuvântului vieții și că Împărăția lui Hristos trebuie să se extindă. Bărbați și femei cu minți nobile vor continua să fie adăugați la numărul celor cărora li se spune: „Nu voi M-ați ales pe Mine, ci Eu v-am ales pe voi, ... mergeți și să aduceți roadă”.

Cum să ne asigurăm fondurile necesare

Încă de la începutul lucrării noastre, am întâmpinat o dificultate foarte mare în găsirea modalităților de a ne asigura fondurile necesare pentru

susținerea acțiunilor misionare în zonele pe care Providența le deschidea înaintea noastră. Lucrarea misionară trebuie să se extindă într-o mare măsură, iar cei ce cred adevărul ar trebui să evite folosirea banilor lor pentru a cumpăra lucruri inutile. Să nu fim preocupați de confortul propriu, ci mai degrabă de împlinirea nevoilor noastre. Pentru a avea în vistierie banii necesari în vederea înălțării stindardului adevărului în teritorii noi, va trebui să ne restrângem dorințele.

Cereți de la Dumnezeu, credeți în Cel ce are resurse infinite. Dacă acționăm cu înțelepciune, folosindu-ne aptitudinile în lucrare, mâna cea bună a lui Dumnezeu ne va purta de grijă. Să ducem mai departe lucrarea, fără a aștepta să vedem că fondurile sunt în vistierie înainte de a o începe. Dumnezeu să ne ferească, ca nu cumva, atunci când Providența ne somează să intrăm în câmpurile albe, pregătite de seceriș, pașii noștri să fie dați înapoi de strigătul: „Fondurile noastre sunt epuizate. Nu avem niciun mijloc de a susține lucrătorii care se află deja în teritoriu și este imposibil să ne extindem activitatea.”

Mulțumim lui Dumnezeu că școlile noastre de Sabat au contribuit suficient pentru promovarea multor inițiative valoroase. Copiii și tinerii și-au dăruit bănuții care, asemenea unor mici pârâiașe, au umplut fluviul de generozitate. Copiii să fie educați în așa fel încât să poată săvârși fapte neegoiste, pe care Domnul se va bucura să le vadă. Copiii trebuie să fie învățați să îndeplinească servicii pentru Hristos cât sunt încă în floarea tinereții și să cultive renunțarea la sine.

Lui Dumnezeu îi aparține atât lucrarea din apropiere, cât și cea din străinătate, pentru că lumea este a Sa. Uzurpatorii au pus stăpânire pe proprietatea pământească a lui Dumnezeu, dar El va deschide o cale pentru ca adevărul să poată fi predicat în colțurile întunecate ale pământului. Dacă vor urma îndemnurile Duhului Sfânt, oamenii vor găsi căi și mijloace prin care solia să poată înainta și să poată câștiga o biruință plină de slavă.

Îndrumați sufletele la Hristos

Slujitorii lui Dumnezeu, care trăiesc în ascultare de cerințele Lui și rostesc adevărul în umilință, vor răspândi o influență ce va contribui la salvarea multor suflete. Dar să nu îngăduim ca oamenii să se atașeze cu disperare de noi. Suntem oameni și suntem limitați. Trebuie să-i îndrumăm la Hristos, spunându-le: „Iată Mielul lui Dumnezeu care a îndepărtat păcatele lumii”. Domnul Isus mijlocește pentru colaboratorii Săi, dar ei trebuie să trăiască în fiecare clipă cu simțământul unei dependențe umile de Căpetenia mântuirii lor și, prin lucrarea Domnului Hristos, Apărătorul nostru, multe suflete vor fi salvate pentru viața veșnică. Domnul a prevăzut ca Duhul Sfânt să coboare asupra lucrătorilor Săi, și fiecare om care îl caută pe Dumnezeu cu sinceritate îl va găsi. Să ne apropiem cu îndrăzneală de tronul harului și să căutăm mila lui Dumnezeu. Să credem că Domnul aude rugăciunile noastre și ne răspunde. Mare nostru Preot din cer ne spune: „Eu voi ruga pe Tatăl, și El vă va da un alt Mângâietor, care să rămână cu voi în veac”. Duhul Sfânt rămâne cu lucrătorii consacrați, care se străduiesc pentru înaintarea cauzei Sale în orice localitate.

Stârnirea unei opoziții inutile

Vă rog, în Numele lui Hristos, nu îngăduiți să iasă de pe buzele voastre nicio expresie pripită și necugetată, nu folosiți un limbaj exagerat, nu rostiți cuvinte care pot părea a fi injurii, pentru că toate acestea sunt omenești. Domnul Hristos nu are nicio legătură cu ele. Scriitorii să fie atenți la modul în care își folosesc instrumentul de scris, ca să nu lase impresia că ridiculizează poziția altora, credincioși sau necredincioși. Noi vom fi în siguranță numai dacă manifestăm spiritul umilit al Domnului Hristos și croim cărări drepte cu pașii noștri, ca nu cumva mieii să fie rătăciți de pe cale. Smerenia și blândețea lui Hristos trebuie să ia în stăpânire sufletul

nostru.

Satana își folosește puterea, prezentând amăgiri iscusite, ca să poată promova idei aflate în dezacord cu voia lui Dumnezeu. Niciunul dintre cei care cred adevărul să nu le ofere vrăjmașilor noștri ocazia de a-și justifica opoziția, de a găsi temeieri pentru interpretări tendențioase, pe care oamenii să le poată folosi pentru a se împotrivi înaintării adevărului. Pentru Numele lui Hristos, vă îndemn: fiecare lucrător să facă eforturi pentru a zădărnici afirmațiile lui Satana și a nu se angaja în nicio lucrare pe care Dumnezeu nu a cerut-o de la el. Dați-l lui Dumnezeu posibilitatea de a lucra și lăsați-i pe oameni să facă tot ce dorește El pentru înaintarea adevărului.

Problema libertății religioase este foarte importantă și ar trebui să fie tratată cu multă înțelepciune și maturitate. Dacă nu se procedează așa, există pericolul de a atrage, prin comportamentul nostru, o criză, înainte de a fi pregătiți. Centrul soliei noastre să fie „poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus”. Frații noștri să fie avertizați să întreprindă lucrări care nu vor stârni și nu vor provoca autoritățile, așa încât să ia măsuri care vor restrânge lucrarea și ne vor împiedica să proclamăm solia în diferite localități.

Să ne încredem mai mult în lucrarea Celui Atotputernic și mult mai puțin în oameni. Noi trebuie să pregătim un popor care va rezista în ziua încercării, de aceea să le atragem oamenilor atenția la crucea de pe Golgota și să le prezentăm cu claritate motivul pentru care Domnul Hristos a făcut marele Său sacrificiu. Să le arătăm că au posibilitatea de a se întoarce la Dumnezeu și la ascultarea de poruncile Sale. Când cel păcătos privește la Domnul Hristos ca fiind jertfa de ispășire pentru păcatele lui, oamenii să se dea de o parte. Să-i spună celui păcătos că Domnul Hristos „este jertfa de ispășire pentru păcatele noastre, și nu numai pentru păcatele noastre, ci pentru ale întregii lumi”. Încurajați-l să ceară înțelepciune de la Dumnezeu, pentru că, prin rugăciune stăruitoare, el va învăța calea Domnului mai bine decât dacă ar fi fost învățat de vreun sfătuitoare omenesc. El va înțelege că

moartea Fiului lui Dumnezeu a fost cauzată de călcarea Legii și va urî păcatul, care L-a rănit pe Domnul Isus. În timp ce va privi la Hristos, ca Mare Preot duios și milos, inima lui va fi păstrată de El în umilință.

Umilința

Când acela care este conlucrător cu Domnul Hristos sădește adevărul în inima păcătosului, cu dragoste și cu umilință, glasul iubirii vorbește prin slujitorul omenesc. Făpturile cerești sunt alături de omul consacrat, iar Duhul lucrează în sufletul celui necredincios. Dumnezeu îi pune în inimă puterea de a crede, iar cel păcătos primește dovada Cuvântului Său. Prin influența plină de har a Duhului Sfânt, păcătosul este schimbat și ajunge să fie una cu Hristos în spirit și în scop. Dragostea lui față de Dumnezeu se mărește, iar el flămânzește după neprihănire și dorește nespus să fie tot mai asemănător cu Domnul Său. Privind la Hristos, el este schimbat din slavă în slavă, și caracterul lui ajunge să fie tot mai asemănător cu Isus. El este plin de iubire față de Hristos și de o dragoste adâncă și mișcătoare față de sufletele care pier, iar chipul Lui Hristos, nădejdea slavei, este întipărit înăuntrul său. „Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu.”

Vă rog să citiți capitolele 2 și 3 din Epistola către Filipeni și capitolul 1 din Coloseni. Acolo sunt lecții pe care trebuie să le învățăm cu toții. Apostolul Pavel scrie: „Nu faceți nimic din duh de ceartă sau din slavă deșartă, ci, în smerenie, fiecare să privească spre altul mai presus de el însuși. Fiecare din voi să se uite nu la foloasele lui, ci și la foloasele altora. Să aveți în voi gândul acesta, care era și în Hristos Isus: El, măcar că avea chipul lui Dumnezeu, totuși n-a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci S-a dezbrăcat pe Sine însuși și a luat chip de rob, făcându-se asemenea oamenilor. La înfățișare a fost găsit ca un om, S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce. De aceea, și Dumnezeu L-a înălțat nespus de mult și I-a dat Numele, care este mai presus

de orice nume.... Duceți până la capăt mântuirea voastră, cu frică și cutremur, nu numai când sunt eu de față, ci cu mult mai mult acum, în lipsa mea. Căci Dumnezeu este Acela care lucrează în voi, și vă dă, după plăcerea Lui, și voința, și înfăptuirea. Faceți toate lucrurile fără cârtiri și fără șovăieli, ca să fiți fără prihană și curați, copii ai Lui Dumnezeu, fără vină, în mijlocul unui neam ticălos și stricat, în care străluciți ca niște lumini în lume, ținând sus Cuvântul vieții, așa ca, în ziua lui Hristos, să mă pot lăuda că n-am alergat, nici nu m-am ostenit în zadar.” „Slujitorul ei am fost făcut eu, după isprăvnicia pe care mi-a dat-o Dumnezeu pentru voi, ca să întregesc Cuvântul lui Dumnezeu. Vreau să zic: taina ținută ascunsă din veșnicii și în toate veacurile, dar descoperită acum sfinților Lui, cărora Dumnezeu a voit să le facă cunoscut care este bogăția slavei tainei acesteia între neamuri, și anume: Hristos în voi, nădejdea slavei. Pe El îl propovăduim noi, și sfătuim pe orice om, și învățăm pe orice om în toată înțelepciunea, ca să-l înfățișăm pe orice om desăvârșit în Hristos Isus.”

Evitați provocarea

Lucrătorii noștri ar trebui să se poarte cu înțelepciunea cea mai mare, ca să nu spună niciun cuvânt care ar putea să provoace oștirile Lui Satana și să stârnească puterile unite ale răului. Dacă Domnul Hristos nu a îndrăznit să aducă acuzații jignitoare împotriva prințului răului, oare este potrivit ca noi să aducem astfel de acuzații care să pună în mișcare slujitorii răului și organizațiile omenești aflate în legătură cu spiritele rele? Deși a fost singurul Fiu al Dumnezeului infinit și Comandantul curților cerului, Domnul Hristos S-a abținut să aducă acuzații împotriva lui Satana. Vorbind despre El, Isaia spune: „Căci un Copil ni s-a născut, un Fiu ni s-a dat, și domnia va fi pe umărul Lui, îl vor numi: «Minunat, Sfetnic, Dumnezeu tare, Părintele veșnicilor, Domn al păcii».”

Cei care vorbesc sau scriu despre solia îngerului al treilea să ia în considerare faptul că Prințul Păcii nu a adus acuzații jignitoare împotriva

vrăjmașului și să învețe lecția pe care ar fi trebuit să o învețe mult mai devreme în experiența lor. Ei trebuie să poarte jugul lui Hristos și să pună în practică umilința Lui. Marele învățător spune: „Învățați de la Mine [Eu nu sunt îngâmfat, ci îmi ascund slava], căci Eu sunt blând și smerit cu inima”. Învățând de la Mine, „veți găsi odihnă pentru sufletele voastre”. Misionarii noștri să facă o lucrare care va conduce la o pocăință și nu una de care vor fi nevoiți să se pocăiască ei înșiși. Dacă vrem să fim o mireasmă de viață spre viață, trebuie să învățăm mai mult blândețea lui Hristos.

Nimeni să nu-i deschidă vrăjmașului calea de a-și face lucrarea. Nimeni să nu-l ajute în promovarea puterilor lui asupritoare, căci noi încă nu suntem pregătiți să ne confruntăm cu ele. Avem nevoie de influența Duhului Sfânt, care ne sensibilizează, ne face supuși și ne înobilează pentru a modela caracterul nostru și pentru a aduce fiecare gând la supunerea față de Domnul Hristos. Duhul Sfânt este cel care ne va face în stare să biruim și care ne va conduce, ca pe Maria, la picioarele lui Isus, pentru a învăța smerenia și blândețea inimii Sale.

Noi trebuie să fim sfințiți de Duhul Sfânt în fiecare oră a zilei, ca să nu fim prinși în capcană de vrăjmașul, punându-ne sufletul în pericol. Înălțarea de sine este o ispită continuă, de aceea, să veghem cu multă atenție împotriva acestui rău. Dacă vrem să nu manifestăm spiritul criticii, al condamnării, și al aroganței, trebuie să veghem fără încetare. Să ne străduim să evităm orice aparență de rău și să nu evidențiem nicio trăsătură asemănătoare cu atributele Lui Satana, descurajându-i și dezamăgindu-i pe cei cu care venim în legătură. Să lucrăm așa cum a lucrat Domnul Hristos -- ca să atragem și să zidim, nu să dărâmăm. Unii sunt înclinați din fire să fie aspri și autoritari, să se poarte ca niște stăpâni peste moștenirea care îi aparține lui Dumnezeu. Din cauza manifestării unor asemenea trăsături au fost pierdute suflete prețioase. Motivul pentru care oamenii au manifestat asemenea însușiri neplăcute este că nu s-au aflat în legătură cu Dumnezeu.

Cum să ne purtăm cu sufletele prețioase

Cei care se află în poziții importante și intră în legătură cu sufletele pentru care a murit Domnul Hristos ar trebui să-i prețuiască pe oameni, așa cum i-a prețuit Dumnezeu, și să-i considere valoroși. Totuși mulți au tratat moștenirea răscumpărată cu sângele Lui Hristos în mod aspru, în armonie cu înclinațiile omenești, și nu în conformitate cu gândul și cu spiritul Lui Hristos. Domnul le spune ucenicilor Săi: „Voi sunteți frați”. Ar trebui să ne aducem aminte fără încetare care este relația dintre noi și să nu uităm că, la scaunul de judecată al lui Hristos, vom fi nevoiți să ne întâlnim cu aceia cu care suntem asociați aici. Dumnezeu va fi Judecătorul, iar El va trata corect pe fiecare în parte.

Ioan spune: „Și am văzut pe morți, mari și mici, stând în picioare înaintea scaunului de domnie. Niște cărți au fost deschise. Și au fost deschisă o altă carte, care este cartea vieții. Și morții au fost judecați după faptele lor, după cele ce erau scrise în cărțile acelea.” Toți cei care mărturisesc Numele lui Hristos să se gândească la faptul că vor trebui să de-a socoteală înaintea scaunului de judecată al lui Hristos pentru fiecare nedreptate și pentru fiecare cuvânt aspru. Nu va fi ceva plăcut să revedem cuvintele care au rănit sufletele, să revedem fiecare hotărâre care a fost luată împotriva sufletelor pentru care a murit Domnul Hristos, Fiecare faptă va ajunge la judecată, iar spiritul care a determinat-o va ieși la iveală. Roadele fiecărei pretenții arbitrare și egoiste vor fi arătate deschis, iar oamenii vor vedea rezultatele faptelor lor, chiar așa cum le vede Dumnezeu. Ei vor vedea că au îndepărtat suflete prețioase de pe calea cea dreaptă, deoarece le-au tratat în mod necreștinesc. Trăim în ziua cea mare, Ziua Ispășirii, și acum este timpul ca fiecare să se pocăiască înaintea lui Dumnezeu, să-I mărturisească păcatele și să se bazeze, cu o credință vie, pe meritele Mântuitorului răstignit și înviat.

Frații mei și surorile mele, doriți voi să vă aduceți aminte fără încetare că nu trebuie să vă exprimați însușirile firești în comportamentul vostru față

de moștenirea lui Dumnezeu? Poporul lui Dumnezeu este proprietatea lui Hristos și cât de mare a fost prețul plătit de El pentru ea! Oare va fi vreunul dintre noi printre cei ce îl ajută pe vrăjmașul lui Dumnezeu și al omului să descurajeze și distruge sufletele? Care va fi pedeapsa adusă asupra noastră, dacă îndeplinim o astfel de lucrare? Fiecare dintre noi trebuie să scoată din conversația lui orice expresie aspră și jignitoare. Să nu ne îngăduim să-i condamnăm pe alții și nici nu vom face așa, dacă suntem una cu Domnul Hristos. Să-L reprezentăm pe Hristos în comportamentul nostru cu semenii. Noi trebuie să fim niște conlucrători cu Dumnezeu în sprijinirea celor ce sunt ispitiți. Să nu încurajăm sufletele să semene semințele îndoielii, căci aceste semințe vor aduce un seceriș dăunător. Trebuie să învățăm de la Domnul Hristos, să aplicăm metodele Sale și să manifestăm spiritul Său. Nouă ni se poruncește: „Să aveți în voi gândul acesta, care era și în Hristos Isus”. Să ne obișnuim să credem în Cuvântul lui Dumnezeu, care se împlinește în mod așa de minunat și plin de slavă. Dacă avem asigurarea deplină a credinței, nu ne vom îngădui să ne îndoim de frații și de surorile noastre.

Caracterul lui Hristos

Avem privilegiul de a-L înțelege pe Isus așa cum este El, de a-L cunoaște pe Acela care este plin de îndurare, bunătate și politețe divină. El este bun și milos și va ierta păcatele noastre. Despre El este scris: „Prin urmare, a trebuit să Se asemene fraților Săi în toate lucrurile, ca să poată fi, în ce privește legăturile cu Dumnezeu, un mare preot milos și vrednic de încredere, ca să facă ispășire pentru păcatele norodului. și prin faptul că El însuși a fost ispitit în ceea ce a suferit, poate să vină în ajutorul celor ce sunt ispitiți.”

Trebuie să cultivăm iubirea și recunoștința, să privim la Domnul Isus și să fim schimbați după chipul Său. Rezultatul acestei schimbări va fi o mai mare încredere, va fi speranță, răbdare și curaj. Să bem din apa vieții, despre care Domnul Hristos i-a vorbit femeii din Samaria. El a spus: „Dacă ai fi

cunoscut tu darul lui Dumnezeu și Cine este Cel ce-ți zice: «Dă-Mi să beau!» tu singură ai fi cerut să bei, și El ți-ar fi dat apă vie.... Oricui va bea din apa pe care i-o voi da Eu, în veac nu-i va fi sete, ba încă apa pe care i-o voi da Eu se va preface în el într-un izvor de apă, care va țâșni în viața veșnică.” Apa aceasta reprezintă viața Lui Hristos și fiecare suflet trebuie să o aibă, intrând într-o legătură vie cu Dumnezeu. Atunci, încrederea binecuvântată, recunoșcătoare și umilă va fi un principiu statornic în suflet. Teamă izvorâtă din neîncredere va fi spulberată de o credință vie. Noi vom contempla caracterul Aceluia care ne-a iubit mai întâi.

Prin contemplarea iubirii fără egal a lui Dumnezeu, noi ne însușim natura Sa. Domnul Hristos a fost reprezentarea caracterului Dumnezeului cerului atât înaintea oamenilor, cât și înaintea îngerilor. El a demonstrat că atunci când depind întru totul de Dumnezeu, oamenii pot să respecte poruncile Sale și să trăiască, iar legea Sa va fi ca lumina ochilor lor.

Cei care caută calea vieții nu trebuie să fie bogați, înțelepți, nu trebuie să fie învățați sau onorați, totuși Dumnezeu îi va face înțelepți, ca să poată înțelege ce trebuie să facă pentru a fi mântuiți. Lumina cerului strălucește asupra pământului, venind de la tronul lui Dumnezeu, iar Domnul Hristos spune: „Și, după ce voi fi înălțat de pe pământ, voi atrage la Mine pe toți oamenii”. Invitația Sa plină de har se adresează întregii lumi, iar cei ce răspund vor găsi viața și mântuirea. Apostolul Petru scrie: „Harul și pacea să vă fie înmulțite prin cunoașterea lui Dumnezeu și a Domnului nostru Isus Hristos! Dumnezeiasca Lui putere ne-a dăruit tot ce privește viața și evlavie, prin cunoașterea Celui ce ne-a chemat prin slava și puterea Lui, prin care El ne-a dat făgăduințele Lui nespuse de mari și scumpe, ca prin ele să vă faceți părtași firii dumnezeiești, după ce ați fugit de stricăciunea care este în lume prin pofte”.

Calmul și considerația

14 ianuarie 1894.

În curând, Domnul este gata să lucreze cu o putere mai mare în mijlocul nostru, dar există pericolul de a îngădui ca impulsurile noastre să ne conducă acolo unde Domnul nu dorește să mergem. Să nu facem niciun pas pe care va trebui să-l retragem. Să lucrăm cu seriozitate și cu prudență, să nu folosim expresii exagerate și să nu îngăduim ca simțămintele noastre să ajungă la exaltare. Trebuie să gândim calm și să lucrăm liniștit, pentru că vom întâlni persoane care se neliniștesc cu ușurință, iar acestea vor sesiza expresiile noastre necugetate și vor face declarații extreme pentru a crea animozitate, împiedicând tocmai lucrarea pe care Dumnezeu dorește să o îndeplinească. Există o categorie de oameni care sunt gata întotdeauna să depășească limitele, urmărind mereu să descopere ceva ciudat, uimitor și nou, dar Dumnezeu vrea ca toți să lucreze calm și cu considerație, alegându-și cuvintele în armonie cu adevărul temeinic pentru acest timp, care trebuie să fie prezentat, pe cât posibil, fără manifestări emoționale, dar păstrând solemnitatea și puterea cuvenite. Să ne ferim de pozițiile extreme și să nu-i încurajăm pe cei cu un temperament instabil, care sunt când în apă, când în foc.

Vă rog insistent să scoateți din învățăturile voastre orice expresie exagerată, orice lucru pe care cei cu mintea dezechilibrată și cei fără experiență îl vor reține și vor face din el motivul unor acte necugetate și imature. Trebuie să cultivați precauția în orice declarație pe care o faceți, deoarece, dacă nu veți proceda astfel, unii vor fi îndrumați pe o cale greșită și vor face confuzii, pentru corectarea cărora vor fi necesare eforturi istovitoare, deturnând energia și munca lucrătorilor spre domenii pe care Dumnezeu nu le-a plănuțit pentru slujitorii Lui. O singură notă de fanatism manifestată în mijlocul nostru va închide multe uși în fața celor mai temeinice și mai serioase principii ale adevărului.

Oh, cât de atenți ar trebui să fie toți lucrătorii, ca să nu se grăbească să o ia înaintea Domnului pe cale, ci să-L urmeze acolo unde îi conduce El! Cât de mult s-ar bucura dușmanii credinței să găsească vreo declarație a oamenilor noștri, pe care să fim nevoiți să o retractăm mai târziu! Trebuie să lucrăm cu atenție și cu înțelepciune, căci în aceasta constă puterea noastră, iar atunci, Dumnezeu va lucra împreună cu noi, prin noi și pentru noi.... Oh, cât s-ar bucura Satana să intre în mijlocul acestui popor și să dezorganizeze lucrarea tocmai în acest timp când organizarea desăvârșită este esențială și va fi cel mai puternic mijloc de a ne apăra de ideile false care se ivesc și de a combate afirmațiile care nu sunt susținute de Cuvântul lui Dumnezeu! Trebuie să păstrăm ordinea și echilibrul, pentru ca sistemul de reguli și rânduieli să nu fie călcat. În felul acesta nu se va îngădui ca lucrarea să ajungă sub controlul unor persoane indisciplinate. Trăim într-un timp în care ordinea, organizarea și unitatea sunt mai importante ca oricând. Adevărul trebuie să ne unească asemenea unor funii puternice, așa încât să nu asistăm la tulburări printre lucrătorii noștri. Dacă apar asemenea manifestări dezordonate, să avem un discernământ clar pentru a face deosebire între ce este fals și ce este adevărat. Nicio solie să nu fie proclamată până când nu a fost cercetată în mod amănunțit.

Evitați motivele de dezbinare

Sufletul meu este foarte împovărat, pentru că știu ce ne așteaptă în viitor. Cei care nu au o legătură zilnică și vie cu Dumnezeu vor fi asaltați de toate amăgirile posibile. În lucrarea noastră nu trebuie să fie promovat niciun subiect ce poate să aducă dezbinare, până când nu vor fi examinate toate ideile susținute pentru a se stabili din ce sursă provin. Îngerii lui Satana sunt înțelepți în a face rău și le vor inspira unora idei pe care ei le vor declara a fi o lumină avansată și le vor proclama ca fiind niște lucruri noi și uimitoare. În ciuda faptului că solia lor este adevărată în anumite privințe, ea va fi amestecată cu idei omenești, iar ei vor prezenta ca învățătură niște porunci

ale oamenilor. Dacă a fost vreodată un timp în care trebuie să veghem și ne rugăm cu o adevărată seriozitate, acesta este acum. Probabil că unele lucruri pot părea bune, totuși este necesar să fie cercetate cu atenție și cu multă rugăciune, pentru că sunt niște amăgiri iscusite, prin care Satana urmărește să conducă sufletele pe o cale care este atât de apropiată de calea adevărului, încât abia va putea să fie deosebită de calea ce duce la sfințire și la cer. Dar ochiul credinței poate discerne lucrurile care deviază de la calea cea dreaptă, chiar dacă sunt aproape imperceptibile. La început este posibil ca o idee să fie considerată corectă, dar, după un timp, se vede că este foarte departe de calea cea sigură, care conduce la sfințire și la cer. Frații mei, vă avertizez să trasați cărări drepte pentru pașii voștri, pentru ca mieși să nu fie rătăciți de pe cale.

Preocuparea excesivă pentru cei din biserică

Cooranbong, Australia, 1 septembrie 1895.

Dragă frate și soră _____,

Fratele _____ mi-a prezentat planurile unor întruniri care urmează să se desfășoare timp de mai multe săptămâni în diferite locuri printre cei ce cunosc deja adevărul. Fără îndoială, ele vor fi benefice pentru unii dintre cei nou-veniți la credință, dar eu știu că nu sunteți pe calea cea bună. Desigur, credința unora dintre cei care se vor aduna va fi întărită și confirmată, dar prin această lucrare solia de avertizare nu le este vestită acelor care se află încă în întuneric și nu cunosc adevărul, Timpul trece, pericolele din zilele de pe urmă se apropie de noi și, în marea zi a judecării, când fiecare va fi răsplătit după faptele lui, cât de mulți ne vor spune: De ce nu ne-ați avertizat? Voi nu ne-ați spus acele lucruri pe care ar fi trebuit să le știm.

Domnul Hristos zice: „Eu am venit să chem la pocăință nu pe cei

neprihăniți, ci pe cei păcătoși”. Pastorii noștri să înainteze, vestind solia solemnă de avertizare. Din moment ce oamenii au avut deja toate posibilitățile de a cunoaște adevărul, de ce să mai fie făcute planuri care îi rețin pe lucrătorii noștri de la lucrarea de salvare a sufletelor aflate în întunericul minciunii? Timpul este scurt. Solia de avertizare trebuie să fie vestită cu claritate. Domnul vine să-i judece pe cei ce nu ascultă de Evanghelie.

În zilele sale, Enoh a proclamat venirea lui Hristos și judecata celor nelegiuți, iar acum vedem împlinirea profeției lui Enoh cu privire la marea nelegiuire care urma să abunde. Cei care au lumina sunt chemați de Dumnezeu să înainteze într-o luptă neîncetată. Când se va pune întrebarea: „Străjerule, cât mai este din noapte?” trebuie să se răspundă printr-o solie vestită cu credincioșie: „Vine dimineața și este tot noapte!”

Influența adevărului este mult prea restrânsă. Oamenii care cunosc adevărul să fie îndemnați să-l vestească aceluia care se află în întuneric. Mulți se mulțumesc doar cu o părere despre adevăr, dar nu și-au ocupat locul, vestindu-le și altora ce au primit. Dumnezeu a făcut ca oamenii să simtă puterea adevărului, dar nu toți își îndeplinesc lucrarea rânduită de a căuta să-i salveze pe cei pierduți. Fiecare credincios trebuie să fie îmbrăcat în armură și pregătit să-i câștige pe alții la ascultarea de Legea lui Dumnezeu. Am văzut că aceluia care deja au, li se oferă atât de mult, iar aceste adunări minunate pentru cei ce vor să obțină mai multă putere păgubesc lumea tocmai de lucrarea ce trebuie să fie îndeplinită pentru ea. Acum, pastorii noștri trebuie să lucreze pentru salvarea celor pierduți. Săptămânile petrecute în adunări menite să-i pregătească pe oameni pentru lucrare ar putea să fie folosite mult mai bine mergând la drumuri și la garduri cu invitația: „Veniți, căci toate sunt pregătite pentru ospăț”.

Mai multă lumină pentru cei care o folosesc

Iluminarea cerească va veni asupra celor ce urmează lumina pe care o au, căci solii cerului așteaptă să conlucreze cu oamenii în avertizarea lumii păcătoase și amăgite. Când poporul lui Dumnezeu se angajează în această lucrare cu un simțământ real de responsabilitate, în orașe și sate se va vedea o schimbare hotărâtă. Această preocupare excesivă pentru cei din biserică, în scopul de a-i susține spiritual, îi face mai dependenți de efortul omenesc. Ei învață să se bazeze pe experiența fraților lor și nu aleg să depindă numai de Dumnezeu și de puterea Sa. Este timpul ca orașele și satele de pretutindeni să audă solia solemnă de avertizare: „Iată că El vine pe nori. și orice ochi îl va vedea.” Pregătiți-vă să fiți găsiți în pace cu Dumnezeu.

Îi avertizez pe toți cei care ați fost favorizați de Dumnezeu cu o cunoaștere a adevărului, mergeți să lucrați. Pretutindeni este o lucrare de făcut. Câmpurile sunt albe, gata pentru seceriș. Chiar acum este nevoie de semănători și de culegători. Timpul pe care îl dedicați în continuu celor care înțeleg și cunosc solia de avertizare nu le va da nici măcar a zecea parte din puterea pe care ar primi-o, implicându-se în lucrarea de a vesti Cuvântul vieții pentru salvarea sufletelor care pier. Îngerii așteaptă să-i binecuvânteze pe lucrătorii consacrați. Parabola oii pierdute ar trebui să fie o lecție pentru fiecare suflet salvat din capcana lui Satana. Nu trebuie să ne ocupăm în mod excesiv de cele nouăzeci și nouă de oi, ci să mergem în ajutorul celor pierdute, căutându-le în pustia marilor orașe și sate. Cei angajați în această lucrare vor fi făcuți să-și simtă propria slăbiciune și vor alerga spre fortăreață. Prezența divină va fi cu ei, ca să le dea putere, curaj, încredere și speranță. Lucrătorii sinceri vor colabora cu Dumnezeu.

Avertizările pe care Domnul Hristos le-a adresat Ierusalimului nu s-au încheiat odată cu timpul Său. Judecățile rostite asupra Ierusalimului au fost un simbol al evenimentelor venirii Domnului Hristos pentru judecata zilei de apoi, când toate popoarele vor fi adunate înaintea Lui. „El va trimite pe

îngerii Săi cu trâmbița răsunătoare, și vor aduna pe aleșii Lui din cele patru vânturi, de la o margine a cerurilor până la cealaltă.”

O lucrare pentru fiecare ucenic adevărat

Fiecare adevărat urmaș al Domnului Hristos are de făcut o lucrare. Dumnezeu i-a încredințat fiecăruia lucrarea lui, în prezent sunt puțini cei ce arată spre sulul profeției care se împlinește cu rapiditate, proclamând: Pregătiți-vă, arătați-vă ascultarea de Dumnezeu prin respectarea poruncilor Sale. Acesta nu este un timp în care solii lui Dumnezeu să se oprească pentru a-i susține pe cei ce cunosc adevărul și au toate avantajele. Ei trebuie să înainteze, înălțând stindardul și vestind solia de avertizare: „Iată, Mirele vine! Ieșiți-i în întâmpinare!” Majoritatea covârșitoare a celor ce aud solia nu vor da atenție avertizării solemne. Mulți vor fi găsiți necredincioși față de poruncile lui Dumnezeu, care sunt un test al caracterului. Slujitorii Domnului vor fi considerați niște fanatici. Pastorii îi vor avertiza pe oameni să nu-i asculte, Noe a fost tratat la fel, dar Duhul lui Dumnezeu îl îndemna să vestească solia, indiferent dacă oamenii îl vor asculta sau îl vor respinge.

Oricând ar avea loc, venirea lui Hristos îi va lua prin surprindere pe falșii învățători care spun: „Pace și liniște”, „toate rămân așa cum erau de la începutul zidirii”. Așa a spus Cuvântul Inspirației; „Atunci, o prăpădenie neașteptată va veni peste ei”. Ziua lui Dumnezeu va veni ca un hoț peste toți locuitorii pământului. „Dacă ar ști stăpânul casei la ce strajă din noapte va veni hoțul, ar veghea și n-ar lăsa să-i spargă casa.” Singura cale de a fi în siguranță este vegherea neîncetată. Noi trebuie să fim gata în permanență, pentru ca ziua aceea să nu ne surprindă ca un hoț.

Toți cei care Îl iubesc pe Dumnezeu să se gândească la faptul că acum, cât este zi, este timpul să lucreze, dar nu printre oile aflate deja în staul, ci să meargă în căutarea celor pierdute, care pier, Acestea sunt oile care au nevoie

de ajutor pentru a fi readuse în staul. Este timpul ca toți cei nepăsători să se trezească din somnolența lor. Este timpul ca sufletele să fie îndemnate stăruiitor nu doar să asculte Cuvântul lui Dumnezeu, ci să-și asigure fără întârziere untdelemnul de rezervă pentru candelile lor. Untdelemnul este neprihănirea lui Hristos. El reprezintă caracterul, iar caracterul nu este transferabil. Niciun om nu poate să-l obțină pentru altul. Fiecare trebuie să-și formeze pentru el însuși un caracter curățat de orice pată a păcatului.

Domnul va veni cu putere și cu mare slavă. Atunci, lucrarea Sa va fi aceea de a-i separa pe deplin pe cei drești, de cei nelegiuți. Dar untdelemnul nu va putea fi transferat în vasele celor care nu-l au. Atunci, se vor împlini cuvintele lui Hristos: „Din două femei care vor măcina împreună, una va fi luată, iar alta va fi lăsată. Doi bărbați vor fi la câmp: unul va fi luat, și altul va fi lăsat.” în viața aceasta, cei neprihăniți și cei nelegiuți sunt împreună. Totuși Domnul cunoaște caracterul. El îi vede pe cei ce sunt niște copii ascultători, care respectă și iubesc poruncile Sale.

Grâul și neghina

Cel care privește de la distanță ar putea să nu observe nicio deosebire, dar este Unul care a spus că neghina nu trebuie să fie smulsă de mâini omenești, ca nu cumva să fie smuls și grâul odată cu ea. Amândouă să fie lăsate să crească împreună până la seceriș. Atunci, Domnul îi va trimite pe secerătorii Săi să culeagă neghina și să o ardă, iar grâul va fi depozitat în grânarul ceresc. Timpul judecății este perioada cea mai solemnă, când Domnul îi adună pe cei care sunt ai Săi din mijlocul celor ce reprezintă neghina. Atunci, membrii din aceeași familie vor fi despărțiți. Cei drești vor primi semnul lui Dumnezeu. „Ei vor fi ai Mei, zice Domnul oștirilor, îmi vor fi o comoară deosebită, în ziua pe care o pregătesc. Voi avea milă de ei, cum are milă un om de fiul său, care-i slujește.” Cei care au fost ascultători de poruncile lui Dumnezeu se vor alătura sfinților în lumină. Ei vor intra pe porțile cetății și vor avea dreptul de a mânca din pomul vieții. Aceștia sunt

cei ce vor fi luați la cer. Ei vor avea numele scris în cartea vieții, în timp ce alții, cu care au fost împreună, vor avea semnul unei despărțiri veșnice de Dumnezeu.

Grâul și neghina sunt acum amestecate, dar atunci, acea mână, singura capabilă să le deosebească, va pune pe fiecare în locul care i se cuvine. Cei care au avut lumina adevărului, au auzit solia de avertizare și invitația la ospățul de nuntă -- fermierul, comerciantul, juristul, păstorii cei falși, care au adus la tăcere convingerile oamenilor, străjerii necredincioși, care nu au vestit avertizarea și nici nu au cunoscut ceasul din noapte -- toți cei care au refuzat să asculte de legile împărăției lui Dumnezeu nu vor avea dreptul să intre în ea. Cei care au căutat o scuză pentru a evita crucea despărțirii de lume vor fi luați prin surprindere odată cu lumea. Ei s-au amestecat cu neghina din proprie alegere. Ce se aseamănă se adună în nelegiuire. Este o asemănare îngrozitoare. Oamenii aleg să stea de partea primului răzvrătit, care i-a ispitit pe Adam și pe Eva la neascultarea de Dumnezeu. Neghina se înmulțește, căci ei au semănat neghină și vor avea parte de soarta părintelui fărădelegii -- Diavolul.

Pentru cei ce respectă poruncile lui Dumnezeu se va rosti binecuvântarea: „Ferice de cei ce păzesc poruncile, ca să aibă drept la pomul vieții și să intre pe porți în cetate” (traducere din versiunea engleză). Ei sunt „o seminție aleasă, o preoție împărătească, un neam sfânt”, ca să-I aducă laude Aceluia care ne-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată. Cei ascultători sunt declarați neprihăniți. Ei sunt atrași de Isus Hristos ca de un magnet sfânt. Ce este sfânt atrage ce este sfânt. Cei care sunt nedrepti vor rămâne nedrepti și mai departe. Atunci, caracterul nu va mai putea fi schimbat. Untdelemnul harului nu poate fi împrumutat de la unul la altul, iar fecioarele neînțelepte nu vor avea timp să-și cumpere untdelemn. Cei neprihăniți sunt cei ce respectă poruncile lui Dumnezeu și vor fi despărțiți pentru totdeauna de cei neascultători și nelegiuți, care au călcat în picioare Legea lui Dumnezeu. Aurul curat nu va mai fi amestecat cu zgura.

Care este robul cel bun și credincios?

„Care este deci robul credincios și înțelept, pe care l-a pus stăpânul său peste ceata slugilor sale?” Putem răspunde la întrebarea aceasta? Sunt cu un ispravnic credincios al lucrurilor sfinte care îmi sunt încredințate? Fiecărui om îi este dată o responsabilitate. Străjerul își are lucrarea sa specifică de a sesiza apropierea pericolului și de a da semnalul de avertizare. Soldații crucii lui Hristos trebuie să aibă un auz fin. Responsabilitatea lor este aceea de a suna din trâmbiță cu putere, așa încât toți să-și poată îmbrăca armura și să fie gata de luptă.

Care este lucrarea pe care o îndeplinim noi, în mod individual, pentru Domnul? Cine le descoperă adevărul celor aflați în întunericul învățăturilor false? Cine vestește cuvintele vieții? Vrajmașii lui Hristos sunt mulți și, în timp ce pretind că sunt neprihăniți, ei nu au neprihănirea Domnului. Ei se deghizează în îngeri de lumină, dar sunt niște slujitori ai păcatului. Acest fapt ar trebui să fie suficient pentru a determina fiecare suflet să lucreze. Cine sunt ispravnicii credincioși ai harului lui Hristos? Cine sunt cei care organizează activitatea cu înțelepciune, chemând la slujire toate sufletele care cunosc adevărul și încredințându-i fiecăruia o lucrare?

Turnurile de veghere trebuie să fie păzite. În timp ce armatele înaintează, angajându-se în luptă, este nevoie de oameni care să apere fortăreața. Fiecăruia i s-a încredințat o lucrare. Să nu dăm glas declarațiilor celor greșiți, ci să insistăm asupra adevărului. Lucrarea noastră trebuie să le aducă un bine semenilor. Să nu ne angajăm în urmărirea dușmanilor adevărului, ci să vestim solia îngerului al treilea, care zboară prin mijlocul cerului, proclamând avertizarea, poruncile lui Dumnezeu și mărturia lui Isus Hristos.

În dreptul celor ce „nu fac nimic” se va scrie: „Ai fost cântărit în cumpănă și ai fost găsit prea ușor”. Ei au cunoscut voia Stăpânului, dar nu au îndeplinit-o. Au avut lumina adevărului și toate binecuvântările, dar au ales propriile interese egoiste, prin urmare, vor fi lăsați împreună cu cei pe care nu s-au străduit să-i salveze. „Dar, dacă este un rob rău, care zice în inima lui: «Stăpânul meu zăbovește să vină!» Dacă va începe să bată pe tovarășii lui de slujbă și să mănânce și să bea cu bețivii, stăpânul robului aceluia va veni în ziua în care el nu se așteaptă, și în ceasul pe care nu-l știe, îl va tăia în două, și soarta lui va fi soarta fățarnicilor, acolo va fi plânsul și scrâșnirea dinților.”

Aceste cuvinte să fie luate în considerare cu seriozitate! Nimeni să nu spună: „Ele nu se referă la mine, eu sunt creștin”. Cine spune aceste cuvinte, voi sau Acela care cunoaște gândurile inimii? Ispravnicului necredincios i se încredințaseră responsabilități solemne, în fața lumii, el pare a fi un slujitor al lui Hristos, dar, oh, din nefericire pentru el și pentru cei aflați în legătură cu el, acest ispravnic este un rob rău! El pune în pericol bunurile Stăpânului și îi învață pe alții să calce în picioare Legea sfântă a lui Dumnezeu. El îl numește pe Hristos, „Stăpânul meu”, dar spune: „Stăpânul meu zăbovește să vină”. Acest rob nu declară că Stăpânul nu va veni, el nu își bate joc de ideea celei de a doua veniri, dar le spune oamenilor că venirea Domnului a fost amânată. El îndepărtează din mintea celorlalți convingerea că Domnul vine curând. Influența lui îi determină pe oameni să se simtă în siguranță și să fie nepăsători. Ca urmare, ei încetează să mai vegheze și repetă cuvintele străjerului necredincios și mulți alții le preiau împreună cu spiritul rău, în timp, oamenii se adâncesc în deșertăciunea lumească și în starea de letargie. Ei merg în jos, nu în sus, și nu așteaptă cu dor ziua lui Dumnezeu. Mintea lor este luată în stăpânire de pofte pământești și de gânduri murdare.

Robul cel rău își bate tovarășii de slujbă, care caută să îndeplinească voia Domnului său. El mănâncă și bea cu bețivii, cu aceia a căror inimă este firească, în ciuda faptului că se declară a fi creștini. Ei se împotrivesc lui

Hristos și lucrării pe care El a venit să o facă în lumea noastră, și anume, să împlinească Legea lui Dumnezeu în natura umană și să fie un exemplu pentru toți oamenii.

În timp ce era înconjurat de ucenici și de marea mulțime care asculta cuvintele Sale, Domnul Hristos a declarat: „Luați seama la voi înșivă, ca nu cumva să vi se îngreuneze inimile cu îmbuibare de mâncare și băutură și cu îngrijorările vieții acesteia, și astfel, ziua aceea să vină fără veste asupra voastră”. „Cel care crede că stă, să ia seama să nu cadă.”

Capitolul 10

Metode, principii și motive corecte

Adevărata educație

Cooranbong, Australia, 27 august 1895.

Dragă frate și soră _____,

Studentii școlii noastre de meserii din acest loc fac tot ce pot mai bine pentru a respecta lumina pe care ne-a dat-o Dumnezeu și care ne învață să asociem în educația intelectuală folosirea echilibrată a creierului și a mușchilor. Până acum, rezultatele au depășii așteptările noastre. La încheierea primului semestru, care a fost considerat un experiment, studenților li s-a oferit posibilitatea de a lua o vacanță și de a se angaja în orice lucrare doresc. Dar toți au cerut, cu insistență, ca programul școlar să rămână în continuare același, combinând zilnic munca manuală cu anumite ore de studiu. Studentii nu au vrut să renunțe la ocazia de a învăța cum să lucreze și să studieze. Dacă aceasta este alegerea lor, în ciuda celor mai nefavorabile circumstanțe, oare ce influență va avea acest program, după ce va fi încheiată construcția școlii și vor exista mai multe facilități pentru studenți?

Clădirea în care se află acum, singura potrivită din toate punctele de vedere, este un fost hotel vechi, pe care l-am închiriat și îl utilizăm la maxima lui capacitate. Pe terenul viran din vecinătate au fost instalate patru corturi, care, de asemenea, sunt ocupate de studenți. În fiecare dimineață, la ora șase, membrii școlii sunt invitați să participe împreună la serviciul de închinare și studiu biblic. Aceste ocazii s-au dovedit a fi o binecuvântare....

Le-am vorbit studenților de opt ori, la adunarea de dimineață. Domnul Isus a fost cu adevărat prezent în mijlocul nostru. Numărul participanților a fost între douăzeci și șase și treizeci. La prima dintre aceste întruniri, duhul mijlocirii a venit asupra mea și toți cei prezenți au simțit că Domnul asculta rugăciunile noastre. Apoi, am vorbit aproximativ treizeci de minute, iar Domnul mi-a inspirat solia pentru cei adunați. Aceste ocazii au fost foarte folositoare, iar mărturiile venite mai târziu din partea studenților au dovedit că Duhul Sfânt le oferea tuturor lumina cunoașterii lucrurilor lui Dumnezeu.

Pe măsură ce adunările au continuat, progresul spiritual a fost din ce în ce mai evident. Prezența divină a fost cu noi. Sentimentele de simpatie dintre participanți au ajuns să fie tot mai puternice și mai pline de bunăvoință. Inimile s-au deschis în fața puterii Duhului Sfânt și au avut loc schimbări categorice în gândire și în caracter. Duhul lui Dumnezeu a lucrat asupra slujitorilor Lui omenești. Îi laud pe Domnul pentru influența încurajatoare al Duhului Său în inima mea. Toți am simțit că Domnul conlucrează cu noi, călăuzindu-ne în decizii, planuri și fapte.

Domnul nu intenționează să realizeze nici voința, nici înfăptuirea în locul nostru. Noi avem partea noastră. Totuși, îndată ce începem să ne îndeplinim lucrarea cu seriozitate, harul lui Dumnezeu ne este dat pentru a săvârși în noi atât voința, cât și înfăptuirea, dar niciodată ca o înlocuire a eforturilor noastre. Noi trebuie să ne însuflețim pentru a conlucra cu El. Duhul Sfânt îl întărește pe slujitorul omenesc pentru a-l ajuta să-și ducă la bun sfârșit mântuirea. Aceasta este lecția practică pe care El se străduiește să ne facă să o învățăm. „Căci Dumnezeu este Acela care lucrează în voi și vă dă, după plăcerea Lui, și voința, și înfăptuirea.”

Niciodată nu am avut un simțământ atât de adânc cu privire la valoarea și puterea adevărului asupra minții omenești, ca atunci când le-am vorbit

studenților în cadrul adunărilor de dimineață. În fiecare dimineață, simțeam că am o solie de la Dumnezeu. Am avut, de asemenea, o inspirație deosebită când am vorbit de câte două ori în fiecare Sabat. La toate adunările au fost prezenți mulți necredincioși, care s-au arătat foarte impresionați de adevărul predicat. Dacă am fi avut un spațiu corespunzător pentru adunări, i-am fi putut invita și pe vecini. Dar sufrageria noastră îngustă și lungă era atât de aglomerată, încât nu putea fi un loc prea potrivit pentru închinare. Mie mi s-a oferit un mic spațiu în colțul încăperii și eram aproape lipită de perete. Cu toate acestea, Domnul Isus a fost prezent în adunare. Am știut lucrul acesta. Câteva suflete se gândesc foarte serios la subiectele adevărului.

Cu toții știm că luptele cele mai aspre și mai puternice ale sufletului au loc în ceasul mării decizii de a pune în aplicare convingerile aflate în inimă. Consacrarea față de Dumnezeu înseamnă a încredința sufletul în grija Aceluia care i-a răscumpărat libertatea cu un preț infinit. După aceea, urmează să continuăm a-L cunoaște pe Domnul, ca să putem știi lucrurile pe care El le-a pregătit deja pentru noi. „Ascultarea este mai bună decât jertfele.” Întreaga lucrare a creștinului constă în a vrea și a face.

O educație echilibrată

Studenții lucrează din greu și cu conștiinciozitate. Ei obțin tot mai multă putere intelectuală, rezistență și forță fizică. Această metodă corectă de educație nu va îngădui ca, din școlile noastre, să iasă tineri slabi și ineficienți, cu o instruire unilaterală, ci tineri bine pregătiți din toate punctele de vedere, fizic, intelectual și moral. Cei ce se ocupă de formarea caracterelor nu trebuie să uite să pună acea temelie care va face educația să aibă cea mai mare valoare. Această lucrare va cere sacrificiu de sine, dar trebuie să fie îndeplinită. Dacă este bine coordonat, exercițiul fizic va pregăti mintea pentru efort intelectual. Dar una fără cealaltă îl va face întotdeauna pe om să fie deficitar. Munca fizică asociată cu munca intelectuală păstrează mintea și simțurile morale într-o stare mai sănătoasă, iar lucrarea îndeplinită

este mult mai bună. Prin această metodă de educare, studenții vor pleca din școlile noastre pregătiți pentru lucrurile practice ale vieții și capabili de a-și folosi capacitățile intelectuale în cel mai bun mod. Dacă dorim să le facem un bine studenților noștri, trebuie să asociem exercițiul fizic cu cel intelectual. Noi am aplicat acest plan cu satisfacții depline, în ciuda circumstanțelor nefavorabile în care studenții au fost nevoiți să lucreze.

Eu am venit aici și mi-am început lucrarea cu atâta seriozitate, încât le-am inspirat tuturor un zel nou, iar ei au lucrat cu hotărâre, bucurându-se de acest privilegiu. Ne-am îndemnat unii pe alții la zel și la fapte bune. Angajații școlii s-au temut, când am dorit să plantez primii pomi, iar acum ne bucurăm cu toții de prima livadă adevărată în această regiune. Câțiva dintre pomii noștri vor rodi anul viitor, iar piersicii vor aduce o recoltă destul de bună peste doi ani. Dl. _____, de la care am cumpărat pomii, locuiește la aproximativ 35 de kilometri depărtare de noi. El spune că avem o livadă splendidă.

Așadar, școala a început excelent. Studenții învață cum să planteze pomi, zmeură și altele, cum să îngrijească fiecare fir și fiecare tulpină, încă de când răsar, ca să le asigure spațiul necesar pentru a crește. Oare nu este aceasta lecția cea mai prețioasă cu privire la felul în care trebuie să fie tratate mintea și trupul omenesc -- să nu forțeze niciun organ al trupului, ci să le ofere tuturor condiții optime pentru a-și face lucrarea? Mintea trebuie să fie folosită, iar puterile ei să fie solicitate. Avem nevoie de bărbați și de femei care să poată fi întăriți de Duhul lui Dumnezeu pentru a îndeplini o lucrare desăvârșită sub călăuzirea Sa. Mintea lor trebuie să fie pusă la lucru și cultivată, ca să nu rămână pipernicită și leneșă din cauza lipsei de activitate. Este nevoie de bărbați, femei și copii care să lucreze pământul, să-și folosească îndemânarea și tactul, nu simțindu-se ca niște slugi, ci înțelegând că fac aceeași lucrare nobilă, pe care Dumnezeu le-a încredințat-o în Eden lui Adam și Evei, cărora le plăcea să vadă miracolele săvârșite de Creator. Omul sădește sămânța, iar Dumnezeu îi asigură ploaie și soare, făcând să

încolțească firul plăpând. Aici se află învățătura pe care Dumnezeu ne-o oferă cu privire la învierea trupului și înnoirea inimii. Lucrurile spirituale se învață observând dezvoltarea celor pământești.

Educația dobândită prin cultivarea pământului

Nu trebuie să renunțăm sau să ne descurajăm din cauza nereușitelor aparente în domeniul lucrurilor trecătoare, și nici să nu deznădăjduim din cauza faptului că rezultatele așteptate întârzie să apară. Să lucrăm cu voioșie, speranță și mulțumire, având încredere că pământul deține în adâncurile lui comori mai bogate decât aurul și argintul, care așteaptă să fie găsite și adunate de lucrătorul credincios. Lipsa recoltei așteptate este o mărturie falsă. Printr-o cultivare corespunzătoare și înțeleaptă, pământul își va oferi bogățiile în folosul omului.

Lecțiile spirituale care pot fi învățate din aceasta nu sunt de mică importanță. Dacă sunt semănate în inimă, semințele adevărului nu se vor pierde, ci vor încolți, aducând, mai întâi un fir verde, apoi un spic, apoi rodul deplin. La început, Dumnezeu a zis: „Să dea pământul verdeață, iarbă cu sămânță, pomi roditori, care să facă rod după soiul lor și care să aibă în ei sămânța lor pe pământ”. Când Dumnezeu a făcut pământul, prin cuvântul divin, El a creat și sămânța plantelor. În cultivarea pământului, trebuie să ne folosim inteligența și să avem încredere în cuvântul lui Dumnezeu care a creat plantele pentru binele omului.

Cultivarea pământului cere folosirea tuturor capacităților intelectuale și a tactului nostru. Terenurile din preajma noastră dovedesc indolența localnicilor. Sperăm să aducem la viață simțurile lor adormite. Sperăm să vedem niște fermieri inteligenți, care vor fi răsplătiți pentru munca lor sârguincioasă. Mâna și inima trebuie să coopereze, aplicând metode noi și inteligente în cultivarea pământului. Am văzut aici copaci uriași doborâți și

smulși din rădăcină, am văzut cum sunt arate suprafețe de pajiște, pregătindu-se un loc fertil pentru plantarea pomilor tineri și a altor culturi. Studenții învață ce înseamnă aratul, plivitul, săpatul, discuitul și grăpatul în vederea obținerii unei recolte onorabile și bogate. Adesea se vor face greșeli, dar greșeala se află întotdeauna aproape de adevăr, înțelepciunea se dobândește greșind, iar energia unui nou început oferă speranța succesului. Ezitarea va face lucrurile să dea înapoi, graba va avea același efect, dar, din toate acestea, dacă dorește, omul poate învăța niște lecții.

În școala care a început aici, în Cooranbong, ne așteptăm la un succes real atât în domeniul agriculturii, cât și în studiul științelor. Intenția noastră este ca acest loc să fie un centru care să răspândească lumina și să ofere o cunoaștere avansată și prețioasă, care să conducă la cultivarea pământurilor lăsate în paragină, astfel încât dealurile și văile să înflorească asemenea trandafirilor. Prin munca fizică asociată cu efortul intelectual, atât copiii, cât și cei mari vor beneficia de o educație corectă și cuprinzătoare. Cultivarea minții va aduce înțelepciune, tact și inițiative noi în domeniul cultivării pământului.

Aceasta va fi o perspectivă nouă în care oamenii vor vedea că pot să-și câștige existența, lucrând pământul cu abilitate, așa încât să le aducă un avantaj. Mentea lor nu va fi suprasolicitată până la maximum de studiul științelor. Asemenea oameni vor reuși să contrazică ideile absurde, care au predominat cu privire la munca manuală. Influența se va extinde nu printr-o proclamare cu glas tare, ci printr-o aplicare repetată a învățăturilor. Vom vedea fermieri care nu sunt niște oameni aspri și istoviți, cu o înfățișare neglijentă și cu gospodării neîngrijite. Ei vor aduce bunul-gust în amenajarea gospodăriilor lor. Casele lor vor fi luminoase și atrăgătoare. Nu vom mai vedea tavane înnegrite și pereți plini de praf și de mizerie. Cunoașterea, geniul și inteligența vor fi vizibile în caselor lor. Cultivarea pământului va fi considerată ca o preocupare nobilă și înălțătoare. Religia curată și practică se va manifesta în cultivarea pământului, considerându-l vistieria lui

Dumnezeu. Cu cât cineva ajunge să fie mai inteligent, cu atât va răspândi o influență religioasă mai puternică. Domnul dorește ca noi să tratăm pământul ca pe o comoară prețioasă, care ne-a fost încredințată spre administrare.

Mai puțin egoism

Granville, Australia, 13 septembrie 1895.

Cu siguranță, în viața pastorilor noștri trebuie să aibă loc o schimbare. Domnul Hristos trebuie să Se afle într-o măsură mai mare în inima și în caracterul lor, și să fie mai puțin egoism. Suntem chemați să fim reprezentanții Domnului nostru. Cei care au avut o mare lumină și ocazii prețioase sunt răspunzători față de Dumnezeu, iar El i-a dat fiecărui om o lucrare, Ei nu trebuie să-și trădeze niciodată încredințarea sfântă, ci să fie cu adevărat o lumină a lumii.

„Și dragostea nu stă în faptul că noi am iubit pe Dumnezeu, ci în faptul că El ne-a iubit pe noi și a trimis pe Fiul Său ca jertfă de ispășire pentru păcatele noastre.” Iată cuvintele care exprimă atitudinea lui Dumnezeu față de un popor imoral și idolatru: „Cum să te dau Efraime? Cum să te predau Israele? Cum să-ți fac ca Admei? Cum să te fac ca țeboimul? Mi se zbate inima în Mine și tot lăuntrul Mi se mișcă de milă!” Oare putea El să renunțe la poporul pentru care pregătise atâtea binecuvântări, oferindu-i-L chiar pe unicul Său Fiu ca reprezentare a chipului Său? Dumnezeu a îngăduit ca Fiul Lui să fie jertfit pentru păcatele noastre. El însuși a preluat rolul de judecător al Aceluia care era Purtătorul păcatului, lăsând deoparte prerogativele Sale iubitoare de Tată.

Aici este iubirea Sa care se recomandă singură neamului omenesc răzvrătit, în modalitatea cea mai uimitoare. Ce priveliște au putut să vadă îngerii! Ce speranță pentru oameni! „Pe când eram păcătoși, Hristos a murit

pentru noi.” Cel drept a suferit în locul celui nelegiuit, El a purtat păcatele noastre în trupul Său răstignit pe lemn. „El, care n-a cruțat nici chiar pe Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toți, cum nu ne va da fără plată, împreună cu El, toate lucrurile?”

Ca martori aleși de Dumnezeu, îi prețuim noi pe cei răscumpărați de Hristos? Suntem noi gata să facem orice sacrificiu care ne stă în putere pentru a lua pe umeri jugul Domnului Hristos, ca să conlucrăm cu El și cu Dumnezeu? Toți cei care trec testul pus de Dumnezeu, prin respectarea poruncilor Sale, iubesc neamul omenesc care piere, așa cum l-a iubit și Domnul Hristos. Ei urmează exemplul lui Hristos, angajându-se în lucrarea care cere cea mai mare seriozitate și sacrificiu de sine, pentru a-i căuta pe cei aflați la drumuri și la garduri, bogați sau săraci, nobili sau umili și pentru a le vesti tuturor că sunt obiectul iubirii speciale și al grijii ocrotitoare a lui Hristos.

O lucrare pentru fiecare

Orbirea firească și ignoranța oamenilor cu privire la Dumnezeu și la Mântuitorul sunt atât de mari, încât oricine îl iubește pe Domnul Isus poate găsi o lucrare de făcut. Niciun credincios care îl iubește cu adevărat pe Hristos nu va rămâne indiferent și leneș. Caracterul și viața celor ce respectă poruncile lui Dumnezeu se deosebesc în mod evident de ale celor neascultători.

Sunt părinți care nu înfrânează egoismul copiilor lor. Îngăduința de sine a ajuns un scop pentru ei. Prin slujirea de sine, nenumărați oameni sunt înrobiți de Satana. Ei sunt sclavii propriilor impulsuri și pasiuni, care se află sub controlul celui rău. Prin chemarea lor în serviciul Său, Dumnezeu le dă libertate. Ascultarea de Dumnezeu este eliberarea din sclavia păcatului și libertate față de pasiunile și de impulsurile omenești.

Vom fi nevoiți să ne confruntăm cu oameni care își folosesc toată puterea de influență pentru a-i calomnia pe cei ce sunt loiali față de Dumnezeu. Inteligența și judecata lor, pe care le-au primit de la Dumnezeu, sunt dedicate efortului de a demonstra că ascultarea de poruncile lui Dumnezeu constituie o lucrare grea și obositoare. Dar cei care susțin cerințele Legii lui Dumnezeu mărturisesc: „Multă pace au cei ce iubesc Legea Ta și nu li se întâmplă nicio nenorocire”. „Legea Domnului este desăvârșită și înviorează sufletul.” Domnul prezintă adevărul în contrast cu ideile false și, de asemenea, rezultatul sigur al acceptării adevărului, experiența care urmează întotdeauna într-o ascultare de bunăvoie sunt odihna și pacea.

Lucrarea robilor lui Dumnezeu este să-L prezinte pe Domnul Isus. Datoria slujitorilor lui Hristos este aceea de face sufletul neajutorat să depindă de meritele Sale. Oamenii care se întorc de la calea ascultării și fac din călcarea Legii lui Dumnezeu o virtute se află sub influența marelui amăgitor. Ei sunt orbiți de puterea lui și au nevoie de o reprezentare care să le arate ce anume poate să facă adevărul, înzestrându-i pe oameni cu puterea de a-și păstra un temperament creștinesc, atunci când sunt ispitiți să fie impulsivi și nerăbdători. Vrajmașul adevărului vrea să-i provoace pe cei ce prezintă cerințele obligatorii ale Legii lui Dumnezeu. Dacă suntem răzbunători, oștirea lui Satana triumfă. El descoperă astfel un punct slab în armura noastră. Prin comportamentul lor răutăcios, slujitorii lui Satana încearcă să-i ispitească pe cei ce apără adevărul, ca să-i determine să spună și să facă lucruri reprobabile.

Tratarea împotrivirii

Să cultivăm noblețea și sensibilitatea sufletului. Spiritul adevărului și neprihănirea trebuie să controleze comportamentul și cuvintele noastre

rostite sau scrise. „Omul firese nu primește lucrurile Duhului lui Dumnezeu, căci, pentru el, sunt o nebunie și nici nu le poate înțelege, pentru că trebuie judecate duhovnicește.” Dacă, atunci când le vorbește ascultătorilor, pastorul observă pe chipul împotrivorilor un zâmbet care trădează necredința, să continue ca și cum nu ar fi văzut nimic. Dacă vreunul va fi atât de nepoliticos, încât să râdă sau să șoptească, pastorul să nu reflecte același spirit prin voce sau prin atitudine. Dovediți că nu folosiți astfel de arme. Foarte adesea se scriu cuvinte tăioase și, prin repetarea declarațiilor celor ce susțin idei false, frații noștri nu fac altceva decât să răspândească aceste idei. Aceasta este o greșeală. Noi trebuie să scriem doar adevărul.

Duhul Sfânt nu conlucrează cu oamenii cărora le face plăcere să fie niște critici aspri. Acest spirit a fost cultivat de cei ce iau parte la dezbaterile din cadrul adunărilor, iar ei și-au format obiceiul de a căuta ocazii pentru conflict. Dumnezeu este dezonorat prin acest fapt. Abțineți-vă de la atacuri tăioase. Nu învățați metodele de luptă predate în școala lui Satana. Duhul Sfânt nu inspiră critici și acuzații. În fața noastră se află un timp de încercare și, în acel timp, fiecare suflet care nu a avut lumina adevărului va lua o decizie pentru Hristos. Cei care cred adevărul trebuie să fie convertiți din nou în fiecare zi. Astfel, ei vor fi niște vase de cinste.

Modul corect de a-i trata pe împotrivorii

Nu repetați declarațiile celor care se împotrivesc și nici nu intrați în controversă cu ei. Voi nu vă confrunțați doar cu niște oameni, ci cu Satana și cu îngerii lui. Domnul Hristos nu i-a adresat lui Satana nicio acuzație jignitoare cu privire la trupul lui Moise. Dacă Răscumpărătorul lumii, care a înțeles iscusința înșelătoare și perversă a lui Satana, nu a îndrăznit să-i adreseze nicio acuzație jignitoare, ci i-a vorbit cu sfințenie și cu umilință, spunându-i: „Domnul să te mustre, Satano!”, oare nu este înțelept ca slujitorii Lui să-I urmeze exemplul? Vor adopta niște fapte omenești limitate tocmai acel comportament pe care Domnul Hristos l-a evitat,

deoarece i-ar fi oferit Lui Satana ocazia de a denatura, de a răstălmăci și de a falsifica adevărul?

Afirmarea personalității să fie evitată

În această perioadă a istoriei lumii, avem o lucrare întru totul prea mare pentru a începe un alt fel de război în confruntarea cu puterile supranaturale ale slujitorilor Lui Satana. Chiar dacă suntem ispitiți să profităm de cuvintele și de faptele unora, trebuie să renunțăm la afirmarea personalității noastre. Să ne stăpânim sufletul cu răbdare. Fraților, dovediți că sunteți cu totul de partea Domnului. Lăsați ca adevărul Cuvântului sfânt al lui Dumnezeu să fie cel care să demaște fărădelegea și păcatul și arătați puterea lui sfințitoare asupra inimii omenești. Nu trebuie ca spiritul arogant să prejudicieze Cuvântul lui Dumnezeu. În fiecare clipă, avem motive să-I mulțumim lui Dumnezeu pentru privilegiul de a fi în legătură cu El.

Este nevoie să ne smerim sufletul în fiecare zi, iar Domnul ne vorbește despre marea binecuvântare pe care o au toți cei ce își umilesc inima și se ascund în Isus: „Căci așa vorbește Cel Prea Înalt, a cărui locuință este veșnică și al cărui Nume este sfânt: «Eu locuiesc în locuri înalte și în sfințenie, dar sunt cu omul zdrobit și smerit, ca să înviorez duhurile smerite și să îmbărbătez inimile zdrobite»”. „Iată spre cine îmi voi îndrepta privirile: spre cel ce suferă și are duhul mâhnit, spre cel ce se teme de cuvântul Meu.” „Domnul este aproape de cei cu inima înfrântă și mântuiește pe cei cu duhul zdrobit.” „Când strigă un nenorocit, Domnul aude și-I scapă din toate necazurile lui. Îngerul Domnului tabără în jurul celor ce se tem de El, și-i scapă din primejdie,”

Lăsați-i pe cei care urăsc Legea Domnului să blesteme și să-și reverse anatemele împotriva celor care au curajul moral de a primi și de a trăi adevărul. Domnul este tăria noastră. Dacă nu ne vom înălța pe noi înșine, ci

Îl vom lăsa pe Domnul să-și îndeplinească voia în și prin noi, vom fi în siguranță. Să păstrăm duhul blând și smerit pe care Dumnezeu Îl va înviora.

Valoarea sfaturilor și a îndrumărilor

Înălțarea de sine va stârni în mod sigur resentimente în inima unui om, față de orice persoană care îndrăznește să-i pună comportamentul sub semnul întrebării. Unii resping cu indignare tot ce înseamnă a fi un sfat sau o îndrumare, ca și cum ar urmări să-i jignească și să-i ofenseze. Dacă va fi cultivat, acest spirit va duce la numeroase rele. Nimeni nu va avea curajul să vă spună când greșiți, pentru că acel credincios va fi privit ca un dușman. În felul acesta, bunătatea care ar trebui să existe între frații de credință este nimicită, din cauza interpretării invidioase a avertizărilor adresate în temere de Dumnezeu. Cuvintelor li se atribuie un accent necuvenit, iar imaginația exagerează problema și generează frustrare.

Cu toate acestea, noi nu trebuie să îngăduim greșeala unui frate. Mulțumirea de sine trebuie să fie biruită. Iubirea de aplauze să fie considerată ca o capcană. Încrederea în sine, în propria înțelepciune și în calitățile personale ne vor pune întotdeauna în pericolul de a face greșeli grave. Aceste calități să-și arate singure adevărata valoare, și atunci vor fi apreciate.

Spiritul unității și al egalității dintre lucrători

Sunt îndemnată de Duhul lui Dumnezeu să-i sfătuiesc pe frații mei să fie uniți în lucrare. Iubiți-vă ca niște frați, fiți înțelegători, politicoși și loiali unul față de altul, dar zdrobiți acel simțământ de superioritate, care îi face pe unii să creadă că nu se pot asocia cu alții în lucrare. Nimeni nu trebuie să considere că poate face singur întreaga lucrare. Oricât de experimentat și oricât de bine calificat ar putea fi, este nevoie ca talentele lui să se asocieze

cu ale celorlalți. Este o greșeală să se creadă că ideile și raționamentele unui singur om vor împlini nevoia tuturor inimilor într-o lucrare religioasă. Sunt necesari oameni cu gândiri diferite, a căror inimă este plină de dorința duioasă de a câștiga suflete. Folosirea unor metode diferite de lucru în semănarea semințelor adevărului și în strângerea recoltei este de o importanță reală. Adesea, se întâmplă ca oamenii cu aptitudinile cele mai umile să ajungă la inimi care au fost întru totul insensibile față de lucrarea altuia. Rugăciunea este esențială. Aproximarea sufletului de Dumnezeu, în comuniune, înseamnă, de fapt, apropierea lui Dumnezeu de cel care Îl caută. Este nevoie de o consacrare mai mare a inimii și a vieții în slujba lui Dumnezeu.

Sfătuirea reciprocă

Înainte de noastră se află cea mai mare lucrare. Pericolul care amenință să ne facă nefolositori și care se va dovedi ruina noastră, dacă nu este înțeles și biruit, este egoismul -- a pune un preț mai mare pe planurile, opiniile și munca noastră și a lucra independent de frații noștri. „Sfătuiți-vă împreună” - acestea au fost cuvintele repetate de îngeri, din nou și din nou.

Prin intermediul minții unui om, Satana poate încerca să abată lucrurile de pe calea lor bună, el poate să aibă succes prin doi oameni care gândesc asemănător, dar, când sunt asociate mai multe minți, există o mai mare siguranță împotriva amăgirilor lui. Dacă este gândit din toate perspectivele, fiecare plan va fi mai demn de încredere, fiecare pas înainte va fi plănuit mai atent, astfel încât nu va fi promovată nicio inițiativă care ar putea să aducă încurcături și confuzie și să prejudicieze lucrarea în care suntem angajați. În unitate este putere, în dezbinare se află slăbiciune și înfrângere.

Dumnezeu conduce un popor și îl pregătește pentru înălțarea la cer. Ne îndeplinim noi partea în această lucrare, ca niște străjari ai lui Dumnezeu?

Ne unim noi puterile? Suntem noi dispuși să ajungem slujitorii tuturor?
Copiem noi marele nostru Model?

Metode corecte în lucrare

Adevărul nu poate fi prezentat la voia întâmplării în mijlocul oamenilor de culoare, iar credincioșii și cei care prezintă adevărul să nu fie încurajați să fie aroganți. Când statele din sud vor fi puse într-o situație asemănătoare celor trei tineri care au refuzat să se închine chipului lui Nabucodonosor, acel timp va arăta hotărârile luate în favoarea sau împotriva poruncilor lui Dumnezeu. Nu este nevoie să ne închidem singuri calea. Acest fapt va face mai dificilă lucrarea noastră în multe zone în care Evanghelia încă nu a ajuns. Strategia noastră este: Nu evidențiați aspectele controversate ale credinței noastre, care condamnă în modul cel mai categoric practicile și obiceiurile oamenilor, până când Domnul nu le va oferi o posibilitate corespunzătoare de a ști că suntem creștini și credem în divinitatea și în preexistența lui Hristos. Să insistăm asupra mărturiei cu privire la Răscumpărătorul lumii. „Eu, Isus, l-am trimis pe îngerul Meu să vă adeverească aceste lucruri pentru biserici.” În publicații, cuvintele trebuie să fie scrise cu mare atenție. Domnul să ne ajute să învățăm în școala lui Hristos blândețea și smerenia Sa. Dacă Maiestatea cerului a vegheat asupra fiecărui cuvânt pe care l-a spus, ca să nu stârnească spiritul lui Satana și al îngerilor căzuți, cu cât mai atenți ar trebui să fim noi în toate lucrurile!

Principii corecte

Trebuie să le vorbesc fraților mei în apropiere și în locurile îndepărtate. Nu pot să fiu liniștită. Ei nu lucrează după principii corecte. Cei care se află în poziții de răspundere nu trebuie să creadă că poziția lor importantă îi face să aibă o judecată infailibilă. Toate lucrările oamenilor se află sub jurisdicția Domnului. Dacă vor lua în considerare faptul că la Cel Preaînalt se află

cunoașterea, ei vor fi în deplină siguranță, Cei care nu se bazează pe propria înțelepciune, ci se încred în Dumnezeu și în înțelepciunea Sa, umblă pe căi sigure. Ei nu se vor simți niciodată autorizați să lege, nici măcar gura bouului care treieră grâul, dar cât de ofensator este ca oamenii să exercite un control arbitrar asupra celor care sunt colaboratori cu Dumnezeu și căroră Domnul Isus le-a spus: „Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă. Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima, și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre.” „Noi suntem împreună lucrători cu Dumnezeu. Voi sunteți ogorul Lui Dumnezeu, clădirea lui Dumnezeu.”

Datoria noastră de a extinde lucrarea

Toate puterile să fie angajate în lucrare pentru pregătirea de noi teritorii și pentru stârnirea unui interes viu, ori de câte ori poate fi găsită o ocazie. Oamenii să învețe cum să se roage stăruitor, scurt și la subiect, Să învețe să vorbească despre Răscumpărătorul lumii, Înălțându-L tot mai sus pe Omul Golgolei. Mutați pomii aflați în număr prea mare în grădinile aglomerate. Dumnezeu nu este slăvit prin concentrarea unor avantaje atât de imense într-un singur loc. Avem nevoie de grădinari înțelepți, care vor transplanta pomii în diferite localități și le vor oferi condițiile potrivite pentru a se dezvolta. Este o datorie hotărâtă să mergem în regiunile îndepărtate. Adunați lucrătorii care au un adevărat zel misionar și trimiteți-i să răspândească lumina și cunoașterea în apropiere și în depărtare. Ei să prezinte principiile reformei sănătății în comunitățile care nu știu aproape nimic cu privire la ce ar trebui să facă. Toți lucrătorii, bărbați și femei, să le prezinte aceste principii acelor care nu pot beneficia de avantajele marelui sanatoriu din Battle Creek. Este adevărat că, prin influența sanatoriului nostru, atenția a mii de oameni a fost atrasă spre adevărul Cerului, cu toate acestea, mai există o lucrare care a fost neglijată. Suntem încurajați când vedem lucrarea făcută în Chicago și în câteva alte locuri. Dar marea responsabilitate centrată în Battle Creek ar fi trebuit să fie împărțită și răspândită în alte locuri cu mulți ani în urmă.

Oamenii sunt încurajați să se adune în Battle Creek, iar zecimea și influența lor contribuie la zidirea unui Ierusalim modern, care nu este după planul lui Dumnezeu. Prin această lucrare, celelalte locuri sunt lipsite de avantajele de care ar fi trebuit să beneficieze. Dezvoltați-vă și extindeți-vă, da, dar nu într-un singur loc. Mergeți afară și înființați centre de influență în locuri în care nu s-a făcut nimic sau aproape nimic, împărțiți adunarea voastră imensă în grupe și răspândiți razele de lumină mântuitoare în colțurile întunecate ale pământului. Lucrarea care trebuie să fie îndeplinită este asemenea descrierii vulturului care își întinde aripile. „Moabul era netulburat din tinerețea lui și se odihnea fără teamă pe drojdiile lui, nu era turnat dintr-un vas în altul și nu era dus în robie. De aceea i s-a păstrat gustul și nu i s-a schimbat mirosul.” Această descriere este valabilă în privința multor creștini care vin la Battle Creek. Mulți au un zel ocazional, dar zelul lor este asemenea unui meteorit care strălucește pe cer și dispare.

Lucrătorii lui Dumnezeu, care au pe inimă cauza Sa, să facă o lucrare pentru teritoriile din sud. Niciunul dintre ispravnicii lui Dumnezeu să nu se mulțumească doar să atingă acele locuri cu vârful degetelor de la mână. Cei care au pe inimă lucrarea să plănuiască o acțiune serioasă pentru acea zonă. Voi ați discutat despre aceasta, dar ce faceți în mod concret, ca ispravnici ai bunurilor lui Dumnezeu?

Nu ne-a încredințat Dumnezeu o lucrare? Nu ne-a îndemnat Dumnezeu să mergem în locurile unde se manifestă influențe potrivnice și să-i întoarcem pe oameni de la ideile false la adevăr? De ce bărbații și femeile care s-au întâlnit atât de adesea în marile adunări de la Battle Creek nu pun în practică adevărul pe care l-au auzit? Ce schimbare a caracterului s-ar fi văzut, dacă ei ar fi răspândit lumina pe care au primit-o! Pentru fiecare har împărtășit altora, Dumnezeu le-ar fi oferit un nou har. Lucrarea care s-a făcut pentru ei nu a fost prețuită așa cum ar fi trebuit, deoarece, dacă ar fi fost prețuită, ar fi mers mai departe în locurile întunecate ale pământului și ar fi

răspândit pretutindeni lumina pe care Dumnezeu a revărsat-o asupra lor. Ei ar fi vestit lumii solia neprihănirii prin credință, iar lumina lor ar fi ajuns tot mai strălucitoare, pentru ca Dumnezeu ar fi lucrat împreună cu ei. Mulți au intrat în mormânt fără să cunoască adevărul, pur și simplu, pentru că aceia care pretindeau că au adevărul nu le-au transmis cunoștința prețioasă pe care o primiseră. Dacă lumina care a strălucit din abundență în Battle Creek ar fi fost răspândită, am fi văzut mai mulți credincioși ridicându-se pentru a fi împreună lucrători cu Dumnezeu.

Defectul predicilor lungi

Dragă frate _____,

Cei care doresc să fie vorbitori pentru Dumnezeu trebuie să se asigure că buzele lor au fost atinse mai întâi de cărbunele aprins de pe altar și să prezinte adevărul însoțit de dovada prezenței Duhului Sfânt. Dar cuvântările lungi sunt obositoare atât pentru vorbitor, cât și pentru ascultătorii care trebuie să stea atât de mult timp pe scaune. O jumătate din predica prezentată ar fi mult mai folositoare pentru ascultător, decât cantitatea masivă de informații transmise de vorbitor. Dacă predica ar dura numai o oră, lucrurile spuse în acest timp ar fi cu mult mai valoroase decât cuvintele rostite în jumătatea de oră adăugată. Este ca și când ai îngropa tot ce ai prezentat la început.

Mi-a fost descoperit din nou și din nou că pastorii noștri greșesc prin faptul că predică atât de mult, încât șterg impresiile puternice lăsate la început asupra ascultătorilor. Se prezintă o cantitate atât de mare de informații, încât ascultătorii nu pot reține și asimila totul, deoarece întregul subiect li se pare confuz. Le-am spus acest lucru fraților noștri pastori și i-am rugat să nu-și lungească predicile. În domeniul acesta s-au făcut unele îmbunătățiri, cu rezultatele cele mai bune. Dar câteva predici au depășit o

oră.

Când mă aflam încă în America, în timpul unei nopți, mi-a fost descoperit ceva cu privire la tine. Deși ai ținut o cuvântare foarte lungă, totuși simțeai că nu ai spus tot ce ai fi dorit și ai solicitat să ți se acorde încă puțin timp. O persoană importantă și cu autoritate a pășit înaintea ta, în timp ce te aflai la amvon, și a spus; „Le-ai prezentat oamenilor un material de studiu voluminos, o jumătate din ce le-ai vorbit ar fi fost de un mai mare folos pentru ei, decât prezentarea întregului material”. Dacă sunt împuternicite de Duhul Sfânt, cuvintele trebuie să impresioneze ascultătorii. Duhul Sfânt lucrează asupra omului, dar, dacă există puncte vitale, pe care ascultătorii trebuie să le îndeplinească, mulțimea cuvintelor șterge această convingere puternică, turnând în vas mai mult decât poate reține și se irosește atât de mult efort. Dacă ultima jumătate a predicii va fi păstrată pentru a fi prezentată când mintea este odihnită și capabilă să o rețină, fragmentele rămase vor fi adunate și nu se va pierde nimic.

Adevărul este o putere prețioasă și întăritoare. Primirea Cuvântului este cea care îi dă lumină și înțelegere celui umil. Adevărul trebuie să fie rostit cu claritate, rar și cu putere, ca să poată fi întipărit în mintea ascultătorilor. Indiferent de domeniul căruia îi aparține, când se prezintă un adevăr este esențial ca el să fie înțeles, așa încât hrana lui prețioasă, pâinea vieții, mana din cer, să poată fi primită. Fiecare firimitură trebuie să fie adunată, ca să nu se piardă nimic, în prezentarea adevărului, prin predicarea Cuvântului, este important ca ascultătorul receptiv să nu piardă nimic. Domnul Isus este reprezentat de Duhul Sfânt și caută să asigure primirea Cuvântului în mintea ascultătorului, iar convingerea vine în inimă și în conștiință, dar expunerea unui volum prea mare de cunoștințe este foarte dăunătoare, deoarece șterge impresia lăsată în prima parte a prezentării. Vorbiți scurt și veți crea interesul de a fi ascultați din nou și din nou.

Îndeosebi teme noi și interesante să nu le fie prezentate oamenilor în

cuvântări prea lungi. Fiecare expunere să conțină o aplicație a adevărului pentru inimă, astfel încât oricine aude să înțeleagă, iar bărbații, femeile și tinerii să poată fi însuflețiți pentru Dumnezeu. Încercați să-i conduceți pe toți la cercetarea Cuvântului, începând cu lucruri simple și continuând cu cele mai importante, deoarece cunoștința slavei Sale trebuie să umple întreg pământul, asemenea apelor care umplu marea.

Cunoașterea lui Dumnezeu

„Simon Petru, rob și apostol al lui Isus Hristos, către cei ce au căpătat o credință de același preț cu a noastră, prin dreptatea Dumnezeului și Mântuitorului nostru Isus Hristos: Harul și pacea să vă fie înmulțite prin cunoașterea lui Dumnezeu și a Domnului nostru Isus Hristos.” Aceste cuvinte prețioase le-au fost adresate unor oameni care aveau aceeași credință valoroasă ca noi, prin neprihănirea lui Dumnezeu și a Mântuitorului nostru Isus Hristos. Pentru a înțelege măreția făgăduinței, trebuie să-L cunoaștem din experiență pe Acela care a făcut-o. „Așa vorbește Domnul: «înțeleptul să nu se laude cu înțelepciunea lui, cel tare să nu se laude cu tăria lui, bogatul să nu se laude cu bogăția lui. Ci cel ce se laudă să se laude că are pricepere și că Mă cunoaște, că știe că Eu sunt Domnul, care fac milă, judecată și dreptate pe pământ! Căci în acestea găsesc plăcere Eu», zice Domnul.”

Calificativele esențiale pentru lucrarea lui Dumnezeu

În Cuvântul Său, Domnul enumeră darurile și harurile care nu trebuie să le lipsească tuturor celor ce sunt implicați în lucrarea Sa. El nu ne învață să ignorăm învățarea sau să disprețuim educația, căci, dacă lucrătorii sunt motivați de dragostea și teama de Dumnezeu, cultura intelectuală este o binecuvântare, totuși ea nu este prezentată ca fiind cea mai importantă calificare pentru a-I sluji lui Dumnezeu. Domnul Isus a trecut pe lângă înțelepții timpului Său, pe lângă oamenii educați și cei aflați în poziții înalte,

deoarece, în atitudinea lor de superioritate orgolioasă, erau atât de mândri și de mulțumiți de ei înșiși, încât nu puteau fi sensibili față de suferința umană pentru a ajunge colaboratori cu Omul din Nazaret. În bigotismul lor, ei disprețuiau faptul de a se lăsa învățați de Hristos. Domnul Isus dorește ca persoanele implicate în lucrarea Sa să fie niște oameni care apreciază această lucrare ca fiind sfântă, și atunci pot să conlucreze cu Dumnezeu. Ei vor fi niște mijloace prin care harul Său poate să fie revărsat, nestăvilit. Atributele caracterului Domnului Hristos le pot fi oferite doar celor care nu se încred în ei înșiși. Cea mai înaltă educație în domeniul științei nu poate, prin ea însăși, să dezvolte un caracter ca al lui Hristos. Roadele adevăratei înțelepciuni vin numai de la Domnul Hristos.

Fiecare lucrător trebuie să-și verifice propriile calificări, prin Cuvântul lui Dumnezeu. Oare aceia care se ocupă cu lucrurile sfinte au o înțelegere clară și o percepție corectă a lucrurilor de interes veșnic? Vor consimți ei să se supună lucrării Duhului Sfânt? Sau își vor permite să se lase conduși de propriile înclinații moștenite sau cultivate? Toți trebuie să se examineze singuri și să vadă dacă sunt în credință.

Poziție și responsabilitate

Cei care se află în poziții de conducere în lucrarea lui Dumnezeu trebuie să-și aducă aminte fără încetare că aceste poziții implică o mare responsabilitate. Îndeplinirea corectă a lucrării solemne pentru acest timp și mântuirea sufletelor aflate în legătură cu noi depind, într-o mare măsură, de starea noastră spirituală. Toți trebuie să cultive un simțământ viu al responsabilității, deoarece bunăstarea lor prezentă și destinul lor veșnic vor fi hotărâte în funcție de spiritul pe care îl cultivă. A implica eul în lucrare înseamnă a aduce foc străin într-un loc sfânt. Asemenea lucrători provoacă dizgrația Domnului. Fraților, dacă nu puteți deosebi focul sfânt de cel nesfânt, profan, retrageți-vă din lucrare.

Nu toți cei care se află în poziții reprezentative sunt niște creștini nobili. Predomină un spirit care caută să stăpânească asupra celorlalți. Unii consideră că au autoritatea de a-și exprima opiniile și de a adopta hotărâri cu privire la lucruri pe care nu le cunosc din experiență. Unii dintre cei care sunt implicați în activitatea Casei de Editură din _____ trec pe la birou, vorbind cu diferite persoane și dând instrucțiuni pe care consideră potrivit să le dea, deși nu înțeleg nimic în domeniul despre care vorbesc.

Nedreptate și necinste

S-a comis o mare nedreptate și chiar o lipsă de cinste prin faptul că, în adunările de comitet, unele subiecte au fost supuse dezbaterii unor oameni care nu au experiență suficientă pentru a fi niște judecători competenți. Acestora le-au fost înmânate manuscrise pentru a le examina critic, în timp ce ochii minții lor erau atât de orbiți, încât nu puteau discerne importanța spirituală a subiectelor pe care le tratau. Mai mult decât atât, ei nu aveau nicio cunoaștere reală în ce privește editarea cărților. Ei nu făcuseră nici studii și nu aveau nici experiență practică în domeniul producțiilor literare. Acești oameni au judecat manuscrise și cărți puse în mod neînțelept în mâinile lor, deși ar fi trebuit să refuze a sluji în oricare dintre aceste poziții. Ar fi fost numai cinstit din partea lor să declare: „Nu am nicio experiență în domeniul acesta și aș fi nedrept față de mine și față de ceilalți, dacă mi-aș exprima opinia. Vă rog să mă scuzați, fraților, în loc de a-i instrui pe alții, eu însumi aș avea nevoie de cineva care să mă învețe.” Dar o asemenea atitudine a fost departe de gândul lor. Ei s-au exprimat fără rețineri cu privire la subiecte despre care nu cunoșteau nimic. Concluziile lor au fost acceptate ca fiind opiniile unor înțelepți, în timp ce, pur și simplu, erau doar părerile unor neștiutori.

A sosit timpul ca biserica să acționeze, în Numele și prin puterea lui

Dumnezeu, pentru binele sufletelor și pentru slava lui Dumnezeu. Lipsa unei credințe statornice și a discernământului în lucrurile sfinte ar trebui să fie considerate un motiv suficient pentru îndepărtarea oricui din lucrarea lui Dumnezeu. Tot astfel, îngăduirea unui temperament aprins, a unui spirit aspru și impulsiv dovedește că acea persoană nu trebuie să fie pusă într-o poziție în care va fi chemată să decidă în probleme serioase ce afectează moștenirea lui Dumnezeu. Un om pățimaș nu trebuie să aibă niciun rol de îndeplinit în domeniul lucrului cu mintea umană. El nu poate fi însărcinat să decidă lucruri care au legătură cu aceia pe care Domnul Hristos i-a răscumpărat cu un preț infinit. Dacă își va asuma lucrarea de îndrumare a altora, ci va răni sufletul lor, deoarece nu are delicatețea și tactul pe care le oferă harul lui Hristos. Inima lui este cea care are nevoie să fie sensibilizată și supusă de Duhul lui Dumnezeu, inima de piatră nu a devenit o inimă de carne.

Toți trebuie să-L reprezinte pe Domnul Hristos

Cei care, în felul acesta, îl reprezintă în mod greșit pe Domnul Hristos, pun o amprentă greșită asupra lucrării, deoarece îi încurajează pe toți cei aflați în legătură cu ei să facă la fel. Pentru binele sufletului său și pentru binele celor ce se află în pericolul cauzat de influența lui, un asemenea om trebuie să demisioneze din poziția lui, deoarece în rapoartele cerului se va scrie că veșmântul acestui făcător de rele este pătat de sângele multor suflete. El i-a făcut pe unii să ajungă atât de exasperați, încât să renunțe la credința lor, altora le-a transmis propriile atribute satanice, iar răul săvârșit este imposibil de estimat. Numai cei care dovedesc în mod evident că inima lor este sfințită prin adevăr ar trebui să fie păstrați în poziții de răspundere în lucrarea Domnului.

Toți să se gândească la faptul că trebuie să-L reprezinte pe Domnul Hristos indiferent de activitatea pe care o desfășoară. Fiecare să caute, cu o hotărâre fermă, să aibă gândul lui Hristos. În special aceia care au acceptat

poziții de directori sau sfătuitori să simtă că li se cere să fie niște creștini nobili în toate privințele. În comportamentul cu ceilalți, să fim întotdeauna credincioși, nu aspri și nepoliticoși. Sufletele cu care lucrăm sunt proprietatea răscumpărată de Domnul, iar noi nu putem permite să lăsăm să iasă de pe buzele noastre nicio expresie necugetată sau jignitoare.

Fraților, tratați-i pe semenii voștri ca pe niște oameni, nu ca pe niște slugi cărora puteți să le porunciți cum vă place. Cel care își îngăduie un spirit aspru și arogant ar face mai bine să ajungă păstor la oi, așa cum a ajuns Moise, și, în felul acesta, să învețe cum să fie un păstor adevărat. În Egipt, Moise a dobândit o experiență de om de stat și de conducător militar, dar nu a învățat lecțiile esențiale ale adevăratei bunătăți. Ca să poată ajunge un conducător grijuliu și atent față de fiecare făptură omenească, el a avut nevoie de acea experiență care putea fi obținută prin îndeplinirea unor datorii mai umile. În timp ce păzea turmele lui Ietro, mieii și oile stârneau în inima lui simțăminte de simpatie, și astfel, Moise a învățat să îngrijească de creaturile lui Dumnezeu cu atenția cea mai duioasă. Deși oile nu-și puteau exprima niciodată nemulțumirea pentru o tratare greșită, totuși atitudinea lor putea spune mult. Dumnezeu se îngrijește de toate făpturile create de El. Lucrând pentru Dumnezeu în acest domeniu umil, Moise a învățat să fie un păstor grijuliu pentru Israel.

Dependența de Dumnezeu

Domnul ar dori să învățăm o lecție și din experiența lui Daniel. Mulți ar putea să ajungă oameni de seamă, asemenea acestui evreu credincios, dacă ar depinde de Dumnezeu pentru a primi de la El harul de a fi biruitori, precum și putere și eficiență în lucrarea lor. Daniel a manifestat o amabilitate desăvârșită, atât față de cei mai în vârstă, cât și față de cei tineri. El a fost un martor al lui Dumnezeu și a căutat să se comporte în așa fel, încât Cerul să nu se rușineze la auzul cuvintelor lui și la vederea faptelor lui. Când i s-a cerut să ia parte la masa regală îmbelșugată, Daniel nu a alunecat în mrejele

poftei și nici nu și-a exprimat dorința de a mânca și de a bea tot ce îi plăcea. Fără a rosti vreun cuvânt sfidător, el a prezentat problema înaintea lui Dumnezeu. Împreună cu tovarășii săi, el a căutat înțelepciune de la Domnul și, după ce s-au rugat stăruitor, au luat o decizie. Cu un curaj adevărat și amabilitate creștină, Daniel a prezentat situația lor înaintea slujbașului împărătesc răspunzător pentru ei, cerându-i să li se aprobe o alimentație simplă. Acești tineri au simțit că principiile lor religioase erau în joc și s-au bazat pe Dumnezeul pe care Îl iubeau și căruia îi slujeau. Cererea lor a fost aprobată, căci ei au căpătat trecere înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor.

Oamenii aflați în poziții de răspundere trebuie să-și ocupe locul în școala lui Hristos și să asculte îndemnul Marelui învățător: „Învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima, și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre. Căci jugul Meu este bun și sarcina Mea este ușoară.” „Nici prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu, zice Domnul oștirilor!” În relația voastră cu semenii, indiferent de lucrurile auzite sau văzute, care trebuie să fie corectate, căutați-L mai întâi pe Domnul, cerându-I har și înțelepciune, ca să nu fiți aspri, în timp ce veți încerca să fiți corecți. Cereți-I să vă dea amabilitatea Domnului Hristos, și atunci veți fi credincioși față de datoria voastră, față de poziția voastră de răspundere și față de Dumnezeu, și veți fi niște ispravnici credincioși, biruind orice înclinație spre rău, cultivată sau moștenită.

Numai un creștin pe deplin consacrat poate fi cu adevărat politicos și manierat. Dacă Hristos locuiește în suflet, spiritul Său va fi manifestat în comportament, în cuvinte și în fapte. Dacă sunt cultivate în inimă, amabilitatea și iubirea se vor manifesta prin renunțarea la sine și printr-o politețe adevărată. Asemenea lucrători vor fi o lumină a lumii.

Nevoia de discernământ spiritual

Pe vaporul „Alameda”, în mijlocul oceanului, 17 noiembrie 1891.

Mântuirea este o lucrare a Divinității. Prerogativa lui Dumnezeu este aceea de a reface, nu de a nimici. Moartea Fiului lui Dumnezeu a fost plănuită încă înainte de întemeierea lumii. Existența păcatului este inexplicabilă, prin urmare, niciun suflet nu îl cunoaște pe Dumnezeu, până când nu se vede pe sine în lumina reflectată de pe crucea Golgotei și până când nu se detestă pe sine ca păcătos, cu toată amărăciunea sufletului. Când sufletul lui strigă, copleșit de marea nevoie după un Mântuitor care iartă păcatul, Dumnezeu i se descoperă plin de har și de milă, iertător, iubitor, plin de îndurare și îndelung răbdător. Dacă suntem niște slujitori credincioși ai lui Isus Hristos, fiecare dintre noi, ca membru al bisericii, va fi un conlucrător cu Dumnezeu. Când unul este lovit și rănit de vrăjmașul și face greșeli, trebuie să ne asumăm lucrarea misionară pentru cei de lângă noi și, ca niște conlucrători cu Dumnezeu, credincioși și loiali față de Stăpânul nostru, să ne străduim să vindecăm, nu să distrugem și să ruinăm. Speranța pe care o avem în Hristos se datorează faptului că suntem păcătoși. Noi avem dreptul de a cere un Mântuitor. Prin urmare, dacă printre cei asociați cu noi în activitate, în oricare dintre instituțiile noastre, sunt unii care greșesc, niciunul să nu înceapă să denunțe, să condamne și să distrugă, ca și cum ar fi lipsit de greșeli.

Lucrarea creștinilor este aceea de a vindeca, de a reface și de a repara. Acest proces vindecător salvează multe suflete și acoperă o mulțime de păcate. Dumnezeu este iubire. Iubirea este esența divinității Sale. El face tot ce poate pentru a vindeca orice rană și nu-i oferă lui Satana nicio ocazie de a triumfa, în efortul lui de a face răul să pară cât se poate de grav și de a expune slăbiciunile noastre în fața vrăjmașilor. Lumea nu trebuie lăsată să intre în biserică și nici nu trebuie să fie căsătorită cu biserica, unindu-se cu ea. Dacă se va întâmpla așa, biserica va ajunge într-un totu coruptă, așa cum

este descris în Apocalipsa: „... o închisoare a oricărei păsări necurate și urâte”.

Influența asocierii cu cei lumești

Prin asocierea cu lumea, instituțiile noastre vor ajunge șubrede și nedemne de încredere, deoarece acești oameni lumești, recomandați și puși în poziții de răspundere, sunt priviți ca niște învățători care trebuie să fie respectați datorită poziției lor oficiale de educatori și îndrumători, în timp ce ei sunt conduși în mod sigur de spiritul și de puterea întunericului, așa încât linia de delimitare dintre slujitorii lui Dumnezeu și cei care nu li slujesc ajunge să fie imperceptibilă. Domnul Hristos a spus o parabolă despre o țarină în care ar fi trebuit să fie semănată numai sămânță bună, dar pe care lucrătorii o priveau dezamăgiți și întrebau: „Nu ai semănat sămânță bună în țarina ta? De unde are dar neghină?” Stăpânul țarinei a răspuns: „Un vrăjmaș a făcut lucrul acesta”.

Pârâșul fraților

Iată ce mi-a fost descoperit cu privire la Așezământul Rural pentru Sănătate⁷. Am avut o solie de avertizare. Am vorbit cu seriozitate și știu că Domnul a revărsat Duhul Sfânt asupra mea, în timp ce prezentam pericolul asocierii cu lumea și al iubirii de lume. Omul lumesc urmărește fără încetare să-i critice și să-i acuze pe cei care li slujesc lui Dumnezeu. Acest spirit se va manifesta, prin lamentările unor așa-ziși creștini, care nu au fost schimbați niciodată de harul lui Isus Hristos. Ei sunt niște dușmani de moarte ai celor care cred. Ei disprețuiesc Sabatul poruncii a patra și, dacă ar putea face să pară că aceia care se străduiesc să respecte poruncile lui Dumnezeu greșesc, Satana și-ar atinge ținta și ce s-ar întâmpla după aceea? Satana și-a arătat puterea de a acuza, dar amenințările lui nemiloase nu vor avea efect, dacă toții credincioșii vor rămâne loiali cuvintelor Domnului Hristos, nefiind doar

niște ascultători, ci și împlinitori ai Cuvântului Său. Oamenii împotriva cărora sunt făcute aceste plângeri au făcut legământ cu Isus Hristos să se iubească, să se respecte și să fie credincioși unii față de alții, fiind uniți cu Hristos în părtășia bisericii. A vă asocia cu aceia care sunt căutători de greșeli, a fi niște pârâși ai fraților voștri și a prelua reproșurile pe care vi le sugerează ei, înseamnă a susține lucrarea vrăjmașului, așezându-vă în mâinile lui și ajutându-l să aibă succes.

De ce a fost tratat Domnul Hristos cu ură?

Le-am prezentat ascultătorilor faptul că Isus, Domnul vieții și al slavei, a fost răstignit din cauza răutății iudeilor, pentru că principiile prezentate de El nu coincideau cu ideile lor și cu aspirațiile lor ambițioase. El a condamnat viclenia, planurile lor ascunse de a câștiga supremația și toate practicile nefinte. Pilat și Irod s-au împrietinit ca să-L răstignească pe Domnul Hristos. Ei au făcut pe placul iudeilor, aducând la înfăptuire vrăjmășia lor împotriva Aceluia pe care Pilat îl declarase nevinovat. Le-am vorbit despre Iuda, care L-a trădat pe Domnul său pentru bani, despre Petru, care L-a tăgăduit pe Domnul său, în timp ce El era umilit în sala de judecată. Cu câteva ore mai înainte, Petru îl asigurase cu o mare hotărâre că va merge cu El în închisoare și la moarte și, în ciuda declarației Domnului Isus, care îi spusese că îl va tăgădui de trei ori înainte să cânte cocoșul, el a fost atât de încrezător în sine, încât nu a considerat că lucrurile spuse de Domnul Hristos erau adevărate și reale. Cât de puțin se cunoștea Petru pe el însuși! Curând, împrejurările au pus la încercare loialitatea lui față de Domnul. El L-a tăgăduit pe Domnul Isus, chiar în ceasul în care ar fi trebuit să vegheze alături de El în rugăciune fierbinte. În sala de judecată, când a fost acuzat că era unul dintre ucenicii Acelui Om, Petru a negat, iar când a fost acuzat a treia oară, el și-a subliniat negarea prin blesteme și înjurături.

Efectul unei convertiri adevărate

„Ci voi veți primi o putere, când se va pogori Duhul Sfânt peste voi, și-Mi veți fi

martori.” Domnul Isus S-a uitat la Petru cu mâhnire și cu tristețe, dar nu cu disperare. Privirea Sa i-a frânt inima lui Petru, care îl făgăduise pe Domnul Său.

Dar Petru s-a pocăit și, după răstignirea și învierea Domnului Hristos, când s-a aflat înaintea conducătorilor, el a mărturisit cu îndrăzneală pentru Isus și i-a acuzat pe conducători, prin cuvintele: „Voi ați lepădat pe Cel Sfânt și Neprihănit, și ați cerut să vi se dăruiască un ucigaș. Ați omorât pe Domnul vieții.” Acolo, Petru s-a arătat a fi un om întru totul diferit de Petru cel mândru și încrezător în sine, așa cum fusese înainte de convertirea sa. Le-am vorbit ascultătorilor mei despre amenințările celor din lume, ale vrăjmașilor lui Hristos, care le spuneau solilor Săi: „Să nu învățați în Numele acesta” și „ați făcut să cadă asupra noastră sângele Omului acestuia”. Oare au avut succes aceste amenințări? Au făcut ele ca martorii lui Hristos să ajungă niște lași? Nu. Ei au proclamat solia primită de la Dumnezeu, au fost închiși în închisoare, dar Dumnezeu l-a trimis pe îngerul Său să-i elibereze. În timpul nopții, îngerul Domnului a descuiat ușile închisorii, i-a scos de acolo pe ucenici și le-a spus: „Duceți-vă, stați în Templu și vestiți norodului toate cuvintele vieții acesteia”. Această poruncă a îngerilor cerului era întru totul opusă poruncii date de autoritățile pământești. Care dintre ele trebuia să fie respectată de ucenici? Atunci, „Petru și apostolii ceilalți, drept răspuns, i-au zis: «Trebuie să ascultăm mai mult de Dumnezeu decât de oameni! Dumnezeu părinților noștri a înviat pe Isus, pe care voi L-ați omorât, atârându-L pe lemn. Pe acest Isus, Dumnezeu L-a înălțat cu puterea Lui, și L-a făcut Domn și Mântuitor, ca să dea lui Israel pocăința și iertarea păcatelor. Noi suntem martori ai acestor lucruri, ca și Duhul Sfânt, pe care L-a dat Dumnezeu celor ce ascultă de El. Când au auzit ei aceste vorbe, îi tăia

la inimă și s-au sfătuit să-i omoare.»” Apoi, Gamaliel, un învățător al legii, a vorbit în favoarea apostolilor, iar cuvintele sale au avut câștig de cauză. Ei bine, aceasta este o mică parte din cuvintele pe care Domnul m-a inspirat să le spun oamenilor.

Cum să-i tratăm pe cei greșiți

Am știut că oamenii aveau nevoie de cuvintele care mi-au fost inspirate și că, dacă le vor asculta, vor fi binecuvântați prin ele. Una dintre predici a fost despre modul în care trebuie să-i tratăm pe cei din biserică atunci când greșesc. Cei credincioși nu trebuiau să se lase influențați de cuvintele vrăjmașilor Domnului împotriva copiilor Săi. Dacă sunt plângeri, nemulțumiri sau acuzații, ei trebuie să studieze în școala lui Hristos și să învețe cum să se poarte cu cei împotriva cărora au fost făcute reclamații. Spune-i celui în cauză care este problema, în particular, doar între tine și el și, dacă nu te va asculta, mai ia cu tine încă două sau trei persoane și, dacă nu le va asculta nici pe ele, spune-l bisericii.

Nu iubiți lumea

Cei din lume nu iau parte împreună cu cei credincioși la această lucrare, Ei nu pot discerne motivele și principiile care determină legăturile și comportamentul dintre cei ce fac parte din poporul lui Dumnezeu. Noi trebuie să fim niște soldați credincioși în armata lui Isus Hristos. Toți urmașii Săi să țină pasul cu Conducătorul lor. Să nu le împărtășească niciodată vrăjmașilor lui Isus Hristos secretele lor cu privire la acțiunile pe care intenționează să le întreprindă în domeniul lor de activitate, căci aceasta este o trădare a răspunderii sfinte și îi oferă vrăjmașului toate avantajele. Cei din poporul lui Dumnezeu să se sfătuiască doar cu aceia care fac parte din rândul lor. Vräjmașii lui Hristos să nu fie familiarizați cu secretele lor, în timp ce acelora care sunt copiii lui Dumnezeu nu li se spun tocmai lucrurile pe care

ar trebui să le cunoască. Cei ce se tem de Domnul cunosc tainele Sale.

Lumea este cel mai mare vrăjmaș al religiei. Puterile satanice lucrează fără încetare prin intermediul lumii, dar unii care se declară a fi creștini sunt într-o legătură atât de strânsă cu lumea și se identifică atât de mult cu spiritul, țintele și principiile ei, încât nu se mai poate face deosebire între cei ce li slujesc lui Dumnezeu și cei ce slujesc lumii. Vrăjmașul lucrează fără încetare pentru a face lumea să pară a fi superioară celor ce cred în Domnul Isus și caută să fie împlinitori ai Cuvântului Său. Cuvintele de laudă și flatările venite din partea celor lumești sunt primite ca niște bomboane dulci, dar judecata celor care îndrăgesc o astfel de mâncare este influențată de slăbiciunea pe care o arată în această privință. Viața lor spirituală este alcătuită tocmai din elementele cu care se hrănesc. Experiența lor creștină depinde, în mare măsură, de laudele și de aprecierile oamenilor. Teama și iubirea de Dumnezeu nu sunt împletite cu experiența lor.

Cât de trist și vrednic de milă este să vezi că oameni, care au cunoscut lucrurile Duhului lui Dumnezeu, cad în brațele lumii, într-o asemenea măsură, încât sunt influențați întru totul de părerile ei și depind de favorurile ei pentru a avea succes și putere! Cât de vizibil sunt înstrăinați asemenea oameni de Domnul Hristos, cât de plini sunt de mulțumire de sine, de vanitate și de îngâmfare și cât de lipsiți de viziune în ce privește spiritualitatea! Cât de mic este discernământul pe care îl au pentru a face deosebire între un copil al lui Dumnezeu, un moștenitor al împărăției, și acela care îi aparține celui rău, care este un copil al neascultării și un vrăjmaș al lui Dumnezeu!

Cele două clase

În lumea noastră sunt doar două clase de oameni: cei care ascultă de Isus Hristos, care caută să îndeplinească voia Domnului și se străduiesc

pentru propria mântuire și a tuturor celor cu care sunt în legătură cu ei și poartă Numele lui Hristos, și copiii neascultării, în lumea noastră sunt numai două clase de oameni. Prin urmare, ascultați cuvintele Aceluia care cunoaște totul: „Voi, copilașilor, sunteți din Dumnezeu și i-ați biruit, pentru că Cel ce este în voi, este mai mare decât cel ce este în lume. Ei sunt din lume, de aceea vorbesc ca din lume, și lumea îi ascultă”. (1 Ioan 4, 4.5.) Sufletele sunt amăgite. Ele nu sunt conduse de teama și de iubirea față de Dumnezeu. Stăpânul lor este lumea, iar ele aleargă după mirajului ei atrăgător și înșelător. Ascultați-L pe Acela care și-a dat viața pentru lumea aceasta, „pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică”. El a vorbit așa cum nu a vorbit niciun alt om. Întregul capitol 15 din cartea lui Ioan conține o lecție foarte importantă. Citiți-l și ascultați-l. Încă o dată, ascultați vocea lui Dumnezeu. „Voi nu puteți să-I slujiți și lui Dumnezeu, și lui mamona.”

Amestecul credincioșilor cu cei necredincioși

În niciuna dintre instituțiile noastre, cei ce fac parte din poporul lui Dumnezeu să nu semneze vreun pact cu vrăjmașul lui Dumnezeu și al omului. Datoria bisericii față de lume nu este aceea de a se conforma cu ideile ei sau de a accepta opiniile și sugestiile ei, ci de a asculta cuvintele pe care Domnul Hristos le-a rostit, prin slujitorul Său Pavel: „Nu vă înjugați la un jug nepotrivit cu cei necredincioși. Căci ce legătură este între neprihănire și fărădelege? Sau cum poate sta împreună lumina cu întunericul? Ce înțelegere poate fi între Hristos și Belial? Sau ce legătură are cel credincios cu cel necredincios?” Acest sfat se referă în special la căsătoria cu cei necredincioși, dar semnificația lui este mult mai extinsă. El se referă la toate mijloacele de lucrare rânduite de Dumnezeu, la instituțiile noastre de sănătate, la colegiile noastre și la casele noastre de editură.

Subiectul acesta ne este prezentat într-o lumină corectă și ni se adresează o întrebare: „Cum se împacă Templul lui Dumnezeu cu idolii?”

Căci noi suntem Templul Dumnezeului celui viu, cum a zis Dumnezeu: «Eu voi locui și voi umbla în mijlocul lor. Eu voi fi Dumnezeul lor, și ei vor fi poporul Meu». De aceea: «Ieșiți din mijlocul lor și despărțiți-vă de ei, zice Domnul. Nu vă atingeți de ce este necurat.» Aceste cuvinte se referă la îndemnurile și lucrările rele ale copiilor neascultării. În nicio situație, nu trebuie să vă lăsați contaminați de spiritul sau de influența celor necredincioși. Temeți-vă să vă uniți sau să vă asociați cu ei. Temeți-vă să le comunicați lucrările cauzei lui Dumnezeu acelor care nu au nicio legătură cu Dumnezeu și nu au nicio simpatie față de cei care iubesc adevărul lui Dumnezeu. „Eu vă voi fi Tată, și voi îmi veți fi fii și fiice, zice Domnul Cel Atotputernic.”

Îmi ridic vocea, avertizând împotriva amestecului, în instituțiile noastre, unor oameni lumești cu aceia care sunt credincioși. Trebuie să tragem un semnal de alarmă. Oamenii puși în poziții de răspundere în instituțiile noastre vor avea rolul de educatori. Ceilalți vor fi sfătuiți să aștepte din partea lor îndrumare, iar aceasta este o capcana pentru cei șovăielnici. Ideile lor cu privire la neprihănire și adevăr vor ajunge confuze. Ei îi aud pe acei oameni care nu au niciun respect față de adevăr șoptind batjocoritor și disprețuind adevărul care ar trebui păstrat cu sfințenie și cu fermitate.

Atunci când se va plănuși programul de lucru pentru ziua de vineri, luându-se în considerare Sabatul Domnului, Satana va lucra prin acei copii ai neascultării pentru a prelungi serviciul în orele sfinte, iar ei le vor porunci acelor care se află sub conducerea lor să lucreze în Sabat, și apoi vor jubila, iar Satana va triumfa.

Când oamenii aflați în cele mai înalte poziții de răspundere nu fac nicio deosebire între cei care Îi slujesc și cei care nu Îi slujesc, ei dovedesc prin aceasta că nu au ca unic scop slava lui Dumnezeu. Prin urmare, tot trupul lor este plin de întuneric. Când acești oameni cu autoritate ajung să fie asociați

atât de îndeaproape cu cei lumești, încât să considere drept realitate și adevăr plângerile unor necredincioși, pur și simplu nu cunosc spiritul de care sunt conduși. Când încurajează acest spirit și plângerile împotriva celor din poporul lui Dumnezeu, ei dovedesc că sunt de partea vrăjmașului, umilindu-i și înjosindu-i pe aceia pe care Domnul îi iubește, și întăresc influența celor nelegiuți, care fac o lucrare rea. Dacă se simt liberi să-i lase pe pârașii copiilor lui Dumnezeu să plănuiască în locul lor împotriva celor aleși ai Săi, ei nu-L au pe Domnul Hristos alături în călăuzirea planurilor lor.

Tratarea corectă a celor care greșesc

Când unul dintre copiii Domnului greșeste, dacă oamenii cu autoritate au discernământ în lucrurile spirituale, vor înțelege că poziția lor nu le permite să-și trădeze responsabilitățile sfinte și nu vor lăsa cauza lui Dumnezeu în mâinile vrăjmașului. Ei nu vor fi reținuți tocmai față de aceia în care ar trebui să aibă încredere, lucrând în tăcere și în secret și dezvăluindu-și planurile față de cei care nu au nicio simpatie față de poporul ales al lui Dumnezeu. Dacă unii, necredincioși sau credincioși, au nemulțumiri și îl acuză pe vreunul dintre lucrătorii din instituțiile noastre de sănătate, atunci, următoarea îndrumare specială dată de Domnul nostru, Isus Hristos, să fie printre mottourile din întregul stabiliment: „Nu judecați, ca să nu fiți judecați. Căci cu ce judecată judecați, veți fi judecați, și cu ce măsură măsurați, vi se va măsura.”

Mergeți la cei despre care se presupune că au greșit și vorbiți cu ei, și nu vă comportați duplicitar și ipocrit, tratându-i zi de zi cu o prietenie aparentă, dar complotând în același timp împotriva lor, în armonie deplină cu slujitorii satanici, pentru a dezrădăcina, a doborî și pentru a-i îndepărta din instituțiile noastre pe aceia pe care necredincioșii doresc să-i îndepărteze, deși fraților sau surorilor de credință nu li se spune niciun cuvânt prin care să fie înțeleși, încurajați-i și ajutați-i să se corecteze, dacă greșesc. Iar dacă nu greșesc, să li se recunoască dreptatea, iar mustrarea să le fie adresată aceluia

care merită -- care pun la cale o lucrare rea, deoarece în spatele cortinei se află Satana. Domnul Isus i-a muștrat pe farisei, comparându-i cu niște morminte văruite, care nu ascund altceva decât degradare. Domnul urăște prefăcătoria, viclenia și înșelăciunea. Aceasta este lucrarea Lui Satana. Lucrarea lui Dumnezeu este deschisă și directă. Nimeni nu va lucra împotriva unui copil al lui Dumnezeu pe temeiul mărturiei unui vrăjmaș al Domnului și după metodele lui Satana -- ascunzându-se, dar sugerând, instigând și plănuiind într-o unire deplină cu vrăjmașii Domnului.

Cum poate Universul să privească o asemenea lucrare ascunsă și lașă împotriva celor care Îl iubesc pe Dumnezeu și respectă poruncile Sale? Membrii bisericii pot comite erori și adesea greșesc, dar trebuie să fie tratați cu bunăvoință și cu amabilitate, așa cum i-ar trata Domnul Hristos. Dumnezeu îi muștră pe toți cei care se află în lucrarea Sa, dar sunt niște înșelători, declarând că sunt prieteni ai lui Hristos, și totuși lucrând în mod tainic, din umbră, împotriva acelor care îl iubesc pe Dumnezeu. „Fraților, chiar dacă un om ar cădea deodată în vreo greșală, voi, care sunteți duhovnicești, să-l ridicați cu duhul blândeții. și ia seama la tine însuși ca să nu fii ispitit și tu.”

Aceasta este lucrarea noastră, fraților, suntem noi dispuși să o îndeplinim? S-a făcut atât de puțin în sensul acesta, încât cuvintele Martorului Credincios se întorc împotriva bisericii: „Dar ce am împotriva ta, este că ți-ai părăsit dragostea dintâi. Adu-ți aminte de unde ai căzut, pocăiește-te și întoarce-te la faptele tale dintâi. Altfel, voi veni la tine, și-ți voi lua sfeșnicul din locul lui, dacă nu te pocăiești.” „El mi-a arătat pe marele preot Iosua, stând în picioare înaintea îngerului Domnului, și pe Satana stând la dreapta lui, ca să-l pârască. Domnul a zis Lui Satana: «Domnul să te muștre, Satano! Domnul să te muștre, El care a ales Ierusalimul! Nu este el, Iosua, un tăciune scos din foc?» Dar Iosua era îmbrăcat în haine murdare, și totuși stătea în picioare înaintea îngerului.” Aceasta a fost manifestarea lui Satana. El înșelase sufletele prin amăgirile și ispitele lui. Aceste suflete se

pocăiseră înaintea lui Dumnezeu și în dreptul numelor lor era scrisă iertarea. Satana le acuza de păcate și pretindea că are dreptul de a face tot ce dorește cu ele, din cauza fărâdelegilor pe care tocmai el le determinase să le săvârșească. Dar Domnul Isus privea cu mila cea mai duioasă și iubitoare la aceste suflete credincioase, care se încredeau în El și în neprihănirea Lui. „Iar îngerul, luând cuvântul, a zis celor ce erau înaintea Lui: «Dezbrăcați-L de hainele murdare de pe el!» Apoi a zis lui Iosua; «Iată că îndepărtez de la tine nelegiuirea și te îmbrac cu haine de sărbătoare!» Eu am zis: «Să i se pună pe cap o mitră curată!» și i-au pus o mitră curată pe cap, și l-au îmbrăcat în haine, în timp ce îngerul Domnului stătea acolo.” Oare, oamenii pe care Dumnezeu i-a așezat în poziții de răspundere vor da glas acuzațiilor lui Satana împotriva copiilor lui Dumnezeu? Să ne purtăm ca niște creștini, credincioși ca oțelul față de Dumnezeu și față de lucrarea Sa sfântă, și să fim înțelepți pentru a discerne metodele pe care le folosește Satana în lucrările lui ascunse și înșelătoare prin copiii neascultării.

Cuvintele noastre

„Cuvintele voastre sunt aspre împotriva Mea, zice Domnul. și mai întrebați: «Ce-am spus noi împotriva Ta?» Ați zis: «Degeaba slujim lui Dumnezeu, și ce am câștigat dacă am păzit poruncile Lui și am umblat triști înaintea Domnului oștirilor? Acum îi fericim pe cei trufași, da, celor răi le merge bine, da, ei ispitesc pe Dumnezeu și scapă!» Acestea sunt cuvintele celor neconsacrați, care se despart de Dumnezeu, orbiți de vrăjmașul. Ei nu pot discerne căile și lucrările lui Dumnezeu. După aceea, textul biblic prezintă o categorie opusă: «Atunci și cei ce se tem de Domnul au vorbit adesea unul cu altul». Aceste cuvinte nu au fost vorbe de rău la adresa fraților sau nemulțumiri cu privire la Dumnezeu, ci cuvinte rostite dintr-o inimă sinceră, în care nu era nicio lucrare ascunsă, nicio viclenie. «Domnul a luat aminte la lucrul acesta, și a ascultat, și o carte de aducere-aminte a fost scrisă înaintea Lui, pentru cei ce se tem de Domnul și cinstesc Numele Lui.» «Ei vor fi ai Mei», zice Domnul oștirilor, «îmi vor fi o comoară deosebită, în

ziua pe care o pregătesc Eu. Voi avea milă de ei, cum are milă un om de fiul său, care-i slujește. și veți vedea din nou atunci deosebirea dintre cel neprihănit și cel rău, dintre cel ce slujește lui Dumnezeu și cel ce nu-l slujește».”

Putere în unitatea cu Hristos

Fie ca Domnul să-i binecuvânteze pe oamenii care au discernământ spiritual, pentru a înțelege că lumea și copiii lui Dumnezeu nu pot fi niciodată în parteneriat. Oricine va fi prietenul lumii este dușmanul lui Dumnezeu. Chiar dacă fiecare credincios trebuie să conlucreze cu Hristos pentru convertirea copiilor întunericului, prezentându-L pe Mielul lui Dumnezeu care a îndepărtat păcatele lumii, niciunul nu poate avea o simpatie atât de mare față de cei lumești, încât să se lase influențat de ei, aducând la îndeplinire sfaturile lor și nedreptățindu-i pe cei aleși de Dumnezeu. Dumnezeu nu lucrează în felul acesta. Puterea se află în unitatea deplină, nu în număr, ci în încredere și în unire desăvârșită cu Hristos. Astfel, unul poate să alunge o mie și doi pot să pună pe fugă zece mii. Să nu formăm asocieri nescinte cu prietenii lumii, pentru că Dumnezeu a rostit un blestem împotriva unor asemenea uniuni. Poporul lui Dumnezeu să stea cu fermitate de partea adevărului și a neprihănirii. Deja vedem consecințele îngrozitoare ale asocierii credincioșilor cu cei necredincioși. Rezultatul este că necredincioșilor li se acordă încrederea care li se cuvine doar acelor care Îl iubesc și îl respectă pe Dumnezeu.

Puterea întunericului și-a pus deja amprenta asupra lucrării care ar fi trebuit să rămână curată, neatinsă și neîntinată de amăgirile iscusite ale lui Satana. Ne ridicăm glasul în semn de avertizare cu privire la atracțiile societății, manifestate prin sfaturi și tentații lumești. Păstrați-vă neîntinați. Nu vă atingeți de niciun lucru necurat. Nu îngăduiți ca propunerile și îndrumările lumii să conducă poporul lui Dumnezeu. Blestemat să fie acela a cărui înțelepciune nu vine de sus, ci de la Satana! Oameni cu o evlavie

superficială, motivați de dorința de a deține conducerea și de a câștiga faima, trădează interesele cele mai sfinte în mâna unor necredincioși.

Banii să nu fie obținuți prin aprobarea vreunei practici necurate. Harul lui Hristos să fie adus în inimă și, chiar dacă lucrătorii din instituțiile noastre sunt puțini, Dumnezeu poate să lucreze împreună cu ei și vor reuși. Să nu fie exercitată nicio influență înșelătoare, pentru că este ceva necurat, Nu trebuie să existe nicio mână întinată. Dumnezeu va recunoaște mâinile și inimile curate. „Căci așa vorbește Cel Preaînalt, a cărui locuință este veșnică și al cărui Nume este sfânt: «Eu locuiesc în locuri înalte și în sfințenie, dar sunt cu omul zdrobit și smerit, ca să înviorez duhurile smerite și să îmbărbătez inimile zdrobite».”

Lumina slavei lui Dumnezeu trebuie să se reverse asupra noastră. Avem nevoie de ungera sfântă din cer. Oricât de inteligent și oricât de învățat poate să fie cineva, dacă nu păstrează o legătură fermă cu Dumnezeul lui Israel, nu este calificat să-i învețe pe alții. Cel care este în legătură cu Cerul va face lucrările lui Hristos. Prin credința în Dumnezeu, el va avea puterea de a-i influența pe oameni. El va căuta oile pierdute ale casei lui Israel. Dacă puterea divină nu se asociază cu efortul omenesc, tot ce ar putea să realizeze cei mai mari oameni ai lumii nu valorează nimic. Este nevoie de Duhul Sfânt în lucrarea noastră. -- The Review and Herald, 18 februarie, 1890.

Capitolul 11

Mesaj adresat fraților aflați în poziții de răspundere

Legătura cu lucrarea lui Dumnezeu

Coorangbong, Australia, 6 iulie 1896.

Dragă frate _____, Mi-a fost descoperit că Domnul îi pune la încercare pe toți cei ce poartă Numele lui Hristos, dar îndeosebi pe aceia care sunt administratori în oricare dintre departamentele lucrării Sale. Angajarea în lucrarea specială a lui Dumnezeu pentru acest timp aduce cu ea multă responsabilitate și, cu cât poziția de conducere este mai înaltă, cu atât responsabilitatea este mai mare. Cât de umil și de sincer trebuie să fie acela care ocupă o poziție de acest fel! Cât de temător și de neîncrezător în sine trebuie să fie el! Cu câtă atenție trebuie să-I atribuie întreaga laudă și mulțumire lui Dumnezeu!

Alături de toți cei care se află în poziții de conducere se află un veghetor gata fie pentru a-i muștra și a-i declara vinovați pe cei ce fac greșeli, fie pentru a răspunde la rugăciunile lor pentru ajutor. El veghează pentru a vedea dacă oamenii care au privilegiul de a purta responsabilități vor căuta înțelepciune la Dumnezeu și vor folosi orice ocazie de a-și desăvârși caracterul în conformitate cu modelul divin. Dacă se abat de la calea cea dreaptă, Dumnezeu se îndepărtează de ei. Dacă nu se străduiesc cu seriozitate să înțeleagă voia lui Dumnezeu cu privire la ei, El nu-i poate binecuvânta și susține și nu-i poate ajuta să progreseze.

Aceia pe care Dumnezeu i-a așezat în poziții de răspundere nu trebuie să caute niciodată să se înalțe pe ei înșiși sau să atragă atenția oamenilor

asupra lucrării lor, ci trebuie să-I dea toată slava lui Dumnezeu. Să nu caute să stăpânească peste moștenirea lui Dumnezeu, căci numai cei aflați sub conducerea lui Satana vor face acest lucru.

Totuși sistemul -- stăpânește sau nimicește2 -- este văzut prea adesea în instituțiile noastre. Acest spirit este cultivat și manifestat de unii aflați în poziții de răspundere și, din acest motiv, Dumnezeu nu poate îndeplini lucrarea pe care dorește să o facă prin ei. Aceia care manifestă un astfel de spirit, demonstrează prin comportamentul lor cum ar fi ei în ceruri, dacă li s-ar încredința răspunderi acolo.

Cei care apreciază sufletul omenesc în lumina crucii de pe Golgota, nu vor fi în situația de a greși cu privire la valoarea pe care o atribuie oamenilor. Motivul pentru care Dumnezeu le-a îngăduit unora din familia omenească să fie atât de bogați, iar altora să fie atât de săraci va rămâne o taină pentru oameni, pentru veșnicie, dar acest lucru nu se va întâmpla dacă ei vor intra într-o legătură corectă cu Dumnezeu și vor aduce la îndeplinire planurile Sale, și nu vor lucra în conformitate cu ideile lor egoiste, care susțin că, deoarece este mai bogat, un om trebuie să fie mai respectat decât semenul său sărac. Dumnezeu face soarele să strălucească și peste cei buni, și peste cei răi, iar acest soare Îl reprezintă pe Domnul Hristos, Soarele Neprihănirii, care strălucește ca Lumină a lumii, oferindu-le binecuvântările și darurile Sale văzute și nevăzute, atât celor bogați, cât și celor săraci, în măsură egală. Principiul acesta trebuie să ne călăuzească în comportamentul nostru față de semenii. Domnul este învățătorul celor mai înalte concepții morale, al celor mai înalte principii, și niciun om nu se poate abate de la ele fără a fi vinovat. Cea mai mare insultă la adresa bunătății lui Dumnezeu este să punem la îndoială faptul că El dorește sau nu să le oferim celorlalți binecuvântările spirituale și materiale, pe care El ni le-a dăruit cu generozitate.

Ce înseamnă a fi creștin

A fi creștin înseamnă a avea o religie curată și o viață sfântă și demnă. Cu toate acestea, încă de la apostazia lui Satana din ceruri, calea lui a fost caracterizată de o continuă asprime și înșelăciune. Unii care se declară a fi creștini învață metodele și practicile lui. În timp ce afirmă că slujesc cauzei lui Dumnezeu, ei calcă drepturile semenilor lor în scopul intereselor proprii.

Fiecare făptură omenească a fost cumpărată cu un preț și, în calitate de moștenitor al lui Dumnezeu, are anumite drepturi, de care nimeni nu trebuie să o lipsească, Domnul nu va accepta slujirea celor care folosesc două unități de măsură. Cel mai mic avantaj obținut în felul acesta îl va dezonoara pe Dumnezeu și adevărul. Cei ce cunosc religia Bibliei vor face dreptate, vor iubi mila și vor umbla în umilință cu Dumnezeu. Aceasta este calea trasată de Dumnezeu dreptății în această privință.

Încă o dată, aș dori să vă îndemn să cultivați o credință vie în Dumnezeu. Sunt unii care, deși s-a crezut că îi slujesc lui Dumnezeu, au ajuns foarte repede să fie cuprinși de necredincioșie. Pentru ei, căile întortocheate par drepte. Ei trăiesc într-o continuă călcare a adevărului lui Dumnezeu, principiile corupte sunt întreșesute cu viața lor de zi cu zi și seamănă semințele răului oriunde merg. În loc de a-i conduce pe alții la Domnul Hristos, influența lor îi face să pună întrebări și să se îndoiască. Ei tulbură mințile cu privire la adevăr, intrând în dezbateră unor teorii speculative care îi atrag departe de adevăr. Ei contribuie la forjarea lanțurilor îndoielii și ale necredinței, ale căutării de greșeli și ale acuzării, iar sufletele se poticnesc de ei spre pierzarea lor. Sângele sufletelor va fi asupra celor care, în timp ce se declară a fi slujitorii lui Dumnezeu, îndeplinesc lucrarea vrăjmașului Său.

Ce fel de oameni ar trebui să fim?

Ce fel de oameni ar trebui să fim noi, cunoscând toate acestea? Oare, ar trebui să înălțăm noi înțelepciunea umană și să îndrumăm spre niște oameni limitați, schimbători și supuși greșelii, pentru a depinde de ei în timpul încercării? Sau ar trebui să ne exemplificăm credința, prin încrederea noastră în puterea lui Dumnezeu, descoperind mreaja teoriilor, a religiilor și filozofiilor false, pe care Satana le-a răspândii cu scopul de a prinde sufletele neștiutoare? Prin împlinirea Cuvântului lui Dumnezeu, vom fi niște lumini ale lumii, deoarece, dacă punem Cuvântul lui Dumnezeu în practică, le arătăm tuturor, celor ce vin în sfera noastră de influență, că noi Îl respectăm pe Dumnezeu și că lucrăm sub conducerea Sa. Dumnezeu așteaptă ca servii Lui să-L reprezinte înaintea lumii, printr-o trăire umilă și prevăzătoare, prin iubire, blândețe, îndelungă răbdare și bunătate. Tuturor celor ce au primit din partea Sa îndatoriri sfinte, Dumnezeu le cere să se ridice la înălțimea deplină a responsabilităților lor. În lumea aceasta, omul este supus încercării, iar cei cărora le sunt încredințate poziții de răspundere trebuie să hotărască, dacă se vor înălța pe ei înșiși sau pe Creatorul lor și dacă își vor folosi puterea de influență pentru a-i asupra pe semenii lor sau pentru a-L înălța și pentru a-L slăvi pe Dumnezeu.

Cu cât îndatoririle sunt mai înalte, cu atât răspunderea este mai mare. Cel care dorește să fie un slujitor credincios trebuie să-I aducă o slujire deplină și de bunăvoie celui mai mare învățător pe care l-a cunoscut vreodată lumea. Ideile și principiile Lui să fie păstrate curate, prin puterea lui Dumnezeu. În fiecare zi, el trebuie să învețe cum să ajungă vrednic de datoria care i-a fost încredințată. Minteia lui trebuie să fie sensibilizată de puterea divină. Caracterul lui trebuie să fie eliberat de influența rudelor, a prietenilor sau a vecinilor. Uneori va fi necesar să se retragă departe de viața agitată pentru a petrece un timp de comuniune cu Dumnezeu și pentru a auzi vocea Sa, care spune: „Fiți liniștiți, și să știți că eu sunt Dumnezeu”.

Omul care îl iubește pe Dumnezeu și merge pe calea Domnului va aduce roadele Duhului, asemenea ciorchinilor plini de boabe, care cresc în via divină. Domnul Hristos este cetățuia lui de scăpare. Deși a avut natura omenească, Domnul Hristos a respectat Legea lui Dumnezeu. Tot așa poate face și omul, dacă depinde, prin credință, de puterea Celui Atotputernic. Dacă el înțelege că nu poate face nimic fără Hristos, Dumnezeu îi va da înțelepciune. Dar el trebuie să cultive în inimă dragostea lui Hristos și să pună în practică învățăturile Sale. Oare nu trebuie să-L iubească el pe Hristos, așa cum Hristos L-a iubit pe Dumnezeu? Nu trebuie el să demonstreze înaintea tuturor, celor cu care se află în legătură, că Isus Hristos este prezent fără încetare în inima lui, mai mult decât a fost oricând înainte? Din cauza îndatoririlor lui sporite, el trebuie să aibă o mai mare cunoaștere a lui Dumnezeu și să dea dovadă de acea credință vie, care se manifestă prin iubire și curăță sufletul.

Cauza frecventă a nereușitei

Adesea, când sunt așezați în poziții înalte de răspundere, oamenii nu reușesc să-și ia timp să se roage. Ei cred că nu au suficient timp să se ocupe de educarea tuturor însușirilor lor, astfel încât acestea să fie capabile de a răspunde la convingerile inspirate de Duhul Sfânt. Totuși, dacă ar sta la picioarele blândului și smeritului Isus, acești oameni și-ar îndeplini responsabilitățile sfinte, nu încrezându-se în ei înșiși, ci în Dumnezeul lor. Ei I-ar aduce lui Dumnezeu jertfa unei vieți nobile, de renunțare la sine, de purtare a crucii. Domnul Isus ar fi așezat pe tronul inimii lor, dăruindu-le putere fizică, intelectuală și morală, pentru a-L face cunoscut altora.

Dumnezeu dorește nespus să lucreze prin cei cărora le-a dat capacitatea de a realiza lucruri mari. El dorește nespus să vadă că aceia care se află în poziții de răspundere îl reprezintă înaintea lumii. Dumnezeu dorește ca Hristos să fie recunoscut drept cel mai mare învățător pe care L-a avut lumea vreodată și, prin manifestarea însușirilor minții lor, El să strălucească și să fie

Lumina lumii. „Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu.” Pentru ca aceste cuvinte să se împlinescă, Dumnezeu cere ca fiecare capacitate intelectuală și fizică să-I fie consacrată Lui, ca o jertfă sfântă.

Totuși, îndată ce sunt puși în poziții sfinte de răspundere, unii se consideră niște oameni mari, iar acest gând, dacă este cultivat, pune capăt dorinței de iluminare divină, singura cale prin care cineva poate ajunge cu adevărat un mare om. Cei care se privesc în felul acesta, pierd orice șansă de a avea adevărata măreție, deoarece nu ajung să fie iluminați de Soarele Neprihănirii.

Oamenii nu pot să stingă lumina vieții, chiar dacă își închid ochii strâns, ca să nu o poată vedea. Soarele Neprihănirii nu strălucește cu mai puțină putere, din cauză că slujitorul omenesc, sărman și lipsit de minte, se înconjoară cu propriul întuneric.

Pericolele deosebite la care sunt supuși cei aflați în poziții de răspundere

Oamenii care își închid ochii în fața luminii divine sunt ignoranți, deplorabil de ignoranți, atât în ce privește Scripturile, cât și puterea lui Dumnezeu. Ei nu agreează lucrările Duhului Sfânt și susțin că manifestările Sale sunt o dovadă de fanatism. Ei se răzvrătesc împotriva luminii și fac tot ce pot pentru a o ascunde, numind întunericul lumină și lumina întuneric. Ei se plâng că învățăturile Domnului Hristos provoacă o agitație și un fanatism nepotrivit, despre care spun că îi afectează în mod negativ pe cei ce le primesc în vederea îndeplinirii corespunzătoare a datoriilor vieții.

Cei ce susțin și proclamă această părere nu știu ce spun. Ei cultivă iubirea de întuneric și, atâta vreme cât acești oameni lipsiți de Hristos sunt

păstrați în poziții de răspundere, lucrarea lui Dumnezeu se află în pericol. Ei sunt în primejdia de a se lega cu atâta fermitate de conducătorul întunecat al răzvrătirii, încât nu vor mai vedea niciodată lumina, și cu cât sunt ținuți mai multă vreme în poziția în care se află, cu atât mai lipsită de speranță va fi șansa lor de a-L primi pe Hristos sau de a ajunge să-L cunoască pe adevăratul Dumnezeu. Câtă confuzie răspândesc ei asupra a tot ce este spiritual și progresiv în cunoașterea adevărului! Sub influența conducătorului lor, ei ajung să fie din ce în ce mai hotărâți să lucreze împotriva lui Hristos, Cu toate acestea, în ciuda rapoartelor bune sau rele, în ciuda întunericului și a întregii opoziții a lui Satana, Soarele Neprihănirii continuă să lumineze în liniște, demascând răul, muștrând păcatul și reînviiorând spiritul celor blânzi și umili: „Doamne, la cine să ne ducem? Tu ai cuvintele vieții veșnice.”

Importanța experienței creștine zilnice

Dovada adevăratei valori și demnități a oamenilor aflați în poziții de răspundere constă în faptul că au o experiență creștină zilnică în lucrurile lui Dumnezeu. Ei simt plăcere la auzul cuvintelor rostite de Hristos. „Când va veni Mângâietorul, pe care-L voi trimite de la Tatăl, adică Duhul adevărului, care porcede de la Tatăl, El va mărturisi despre Mine. și voi, de asemenea, veți mărturisi, pentru că ați fost cu Mine de la început.” Dacă vor primi lucrarea Duhului Sfânt -- cel mai bogat dar pe care îl poate oferi Dumnezeu -- vor răspândi binecuvântarea asupra tuturor celor aflați în legătură cu ei.

Totuși Dumnezeu nu Se poate descoperi prin unii dintre aceia cărora li s-au încredințat responsabilități. El nu îi poate face să fie niște mijloace prin care să se reverse harul, mila și dragostea Sa, deoarece, prin manifestarea unui spirit de dominare față de cei pe care îi consideră greșiți și trebuie să fie muștrați, ei insultă bunătatea lui Dumnezeu și întunecă iubirea și mila lui Hristos, prin pasiunile lor nesfințite. Vrajmașului oricărui bine i se îngăduie să conducă în inima lor, iar viața lor va manifesta atributele lui. Ei pretind că sunt conduși de Cuvântul lui Dumnezeu, dar faptele lor spun: Noi nu dorim

calea Ta, ci vrem să mergem pe căile noastre.

Prin cuvintele, faptele și spiritul lor, cei ce se poartă în felul acesta fac să se scrie un raport în ceruri, fără să le pese că se vor confrunta cu faptele lor, pentru că Dumnezeu nu îi apreciază așa cum se apreciază ei înșiși. Ei fac abuz de ocaziile în care sunt puși la probă și neglijează grav înaltele privilegii care le sunt acordate. Deși nu găsesc în Cuvântul lui Dumnezeu nimic care să le justifice faptele sau să le susțină părerile, totuși ei continuă să umble pe propria cale. În ziua aceea, când toți vor ajunge la judecată, asupra lor va fi rostită sentința: „Ai fost cântărit și găsit prea ușor”.

Oamenii ca ispravnici

Este posibil ca unii să fie înzestrați de Dumnezeu cu bani și cu proprietăți, dar astfel de oameni nu trebuie să se înalțe pe ei înșiși datorită acestui fapt. Tot ce au le este încredințat de Dumnezeu cu scopul de a-și dezvolta un caracter asemenea caracterului Său. Ei sunt puși la încercare. Dumnezeu dorește să vadă dacă se vor dovedi vrednici de bogățiile veșnice. Dacă folosesc bunurile Domnului pentru a se înălța pe ei înșiși mai presus de semenii lor, ei vor dovedi că sunt nevrednici să primească un loc în împărăția lui Dumnezeu. În ziua cea mare a răsplătirii, acești oameni vor auzi cuvintele: „Dacă n-ați fost credincioși în bogățiile nedrepte, cine vă va încredința adevăratele bogății? și dacă n-ați fost credincioși în lucrul altuia, cine vă va da ce este al vostru?”

Pe de altă parte, dacă aceia pe care Domnul i-a făcut ispravnicii Săi consideră că bogățiile pe care le au sunt niște daruri de la El și caută să manifeste milă, simpatie și dragoste față de semenii lor, ei vor fi în armonie cu caracterul lui Dumnezeu, care L-a dat pe unicul Său Fiu să moară pentru mântuirea lor. Dacă îi prețuiesc pe cei ce aparțin neamului omenesc, în lumina prețului plătit pentru răscumpărarea lor, ei nu-și vor manifesta

pornirile firești, ci vor manifesta atributele caracterului și voinței lui Dumnezeu și vor fi niște mijloace prin care gândurile și sentimentele iubitoare și generoase ale lui Dumnezeu vor putea să se reverse pentru omenire.

Rolul nenorocirilor și al situațiilor nefavorabile

Domnul a îngăduit ca oamenii să treacă prin nenorociri, să fie apăsați de sărăcie și să îndure situații nefavorabile, ca să-i pună la încercare pe aceia pe care i-a pus în situații mai favorabile și, dacă aceia cărora El le-a încredințat bunurile Sale sunt credincioși, Domnul le declară că sunt vrednici să trăiască alături de El, îmbrăcați în hainele albe, și să ajungă împărați și preoți ai lui Dumnezeu. „Cine este credincios în cele mai mici lucruri, este credincios și în cele mari, și cine este nedrept în cele mai mici lucruri, este nedrept și în cele mari.”

„Lepădați dar orice răutate, orice vicleșug, orice fel de prefăcătorie, de pizmă și de clevetire și, ca niște prunci născuți de curând, să doriți laptele duhovnicesc și curat, pentru ca prin el să creșteți spre mântuire, dacă ați gustat în adevăr că bun este Domnul. Apropiați-vă de El piatra vie, lepădată de oameni, dar aleasă și scumpă înaintea lui Dumnezeu. și voi, ca niște pietre vii, sunteți zidiți ca să fiți o casă duhovnicească, o preoție sfântă, și să aduceți jertfe duhovnicești, plăcute lui Dumnezeu, prin Isus Hristos. Căci este scris în Scriptură; «Iată că pun în Sion o piatră din capul unghiului, aleasă, scumpă și cine se încrede în El, nu va fi dat de rușine». Cinstea aceasta este, dar, pentru voi care ați crezut! Dar pentru cei necredincioși, «Piatra, pe care au lepădat-o zidarii, a ajuns să fie pusă în capul unghiului» și «o piatră de poticnire, și o stâncă de cădere». Ei se lovesc de ea, pentru că n-au crezut Cuvântul, și la aceasta sunt rânduiți. Voi însă sunteți o seminție aleasă, o preoție împărătească, un neam sfânt, un popor, pe care Dumnezeu și l-a câștigat ca să fie al Lui, ca să vestiți puterile minunate ale Celui ce v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată.”

Poziția nu poate sfinți

Oare jertfele spirituale aduse lui Dumnezeu sunt vrednice de primit, în timp ce oamenii așezați în poziții de mare răspundere se înalță pe ei înșiși și îl dezonorează pe Dumnezeu? Acest lucru s-a întâmplat, iar Dumnezeu privește la comportamentul lor cu nemulțumire, în loc de a crește în Hristos, adevăratul cap al bisericii, manifestând atributele Sale divine în fața lumii, ei au crescut în cele lumești. Eul a fost privit ca fiind de mare importanță, iar egoismul s-a împletit cu lucrarea lor. Consacrarea lor față de Dumnezeu nu a fost văzută și viața lor spirituală în Domnul Isus Hristos nu a fost dezvoltată.

Dumnezeu nu le poate da înțelepciunea Sa unor oameni care consideră că poziția lor este o scuză suficientă pentru a se îndepărta de principiile Bibliei, urmându-și propria judecată limitată, ca și când o poziție în lucrarea Domnului le-ar da dreptul de a vorbi, autoritatea de a adopta hotărâri, de a concepe metode și planuri care nu sunt în concordanță cu voia lui Dumnezeu. Asemenea oameni trebuie să învețe că o poziție înaltă nu are nicio putere de a sfinți inima. Dumnezeu le îngăduie să dețină aceste poziții pentru a vedea dacă vor manifesta caracterul Său sau caracterul omenesc slab și limitat, care nu s-a supus niciodată pe deplin disciplinei lui Dumnezeu. Dar poziția nu are nicio putere de a dezvolta caracterul cuiva. Faptul că un om va lucra prin propria putere, ceea ce înseamnă că Satana lucrează prin el, sau se va lăsa condus de Duhul Sfânt, depinde de el însuși și nu de poziția pe care o are.

„Cinstea aceasta este, dar, pentru voi care ați crezut! Dar pentru cei necredincioși, «Piatra pe care au lepădat-o zidarii, a ajuns să fie pusă în capul unghiului.»” L-am ales noi, cu toții, pe Domnul Hristos ca neprihănire a noastră? A fost El așezat, ca piatră memorială, de cinste, în capul unghiului? Au fost învățate lecțiile Sale de umilință și au fost aplicate aceste lecții în

viață? Au fost exemplificate în viața noastră lecțiile milei, dreptății și iubirii lui Dumnezeu?

Dumnezeu este Izvorul puterii

Oh, câtă slăbiciune manifestă oamenii atunci când se despart de Izvorul înțelepciunii și al puterii! Nu au fost preamăriți oamenii? Nu au fost susținute părerile omenești și trăsăturile de caracter nedesăvârșite, ca și când ar fi avut o mare valoare, în timp ce Domnul Hristos a fost lăsat la o parte, și neprihănirea Sa a fost ignorată? Nu au împletit oamenii egoismul în tot ce au făcut, manifestându-l cu perseverență și cu hotărâre în lucrarea lor? Nu au tratat ei cu dispreț solia lui Dumnezeu? Nu au administrat ei bunurile care nu le aparțineau, ca și când ar fi avut dreptul să le folosească după propria plăcere? Iar când aceste bunuri au fost folosite pentru a înainta în noi teritorii ale lucrării, nu s-au purtat ei ca și când ar fi provenit din propriul capital, pretinzând că meritau să aibă dreptul să și le însușească în acest fel? Nu au fost folosiți banii primiți ca dar pentru Dumnezeu pentru a se înălța multe construcții mari în Battle Creek -- ca să confere o imagine bună lucrării, se spunea -- când, în realitate, scopul era acela de a le acorda unora posibilitatea de a-și demonstra geniul și abilitatea în administrarea acestor mari instituții?

„Voi însă sunteți o seminție aleasă, o preoție împărătească, un neam sfânt, un popor, pe care Dumnezeu și l-a câștigat ca să fie al Lui, ca să vestiți puterile minunate ale Celui ce v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată, pe voi care, odinioară, nu erați un popor, dar acum sunteți poporul lui Dumnezeu, pe voi care nu căpătaserăți îndurare, dar acum ați căpătat îndurare. Preaiubiților, vă sfătuiesc ca pe niște străini și călători, să vă feriți de poftele firii pământești care se războiesc cu sufletul. Să aveți o purtare bună în mijlocul neamurilor, pentru ca în ceea ce vă vorbesc de rău ca pe niște făcători de rele, prin faptele voastre bune, pe care le văd, să slăvească pe Dumnezeu în ziua cercetării.”

Răul slujirii sinelui

Cum privesc oamenii lucrarea Domnului, în timp ce se simt liberi să fie neascultători, nemulțumitori, nesfinți, critici și aspri, iubindu-se mai mult pe ei înșiși decât pe Domnul? Prin spiritul de care dau dovadă, cei care dețin răspunderi sfinte își croiesc propriul destin, dar, oare, s-au gândit ei vreodată cum va apărea lucrarea lor la judecată? Dacă adevărul important pentru acest timp ar fi fost un principiu stăruitor în sufletul celor ce slujesc în lucrarea Domnului, cât de serios s-ar fi străduit ei să ajungă la desăvârșirea caracterului, ca să poată răspândi, asupra aceluia cu care vin în legătură, o atmosferă sfântă și dătătoare de viață, care să învioreze inima celor umili și întristați!

Este o lege rânduită de Dumnezeu că oricine crede adevărul, așa cum este el în Isus, îl va descoperi și altora. Ideile și convingerile unei persoane vor căuta o modalitate de exprimare. Oricine cultivă necredința și critica, oricine se simte în stare să judece lucrarea Duhului Sfânt, va răspândi spiritul de care este animat. Necredința, scepticismul și împotrivirea față de harul lui Dumnezeu, caută, prin natura lor, să se facă simțite și auzite. Minte motivată de aceste principii se străduiește întotdeauna să-și găsească un loc și să câștige adepți. Toți cei care se asociază cu un apostaziat vor fi influențați de spiritul lui, dorind să le împărtășească și altora ideile lor, rezultatele propriilor cercetări și simțămintele care au determinat faptele lor, deoarece nu este ușor să reprimi principiile care te motivează.

Unii despre care se presupune că sunt consacrați cu toată inima lui Dumnezeu acționează în contradicție cu El și cu lucrarea Sa. Ceilalți au încredere în ei, dar înșelăciunea îi învăluie ca o haină. Minte lor este condusă de o putere neliniștită și de nestăpânit și de dorința arzătoare de a-și exprima propriile opinii, în felul acesta, semințele necredinței sunt semănate

pretutindeni. Prin exprimarea parțială a unei opinii, ei împrăștie umbra îndoielii și necredinței cu privire la adevăr. Unii nu sunt de acord cu mărturiile, pentru că oamenii aflați în poziții de înaltă răspundere și-au exprimat dezacordul față de ele, deoarece mărturiile nu coincid cu părerile lor, ci mustră orice urmă de egoism.

Efectele negative ale unei centralizări administrative nesfinte

Tot ce a fost plănuț cu privire la centralizarea administrativă dovedește că oamenii caută să pună mâna pe sceptrul puterii și să preia controlul asupra minții altora. Dumnezeu nu îi susține în planurile lor, iar hotărârile pe care le propun ei acum, cu privire la lucrarea lui Dumnezeu, nu sunt hotărârile Lui. Acești oameni s-au dovedit întru totul nevrednici de a fi în poziția de administratori înțelepți, deoarece își folosesc puterea de influență pentru a-i lipsi pe oameni de drepturile lor, în folosul personal. Deși s-au săvârșit fapte de aparentă generozitate, Dumnezeu cunoaște motivele care i-au guvernat, și nu va accepta jertfele lor, până când nu se vor pocăi și nu vor ajunge niște împlinitori conștiincioși ai Cuvântului Său.

Necesitatea unității divine

În lucrarea lui Dumnezeu este o mare nevoie de unitate, dar de o lungă perioadă de timp se exercită influențe ce caută să creeze dezbinare, iar oamenilor care cred că au puterea în mâinile lor nu le pasă. Ei își spun în sinea lor: Când această centralizare administrativă va fi realizată, le vom arăta cine este stăpânul. Atunci, vom pune toate lucrurile în ordine. Totuși ei nu vor avea de făcut niciodată această lucrare.

Ca membri ai bisericii lui Dumnezeu, trebuie să înțelegem lucrarea specială care ne-a fost încredințată. Apostolul Pavel îi scria lui Timotei: „Fii cu luare-aminte asupra ta însuși și asupra învățaturii pe care o dai altora:

stăruie în aceste lucruri, căci dacă vei face așa, te vei mântui pe tine însuși și pe cei ce te ascultă”. Înaintea noastră se află o lucrare foarte importantă. „Da, mie, care sunt cel mai neînsemnat dintre toți sfinții”, scrie Pavel, „mi-a fost dat harul acesta să vestesc neamurilor bogățiile nepătrunse ale lui Hristos și să pun în lumină înaintea tuturor care este isprăvnicia acestei taine, ascunse din veacuri în Dumnezeu, care a făcut toate lucrurile, pentru ca domniile și stăpânirile din locurile cerești să cunoască azi, prin biserică, înțelepciunea nespus de felurită a lui Dumnezeu, după planul veșnic, pe care l-a făcut în Hristos Isus, Domnul nostru.”

„Acum, fiul omului, te-am pus străjer peste casa lui Israel. Tu trebuie să ascuți Cuvântul care iese din gura Mea și să-i înștiințezi din partea Mea. Când zic celui rău: «Răule, vei muri negreșit!» și tu nu-i spui, ca să-l întorci de la calea lui cea rea, răul acela va muri în nelegiuirea lui, dar sângele lui îl voi cere din mâna ta. Dar, dacă vei înștiința pe cel rău ca să se întoarcă de la calea lui, și el nu se va întoarce, va muri în nelegiuirea lui, dar tu îți vei mântui sufletul. Când zic celui neprihănit că va trăi negreșit, -- dacă se încrede în neprihănirea lui și săvârșește nelegiuirea, atunci toată neprihănirea lui se va uita, și el va muri din pricina nelegiuirii pe care a săvârșit-o. Dimpotrivă, când zic celui rău: «Vei muri!» -- dacă se întoarce de la păcatul lui și face ce este bine și plăcut, dacă dă înapoi zălogul, întoarce ce a răpit, urmează învățăturile care dau viața, și nu săvârșește nicio nelegiuire, va trăi negreșit, și nu va muri. Toate păcatele pe care le-a săvârșit se vor uita; a făcut ce este bine și plăcut, și va trăi negreșit! Copiii poporului tău zic: «Calea Domnului nu este dreaptă!» Totuși mai degrabă calea lor nu este dreaptă! Dacă cel neprihănit se abate de la neprihănirea lui și săvârșește nelegiuirea, trebuie să moară din pricina aceasta. Dar, dacă cel rău se întoarce de la răutatea lui și face ce este bine și plăcut, va trăi tocmai din pricina aceasta! Fiindcă ziceți: «Calea Domnului nu este dreaptă!» vă voi judeca pe fiecare după umbletele lui, casa lui Israel!”

Prioritatea lucrării de salvare a sufletelor

Salvarea sufletelor este o preocupare de o valoare infinit mai mare decât oricare alt domeniu al lucrării în lumea noastră. Oricine ajunge sub influența adevărului și, prin credință, este făcut părtaș al dragostei lui Hristos, este chemat de Dumnezeu să-i salveze pe ceilalți. El are o misiune în lumea aceasta. El trebuie să fie conlucrător cu Domnul Hristos, făcând cunoscut adevărul așa cum este el în Isus. Dar, când încearcă să aducă sub conducerea lor mintea și talentele slujitorilor lui Dumnezeu, indiferent de domeniul lucrării lui Dumnezeu, oamenii își asumă o jurisdicție asupra fraților lor, pe care nu o pot păstra fără a fi necinstiți și nedrepti. Domnul nu a pus niciun om în rolul de judecător, nici al scrierilor, nici al predicilor lucrătorilor lui Dumnezeu.

Există oameni a căror viață și caracter dovedesc faptul că sunt niște înșelători și niște profeți falși. Ei nu trebuie să fie ascultați sau tolerați. Dar cei pe care îi folosește Dumnezeu se află sub conducerea Sa, iar El nu a chemat niște oameni cu o judecată îngustă și limitată să critice, să condamne, să adopte hotărâri și să respingă lucrarea acestora, pe motivul că nu toate ideile lor corespund cu acelea despre care ei credeau că sunt adevărul.

Nedesăvârșirea judecății omenești

Oamenii pot ajunge întocmai asemenea fariseilor -- grabnici să-L judece și să-L condamne pe cel mai mare Învățător pe care l-a cunoscut lumea vreodată. Domnul Hristos a prezentat dovezi inconfundabile, care susțineau că era Trimisul lui Dumnezeu, cu toate acestea, conducătorii iudei au preluat lucrarea pe care vrăjmașul i-a inspirat să o îndeplinească, acuzându-L că este un călcător al Sabatului tocmai pe Acela care crease Sabatul și era Domnul Sabatului. Oh, cât de mare este ignoranța oamenilor! Cât de mare este slăbiciunea lor!

În zilele noastre, unii fac exact aceleași păcate. În sfaturile lor, ei îndrăznesc să pronunțe judecăți asupra lucrării lui Dumnezeu, deoarece au ajuns iscușiți în a face lucruri pe care Domnul nu li le-a cerut niciodată. Asemenea oameni ar face mai bine să-și umilească inima înaintea lui Dumnezeu și să-și țină mâinile departe de chivotul lui Dumnezeu, ca să nu se reverse asupra lor mânia lui Dumnezeu, căci, dacă a vorbit Dumnezeu prin mine vreodată, mărturisesc că ei și-au asumat o lucrare de a critica și de a rosti judecăți lipsite de înțelepciune, despre care eu știu că nu sunt corecte. Acești oameni sunt doar făpturi limitate și, în timp ce ei înșiși se află în confuzie, cred că alții sunt cei care greșesc.

Acești oameni care își permit să judece faptele altora ar trebui să adopte o concepție mai vastă și să declare: Chiar dacă afirmațiile altora nu sunt în acord cu ideile noastre, oare va fi acesta un motiv suficient ca noi să le declarăm a fi erezii? Oare se cuvine ca noi, niște oameni neinspirati, să ne asumăm responsabilitatea de a ne spune părerea și de a afirma: Acest material nu trebuie să fie publicat? Dacă vor continua să adere la opiniile proprii, vor vedea că Dumnezeu nu va sprijini hotărârile lor. Oare au ajuns ei să considere că tot ce propun este infailibil? Că nu există nicio umbră de greșală în producțiile lor literare? Oare alții, care dovedesc tot atât de mult că sunt conduși și învățați de Dumnezeu, nu pot găsi în lucrările acestor persoane vreo exprimare pe care nu o împărtășesc în toate privințele, recomandând să se renunțe la ea?

Nu a fost suficientă experiența noastră din trecut în această privință? Vom învăța vreodată lecțiile pe care Dumnezeu a prevăzut că trebuie să le învățăm? Vom înțelege vreodată că nouă nu ne-a fost încredințată conducerea conștiinței oamenilor? Dacă ați numit comitete care să realizeze lucrarea ce se desfășoară de ani de zile în Battle Creek, desființați-le și aduceți-vă aminte că Dumnezeul cel infinit nu a așezat oameni în poziții de felul celor pe care le-au adoptat la Minneapolis și continuă să le susțină de

atunci.

A nu fi conștiință pentru semenii

Sunt adânc îngrijorată de faptul că unii oameni ajung să fie conștiință pentru semenii lor. Ieșiți de pe cale și lăsați-L pe Dumnezeu să lucreze prin propriile mijloace! Unii au făcut o lucrare pentru care Dumnezeu îi va chema să dea socoteală. El va întreba: Cine a încredințat lucrarea aceasta în mâinile voastre?

Eu nu am niciun drept de a-mi lăsa scrierile în mâinile unor oameni care cred că lucrarea lor este aceea de a fi niște căutători ai greșelilor fraților lor. Frații mei, care ocupați poziții de răspundere, nu vreți să vă înțelegeți propriile defecte și să îmbrăcați voi înșivă întreaga armură a neprihănirii? Nu vreți să fiți la fel de atenți și de critici cu privire la propriile cuvinte, propriul spirit și propriul temperament, așa cum sunteți față de alții, ca nu cumva Dumnezeu să nu fie dezonorat, iar adevărul Său să nu fie greșit reprezentat? Dacă veți proceda astfel, discernământul vostru s-ar îmbunătăți într-o mare măsură. Adevărul, Cuvântul vieții, ar fi ca un foc în oasele voastre și ar străluci cu raze limpezi și inconfundabile, reprezentându-L pe Domnul Hristos pentru lume. „Tot așa să lumineze și lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune și să slăvească pe Tatăl vostru, care este în ceruri.”

Oare, niciunul dintre cei ce și-au asumat rolul de căutător al greșelilor nu a reușit să înțeleagă unde va duce poziția pe care a adoptat-o în străduința de a exercita o conducere arbitrară? Unde a fost discernământul lor spiritual? De ce au putut ei să vadă paiul din ochiul fratelui, în timp ce în ochii lor se afla bârna? Oh, dacă a existat vreodată pe pământ un templu care trebuie să fie curățat, atunci acesta este instituția noastră din Battle Creek. Nu vreți voi să-I cereți lui Dumnezeu, cu umilința cea mai adâncă, puterea de a vesti cu

claritate solia către Laodicea? Fiți siguri că vor mai fi solii rostite de buze omenești sub inspirația Duhului Sfânt. „Strigă în gura mare, nu te opri!... Vesteste poporul Meu nelegiuirile lui, casei lui Iacov păcatele ei! În toate zilele Mă întreabă, ... ca un neam care ar fi înfăptuit neprihănirea și n-ar fi părăsit legea Dumnezeului său.”

Noi suntem niște soldați ai lui Hristos. El este Căpetenia mântuirii noastre, iar noi ne aflăm sub conducerea Sa. Trebuie să purtăm armura Lui și să mășăluiim numai sub steagul Său. Nu pe frații noștri soldați trebuie să-i biruim, ci pe vrăjmași, ca să putem zidi Împărăția lui Dumnezeu. Suntem conlucrători cu Dumnezeu. Noi trebuie să purtăm întreaga armură a lui Dumnezeu și să lucrăm, știind că întregul Univers ne privește. Fiecare să îndeplinească datoria care-i revine, așa cum i-a fost încredințată de Dumnezeu.

Nevoia călăuzirii divine

Christiana, Norvegia, 1 octombrie 1885.

Dragă frate _____, Mi-a părut mult mai rău decât pot să spun, când am auzit că, sub îndrumarea voastră, frații _____ și _____ au căutat să restrângă lucrarea de la adunarea de tabără din _____. Nu puteați să le dați un sfat mai rău decât acesta și nu ar fi trebuit să le încredințați o lucrare pe care nu erau pregătiți să o realizeze cu înțelepciune. Fiți atenți la modul în care împiedicați înaintarea lucrării, în orice localitate. Pretutindeni se realizează prea puțin și, cu siguranță, este nepotrivit să încercați să restrângeți lucrările în domeniul misionar.

După ce am cercetat lucrurile cu atenție și cu rugăciune, am transcris ce scrisesem în notele de călătorie. Am vrut să prezint subiectul acesta în așa fel încât să nu-i descurajez pe lucrătorii din _____, în efortul lor de a face o

lucrare, deși doream să-i avertizez să nu facă excese în planurile lor. Oamenii lucrau bine și ar fi trebuit să fie încurajați și sfătuiți să continue. În _____ sunt persoane care ar fi trebuit să-i ajute prin donațiile necesare susținerii cauzei. Dacă doresc să crească în har și în cunoașterea adevărului, ei vor trebui să fie învățați să dăruiască pentru lucrare. Tu și colaboratorii tăi ar fi trebuit să privești această problemă din alte puncte de vedere decât cele pe care le-ai avut în vedere. Ar fi trebuit să cercetați lucrarea în amănunțime și să vă întrebați dacă cinci mii de dolari erau o cheltuială prea mare pentru a susține această importantă activitate în care erau angajați acei frați. Voi ar fi trebuit să exercitați o influență care să-i facă pe oameni să înțeleagă importanța lucrării și să-și dea seama că era datoria lor să răspundă nevoii urgente. Ar fi trebuit să procedați așa cum v-am scris în notele mele de călătorie. Dacă frații noștri ar simți că au dreptul de a opri lucrarea, ori de câte ori nu știu de unde vor veni banii de care este nevoie pentru susținerea ei, atunci lucrarea va fi restrânsă nu doar în _____ și în _____, ci și în toate celelalte state din Uniune. Când lucrătorii noștri înaintează într-un anumit loc, nu ridică niciun fel de opreliști și nu spuneți: Până aici să mergeți, dar nu mai departe. Sunt întristată de faptul că ați închis școala din _____. Văd că frații trimiși să se ocupe de această lucrare nu au luat toate măsurile posibile pentru înaintarea ei, solicitând donații din partea celor care ar fi putut contribui financiar. În conferință sunt oameni bogați, care s-au plâns cu privire la datoria făcută și ar fi trebuit să-i susțină pe acești lucrători. În timp ce lucrătorilor li s-au adresat reproșuri și cuvinte descurajatoare, cei care au mijloace financiare au rămas cu impresia că au dreptul deplin de a pune sub semnul întrebării orice lucrare care necesită bani.

Când supravegherea personală a detaliilor este nepotrivită

Dumnezeu nu îți cere să îți asumi o asemenea autoritate, încât lucrătorii din _____ și de oriunde altundeva să simtă că nu au dreptul de a face vreun pas, fără să se consulte mai înainte cu tine și fără să-ți ceară sfatul. Eu nu pot aproba ideea că tu trebuie să supraveghezi personal toate detaliile lucrării.

Dacă aş fi aprobat-o, niciun lucrător nu ar mai îndrăzni să-şi exercite propria judecată, în niciun domeniu. Lucrătorii ar fi fost nevoiţi să depindă de gândirea şi de judecata unui singur om, iar, ca rezultat, oamenii ar fi ajuns ineficienţi, din cauza inactivităţii. Mult prea mulţi sunt în această categorie acum, iar valoarea lor este aproape nulă. Scriu aceste cuvinte, pentru că sunt adânc îngrijorată cu privire la această problemă. Noi nu facem nici jumătate din ce ar fi trebuit să facem.

Este adevărat că şcoala din _____ are nevoie de susţinere, dar acest fapt nu trebuie să ne împiedice să susţinem celelalte şcoli. Este necesar să avem şcoli primare în diferite localităţi, pentru ca tinerii să fie pregătiţi pentru şcolile noastre din învăţământul superior. Poate că ţie ți se pare înțelept să închizi şcoala din _____, dar eu nu reuşesc să înţeleg unde este înțelepciunea acestei decizii, închiderea şcolii va crea impresia că discreditezi tot ce au făcut oamenii până acum şi îi va descuraja de la orice progres viitor. Nu pot să văd niciun beneficiu în urma iniţiativei tale şi nici nu cred că este în acord cu planul lui Dumnezeu. O asemenea decizie va aduce doar pagubă, nu numai pentru cei ce s-au plâns cu privire la cheltuieli, ci şi pentru lucrători. Oamenii care deţin proprietăţi şi ar fi putut să ajute această lucrare vor respira mai uşuraţi. Aceşti oameni înstăriţi nu vor fi încurajaţi să facă mai mult decât au făcut pentru lucrare, ci mai puţin. Ei vor simţi că au dreptul să-şi exprime nemulţumirea cu privire la orice acţiune care necesită adunarea de fonduri.

Sfatul lui Dumnezeu nu restrânge lucrarea

Oh, fie ca Domnul să te călăuzească! Tu nu trebuie să-ţi îngădui să acţionezi după spusele altora, nici măcar într-o singură situaţie, şi totuşi, uneori, ai făcut așa. Să nu iei nicio iniţiativă care va limita şi va restrânge lucrarea, dacă nu eşti sigur că eşti condus de Duhul lui Dumnezeu. Poporul nostru lucrează în misiuni străine, dar există misiuni şi acasă, care au tot atât de multă nevoie de ajutor ca şi cele străine. Trebuie să depunem eforturi

pentru a le prezenta celor din poporul nostru nevoile lucrării lui Dumnezeu și pentru a le explica necesitatea de a folosi bunurile pe care li le-a încredințat de Dumnezeu în scopul înaintării lucrării Domnului, atât acasă, cât și în străinătate. Dacă aceia care pot să ajute lucrarea din _____ nu sunt sensibilizați și făcuți să-și înțeleagă datoria, ei nu vor recunoaște strigătul cu glas tare al îngerului al treilea. Când lumina se va răspândi și va lumina pământul, în loc de a veni în ajutorul Domnului, ei vor dori să restrângă lucrarea Sa în așa fel încât să corespundă cu ideile lor înguste. Îngăduiți-mi să vă spun că, în această lucrare finală, Domnul va lucra într-o modalitate foarte diferită de cursul firesc al lucrurilor și pe o cale întru totul contrară vreunui plan omenesc. Întotdeauna vor exista în mijlocul nostru unii care vor dori să aibă controlul asupra lucrării lui Dumnezeu și să dicteze fiecare pas ce trebuie să fie făcut, în timp ce lucrarea înaintază sub conducerea acelui înger care se alătură îngerului al treilea în vestirea solie ce trebuie să-i fi adresată lumii. Dumnezeu va folosi căi și mijloace prin care se va vedea că El este Cel ce preia conducerea în mâinile Sale. Lucrătorii vor fi surprinși de mijloacele simple pe care le va folosi El pentru a aduce la îndeplinire lucrarea neprihănită a Sale. Cei care sunt considerați niște lucrători buni vor trebui să se apropie de Dumnezeu și vor avea nevoie de atingerea divină. Ei vor trebui să bea mai mult și fără încetare din izvorul de apă vie, ca să poată înțelege lucrarea lui Dumnezeu în toate amănuntele. Lucrătorii pot să facă greșeli, dar trebuie să le acordați o șansă de a le repara și să le dați ocazia de a învăța să fie prevăzători, lăsându-i să-și coordoneze singuri lucrarea.

Folosirea judecății personale

Orebro, Suedia, 28 octombrie 1885.

Dragi frați, _____ și _____, Mă rog ca Domnul să fie alături de voi cu o mare putere în timpul conferinței care urmează să se desfășoare. Este posibil ca unii să absenteze, deși voi ați putea dori ca ei să fie prezenți, dar Domnul Isus este sprijinul vostru. Eu sper, în mod sincer, și mă rog ca aceia

care poartă responsabilități în Michigan, New England, Ohio, Indiana și alte state să adopte concepții mai largi decât au avut până acum cu privire la lucrare. Sper că cei din Michigan vor face un pas înainte. Regret faptul că se manifestă o asemenea îngustime a minții și o asemenea lipsă a spiritului de prevedere. Lucrătorii trebuie să fie educați și pregătiți pentru zonele în care se desfășoară lucrarea. Pretutindeni avem nevoie de misionari. Avem nevoie de bărbați și de femei care să se consacre fără rezerve lucrării Domnului, aducând mulți fii și multe fiice la Dumnezeu.

Exercitarea judecății personale

Mi-a fost arătat că există o practică pe care cei aflați în poziții de răspundere ar trebui să o evite, deoarece este în detrimentul lucrării lui Dumnezeu. Oamenii aflați în poziții înalte să nu fie niște stăpâni arbitrari ai moștenirii lui Dumnezeu, poruncind tot ce se petrece în jurul lor. Prea mulți au trasat o linie prestabilită pe care doresc să o respecte toți cei angajați în lucrare. Lucrătorii s-au străduit să facă așa cu o credință oarbă, fără a-și exercita judecata personală cu privire la activitățile pe care le îndeplineau. Deși, uneori, cei numiți ca directori nu au fost prezenți, lucrătorii au urmat exact hotărârile lor implicite. Doresc să vă avertizez, în Numele Iui Hristos, să încetați acest mod de lucru. Dați-le oamenilor posibilitatea de a-și exercita propria judecată. Cei care se lasă conduși de alții și vor ca alții să gândească în locul lor nu sunt potriviți pentru a li se încredința responsabilități. Conducătorii noștri sunt neglijenți în această privință. Dumnezeu nu le-a dat toată înțelepciunea de pe pământ doar câtorva oameni aleși.

Cei aflați în poziții de răspundere ar trebui să aibă încredere în oamenii care au o anumită înțelepciune, o anumită abilitate de a gândi și un spirit de prevedere și ar trebui să-i considere capabili de a aduce la îndeplinire lucrările care le-au fost încredințate. Prin faptul că au trasat toate directivele pe care lucrătorii trebuiau să le respecte, frații noștri conducători au făcut o mare greșală, iar rezultatul ei a fost ineficienta și lipsa unui spirit de

răspundere al lucrătorilor, deoarece s-au bazat pe alții pentru a alcătui toate planurile, în timp ce ei nu și-au asumat nicio responsabilitate. Ce stare de lucruri ar fi existat în instituțiile noastre, dacă aceia care și-au asumat răspunderea de a gândi în locul altora ar fi ieșit din rândul nostru sau ar fi murit!

Conducătorii ar trebui să le încredințeze altora responsabilități și să le îngăduie să gândească, să plănuiască și să execute, astfel încât să poată câștiga experiență. Când este necesar, adresați-le sfaturi, dar nu-i îndepărtați din lucrare, doar pentru că voi credeți că ei fac greșeli. Dacă se va ajunge ca ideile și planurile unui singur om să fie respectate mai presus de orice discuție, Dumnezeu să aibă milă de lucrarea Sa. El nu ar fi onorat, dacă ar exista o asemenea stare de lucruri. Toți lucrătorii trebuie să aibă posibilitatea de a-și exercita propria judecată și înțelepciune. Dumnezeu le-a dăruit oamenilor talente pe care dorește ca ei să le folosească. El le-a dăruit minți și așteaptă ca ei să gândească și să-și alcătuiască propriile planuri, nu să depindă de alții care să gândească în locul lor.

Consider că deja v-am prezentat acest subiect de multe ori, dar nu văd nicio schimbare în modul vostru de a lucra. Fiecare om aflat în poziții de răspundere trebuie să le încredințeze și altora responsabilități. Puneți-i pe alții să îndeplinească lucrări care le vor cere să alcătuiască planuri și să-și folosească judecata. Nu-i învățați să depindă de judecata voastră. Tinerii trebuie să fie educați pentru a ajunge niște oameni care gândesc. Frații mei, să nu credeți nicio clipă că părerile voastre sunt desăvârșite, că toți cei aflați în legătură cu voi trebuie să fie umbrele voastre, să repete cuvintele și ideile voastre și să execute planurile voastre.

Efectele unei continue umblări pe urmele altora

În zilele noastre, unii ar putea să fie niște oameni cu o gândire vastă,

oameni înțelepți, în care să se poată avea încredere, dar nu sunt așa, pentru că au fost educați să urmeze planurile altora. Ei au îngăduit ca alții să le spună cu precizie ce anume să facă și au ajuns să aibă o minte pipernicită. Gândirea lor este îngustă și nu pot să înțeleagă nevoile lucrării. Ei nu sunt decât niște roboți, care trebuie să fie conduși de gândirea altuia. Să nu credeți că numai cei care pun în aplicare ideile voastre sunt singurii în care se poate avea încredere. Uneori ați crezut că, datorită faptului că ei aduc la îndeplinire voința voastră în cele mai mici amănunte, ei sunt singurii pe care puteți să vă bazați. Dacă vreunul și-a exercitat propria judecată, iar aceasta a fost diferită de a voastră, voi v-ați despărțit de el, ca și când nu se putea avea încredere în el. Nu puneți stăpânire pe lucrare și nu o țineți sub controlul vostru. Voi nu sunteți singurii oameni pe care Dumnezeu îi va folosi. Dați-I Domnului posibilitatea de a folosi talentele pe care le-a încredințat oamenilor, pentru ca lucrarea să se poată dezvolta. Dați-I Domnului ocazia de a folosi mintea oamenilor. Noi pierdem mult prin ideile și planurile noastre înguste. Nu stați în calea înaintării lucrării, ci lăsați-L pe Domnul să lucreze prin cine va dori. Educați și încurajați tinerii să gândească și să înfăptuiască, să alcătuiască planuri, astfel încât să putem avea o mulțime de sfătuitori.

Mă doare inima când văd președinți de conferințe care își asumă sarcina de a-i selecta pe aceia pe care cred că pot să-i formeze pentru a colabora cu ei în lucrare. Ei îi aleg pe cei care li se aseamănă, dar aceștia vor lucra ca niște simpli roboți. Niciun președinte nu are vreun drept să facă acest lucru. Îngăduiți-le altora să alcătuiască planuri și, dacă ei dau greș în unele lucruri, nu considerați că aceasta este o dovadă că nu sunt capabili să gândească. Frații noștri aflați în pozițiile de cea mai înaltă răspundere au avut nevoie de o disciplină îndelungată pentru a învăța cum să-și folosească judecata. Ei au dovedit că lucrarea lor ar fi trebuit să fie mai bună în multe privințe. Faptul că oamenii fac greșeli nu este un motiv pentru a-i considera nepotriviți să poarte răspunderi. Cei care cred că metodele lor sunt desăvârșite, fac greșeli grave chiar și acum, dar nu acceptă faptul că alții ar putea să fie mai înțelepți. Ei își prezintă succesul, dar își ascund greșelile.

Prin urmare, fiți buni și amabili cu fiecare persoană care se angajează cu conștiinciozitate ca lucrător pentru Domnul. Frații noștri din pozițiile cele mai înalte de răspundere au făcut unele planuri neînțelepte și le-au adus la îndeplinire, pentru că au crezut că planurile lor erau desăvârșite. Ar fi avut nevoie de contribuția altor persoane, cu o gândire diferită și un caracter diferit. Ei ar fi trebuit să se asocieze cu alți oameni care puteau să înțeleagă lucrurile dintr-un punct de vedere total diferit. Astfel, ar fi fost ajutați în alcătuirea planurilor lor.... Cât de neînțelept este să încredințezi o mare misiune în mâinile unui singur om, așa încât el să o organizeze și să o adapteze la gândirea lui și în conformitate cu imaginația lui bolnavă! Unii oameni care au slujit ca pastori au o gândire îngustă și lipsită de prevedere și nu sunt calificați să-și pună amprenta asupra lucrării. Cei care doresc să conducă lucrarea, cred că nimeni nu poate să facă acest lucru în mod desăvârșit, cu excepția lor, iar cauza lui Dumnezeu poartă semnele defectelor lor.

Capitolul 12

Mijloace și metode

Zecimea oferită cu credincioșie

Cooranbong, Australia, 10 septembrie 1896.

Mulți președinți ai conferințelor locale nu-și îndeplinesc responsabilitatea ce le revine de a veghea ca prezbiterii și diaconii să își facă lucrarea lor, îngrijindu-se ca zecimea să fie adusă cu credincioșie în vistieria bisericii. Maleahi a precizat că aducerea în vistieria Domnului a darurilor care îi aparțin este condiția prosperității. Acest principiu trebuie să fie repetat adesea pentru cei ce sunt indolenți în îndeplinirea datoriei lor față de Dumnezeu și pentru cei neglijenți și nepăsători în a-I aduce lui Dumnezeu darurile și zecimile lor. „Se cade să înșele un om pe Dumnezeu?” Dar slujitorii necredincioși se întreabă: „Cu ce Te-am înșelat?” Răspunsul care urmează este clar și hotărât: „Cu zeciuielile și darurile de mâncare. Sunteți blestemați, câtă vreme căutați să Mă înșelați, tot poporul în întregime! Aduceți însă la casa vistieriei toate zeciuielile, ca să fie hrană în Casa Mea, puneți-Mă astfel la încercare, zice Domnul oștirilor, și veți vedea dacă nu vă voi deschide zăgazurile cerurilor, și dacă nu voi turna peste voi belșug de binecuvântare.” Vă rog, citiți acest capitol în întregime și vedeți dacă ar putea fi rostite cuvinte mai clare și mai hotărâte ca acestea, Ele sunt atât de hotărâte, încât niciun om, care dorește să-și înțeleagă datoria față de Dumnezeu, nu poate să facă vreo greșală în această privință. Faptul că oamenii aduc vreo scuză pentru că nu îndeplinesc această datorie este din cauză că sunt egoiști și nu au în inimă dragostea și temerea de Dumnezeu.

Nicio scuză pentru neglijența în plățirea zecimii

Domnul a cerut întotdeauna această ascultare de rânduielile stabilite de El pentru înaintarea lucrării Sale în lumea noastră. Dumnezeu nu și-a schimbat niciodată planurile. El declară că totul este al Său și își cere partea din bunurile încredințate omului. „Căci Eu sunt Domnul, Eu nu Mă schimb, de aceea, voi, copii ai lui Iacov, n-ați fost nimicivi. Din vremea părinților voștri v-ați abătut de la poruncile Mele și nu le-ați păzit. Întoarceți-vă la Mine, și Mă voi întoarce și Eu la voi, zice Domnul oștirilor.”

Dacă oamenii o vor respecta, această declarație clară -- și hotărâtoare va însemna atât de mult pentru ei, prin binecuvântările care vor fi primite când însuși cerul își va deschide zăgazurile și se vor revărsa din belșug, iar cei care susțin că nu pot să o înțeleagă nu sunt onești înaintea lui Dumnezeu. Scuza lor că nu au cunoscut voia lui Dumnezeu nu va avea nicio valoare în marea zi a judecării.

Toți să-și îndeplinească datoria

Toată zecimea neglijată să fie adusă acum. Fie ca noul an să vă găsească onești în relația voastră cu Dumnezeu. Cei care au reținut zecimea să o trimită înainte ca anul 1896 să se încheie, ca să fie în bună rânduială cu Dumnezeu și să nu se mai afle niciodată în pericolul de a fi blestemați de El. Președinți ai conferințelor noastre, îndepliniți-vă datoria. Nu roștiți propriile cuvinte, ci un clar „așa a zis Domnul”. Prezbiteri ai bisericilor, îndepliniți-vă datoria. Lucrați din casă în casă, pentru ca turma lui Dumnezeu să nu fie deficitară în această problemă importantă, care implică o mare binecuvântare, dar și un mare blestem.

Toți cei ce se tem de Dumnezeu să vină în ajutorul Său și să se dovedească a fi niște ispravnici credincioși. Adevărul trebuie să meargă în

toate părțile lumii. Mi s-a arătat că mulți din bisericile noastre îl jefuiesc pe Dumnezeu în domeniul zecimii și darurilor. Dumnezeu le va face exact așa cum le-a declarat. Celui credincios îi va da binecuvântări bogate, iar celui nelegiuit, un blestem. Toți cei care vestesc solia adevărului în bisericile noastre trebuie să-și facă datoria, avertizând, învățând și muștrând. Orice neglijare a datoriei, care este un act de jefuire față de Dumnezeu, înseamnă un blestem asupra celui ce comite fărădelegea.

Domnul nu-i va considera nevinovați pe cei ce sunt deficitari în îndeplinirea lucrării pe care o cere de la ei, și anume, de a se îngriji ca biserica să fie păstrată sănătoasă și viguroasă din punct de vedere spiritual și de a-și îndeplini întreaga datorie, neîngăduind nicio neglijență care va aduce amenințarea blestemului lui Dumnezeu asupra poporului Său. Domnul a pronunțat un blestem la adresa tuturor celor ce rețin zecimea. El spune: „«Se cade să înșele un om pe Dumnezeu, cum Mă înșelați voi?» Dar voi întrebați: «Cu ce Te-am înșelat?» Cu zeciuielile și darurile de mâncare. Sunteți blestemați, câtă vreme căutați să Mă înșelați, tot poporul în întregime! Aduceți însă la casa vistieriei toate zeciuielile, ca să fie hrană în Casa Mea.»

Aceasta nu este o cerință a omului, ci este una dintre rânduielile stabilite de Dumnezeu pentru susținerea și înaintarea lucrării Sale în lume. Dumnezeu să ne ajute să ne pocăim. „Întoarceți-vă la Mine”, spune El, „și Mă voi întoarce și Eu la voi”. Oamenii care doresc să-și îndeplinească datoria, o găsesc exprimată în propoziții clare în acest capitol. Nimeni nu se poate scuza pentru faptul că nu-I aduce Domnului zecimea și darurile lui.

Dumnezeu își revarsă darurile din abundență asupra noastră. El „a iubit lumea atât de mult, că a dat pe singurul Său Fiș, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică”. Toate binecuvântările pe care le avem vin prin Domnul Hristos. Prin urmare, nu ar trebui să ne însuflețim și să ne facem datoria față de Dumnezeu, de care depindem pentru viață și sănătate și pentru binecuvântarea câmpului, a recoltelor, a vitelor, turmelor și a viilor

noastre? Avem asigurarea că, dacă dăruim pentru vistieria lui Dumnezeu, vom primi iarăși de la El, dar, dacă reținem bunurile noastre, El va își reține binecuvântările de la noi și va trimite un blestem asupra celor necredincioși.

Dumnezeu a spus: „Puneți-mă astfel la încercare ... și veți vedea dacă nu voi deschide zăgazurile cerurilor, și dacă nu voi turna peste voi belșug de binecuvântare”. Ce perspectivă minunată ne prezintă El în binecuvântările făgăduite! Cine poate îndrăzni să-L înșele pe Dumnezeu în zecime și daruri, când există o astfel de făgăduință! „și voi muștra pentru voi pe cel ce mănâncă, (lăcusta) și nu vă va nimici roadele pământului, și vița nu va fi neroditoare în câmpiile voastre, zice Domnul oștirilor. Toate neamurile vă vor ferici atunci, căci veți fi o țară plăcută, zice Domnul oștirilor,”

Încă un an este pe punctul de a trece în veșnicie, purtând povara raportului său. Să privim asupra anului trecut și, dacă nu ne-am îndeplinit pe deplin datoria față de Domnul, cu bunăvoință și din toată inima, să ne apropiem de începerea noului an, înscriind un nou raport al credincioșiei față de Dumnezeul nostru.

Îndrumări practice pentru lucrare

Cooranbong, Australia, 14 iunie 1896.

Dragă frate și soră _____, Vineri trecută seara, am stat de vorbă cu voi, spunându-vă ceva cu privire la metodele voastre de lucru. Veghetorul ceresc se afla alături de noi și aș dori să fi putut scrie fiecare cuvânt pe care l-a rostit El, dar mă tem că nu pot. Tu spuneai: „Aș dori să-mi fi cunoscut datoria, într-un fel, nu mă simt mulțumit de rezultatul muncii mele.” Atunci, vocea Aceluia care Se afla lângă noi s-a auzit, zicând: „Ai încredere în Dumnezeu, învață de la Isus Hristos. Când te ocupi cu adevărurile sfinte ale Cuvântului lui Dumnezeu, Înălță-L fără încetare pe Domnul Hristos. Marea ta nevoie

este să înveți metoda de învățare a lui Hristos. Când îi înveți pe oameni, prezintă numai câteva puncte vitale și păstrează-ți gândurile concentrate asupra acestora. Tu introduci în predicile tale idei lipsite de importanță. Ele nu sunt întotdeauna «o mireasmă de viață spre viață» și nu au nicio legătură reală cu textul pe care îl citezi. Prin faptul că te îndepărtezi de ideile principale și introduci gânduri care îndepărtează mintea de la subiect, tu slăbești influența a tot ce ai spus mai înainte.”

Prezentarea incoerentă a adevărului

Dumnezeu nu dorește să crezi că ești inspirat de Duhul Său, în timp ce te abați de la subiect, introducând elemente străine, care au intenția de a muștra și care nu ar trebui să fie pronunțate în legătură cu adevărul sfânt și solemn. Procedând în felul acesta, tu pierzi legătura cu subiectul și micșorezi efectul cuvintelor folosite pentru învățatură, muștrare și îndreptare, în neprihănire. Tu ai anulat efectul multor idei valoroase, deoarece le-ai amestecat cu alte gânduri care ți-au venit în minte, dar care nu aveau nicio legătură cu subiectul. Orice este departe de subiectul aflat în atenție nu trebuie să-și găsească niciun loc în predicile tale.

În lumea aceasta sunt inimi care strigă cu voce tare după Dumnezeu cel viu. Dar fapăturile omenești neajutorate au fost hrănite cu o mâncare lipsită de gust. În biserici au fost rostite predici incapabile să împlinescă nevoia sufletelor înfometate. Aceste predici nu conțin acea manifestare divină care impresionează mintea și luminează sufletul. Ascultătorii nu pot spune: „Nu ne ardea inima în noi, când ne vorbea pe drum și ne deschidea Scripturile?” Poporului i se oferă multă pleavă, dar aceasta nu va sensibiliza inima celui nelegiuit și nici nu va convinge de păcat. Sufletele care vin să asculte au nevoie de o prezentare clară și directă a adevărului. Cei care gustă din Cuvântul lui Dumnezeu au stat prea mult timp într-o atmosferă lipsită de Dumnezeu și, ca urmare, ei doresc nespus prezența divină.

„Încinge-ți coapsele minții”, ca să poți prezenta adevărul lui Dumnezeu într-o modalitate vrednică de primit. Predică adevărul în simplitatea lui, dar cuvântările tale să fie scurte. Insistă cu perseverență asupra câtorva puncte importante. Fii conștient, clipă de clipă, că trebuie să fii însoțit de prezența Duhului Sfânt, deoarece El poate să facă o lucrare pe care tu nu ești în stare să o faci singur. Dacă mintea ta este apăsată de o îngrijorare neplăcută, eliberează-te de ea printr-o lucrare personală sau prin rugăciune stăruitoare, înainte de a veni înaintea oamenilor. Roagă-L pe Dumnezeu cu seriozitate să îndepărteze acea povară din mintea ta. Limitează-te cu hotărâre la numai câteva idei. Oferă-le oamenilor grâul curat, întru totul separat de pleavă. Nu îngădui ca predicile tale să fie atât de cuprinzătoare, încât argumentele solide să fie înlocuite de gânduri lipsite de putere. Prezintă adevărul așa cum este el în Isus, pentru ca aceia care ascultă să poată rămâne cu impresia cea mai bună.

Defectele predicilor lungi

Vorbește scurt. În general, predicile tale sunt de două ori mai lungi decât ar trebui. Un lucru bun poate fi prezentat într-o asemenea modalitate, încât să-și piardă calitatea de a atrage. Când o predică este prea lungă, ultima parte a prezentării micșorează puterea celei precedente și interesul față de ea. Nu rătăci, treci direct la subiect. Oferă-le oamenilor adevărata mană din cer, iar Duhul va mărturisi împreună cu duhul tău că nu tu ești cel ce vorbește, ci Duhul Sfânt vorbește prin tine. Cel care îi învață pe alții Cuvântul lui Dumnezeu trebuie să vorbească mai întâi cu Dumnezeu, iar apoi poate să stea înaintea oamenilor. În timp ce Duhul Sfânt lucrează asupra minții lui. Dacă va conlucra în mod credincios cu Domnul Hristos, se va împlini făgăduința: „Iată, Eu sunt cu voi întotdeauna”. Fii atent, să nu pierzi niciodată simțământul prezenței Veghetorului divin. Adu-ți aminte că nu vorbești doar în fața unei adunări ignorante, ci în fața Unuia a cărui prezență ar trebui să o recunoști fără încetare. Vorbește ca și când întregul Univers ar

fi în fața ta, alături de oile și de mieii înfomețați ai lui Dumnezeu, care trebuie să fie hrăniți.

Predicarea Cuvântului

Cei care pretind că propovăduiesc Cuvântul trebuie să predice acest Cuvânt și să-și amintească fără încetare că sunt colaboratorii lui Dumnezeu. El este puterea lor și, dacă I se acordă posibilitatea, va lucra pentru ei. Dacă sunt umiliți și nu se încred în propria presupusă înțelepciune și abilitate, Dumnezeu va pune în mintea lor argumentele și va vorbi prin ei. De asemenea, El va impresiona mintea ascultătorilor, pregătind inima lor să primească sămânța care este semănată.

Fratele meu, puterea lui Dumnezeu trebuie să facă pentru tine o lucrare zilnică, altfel, în locul Duhului Sfânt, alături de tine va sta vrăjmașul lui Dumnezeu și al omului. Sub influența lui, în lucrarea ta se va vedea o lipsă de putere. În mâinile tale, cele mai prețioase aspecte ale credinței cu privire la mântuirea omului vor fi denaturate și deformate.

Dacă nu îți schimbi modul de lucru, cei cu care ești în legătură în lucrare vor primi o educație greșită de la tine. Inima ta să lupte și să se frângă de dorința arzătoare după Dumnezeu cel viu. Nimic să nu-ți abată gândurile de la lucrarea lui Dumnezeu spre lucruri lipsite de importanță. Lucrează cu rugăciune, cu seriozitate și cu toate energiile primite din partea lui Dumnezeu, cerându-i bisericii să coopereze cu tine. Nu te încrede în tine însuși, ci bazează-te pe asigurarea că Dumnezeu este Conducătorul lucrării. Tu ești doar slujitorul Său, iar lucrarea ta este să dai glas cuvintelor Sale: „Noi suntem împreună lucrători cu Dumnezeu”.

Renunțarea la sine

Nu îți atribui nicio slavă. Nu lucra cu o inimă împărțită, încercând să slujești eului și lui Dumnezeu în același timp. Păstrează eul în afara atenției. Cuvintele tale să-i îndrume pe cei trudiți și împovărați să-și încredințeze poverile lor lui Isus. Lucrează ca și când L-ai vedea pe Domnul la dreapta ta, gata să-ți dăruiască eficiența și puterea Sa infinită în orice situație de criză.

Domnul este Sfătuitoarea tău, Călăuzitorul și Căpetenia mântuirii tale. El merge înaintea feței tale ca un biruitor gata să cucerească. Consacră-te Lui pe deplin, suflet și trup, alungând orice îngăduință de sine. Renunță la tine, ia-ți crucea și lucrează cu seriozitate pentru Domnul. Nu-ți risipi puterea în mod inutil, ținând predici lungi. Acest lucru epuizează și, ca urmare, nu îți rămâne suficientă putere pentru partea cea mai importantă a lucrării -- păstorirea din casă în casă.

Lucrarea unui evanghelist

Prezentarea Scripturilor, rugăciunea în familie -- aceasta este lucrarea unui evanghelist și trebuie să fie asociată cu predicarea. Dacă această lucrare este omisă, predicarea va fi, într-o mare măsură, o nereușită. Trebuie să fii atent cu tine însuși. Tu și soția ta trebuie să vă apropiați de oameni printr-un efort personal. Învățați-i pe oameni că iubirea lui Dumnezeu trebuie să ajungă în sanctuarul lăuntric al vieții de cămin. Dacă doriți cu adevărat, puteți să aveți acea putere interioară a Duhului Sfânt, care să vă ajute în lucrarea voastră.

Noi vestim ultima solie a harului pentru o lume care piere, iar Dumnezeu ne cere să manifestăm putere și prospețime în lucrarea noastră. Noi putem să facem acest lucru cu ajutorul Duhului Sfânt. Înclinațiile ereditare și obiceiurile greșite trebuie să fie disciplinate și răstignite adesea.

Umiliți-vă sub mâna lui Dumnezeu, deoarece metodele voastre nu sunt metodele lui Dumnezeu și amândoi aveți mult de învățat în școala lui Hristos.

Seara trecută v-au fost adresate aceste cuvinte de îndrumare: „Sfătuiți-vă cu frații voștri. Planurile voastre au nevoie de consultarea atentă a altora.” V-au fost adresate avertizări cu privire la dependența de oameni și încrederea în înțelepciunea lor. Ispititorul intenționează să-i ducă pe oameni în rătăcire, determinându-i să înceteze să caute putere și reușită la Isus și să se încreadă în puterea omenească. În multe situații s-a întâmplat așa. Satana și-a pregătit capcanele pentru a-i prinde pe oameni și pentru a-i câștiga de partea lui, încercând să-i facă să depindă de semenii lor limitați și supuși greșelii.

Pericolul deosebit al extremelor

Când se adresează o mustrare cu privire la acest subiect, vrăjmașul preia sfatul dat și îl prezintă într-o lumină atât de pervertită, încât cei ce doresc să-și urmeze propria judecată se simt liberi să plănuiască și să ia decizii importante, fără a se sfătui cu frații lor. În acest fel, se ivește o altă greșală. Unii adoptă o poziție extremă într-o direcție, și, dacă sunt corecți, merg în extrema opusă.

Dacă acționezi în virtutea presupusei tale înțelepciuni, vei fi în pericolul de a face greșeli. Tu ai nevoie de sfaturi. Nu ești calificat să îndeplinești toate categoriile de activitate și nu ar trebui să începi lucrarea în locuri importante, dacă există pericolul de a pune o temelie pe care nu o poți duce la bun sfârșit. Înainte ca unul sau doi oameni să înceapă lucrarea în teritorii noi și importante, trebuie să primească o lumină precisă de la Dumnezeu, iar datoria lor să fie clară și inconfundabilă. Trebuie să te sfătuești cu frații tăi, deoarece există pericolul de a înainta prea repede în conceperea unor metode și planuri.

Cu privire la frații tăi, ți-au fost spuse cuvinte care nu ar fi trebuit să fie rostite niciodată. Părerile greșite, aflate în mintea altora, ți-au fost aduse la cunoștință, iar gândurile tale au fost conduse pe un fâgaș al speculațiilor, care nu este nici sigur și nici corect. Veghează asupra gândurilor tale. Păzește-ți cu atenție impulsurile minții și ale inimii. Cuvintele care ți-au fost spuse te-au determinat să ai mai multă încredere decât se cuvine în planurile și în metodele proprii. De pe buzele tale ies cuvinte care nu sunt nici inspirate, nici aprobate de Dumnezeu. Fii cu băgare de seamă, ca nu cumva să fii nepregătit, când va veni timpul să-ți dovedești prietenia și să stai de partea unui prieten, adresându-i un sfat temeinic,

Importanța sfătuirii cu frații

Nu trebuie să lucrezi independent de toate sfaturile care ți se adresează. Datoria ta este să te sfătuești cu frații tăi. Acest fapt ar putea să-ți rănească mândria, dar umilința recomandată de Duhul Sfânt te va face să ascuți sfatul și va alunga încrederea în sine. Dacă ți se adresează un sfat care intră în conflict cu dorințele tale, nu trebuie să consideri că înțelepciunea ta este suficientă pentru a-i îndruma pe alții sau că îți poți permite să neglijezi sfatul primit.

Indiferent de locul în care lucrezi, este necesar să unești propriile eforturi cu eforturile altor lucrători eficienți. Nu poți să realizezi totul singur, nu poți să duci la bun sfârșit o serie completă de întruniri, lucrând singur, dar îți poți face partea alături de alți lucrători. Poate că acest fapt este umilitor pentru tine, dar nu ar trebui să fie așa, deoarece Dumnezeu a dat o varietate de daruri și dorește ca ele să se combine într-o armonie desăvârșită.

Trebuie să înțelegi pericolul de a privi lucrurile doar din punctul tău de vedere și prin prisma înțelegerii și a discernământului tău. Ar fi bine să le

prezinți fraților planurile tale în mod deschis, ca să afli cum li se par, văzute din punctul lor de vedere, deoarece este posibil ca împrejurările să-ți fi influențat atât de puternic gândirea, încât să nu fii în stare să judeci lucrurile din toate punctele de vedere. Supune planurile tale unei cercetări minuțioase și încredințează-I situația în rugăciune stăruitoare Aceluia care cunoaște toate lucrurile. Sfătuiți-vă împreună. Nu lăsa ca șoaptele minții tale și ale minții altora să închidă ușa inimii tale în fața sfatului slujitorilor Domnului.

9 august 1896. Am scris toate acestea, deoarece este o problemă serioasă, care are consecințe grave, ce vor afecta lucrarea viitoare în alte localități. Fratele _____ nu are nevoie de cuvinte de flatare din partea voastră, deoarece el își prețuiește din plin propriile abilități și le evidențiază prin căutarea greșelilor celorlalți. El nu-și dă seama că se străduiește să ocupe locul întâi și nu este pregătit să poarte răspunderile lucrării de slujire pastorală, pentru că îi lipsește un spirit umilit și pocăit. El trebuie să prezinte în continuare studii biblice, iar când frații săi vor considera că este potrivit să ajungă predicator al Evangheliei, acest fapt va fi evident. Trebuie să fii precaut.

Lucrarea de colportaj

Nu pot să înțeleg de ce colportajul nu este considerat o lucrare bună și plină de succes ce poate fi făcută pentru Domnul. Colportorii se pot familiariza cu oamenii, se pot ruga împreună cu ei și pot să înțeleagă mai bine nevoile lor. Din lumina pe care mi-a dat-o Dumnezeu, pot să spun că asupra colportorilor se află o mare responsabilitate. Ei trebuie să-și înceapă lucrarea pregătiți să explice Scripturile, de aceea, să nu se spună și să nu se facă nimic pentru a împiedica activitatea lor. Dacă își pun încrederea în Domnul, în timp ce merg din loc în loc, îngerii lui Dumnezeu vor fi în preajma lor, inspirându-le cuvinte care vor aduce lumină, speranță și curaj pentru multe suflete. Dacă nu ar fi fost lucrarea colportorilor, mulți nu ar fi auzit adevărul niciodată.

Colporteurul să aibă la el cărți și broșuri pe care să le ofere gratuit aceluia care nu le pot cumpăra. În felul acesta, adevărul poate fi adus în multe case.

Dintre toate darurile pe care le-a dat Dumnezeu oamenilor, niciunul nu este mai nobil și nu reprezintă o binecuvântare mai mare ca darul vorbirii, dacă acest dar este sfințit de Duhul Sfânt. Vorbirea este mijlocul prin care explicăm și convingem, prin ea Îi înălțăm rugăciuni și laude lui Dumnezeu și prin ea transmitem gânduri prețioase despre iubirea Răscumpărătorului. Prin vorbire, colporteurul poate răspândi semințele adevărului, făcând ca lumina din Cuvântul lui Dumnezeu să strălucească în multe minți.

Pastorul Evangheliei nu este umilit dacă face lucrarea de colportaj

Sper, în mod sincer, că nimeni nu va rămâne cu impresia că un pastor al Evangheliei ar fi umilit dacă ar face lucrare de colportaj. Ascultați mărturia apostolului Pavel: „știți cum m-am purtat cu voi în toată vremea, din ziua dintâi, în care am pus piciorul pe pământul Asiei. Am slujit Domnului cu toată smerenia, cu multe lacrimi și în mijlocul încercărilor, pe care mi le ridicau uneltirile iudeilor. știți că n-am ascuns nimic din ce vă era de folos și nu m-am temut să vă propovăduiesc și să vă învăț înaintea norodului și din casă în casă și să vestesc iudeilor și grecilor: pocăința față de Dumnezeu și credința în Domnul nostru Isus Hristos.” Elocventul Pavel, cel căruia Dumnezeu i s-a descoperit în mod minunat, mergea din casă în casă, cu toată umilința, cu multe lacrimi și îndurând încercările.

Cea mai prețioasă lucrare de slujire

Mi-a fost arătat că activitatea cea mai de preț pe care o pot îndeplini pastorii este lucrarea de colportaj. Prin această lucrare, ei vor câștiga o

experiență variată și vor face tocmai lucrarea apostolului Pavel. Repet un pasaj din apelul adresat fraților noștri cu privire la lucrarea de colportaj cu revistele și cărțile noastre: „Lucrarea de colportaj este un domeniu de activitate important, iar colportorul înțelept și temător de Dumnezeu, care iubește adevărul, are o răspundere egală cu aceea a slujitorilor Evangheliei. Prin urmare, oare ar trebui colportorul să simtă că ar avea un drept mai mare să lucreze din motive egoiste decât ar avea pastorul hirotonit? Ar trebui el să fie necredincios față de principiile lucrării misionare, vânzând numai cărțile mai ieftine și mai ușor de distribuit și evitând să le prezinte oamenilor cărțile care aduc cea mai multă lumină, pe motivul că, procedând astfel, poate să câștige mai mulți bani pentru sine? Lucrarea de colportaj este o lucrare misionară, iar activitatea în acest domeniu trebuie să fie îndeplinită dintr-o perspectivă misionară. Principiile egoiste, plăcerea de a fi respectat și de a ocupa o poziție nu ar trebui să fie amintite nici măcar o singură dată printre noi. Gândul de a căuta să fii cel mai mare nu ar trebui să apară niciodată în mintea noastră.” Scopul predicării nu este acela de a amuza. Unii pastori au adoptat un stil de predicare care nu exercită cea mai bună influență. Ei au deprins obiceiul de a strecura anecdote în predicile lor. Impresia făcută în felul acesta asupra ascultătorilor nu este o mireasmă de viață spre viață. Pastorii nu ar trebui să introducă povestiri amuzante în predicarea lor. Oamenii au nevoie de bobul curat, întru totul separat de orice pleavă. „Propovăduiește Cuvântul” -- a fost sarcina încredințată de Pavel lui Timotei, iar aceasta este și misiunea noastră. Pastorul care amestecă poveștile cu predicarea aduce pe altar un foc străin. Când reprezentanții Săi ajung să glumească, folosind cuvinte ieftine, Dumnezeu este ofensat, iar cauza adevărului este dezonorată. -- The Review and Herald, 22 decembrie, 1904.

Capitolul 13

Persoanele oficiale din cadrul conferinței

Sfatul și călăuzirea

Cooranbong, Australia, 13 martie 1896.

În timpul unei vedenii de noapte, ascultam pe cineva care vorbea cu autoritate. Au fost rostite cuvinte de sfătuire cu privire la responsabilitățile care trebuie să fie îndeplinite în lucrarea sfântă a lui Dumnezeu, învățătorul spunea: Nicio lucrare să nu fie făcută la întâmplare. De multe ori s-a lucrat în felul acesta. Unii și-au asumat o autoritate, dar nimeni nu ar trebui să depindă de oamenii sărmani, limitați și supuși greșelii, ci să-și pună toată încrederea în înțelepciunea a cărei putere vine din înțelepciunea lui Dumnezeu. Greșeala centralizării atâtor responsabilități în Battle Creek a fost prezentată de multe ori, dar sfaturile nu au fost respectate. Avertizările și muștrările Domnului au fost omise, interpretate și anulate de planurile omenești. S-a făcut o lucrare împotriva lui Dumnezeu, iar judecata oamenilor a fost acceptată.

În Battle Creek și în alte locuri au fost ridicate mai multe construcții, una după alta, cu scopul de a avea un aspect impunător. Oamenii au presupus că acest fapt îi va conferi lucrării un caracter respectabil. Dar caracterul lor este cel care are nevoie de puterea transformatoare a harului lui Hristos. Acest lucru ar fi suficient pentru a-i da lucrării un caracter respectabil. Fără harul Său nu se poate face nimic.

Domnul îngăduie să apară piedici, pentru ca puterea și înțelepciunea Lui să fie căutate cu umilință, cu seriozitate și cu perseverență și să fie puse

în evidență. Nimic nu îl va despărți așa de repede și de hotărât pe om de Dumnezeu și nu va aduce o înfrângere mai mare, ca omul care se înalță pe sine cu vanitate, se laudă cu mândrie și se poartă în mod dictatorial cu semenii lui, care sunt proprietatea lui Dumnezeu. „Voi nu sunteți ai voștri, ... ci ați fost cumpărați cu un preț”, chiar cu sângele prețios al Fiului lui Dumnezeu. Numai Domnul trebuie să fie înălțat. Fiecare om să rămână în locul cuvenit lui și să nu încerce să ocupe locul în care trebuie să stea Dumnezeu. Se manifestă întru totul prea multă încredere în oameni.

În Battle Creek aveți dovada că oamenii care iau cele mai multe decizii nu au o strânsă legătură cu Dumnezeu. Se desfășoară o activitate asiduă, dar puțini lucrează în colaborare cu Domnul Hristos, iar cei care trăiesc și lucrează despărțiți de El au fost cei mai activi în plănuirea și inițierea metodelor lor. Dacă ar fi avut înțelepciunea care vine de la Izvorul înțelepciunii, ar fi acționat cu precauție și ar fi studiat cu mai multă seriozitate legătura dintre cauză și efect. Ei ar fi înțeles că autoritatea administrării tuturor activităților legate de lucrarea noastră în Battle Creek nu trebuie să fie concentrată în mâinile câtorva persoane.

Conferințele locale trebuie să aibă conducători care îl iubesc și se tem de Dumnezeu -- oameni capabili, dispuși să învețe în școala lui Hristos cum să fie colaboratori cu El pentru a purta jugul și poverile Sale. Ei trebuie să fie parteneri cu Hristos în lucrarea sfântă a salvării de suflete. Toți membrii bisericii să lucreze cu zel și conștiinciozitate, nu luptându-se, așa cum au făcut mulți, să-și asigure cele mai mari răsplătiri, ci să câștige suflete pentru Hristos, ceea ce înseamnă a lua parte la lucrare, în parteneriat cu Domnul Hristos. Toți să se străduiască să facă ce pot mai bine.

Am încercat să le prezint fraților subiectul care mi-a fost înfățișat. Responsabilitatea atribuită unui mic număr de oameni în Battle Creek este întru totul prea mare, iar acești oameni au nevoie de puterea transformatoare a Duhului Sfânt, altfel, vor conduce moștenirea lui Dumnezeu pe căi greșite.

Conferințele urmăresc cu atenție tot ce se face la sediul lucrării. Diferitele conferințe au fost determinate să aștepte hotărârile conducătorilor de la Battle Creek, cu simțământul că nicio lucrare importantă nu poate fi îndeplinită fără aprobarea lor. Această tendință s-a accentuat tot mai mult, până când a ajuns să fie o piedică serioasă pentru înaintarea lucrării, O asemenea stare de lucruri nu ar fi trebuit să aibă loc niciodată. Domnul dorește ca poporul Său să se afle sub autoritatea Sa. Ei trebuie să aștepte hotărârile lui Dumnezeu, Întrebându-L cu credință și căutând să cunoască lucrările providenței Sale.

Rânduiala ca toți banii să fie distribuiți prin intermediul celor de la Battle Creek și sub controlul numărului restrâns de oameni aflați acolo este o metodă greșită de administrare. Mult prea multe responsabilități sunt încredințate doar câtorva persoane, iar unele dintre ele, nici măcar nu-L aleg pe Dumnezeu ca sfătuitor. Ce știu acești oameni despre necesitățile lucrării din țările străine? Cum pot ști ei ce anume să decidă în privința întrebărilor care le sunt adresate pentru a li se cere sfaturi? Pentru ca aceste țări străine să primească un răspuns la întrebările lor, ar fi nevoie de trei luni, chiar dacă răspunsurile ar fi scrise fără nicio amânare.

În fiecare țară, ar trebui să fie numită câte o persoană care să răspundă de interesele generale ale lucrării. Această persoană nu trebuie să fie un predicator și niciun om politic. Ci să fie cineva lipsit de egoism, care Îl iubește, Îl onorează pe Dumnezeu și se teme de El. Întregul său timp trebuie să fie dedicat lucrării. Să plănuiască fără egoism și să se teamă de Dumnezeu. Acest om să fie responsabilul general pentru țara respectivă și să se afle în legătură cu un comitet alcătuit din cei mai buni oameni, ca să se poată sfătui împreună și să poarte de grijă lucrării din țara lor. Asemenea administratori ar trebui să existe și în diferitele state ale Americii.

Atenție în alegerea conducătorilor

Oamenii care îndeplinesc funcția de președinte al conferinței locale trebuie să fie aleși cu atenție. Apoi, să fie lăsați să poarte responsabilitățile conferinței în mod deplin, cât se poate de serios și cu temere de Dumnezeu. Dacă nu sunt calificați să îndeplinească lucrarea pe deplin și cu succes, nu-i păstrați în această poziție.

Conferinței Generale i se încredințează foarte multe lucrări și toate problemele sunt aduse la Battle Creek. Acest fapt îi face pe președinții conferințelor să fie lipsiți de responsabilitate. Mulți nu-și dezvoltă aptitudinile și judecata. Ei greșesc, deși ar fi trebuit să aibă suficientă experiență pentru a fi capabili să ia decizii corecte, căutând sfatul lui Dumnezeu. În calitate de președinți ai conferințelor, ei ar trebui să-și înțeleagă obligația de a fi credincioși față de poziția care le este încredințată. Aceste conferințe trebuie să fie pentru ei ca o școală în care să-și manifeste abilitatea administrativă, învățându-i și educându-i pe alții. Ei trebuie să îndeplinească o lucrare temeinică, asemenea lui Hristos, promovând unitatea, așa încât să nu apară confuzie.

Imparțialitatea și lipsa egoismului

Cel care este ales ca președinte al Conferinței Generale trebuie să-și îndeplinească responsabilitățile cu temere de Dumnezeu, fără parțialitate sau interese egoiste. El trebuie să fie un ispravnic credincios, un preot și un conducător înțelept al casei sale. Să dovedească faptul că știe să-și conducă familia cu înțelepciune și temere de Dumnezeu. Dacă se neglijează aspectul acesta, el va manifesta aceleași defecte și în lucrarea de președinte. Dacă o persoană dovedește că iubirea și temerea de Dumnezeu sunt ținute departe de centrul inimii ei, așa încât adevărul să nu poată conduce viața sa de zi cu zi, în timp ce lucrurile lumești sunt totul în toate, acea persoană nu este potrivită

să fie nici măcar un conducător local.

Celor de la Battle Creek li se cer sfaturi cu privire la probleme care ar putea fi rezolvate tot așa de bine de către persoanele aflate la fața locului, dacă ele L-ar căuta pe Domnul și ar dori ca totul să se rezolve în interiorul propriei țări. Domnul declară că este aproape de toți cei ce îl caută cu o inimă sinceră. Hristos a spus: „Cereți și vi se va da, căutați și veți găsi, bateți și vi se va deschide”. Ca o asigurare, această făgăduință este făcută de două și chiar de trei ori. Dumnezeu nu poate să dea greș. În zilele noastre, cei aleși ca președinți ai conferințelor nu sunt atât de puternici și de eficienți cum ar trebui să fie, deoarece ei pun oameni în locul în care ar trebui să stea Dumnezeu și primesc doar atât cât se poate primi de la oameni.

Căutați sfatul lui Dumnezeu

Președinți ai conferințelor, dacă vă veți hotărî să apelați la Dumnezeu, veți fi înțelepți. Credeți în El. Domnul vă va auzi rugăciunile și va veni în ajutorul vostru într-un timp mult mai scurt decât ar fi necesar pentru ca unul, doi, trei sau patru oameni să vină la fața locului, folosind mijloacele publice de transport, cu mare cheltuială, pentru a decide în probleme în care înțelepciunea lui Dumnezeu poate hotărî cu mult mai bine decât voi. El a făgăduit: „Dacă vreunui dintre voi îi lipsește înțelepciunea, s-o ceară de la Dumnezeu, care dă tuturor cu mână largă și fără mustrare, și ea îi va fi dată”. Dacă vă umiliți inima cu sinceritate înaintea lui Dumnezeu, dacă vă goliți sufletul de înălțarea de sine și înlăturați defectele firești ale caracterului vostru, dacă vă biruiți propria dragoste de supremație și veniți la Dumnezeu ca niște copii, El își va revărsa asupra voastră Duhul Său cel Sfânt. Când doi sau trei oameni încep o lucrare și se învoiesc să-L întrebe pe Domnul, în Numele lui Isus, li se va răspunde.

Când consideră potrivit să se investească mijloace financiare pentru

construirea de școli, sanatorii sau case pentru săracii din orice țară, pentru a pune acolo temeliele lucrării, Domnul dorește ca aceia care trăiesc în localitatea respectivă să fie umiliți înaintea Lui, să dovedească faptul că își înțeleg dependența personală de El și că au încredere în bunăvoința Sa de a-i ajuta să plănuiască și să administreze lucrarea Lui în mod inteligent. El este la fel de dispus să le dea înțelepciune celor ce înțeleg valoarea adevărului, cum le dă înțelepciune acelor care se află departe și trebuie să facă mari cheltuieli pentru a le comunica aceleași răspunsuri. Unde este credința voastră? De ce nu doresc oamenii să ceară înțelepciune direct de la Dumnezeu, în loc să caute înțelepciunea la oamenii limitați, cărora le cer să vină de la mari depărtări pentru a-i ajuta să iasă din situațiile dificile? Cum privește Domnul acest lucru?

Fiecare trebuie să cultive gândul că are posibilitatea de a se încrede în Dumnezeu. Voi lucrați în via spirituală a lui Dumnezeu, iar El a declarat că, dacă vreunui îi lipsește înțelepciunea, să o ceară de la Dumnezeu, care dă tuturor cu mână largă și fără mustrare. Această lume nu este decât un mic atom în vastul domeniu asupra căruia guvernează Dumnezeu, și totuși această mică lume căzută este mai prețioasă în ochii Săi decât cele nouăzeci și nouă care nu s-au rătăcit de turmă. Dacă ne vom pune încrederea în Dumnezeu, El nu ne va lăsa să ajungem terenul de joacă al ispitelor lui Satana. Dumnezeu dorește ca fiecare suflet pentru care a murit Domnul Hristos să ajungă o mlădiță a viei, legată de vița divină și hrănită de aceasta. Dependența noastră de Dumnezeu este absolută și ar trebui să ne păstreze umili. Având în vedere că depindem de El, ar trebui să-L cunoaștem într-o măsură mult mai mare. Dumnezeu vrea să alungăm orice urma de egoism din inima noastră și să venim la El, nu ca și cum am fi propriii stăpâni, ci recunoscând că suntem proprietatea Domnului.

Un conducător plin de succes

Daniel Îl căuta pe Domnul de trei ori pe zi, în rugăciune stăruitoare

pentru înțelepciunea, puterea și curajul de a duce mai departe planul de a-L reprezenta pe singurul Dumnezeu adevărat înaintea Babilonului nelegiuit. Adesea, veți fi încurcați și nu veți ști ce să faceți, dar nu luați îndată stiloul și hârtia pentru a scrie la Battle Creek despre dificultățile voastre. Poate că exista un dezacord între părerile voastre în anumite privințe, dar Sfătuitorul vostru este aproape. Îngenuncheați înaintea Lui și spuneți-I toate nevoile voastre. Oare oamenii din Battle Creek vă pot da lumina? Ei nu sunt în stare să înțeleagă nevoile voastre. Deoarece nu se află la fața locului, ei ar putea spune „Nu” cu privire la anumite lucruri, în timp ce, dacă L-ați fi întrebat pe Dumnezeu, El v-ar fi răspuns: „Mergeți înainte, și Eu voi fi cu voi și vă voi da har”.

De mulți ani, oamenii au fost educați să îl așeze pe Dumnezeu pe locul al doilea, iar pe om pe locul întâi. Ei au fost învățați că totul trebuie să fie adus înaintea comitetul din Battle Creek, care este alcătuit din câțiva oameni. Dumnezeu v-a dat ocazia să vedeți slăbiciunea fapturilor omenești limitate. Oare în diferitele state din America, nu există suficienți oameni care să lucreze corect înaintea lui Dumnezeu?

Nu sunt înscrise în cărțile cerului numele celor ce îl iubesc pe Dumnezeu și îi slujesc? Nu pot ei să alcătuiască planuri? Oare li s-a dat celor din Battle Creek o rațiune și o înțelepciune superioară, pe care Dumnezeu nu este dispus să le-o ofere și celor care se află în bisericile și conferințele locale? „Dacă vreunui dintre voi îi lipsește înțelepciunea, s-o ceară de la Dumnezeu, care dă tuturor cu mână largă și fără mustrare, și ea îi va fi dată.”

Bisericile ar vedea de o sută de ori mai multe lucrări ale Duhului Sfânt, dacă pastorii i-ar învăța pe toți membrii să-și aducă aminte fără încetare că Dumnezeu este aproape, și nu departe de ei, și că îl pot onora, cerându-I ajutorul și înțelepciunea, acolo unde se află. Dacă ar proceda astfel, ei ar avea abilități prin care Conferința Generală ar fi întărită.

În orice loc sunt talente, dar acestea nu sunt întotdeauna recunoscute. Ele ar trebui să fie identificate și puse la lucru. Dacă sunt folosite, talentele se vor dezvolta sub influența Duhului Sfânt. Dumnezeu este foarte dezonorat, când oamenii sunt așezați în poziția în care ar trebui să stea El. Numai Dumnezeu poate da un sfat infailibil.

Unele persoane care alcătuiesc comitetul din Battle Creek nu pot înțelege starea de lucruri din diferitele localități, așa cum o înțeleg cei ce se află chiar la fața locului, și nu este înțelept ca oamenii să se bazeze pe sprijinul altor oameni și să depindă atât de mult de cele câteva persoane din Battle Creek, dintre care unele se află, de ani de zile, departe de Dumnezeu. Faptul că au fost acceptate hotărârile acestor oameni și li s-a cerut, de la mari depărtări, să se întrunească în comitete, L-a dezonorat mult pe Dumnezeu, Prin acest fapt, voi dovediți că puneți niște oameni care nu au inima sfințită în locul în care ar trebui să stea doar Dumnezeu.

Să presupunem că aceia care se află în diferitele locuri ale lucrării fac anumite greșeli. Ele vor avea consecințe mult mai puțin grave decât greșelile făcute de cei care se află la centrul lucrării. Nu puteți voi să mergeți la Marele Conducător, care este atotputernic în sfătuire? Nu poate El să lucreze pentru voi? Nu este Dumnezeu doritor să vă ajute, dacă apălați la El, așa cum apelează niște copilași la părintele lor? În inima oamenilor există mult prea multă mulțumire de sine. Dumnezeu nu poate să lucreze prin asemenea oameni mândri. Dacă această mulțumire de sine nu este părăsită și dacă eul nu este umilit, Dumnezeu nu poate să lucreze. Cei care transmit la Battle Creek toate dificultățile cu care se confruntă în diferitele părți ale lumii, dovedesc că sunt conduși de înțelepciunea oamenilor și nu de înțelepciunea lui Dumnezeu.

Președinții conferințelor

2 august 1896.

Mi s-a atras atenția asupra îndrumării pe care Domnul a binevoit să o adreseze în cartea Slujitorii Evangheliei. M-am trezit la ora trei noaptea și am citit subiectul aflat la pagina 232, în micul capitol intitulat „Președinții conferințelor”. Aceleași lucruri mi-au fost prezentate din nou și din nou. Sunt frații noștri dispuși să ia aminte la ele? Sau vor întoarce ei spatele luminii? Președintele Conferinței Generale trebuie să lucreze în conformitate cu lumina primită și nu împotriva ei. Dacă oamenii își vor închide ochii în fața mărturiilor pe care Dumnezeu a binevoit să le ofere și dacă vor considera că este mai înțelept să meargă în lumina care izvorăște din scânteile propriei gândiri, biserica va fi ruinată. Asemenea oameni nu sunt calificați să ajungă nici pastori, nici președinți ai conferințelor. Ei nu au primit sfatul venit din Izvorul oricărei înțelepciuni.

Cel care este așezat în poziția de președinte al unei conferințe trebuie să învețe că inima omenească este îndărătnică și trebuie să fie păzită cu strictețe prin veghere și rugăciune. Dacă îl caută pe Domnul în mod conștiincios și constant, el va fi învățat de Dumnezeu în așa fel încât să ajungă un om reprezentativ, în care se poate avea încredere, așa cum Dumnezeu s-a încrezut în Avraam. El are nevoie de întreaga armură a lui Dumnezeu, deoarece în fața lui se află lupta cea bună a credinței și trebuie să reziste, după ce va fi împlinit tot ce L-a învățat Duhul lui Dumnezeu. Vrajmașii lui pot fi chiar din propria casă, soția și copiii, sau pot fi înclinațiile lui moștenite și cultivate, care luptă fără încetare pentru supremație. Omul este firesc și are un caracter cu defecte, dar trebuie să lupte pentru biruință. Toți cei ce doresc că începă bine trebuie să începă cu propria inimă. Să se roage cu sinceritate: „Zidește în mine o inimă curată, o, Dumnezeule!” și vor primi răspunsul: „Vă voi da o inimă nouă”.

Sunt lecții care trebuie să fie învățate de toți cei ce urmează să pășească în locurile în care Dumnezeu îi va încerca pentru a vedea dacă în dreptul lor se poate raporta faptul că sunt niște ispravnici credincioși și loiali ai talanților încredințați. Au dovedit ei că se comportă cu temere de Dumnezeu, indiferent dacă se află în relație cu cei superiori, inferiori sau egali? Ei trebuie să cultive adevărul ca pe un principiu constant, pentru ca acesta să le poată sfinți sufletul. Puterea creatoare și transformatoare a Duhului Sfânt al lui Dumnezeu îi va face niște colaboratori cu Isus Hristos. Dacă iau jugul pe umeri alături de Domnul Hristos, ei pot fi mai mult decât biruitori prin El.

Cel care este pe deplin conștient de faptul că se află în slujba lui Isus Hristos va dori prietenia lui Dumnezeu. El se va închina înaintea lui Dumnezeu, cerând ca propriul eu să nu fie nimic, iar Dumnezeu să fie totul. Un asemenea om este un conlucrător cu Hristos, pregătit să conducă o conferință locală. Dacă se dovedește a fi circumspect, el este pregătit pentru orice poziție, în conformitate cu experiența și aptitudinile lui. Bisericile trebuie să înțeleagă faptul că astfel de oameni sunt demni de a li se acorda încrederea și susținerea. Ele pot să le ceară sfatul. Asemenea oameni vor simți că, dacă nu primesc fără încetare harul lui Dumnezeu, nu vor fi niciodată suficient de capabili de a îndeplini o lucrare, cu atât mai mult pe aceea de a conduce o conferință locală. Ei nu vor alege să se bazeze pe propriile puteri când fac o lucrare sau poartă anumite responsabilități. Printr-o administrare înțeleaptă, ei vor avea tactul de a recunoaște talentul altora și îi vor folosi pe cei care au acest talent, ajutându-i, în timp ce ei îi vor ajuta la purtarea poverilor lor.

Unitatea între frați

Este un act de egoism ca unii oameni, care consideră că au de făcut o anumită lucrare pentru Domnul, să dorească să o îndeplinească singuri,

refuzând asocierea cu cei care i-ar putea ajuta, deoarece se tem că nu vor obține întregul merit pentru buna lucrare, pe care se laudă că o vor face. Această atitudine a împiedicat, într-o mare măsură, lucrarea lui Dumnezeu. Frații trebuie să se bazeze unul pe altul, Puneți în legătură un Petru și un Ioan. Fiecare să-l încurajeze pe fratele lui și să se asocieze, îndeplinindu-și partea cu zel și conștiinciozitate, ca parteneri în marea lucrare a lui Dumnezeu. Doi sau trei se pot ruga împreună, pot cânta, pot să-L laude pe Dumnezeu și pot crește până la statura deplină de împreună lucrători cu Dumnezeu. Trebuie să fie cultivată o armonie desăvârșită. Toți să-I slujească Domnului ca niște copilași, simțind că sunt ramuri ale aceleiași vițe.

Dacă președinții conferințelor locale se vor purta cu umilință înaintea lui Dumnezeu, nu vor mai fi în situația de a-i scrie președintelui Conferinței Generale, cerându-i să-și abandoneze lucrarea pentru a rezolva în locul lor probleme lipsite de importanță. Chiar și dintre problemele mari, multe pot fi aduse înaintea Lui Dumnezeu, iar El îi va sfătui pe lucrătorii din fiecare conferință locală. Toți pot să apeleze la Domnul. El este mult mai ușor de găsit decât președintele Conferinței Generale. Președintele Conferinței Generale să-i educe pe președinții conferințelor locale să nu pună asupra lui poverile lor, ci să poarte singuri de grijă părții ce le revine în marea vie spirituală, unde sunt chemați să lucreze cu înțelepciune. Îndemnați-i pe acești oameni talentați și abili să-L caute pe Dumnezeu, ca să poată fi învățați de El. Învățați-i să meargă la Izvorul înțelepciunii pentru a fi educați în neprihănire. Cercetați Scripturile. „Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună.” Care este deci scuza pentru faptul că întoarceți spatele Celui ce este infinit în înțelepciune, îndreptându-vă spre niște fapte limitate, la fel de slabe ca voi? El a suferit pentru voi, Cel Drept pentru cei nedreți.

Câte plângeri lipsite de importanță poate așterne un om pe hârtie și le

poate revărsa în sufletul semenilor săi! Cât de neînțelept este să perpetuezi și să le comunicii altora acele lucruri pe care ai fi făcut mai bine să le păstrezi pentru tine! Să nu scrii niciodată vreun rând care exprimă descurajare. Dacă veți face așa cum v-a spus Domnul Isus, veți găsi ajutor. „Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă. Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima, și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre.” Domnul Dumnezeu a oferit nenumărate dovezi ale bunăvoinței Sale de a purta poverile voastre. Dacă luați asupra voastră poverile Sale, El vă va purta atât pe voi, cât și poverile voastre. Domnul îi invită pe toți cei care lucrează și sunt împovărați: „Veniți la Mine”. Nu vi se spune că trebuie să mergeți pretutindeni în lume, ca să le vorbiți tuturor despre necazurile voastre și să vă descărcați poverile asupra tovarășilor voștri. Domnul Hristos spune: „Iată, Eu sunt cu voi, întotdeauna, până la sfârșitul veacurilor”.

Avertisment împotriva implicării în politică

27 decembrie 1896.

Către Conferința Generală din anul 1897: Am câteva cuvinte să le spun fraților noștri, care se vor întruni la această conferință. Controversa financiară⁴ actuală mi-a fost prezentată ca fiind una dintre strategiile lui Satana din aceste zile ale sfârșitului. O putere acționează din umbră, îndeplinind lucrarea marelui vrăjmaș. Presupun că poporul nostru va înainta cu grijă și va lucra cu foarte mare atenție, păstrându-se departe de toate aceste probleme noi, legate de circulația banilor. Schimbarea circulației banilor nu face parte din planul lui Dumnezeu. Care va fi rezultatul acestui fapt? El va determina o stare de lucruri, care va aduce oprimarea celor săraci și va crea mari tulburări. Este una dintre strategiile Diavolului și cred că aceia care sunt credincioși adevărului nu vor fi amăgiți nici în cea mai mică măsură cu privire la acest subiect. Pe parcursul anului 1896, mi-au fost prezentate lucruri care m-au făcut să tremur pentru poporul nostru. Am auzit

conversația unor oameni aflați în poziții de răspundere în cadrul instituțiilor noastre, iar discuțiile cu privire la diferitele poziții adoptate erau aprinse. Lumina care mi-a fost dată este următoarea: Aceasta este strategia lui Satana cu scopul de a produce tulburare.

Oare dorim noi cu adevărat să cunoaștem modul în care îl putem mulțumi cel mai bine pe Mântuitorul? Acest lucru nu se poate face prin discursuri politice, nici la amvon și nici în afara lui, ci gândind cu temere și cutremur fiecare cuvânt pe care-l rostim. În locul în care poporul se adună pentru a-I aduce închinare lui Dumnezeu, să nu fie rostit niciun singur cuvânt care ar putea să abată gândurile de la marele subiect central -- Isus Hristos, și EI răstignit. Responsabilitatea noastră să fie vestirea soliei îngerului al treilea. Să nu ne implicăm în subiectele controversate. Povara lucrării noastre este: Predicați Cuvântul. Sunt aici unii care au avut o experiență deosebită în lucrarea de predicare și de salvare a sufletelor pentru care Hristos și-a dat viața prețioasă. Lucrarea Domnului este o întreprindere deosebită, care trebuie să absoarbă interesul tuturor celor ce hrănesc turma lui Dumnezeu. Acum este timpul când trebuie să fie auzită vocea: „Iată drumul, mergeți pe el!” Domnul Isus spune: „Vino după Mine”. „Cel ce vine după Mine, nu va umbla în întuneric.” Salvarea sufletelor trebuie să fie lucrarea noastră personală și nimic nu este suficient de vrednic pentru a ne abate gândurile de la ea. Domnul Hristos a venit în lumea noastră să salveze suflete și să răspândească lumina în mijlocul întunericului spiritual. Vocea Sa este auzită: „Eu sunt Calea, Adevărul și Viața”.

Nu vă ocupați de politică

Am fost surprinsă, când am văzut oameni care pretind a crede adevărul pentru acest timp, agitându-se cu privire la diferite subiecte. Are vreunul dintre ele o legătură cu Domnul Isus și interesele veșnice? Nu. Totuși ei păreau foarte entuziasmați cu privire la circulația banilor. Unii pastori se evidențiau prin prezentarea acestor subiecte în predicarea lor. Ei se implicau

cu pasiune, luând poziții partizane asupra unor subiecte care nu le-au fost încredințate de Domnul. Acești oameni păreau foarte mulțumiți de ei înșiși. Totuși ei nici măcar nu știau cu adevărat ce anume susțin. Ei nu știau dacă principiile pe care le apără își au originea în consiliul cereșc sau în consiliul lui Satana.

Atunci, o persoană cu autoritate a vorbit cu o voce hotărâtă: Voi nu știți ce fel de spirit vă conduce. Citiți îndrumările date de unicul Fiu al lui Dumnezeu, când a vorbit din stâlpul de nor în pustie. Dacă veți asculta de El, nu veți susține prin vorbire și influența voastră nicio strategie politică al cărei scop este să-i îmbogățească pe unii și să aducă oprimare și suferință asupra claselor mai sărace. Tocmai această agitație politică a ajuns să-i dezbine pe cei de aceeași credință. Poartă ea aprobarea divină? Fiți precauți! Asigurați-vă că mâna voastră nu este unită cu o mână de demon. El ia chip omenesc și dă târcoale ca un leu care caută pe cine să înghită, găsimdu-și prada printre adventiștii de ziua a șaptea. El poate înspăimânta cu răgetul lui, dar, când se potrivește scopurilor lui, are un glas dulce și vorbește despre lucruri cerești, asemenea unui înger de lumină. Nu cunoaște el totul despre slava cerească?

Am întrebat de ce oameni care au posibilitatea de a citi Biblia și de a înțelege pericolele acestor zile din urmă erau atât de dispuși să se ocupe de lucruri pe care ar fi fost mai bine să le lase în pace. Cum era posibil ca asemenea oameni să aibă legătură cu susținătorii unor principii a căror origine se află în consiliul demonilor? De ce nu înțeleg ei că nu aceasta este lucrarea care le-a fost încredințată de Domnul? Mi s-a răspuns astfel: Pentru că inima lor este mândră. Ei sunt amăgiți și nu-și cunosc slăbiciunea. Mulți vor fi înșelați și își vor exercita întreaga influență prin scrieri și prin vorbire pentru a crea o stare de lucruri greșită (o stare care se va manifesta în tot ce vor face), dar ei nu trebuie să intre în legătură cu cei ce fac răul. Toți cei care doresc cu nerăbdare să se angajeze într-o lucrare care îl va reprezenta pe lehu călărind furios, vor avea ocazia să iasă în evidență. Ei vor fi mână în mână cu

acela care a fost cândva un înger onorat și nu și-a uitat comportamentul din curțile cerești. El va adopta același comportament și, prin oameni reprezentativi, îi va amăgi pe mulți a căror viață nu a fost ascunsă cu Hristos în Dumnezeu.

De ce se răcește iubirea

Din cauza înmulțirii fărădelegii, iubirea multora se răcește. De ce ajunge iubirea să se răcească? Deoarece ei nu și-au umilit inima și nu au alergat spre locul lor de scăpare, Isus Hristos. Ei au crezut că știu atât de mult, încât și-au pierdut mintea și și-au permis să decadă. Multe suflete se vor pierde în felul acesta. Prințul puterii întunericului va promova planuri și strategii lumești, idei și principii ciudate, care sunt în opoziție directă cu Legea lui Dumnezeu. Trebuie să ne dedicăm întreaga putere de influență pentru a susține adevărul. Unii care pretind a fi păzitori ai Sabatului vor da glas ideilor propuse de politicieni. Ce fel de îngeri îi vor însoți la amvon, când se vor ridica pentru a-i oferi turmei Lui Dumnezeu grâu otrăvit, în locul bobului curat și bine cernut? Lucrarea slujitorilor lui Satana este aceea de a aduce confuzie și de a-i amăgi pe tineri și pe bătrâni. Cei care au trăit cu umilință înaintea lui Dumnezeu nu vor fi atrași să susțină niciun partid implicat în această dispută. Ei se vor așeza sub paza lui Dumnezeu și vor dovedi că învață lecțiile Marelui Învățător, care a spus: „Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă”.

Agitația aceasta nu face altceva decât să le abată mintea oamenilor de la adevăr. Credeți că lumea, firea pământească și Diavolul vor fi în stare să lege sufletele blânde și smerite cu inima și să orbească înțelegerea lor, ca să nu poată ști ce fel de tovarăși aleg? Dacă li s-ar deschide ochii, în timp ce înaintează în marșul lor imprudent, mulți ar vedea o procesiune impresionantă a unor oameni din toate neamurile și din toate clasele sociale, care intră în tovărășia demonilor, îndreptându-se cu repeziciune spre o ruină sigură.

Ce ar trebui să spun eu? Credința multora, inclusiv a celor ce se ocupă cu predicarea Cuvântului, trebuie să fie diferită de ce este acum, altfel, destinul lor veșnic este deja stabilit. Cuvântul lui Dumnezeu, studiat cu atenție și respectat, este singurul care va curăța sufletul și îl va păstra astfel. Doar Cuvântul Său îl poate feri pe om de amestecul în toată nelegiuirea care predomină. Creștinii trebuie să poarte pecetea Regelui regilor. Fiecare om din lumea aceasta va trece într-o tabără sau alta. Noi nu trebuie să participăm la această ceartă politică legată de circulația banilor. Această controversă a pătruns deja printre noi.

Chiar și printre adventiștii de ziua a șaptea, sunt unii care se află sub condamnarea Cuvântului lui Dumnezeu, din cauza modului în care au obținut și își folosesc bunurile, comportându-se ca și când ei înșiși ar fi cei ce le-au creat și ar fi proprietarii lor, fără să urmărească slava lui Dumnezeu și fără să se roage fierbinte pentru îndrumarea Sa în dobândirea sau folosirea lor. Ei încearcă să se apropie de un șarpe care îi va mușca asemenea unei vipere.

Calea cea sigură

Dumnezeu spune despre poporul Său: „Câștigul și plata lui vor fi închinare Domnului, nu vor fi nici strânse, nici păstrate”. Totuși mulți dintre cei ce pretind a crede adevărul, nu îl doresc pe Dumnezeu în gândurile lor, cu nimic mai mult decât L-au dorit antediluvienii sau locuitorii Sodomei. Un singur gând inspirat de Duhul Sfânt și îndreptat spre Dumnezeu ar spulbera toate strategiile lor. Eul, eul, eul a fost dumnezeul lor, alfa și omega lor.

Creștinii se află în siguranță doar câștigându-și banii, în conformitate cu îndrumarea lui Dumnezeu, și folosindu-i ca pe niște mijloace prin care El poate să binecuvânteze. Dumnezeu ne îngăduie să folosim bunurile Sale doar

pentru a urmări slava Sa, ca să fim binecuvântați pentru a fi în stare să-i binecuvântăm pe alții. Cei care au desconsiderat porunca lui Dumnezeu și au adoptat maxima lumii, străduindu-se să obțină venituri sau bunuri prin orice mijloace, sunt săraci, întru totul săraci, deoarece dezaprobarea lui Dumnezeu planează asupra lor, Acești oameni umblă pe căile alese de ei și Îl dezonorează pe Dumnezeu, sfințenia Sa, harul, caracterul și adevărul Său.

Acum, când ne aflăm în timpul de probă, toți suntem puși la încercare. Satana lucrează prin favorurile și atracțiile lui înșelătoare, iar unii cred că au făcut speculații minunate prin strategiile lor. Dar iată, tocmai când se consideră în siguranță și se înalță pe ei înșiși în egoism, acești oameni învață că Dumnezeu este capabil să risipească mai repede decât pot ei să adune.

„L-am văzut pe cel rău în toată puterea lui, se întindea ca un copac verde. Dar când am trecut a doua oară, nu mai era acolo. L-am căutat, dar nu l-am mai putut găsi.” Cel care vede sfârșitul de la început și care aduce ordinea în locul confuziei face toate lucrurile bine. Vom vedea cealaltă față a acestui tablou: „Uită-te bine la cei fără prihană și privește pe cel fără vicleșug, căci omul de pace are parte de moștenitori”. Cuvântul lui Dumnezeu oferă toată pregătirea pentru viața veșnică. Credința noastră trebuie să fie o credință care lucrează prin iubire și curăță sufletul, nu separați credința de practică. Credem noi ce spune Cuvântul lui Dumnezeu? Sunt cei ce mărturisesc adevărul niște oameni credincioși și statornici față de principii? Facem noi lucrarea misionară în spiritul lui Hristos?

Unele persoane stau la amvon ca păstori și pretind că hrănesc turma, în timp ce oile duc lipsă de pâinea vieții. Se prezintă discursuri lungi, alcătuite, în mare parte, din anecdote, dar inima ascultătorilor nu este atinsă. Poate că unii sunt sensibilizați și ei pot vărsa câteva lacrimi, dar inima lor nu este zdrobită. Domnul Isus era prezent, în timp ce ei rosteau ceva ce se numea predică, dar cuvintele lor erau lipsite de rouă și de ploaia cerului. Ei dovedeau că acei „doi unși” descriși de Zaharia (vezi capitolul 4), le

slujiseră, pentru ca, la rândul lor, să le poată sluji altora. Cei doi măslini își revărsau untdelemnul auriu prin tuburile de aur în vase de aur, umplând candelarele, adică bisericile. Aceasta este lucrarea fiecărui slujitor consacrat al lui Dumnezeu. O mare parte din lucrurile prezentate la amvoane de cei care pretind că rostesc Cuvântul Domnului nu poate fi aprobată de Domnul, Dumnezeuul cerului. Ei nu învață idei care vor fi o binecuvântare pentru cei ce ascultă. Hrana oferită poporului este foarte ieftină.

Focul străin

Când abordează subiecte la întâmplare, fără nicio țintă, așa cum i se pare lui potrivit, și când le vorbește oamenilor despre politică, vorbitorul amestecă focul sfânt cu focul profan. El îl dezonorează pe Dumnezeu. El nu are nicio dovadă reală de la Dumnezeu că rostește adevărul. Un astfel de vorbitor le face un mare rău ascultătorilor lui. El seamănă semințe care pot să prindă rădăcini adânci, iar, când răsar, ele aduc o roadă otrăvitoare. Cum îndrăznesc oamenii să facă așa ceva? Cum îndrăznesc ei să promoveze idei, când nu știu cu precizie de unde provin ori dacă reprezintă sau nu adevărul?

Felul de predici necesare

Sunt dispuși frații noștri să-și aducă întotdeauna aminte că trăim în mijlocul pericolelor din aceste zile ale sfârșitului? Citiți cartea Apocalipsa în legătură cu cartea lui Daniel. Învățați-i pe oameni aceste lucruri. țineți predici scurte, spirituale și înălțătoare. Predicatorul să fie plin de Cuvântul Domnului. Toți cei care urcă la amvon trebuie să știe că îngerii cerului se află printre ascultătorii lor. Când acești îngerii aduc untdelemnul auriu al adevărului și îl toarnă în inima celui ce prezintă Cuvântul, explicarea adevărului va fi o lucrare serioasă și solemnă. Dacă ușa inimii nu este încuiată și dacă intrarea Domnului Hristos nu este refuzată, solii îngerești vor alunga păcatul din suflet. Domnul Hristos Se va îndepărta de cei ce persistă

în refuzul binecuvântării cerești, care le este oferită așa de abundent.

Duhul Sfânt își face lucrarea în inima oamenilor. Dacă pastorii nu și-au primit mai întâi solia din cer, dacă nu și-au luat propriile resurse din fluviul înviorător și dătător de viață, cum ar putea ei să răspândească mai departe ceva ce nu au primit? Ce gând tulburător este ca sufletele însetate și înfometate sunt trimise goale acasă! Chiar dacă un om se bucură de toate comorile cunoașterii, chiar dacă își consumă toate energiile spirituale, totuși nu realizează nimic, dacă nu a primit, mai întâi el însuși, untdelemnul auriu care vine de la solii cerești, prin urmare, el nu poate transmite mai departe acest ulei auriu, împărtășindu-le viața spirituală aceluia care au nevoie de ea. Veștile bune ale bucuriei și speranței trebuie să vină din cer. Învățați, oh, învățați de la Domnul Isus ce înseamnă a rămâne în El!

Dacă primește untdelemnul auriu, pastorul creștin va avea viața, iar acolo unde există viață, nu este nicio stagnare, nu este o experiență săracă. Este o continuă creștere, până la statura plinătății lui Isus Hristos. Dacă avem o experiență adâncă și mereu crescândă în cunoașterea lucrurilor cerești, vom umbla cu Domnul, asemenea lui Enoh. În loc să fim de acord cu declarațiile lui Satana, ne vom ruga în modul cel mai serios pentru a primi ungera cerească pentru a face deosebirea între lucrurile bune, de origine cerească, și cele pământești.

Când luptăm prin puterea Celui Atotputernic, ne vom afla de partea celor ce vor birui până la capăt. În cele din urmă, vom fi biruitori. În fața noastră se află cele mai periculoase evenimente și cea mai mare lucrare. Va trebui să luptăm într-un război pe viață și pe moarte. Suntem noi pregătiți? Dumnezeu încă le vorbește copiilor oamenilor. El le vorbește pe multe căi diferite. Sunt ei dispuși să asculte glasul Lui? Ne vom prinde noi de brațul Său, rugându-l cu credință: „Învăță-mă, călăuzește-mă”?

Religia ieftină se găsește din abundență, dar creștinism ieftin nu există. Eul se poate găsi în mare măsură într-o religie falsă, dar nu poate să apară într-o adevărată experiență creștină. Voi sunteți conlucrători cu Dumnezeu. „Fără Mine”, a spus Domnul Hristos, „nu puteți face nimic”. Dacă nu renunțăm la propriile obiceiuri, tradiții și comportamente greșite pentru a ajunge asemenea lui Hristos, nu putem fi păstori ai turmei lui Dumnezeu, Când mâncăm trupul Său și bem sângele Său, elementele vieții veșnice se vor manifesta în lucrarea noastră de slujire. Atunci nu va exista un fond de idei repetate adesea și învechite. Va fi o percepție nouă a adevărului. Unii care vorbesc la amvon îi fac să se rușineze de ei pe solii cerului, care se află în audiență. Evanghelia prețioasă, care i-a fost adusă lumii cu un preț atât de mare, este înjosită. Au loc discuții lumești și ieftine, atitudini ridicole și alte lucruri de genul acesta.

Unii vorbesc repede, alții se exprimă confuz și neinteligibil. Toți cei care slujesc înaintea oamenilor trebuie să înțeleagă că au datoria solemnă de a se pregăti. Ei trebuie să-L caute pe Domnul mai întâi pentru ei înșiși, într-o deplină renunțare la sine, hotărâți să nu prezinte nimic de la ei înșiși, ci totul de la Isus.

Cuvântul este lumina predicatorului și, așa cum untdelemnul auriu, care vine din măslinul ceresc, se revarsă în vas, tot așa Cuvântul face să lumineze candela vieții, cu o asemenea putere și claritate, încât să poată fi înțeles de toți. Dacă inima lor este sensibilă față de influența Duhului Sfânt, cei care au privilegiul de a fi în această lucrare vor simți o putere interioară. Focul iubirii lui Dumnezeu se va aprinde în ei. Biblia, Cuvântul lui Dumnezeu, este pâinea vieții. Cel care hrănește turma lui Dumnezeu trebuie să mănânce mai întâi el însuși din pâinea venită din cer. Un asemenea om va înțelege adevărul din toate perspectivele lui. El nu va îndrăzni să vină înaintea oamenilor, până când nu a comunicat mai întâi cu Dumnezeu. Apoi, va fi călăuzit să lucreze, așa cum a lucrat Domnul Hristos. El va respecta diferitele mentalități ale celor aflați în audiență. Cuvintele lui se vor adresa fiecărei

situații, fără a transmite idei lumești și confuze. El nu are dreptul să prezinte în predici controversate lumești. Pâinea vieții va alina foamea fiecărui suflet.

Administratorii din conducerea conferinței

Cooranbong, Australia, august 1896.

Stimați președinți și membri ai comitetului conferinței, Dumnezeu i-a dat lui Moise o îndrumare specială pentru conducerea lucrării Sale. El i-a poruncit să se asocieze cu oameni care să-i fie sfătuitoari, pentru ca responsabilitățile lui să poată fi mai ușoare. Solia dată lui Moise, prin Ietro, era următoarea: „Acum ascultă glasul meu; am să-ți dau un sfat, și Dumnezeu va fi cu tine! Fii tălmăciul poporului înaintea lui Dumnezeu și du pricinile înaintea lui Dumnezeu. Învață-i poruncile și legile și arată-le calea, pe care trebuie s-o urmeze și ce trebuie să facă. Alege din tot poporul oameni destoinici, temători de Dumnezeu, oameni de încredere, vrăjmași ai lăcomiei, pune-i peste popor drept căpetenii peste o mie, căpetenii peste o sută, căpetenii peste cinci zeci și căpetenii peste zece. Ei să judece poporul în tot timpul, să aducă înaintea ta toate pricinile însemnate, iar pricinile cele mai mici, să le judece ei înșiși. În felul acesta îți vei ușura sarcina, căci o vor purta și ei împreună cu tine. Dacă vei face lucrul acesta, și dacă Dumnezeu îți va porunci așa, vei putea face față lucrurilor, și tot poporul va ajunge fericit la locul lui.”

Sfatul acesta ne este adresat nouă și ar trebui să fie respectat de oamenii noștri, care se află în poziții de răspundere, Președintele Conferinței Generale a fost lăsat să preia responsabilități pe care Dumnezeu nu i le-a încredințat, iar lucrurile pe care a încercat să le facă nu puteau fi îndeplinite bine și în mod înțelept....

Moise a spus: „Când au vreo treabă, vin la mine, eu judec între ei și fac

cunoscute poruncile lui Dumnezeu și legile Lui”. Această lucrare trebuie să fie îndeplinită și în prezent. Dacă aceia care poartă răspunderi nu o vor îndeplini, responsabilitățile lor să le fie încredințate altora. Lucrarea Domnului trebuie să înainteze fără ipocrizie, lăcomie sau falsitate.

Caracterul sfătuitoarelor

În îndrumarea dată lui Moise, Domnul a prezentat foarte clar caracterul acelor care trebuiau să ocupe importanta poziție de sfătuitoare, Ei trebuiau să fie „destoinici, temători de Dumnezeu, oameni de încredere, vrăjmași ai lăcomiei”. În ce ne privește, sfatul Domnului a fost neglijat în mod inexplicabil. În locurile de răspundere sfântă, sunt persoane care nu iau în considerare nicio mustrare. Unii dintre cei ce se află de ani de zile în poziția de sfătuitoare au declarat cu îndrăzneală că ei nu sunt dispuși să primească mărturiile care le sunt adresate.⁶ Ei au declarat triumfători că mulți dintre oamenii noștri cei mai responsabili și-au pierdut încrederea în soliile venite de la Ellen White. În felul acesta, cei ce resping lumina au fost încurajați în necredința lor, considerând că au format o coaliție destul de puternică. Următoarele cuvinte se potrivesc acestei situații; „Adevărul s-a poticnit în piața de obște și neprihănirea nu poate să se apropie”. Malaria necredinței și-a răspândit miasma mortală pretutindeni în rândurile credincioșilor de aproape și de departe. Toate acestea au fost declarate cu claritate, dar lucrurile au fost lăsate neschimbate de ani. Poate fi așteptată favoarea Domnului în asemenea circumstanțe?...

Studierea metodelor lui Dumnezeu

Ca popor al lui Dumnezeu, noi ar trebui să studiem planurile Sale pentru conducerea lucrării. Ori de câte ori, Dumnezeu ne-a dat îndrumări cu privire la vreun aspect al acestei lucrări, să gândim cu atenție modul în care trebuie să luăm în considerare voința exprimată de El. Această lucrare să fie

tratată cu o atenție specială. Nu este înțelept să alegem o singură persoană ca președinte al Conferinței Generale. Conferința Generală s-a extins, iar anumite lucruri au fost complicate în mod inutil. S-a dovedit o lipsă de discernământ. Trebuie să aibă loc o divizare a teritoriilor sau să fie conceput un alt plan pentru schimbarea situației actuale....

Președintele Conferinței Generale⁷ ar trebui să aibă privilegiul de a hotărî cine sunt cei care vor sta alături de el ca sfătuitori. Aceia care vor merge pe calea Domnului, care își vor păstra un discernământ clar și precis și vor cultiva religia în propriul cămin sunt niște sfătuitori siguri. Cel care cercetează inimile spune despre astfel de oameni: „Căci Eu îl cunosc și știu că are să poruncească fiilor lui și casei lui după el să țină calea Domnului, făcând ce este drept și bine”. Președintele Conferinței Generale are nevoie de sfătuitori asemenea celor aleși de Dumnezeu pentru Moise. A fost privilegiul lui, cel puțin, să-și exprime preferința cu privire la oamenii care trebuiau să-i fie sfătuitori și să deosebească între cei care îi slujesc lui Dumnezeu și cei care nu îi slujesc. Totuși el a fost cuprins de o orbire ciudată. S-a manifestat o influență asemănătoare asupra minții oamenilor și acesta a fost faptul cel mai dureros. Dumnezeu a fost dezonorat ani în șir....

Am un cuvânt din partea Domnului pentru președinții conferințelor. Ei trebuie să poarte responsabilitățile ce revin poziției lor. Nu căutați să atingeți standardele lumești în lucrarea voastră, ci standardul lui Dumnezeu. Dacă nu veți proceda astfel, dacă nu-L veți căuta pe Domnul în modul cel mai stăruitor și dacă nu veți fi niște purtători de poveri, preferând mai degrabă să lăsați toate răspunderile voastre asupra președintelui Conferinței Generale, vă veți descalifica singuri pentru lucrare, săptămână de săptămână și lună de lună. În această situație, ar trebui să părăsiți lucrarea și să vă angajați în ocupații obișnuite, care nu implică responsabilități veșnice într-o măsură atât de hotărâtă.

Președinți ai conferințelor, vă adresez un apel în Numele Domnului

Isus: „Căutați pe Domnul câtă vreme se poate găsi, chemați-L câtă vreme este aproape. Să se lase cel rău de calea lui, și omul nelegiuit să se lase de gândurile lui, să se întoarcă la Domnul, care va avea milă de el, la Dumnezeu nostru, care nu obosește iertând.” Voi trebuie să fiți niște misionari cu spiritul renunțării la sine, niște oameni înțelepți, care se vor ruga pentru iluminarea divină și vor fi credincioși față de responsabilitățile lor. Stați la picioarele lui Isus și învățați voia Lui. De la voi se așteaptă o activitate zeloasă. Nu prezentați propriile idei, propriile planuri, concepții și maxime, ci învățați-i pe oameni Cuvântul Domnului.

Adunările voastre săptămânale de rugăciune nu vor califica pe niciunul pentru responsabilitățile mari și solemne, dacă, după aceste ore, considerați că lucrarea voastră s-a încheiat și, după ce ați privit în marea oglindă spirituală, plecați și uitați ce fel de oameni erați. O singură zi de slujire nu va fi suficientă pentru nevoia sufletului. Trebuie să apelați fără încetare la depozitul ceresc de resurse pentru a vă hrăni cu trupul și cu sângele Fiului lui Dumnezeu. Religia nu trebuie să fie depreciată în anul 1896 sau în anul 1897

Ieșiți de sub influențele lumești

Cei care sunt părtași ai naturii divine trebuie să iasă de sub influențele lumești, să se îndepărteze de formele goale și să se apropie de Domnul Hristos, trăind într-o comuniune a inimii cu Răscumpărătorul lor. Puneți capăt îngrijorării voastre cauzate de necredință. Când ucenicii neîncrezători au văzut mulțimea flămândă aflată pe malul mării, în mintea lor s-a ivit gândul imposibilității și au întrebat: „Să mergem în sate și să cumpărăm, ca să avem ce să le dăm să mănânce?” În conferințele noastre, mulți întrebă acum la fel: „Să cerem să vină cineva de la Battle Creek pentru a organiza adunări, ca să ne însuflețească și să ne hrănească?” Ce a spus Domnul Hristos? Nu. El i-a poruncit mulțimii să se așeze pe iarbă, în grupuri de câte cincizeci sau de câte o sută. Oamenii au ascultat îndrumările Sale și s-au așezat pe iarbă în șiruri lungi. Domnul Isus a luat cele cinci pâini și cei doi

pești din mâinile unui băiat, și, privind spre Tatăl Său, a cerut binecuvântarea asupra acestor resurse umile. Apoi, le-a dat hrana ucenicilor Săi, ca să fie împărțită. Sub mâna Sa, proviziile insuficiente s-au înmulțit, iar El a înnoit continuu resursele pentru ca ucenicii Săi să le împartă mulțimii flămânde, până când toți au avut suficient. Apoi a urmat porunca: „Adunați rămășițele, ca să nu se piardă nimic”. și s-a adunat un surplus de hrană.

Aceasta este o lecție pe care toți trebuie să o învețe în experiența lor spirituală. Cât de multă îngrijorare ar putea fi evitată, dacă oamenii nu ar face altceva decât să se încreadă în Dumnezeu. Pâinea vieții trebuie să le fie oferită sufletelor aflate în nevoie. Dar cum se procedează adesea? Se țin lungi ședințe de comitet pentru a concepe noi planuri și pentru a inventa noi metode. Se depun eforturi neîncetate în organizarea de adunări plăcute, care să atragă oamenii la biserică sau la școala de Sabat. Asemenea ucenicilor, lucrătorii întreabă: „Să mergem în sate și să cumpărăm? Ce trebuie să facem?” Veniți la Isus. Credința umilă și rugăciunea vor realiza mult mai mult decât lungile voastre ședințe de comitet. Ascultați invitația Mântuitorului, Luați jugul Său pe umerii voștri. Acceptați poverile Sale. Primiți ce vă oferă El. Domnul spune: „Jugul meu este ușor, și povara Mea nu este grea”.

Această anticipare a unor dificultăți îngrozitoare nu trebuie să existe. Noi trebuie să mâncăm și să bem din Cuvântul vieții, care este reprezentat prin actul de a mânca și de a bea trupul și sângele lui Hristos, Cei care cunosc adevărul trebuie să fie învățați să îl primească de la păstorii lor, să se roage pentru el și să-l aplice în viață. Atunci, sufletele vor crește în credință și în cunoaștere. Ele vor primi pâinea vieții și o vor asimila. „Auzul cuvintelor Tale dă lumină, el dă înțelegere celor umili.” Adevărul trebuie să pătrundă în minte și în inimă. Mai multă rugăciune și predicile mai scurte vor aduce sănătate atât pentru trup, cât și pentru suflet.

S-au cheltuit bani pentru a trimite oameni la Ierusalim, cu scopul de a

vedea locul în care a călătorit și a învățat Domnul Isus, în timp ce Mântuitorul prețios se află chiar lângă noi, El este prezent alături de noi, iar noi putem avea un Ierusalim în propriile biserici și case. Putem vedea urmele recente ale pașilor Săi, putem să ne hrănim din cuvintele Sale, ca să avem viața veșnică. Avem nevoie de mai mult studiu, de o meditație și o comuniune mai serioase cu Domnul Hristos. Să ascultăm vocea Sa liniștită și să ne găsim pacea în credința și dragostea lui Hristos. Trebuie să avem o experiență mult mai sănătoasă și să fim niște creștini mult mai viguroși.

Avem o abundență de predici, dar trebuie să învățăm să primim Cuvântul. Această lipsă nu poate fi suplinită de niciun ajutor care ar veni din depărtare. Lucrarea misionară să înceapă în cămin. Dumnezeu nu este mulțumit cu planurile egoiste de a le oferi atât de multe avantaje aceluia care cunosc adevărul și au avut ocazia de a înțelege cu mult mai mult adevăr decât aplică în practică. Sute și sute de oameni se află în neștiință, pierind fără Hristos. Cu toate acestea, banii, timpul și eforturile sunt dedicate categoriei de credincioși care învață întruna, dar nu sunt niciodată în stare să ajungă la experiența unei cunoașteri practice, deoarece nu trăiesc adevărul.

Cei care sunt gata să le slujească altora sunt cei care se hrănesc cel mai mult cu Hristos. Citiți și studiați Cuvântul Său, primiți inspirația Duhului Său și harul Său nu pentru a acumula, ci pentru a oferi altora. Dacă doresc să-i învețe pe alții, profesorii trebuie să fie mai întâi ei înșiși niște elevi ai lui Hristos. În fiecare biserică sunt credincioși asemenea Martei. Ei sunt preocupați intens cu activități religioase și fac mult bine, dar avem nevoie, de asemenea, de caracterul Mariei. Cei mai zeloși lucrători trebuie să învețe la picioarele lui Isus.

Capitolul 14

Apeluri pentru adevăr și credincioșie

„Toți sunteți frați”

8 martie 1895.

Trebuie să le vorbesc fraților mei de aproape și de departe. Nu pot avea pace. Ei nu lucrează în conformitate cu principiile corecte. Cei care poartă răspunderi nu trebuie să considere că poziția lor importantă îi face să aibă o judecată infailibilă.

Toate lucrările oamenilor se află sub jurisdicția Domnului. Ei vor fi în siguranță deplină, numai dacă vor recunoaște faptul că știința se află la Cel Preaînalt. Cei care se încred în Dumnezeu și în înțelepciunea Sa, și nu se bazează pe propria înțelepciune, merg pe căi sigure. Ei nu vor considera niciodată că au nici măcar autoritatea de a lega gura bouului care treieră grâu, dar cât de ofensator este ca oamenii să exercite controlul asupra slujitorilor care conlucrează cu Dumnezeu și pe care Domnul Isus i-a invitat: „Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă. Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima, și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre. Căci jugul meu este bun și sarcina mea este ușoară.” „Noi suntem împreună lucrători cu Dumnezeu. Voi sunteți ogorul Lui Dumnezeu, clădirea lui Dumnezeu.”

Domnul nu le-a pus pe niciunul dintre slujitorii Săi omenești sub dictatura și controlul unora care, în ei înșiși, sunt doar niște sârmani muritori supuși greșelii. El nu le-a încredințat oamenilor autoritatea de a spune: Tu trebuie să faci aceasta, iar tu să nu faci aceea. în Battle Creek se exercită o

influență pe care Dumnezeu nu a încredințat-o nimănui, iar cei care își asumă această autoritate vor fi judecați de El. Într-un fel, ei manifestă același spirit care l-a determinat pe Uza să pună mâna pe chivot pentru a-l sprijini, ca și când Dumnezeu nu ar fi fost în stare să poarte de grijă simbolurilor Sale sfinte. Cu mult mai puțină autoritate și influență ar trebui să fie exercitate față de slujitorii lui Dumnezeu. Fraților, lăsați-L pe Dumnezeu să conducă.

Lucrarea pentru acest timp

Marea lucrare pentru timpul acesta cere ca oamenii să meargă pretutindeni, în apropiere și în depărtare, la drumuri și la garduri, pentru a răspândi lumina, vestind cuvintele vieții. Oare a încredințat Dumnezeu vreunui om sau vreunui comitet, sarcina de a lua această lucrare în mâinile lor, ca și când lucrătorii, proprietatea personală a lui Dumnezeu, s-ar afla sub controlul lor?

În toate domeniile lucrării lui Dumnezeu este nevoie de oameni care acționează în armonie cu îndrumările Lui, deoarece puterea și succesul în lucrare pot fi obținute numai prin cooperarea dintre uman și divin. Nimeni nu ar trebui să fie autorizat să se ocupe de activitățile legate de lucrarea de salvare a sufletelor pentru care a murit Domnul Hristos, dacă nu există cele mai clare dovezi că înțelege lucrurile cerești și veșnice. Mult prea multă autoritate le-a fost încredințată unor mâini și minți nesfințite și s-au întreprins acțiuni foarte neînțelepte, care nu se aflau în armonie cu voința și căile Domnului.

Nimeni nu este potrivit să judece îndatoririle altuia. Omul este răspunzător înaintea lui Dumnezeu, iar când niște fapte omenești limitate și supuse greșelii își asumă jurisdicția asupra semenilor lor, ca și cum Domnul le-ar fi încredințat misiunea de a înălța sau de a umili pe cineva, întreg Cerul se umple de indignare. Unii au stabilit principii ciudate cu privire la controlul

asupra minții și activității altora, ca și când acești oameni limitați ar fi fost dumnezei.

Care este situația unora care își asumă responsabilități sfinte? Ei sunt niște oameni lipsiți de preocupări spirituale, neconsacrați lui Dumnezeu, care nu au nicio misiune de îndeplinit și nicio autoritate de exercitat cu privire la voința sau faptele tovarășilor lor. Dacă nu vor avea zi de zi o comuniune cu Dumnezeu, în loc să-L caute cu toată inima, ca să fie pregătiți de El în vederea lucrării, oamenii vor ajunge să-și atribuie autoritatea de a dicta asupra conștiinței altora. Un simțământ al prezenței divine ar impresiona și ar supune sufletul lor, dar ei nu au acest simțământ. Când iubirea față de Dumnezeu nu arde în suflet, dragostea față de oameni se răcește. Inima lor nu este mișcată la vederea suferinței omenești. Egoismul și-a pus amprenta nesfântă asupra vieții și caracterului lor, iar unii nu vor pierde niciodată acest chip și această amprentă.

Poate fi încredințată cauza lui Dumnezeu în asemenea mâini? Pot fi lăsate sufletele pentru care a murit Domnul Hristos la discreția unor oameni care au refuzat lumina ce le-a fost dată din cer? Ar trebui să ne temem de legile omenești, de planurile și de metodele care nu sunt în armonie cu principiile Cuvântului lui Dumnezeu cu privire la relația dintre om și semenii săi. „Voi toți sunteți frați.”

Starea actuală a lucrurilor trebuie să se schimbe

Dacă starea actuală a lucrurilor nu se va schimba², mânia lui Dumnezeu se va revărsa asupra slujitorilor Săi, care nu lucrează în conformitate cu instrucțiunile lui Hristos. Oare i-a încredințat Dumnezeu vreunui dintre voi misiunea de a domni asupra moștenirii Sale? Totuși acest lucru se întâmplă de ani în șir. Dumnezeu vede totul și este nemulțumit. Când se așază între Dumnezeu și slujitorii Săi, oamenii Îl dezonoarează pe

Dumnezeu și greșesc față de sufletele care au nevoie de adevărata încurajare, simpatie și dragoste. Sunt nevoită să le adresez un apel lucrătorilor noștri: Oricare ar fi poziția voastră, nu depindeți de oameni și nu vă încredeți în puterea omenească.

Sunt îndemnată de Duhul lui Dumnezeu să le spun tuturor celor ce sunt implicați în lucrarea Domnului: Să nu uitați niciodată că sunteți întru totul dependenți de Dumnezeu și, dacă lăsați să treacă o singură oră sau o singură clipă, fără să vă bazați pe harul Său și fără să vă păstrați inima deschisă pentru a primi acea înțelepciune a cărei origine nu este de pe pământ, fiind siguri că fără Hristos nu puteți face nimic, veți fi incapabili să deosebiți focul ceresc de cel pământesc. De pe buzele voastre vor ieși cuvinte cu un caracter respingător, nimicind speranța, curajul și credința. În cărțile cerului se va scrie cu privire la voi: Cuvintele tale nu au fost inspirate de Dumnezeu. ci de vrăjmașul care L-a rănit și L-a străpuns pe Domnul Hristos în persoana celor răscumpărați de El. Sufletele de o valoare infinită au fost tratate cu indiferență, abătute de pe cale, lăsate să se chinuiască sub povara ispitei și trimise pe terenul de luptă al lui Satana.

Așa-zișii prieteni ai lui Iov erau niște mângâietori lamentabili, care îi făceau situația mai amară și mai insuportabilă, în timp ce Iov nu era vinovat, așa cum presupuneau ei. Satana se străduiește să-i ducă la disperare pe cei care suferă durerea și nenorocirea cauzate de propriile fapte rele, dar tocmai ei sunt aceia care au cea mai mare nevoie de ajutor. Cât de mare este agonia sufletului biruit de Satana, care simte că este cea mai rea și mai neajutorată faptură din lume, dar cât de puțin este înțeleasă agonia aceasta de către aceia care ar fi trebuit să-i trateze cu compasiune duioasă pe cei greșiți!

Situația celui ce suferă din cauza remușcării este cea mai demnă de milă. El este ca unul care a fost lovit, se clatină și cade la pământ. Mulți dintre cei care se consideră neprihăniți ajung niște mângâietori lamentabili, ei tratează cu asprime astfel de suflete. Prin această asprime a inimii,

manifestată prin ofense și acuzații, ei fac exact lucrarea pe care Satana o îndeplinește cu plăcere. Sufletul încercat și ispitit nu este în stare să gândească cu claritate. Minteia lui este confuză și nu știe care este pasul pe care ar trebui să Îl facă. Așadar, nu roștiți niciun cuvânt care poate cauza o durere și mai adâncă!

Cum să-i tratăm pe cei greșiți

Mântuitorul nostru a spus: „Dar oricine va face să păcătuiască pe unul din acești micuți, care cred în Mine, ar fi mai de folos să i se atârne de gât o piatră mare de moară și să fie înecat în adâncul mării. Vai de lume din pricina prilejurilor de păcătuire! Fiindcă nu se poate să nu vină prilejuri de păcătuire, dar vai de omul acela prin care vine prilejul de păcătuire!... Feriți-vă să nu defăimați nici măcar pe unul dintre acești micuți, căci vă spun că îngerii lor în ceruri văd pururea fața Tatălui Meu care este în ceruri. Fiindcă Fiul omului a venit să mântuiască ce era pierdut. Ce credeți? Dacă un om are o sută de oi și se rătăcește una din ele, nu lasă el pe cele nouăzeci și nouă pe munți și se duce să caute pe cea rătăcită? și dacă i se întâmplă să o găsească, adevărat vă spun, că are mai multă bucurie de ea, decât de cele nouăzeci și nouă, care nu se rătăciseră. Tot așa, nu este voia Tatălui vostru celui din ceruri să piară niciunul măcar din acești micuți.”

„N-am venit” a spus Hristos, „să chem la pocăință pe cei neprihăniți (cei ce nu simțiți nicio nevoie de pocăință), ci pe cei păcătoși”. Cei care colaborează cu Dumnezeu vor lucra asemenea lui Hristos. Multe suflete sărmene, greșit înțelese, neapreciate, pline de tristețe și de agonie sunt asemenea oii pierdute și rătăcite. Minteia lor este confuză, nu Îl pot găsi pe Dumnezeu și o necredință aproape disperată pune stăpânire pe ele. Cu toate acestea, ele au o dorință adâncă și puternică după iertare și pace.

În timp ce vi se prezintă acest tablou, poate să fie pusă întrebarea: Nu

există nici măcar un creștin la care să poată găsi mângâiere? La această întrebare, Dumnezeu răspunde: „Dar ce am împotriva ta, este că ți-ai părăsit dragostea dintâi. Adu-ți dar aminte de unde ai căzut, pocăiește-te și întoarce-te la faptele tale dintâi. Altfel, voi veni la tine, și-ți voi lua sfeșnicul din locul lui, dacă nu te pocăiești.” Mulți dintre cei care pretind a fi urmași ai lui Hristos sunt stăpâniți de un fariseism rece și împietrit, iar dragostea lui Isus este moartă.

„Îngerului Bisericii din Sardes, scrie-i: Iată ce zice Cel ce are cele șapte Duhuri ale lui Dumnezeu și cele șapte stele: «știu faptele tale: că îți merge numele că trăiești, dar ești mort. Veghează și întărește ce rămâne, care e pe moarte, căci n-am găsit faptele tale desăvârșite înaintea Dumnezeului Meu».” Aici este răspunsul întrebării. Oamenii descriși în pasajul acesta au avut o lumină care ar fi putut să-i determine la fapte cu totul diferite, dacă ar fi urmat-o și ar fi întărit lucrurile rămase, care erau pe punctul de a se pierde. Ei ar fi trebuit să păstreze vie lumina care strălucise în inima lor, când Domnul Isus Se adresa inimii lor, spunându-le: „Păcatele tale îți sunt iertate”, și El ar fi trebuit să-i ajute pe cei ce aveau nevoie de ajutorul lor.

Lucrarea care trebuie să fie făcută este precizată cu claritate: „Veghează și întărește ce rămâne, care e pe moarte, căci n-am găsit faptele tale desăvârșite înaintea Dumnezeului Meu. Adu-ți aminte dar cum ai primit și auzit! ține și pocăiește-te! Dacă nu veghezi, voi veni ca un hoț și nu vei ști în care ceas voi veni peste tine.” Mulți au auzit și au primit cuvântul vieții și au fost puternic impresionați de adevăr, dar din cauza îndreptăririi de sine, a importanței de sine și a mândriei că dețin cunoașterea unui adevăr pe care nu reușesc să-l trăiască, sufletul lor s-a răcit și credința lor s-a micșorat. Adevărul care nu este pus în practică își pierde puterea. Inima se închide în fața influenței divine și, ca urmare, cei care ar trebui să fie lucrători pentru Hristos ajung să fie inactivi, iar sufletele pe care ar fi trebuit să le ajute sunt lăsate în descurajare, întuneric și disperare.

Ajutați sufletele căzute

Multe suflete sunt înfometate după simpatie și după pâinea vieții, dar nu au încredere să-și exprime marea lor nevoie. Cei care poartă responsabilități în lucrarea lui Dumnezeu ar trebui să înțeleagă faptul că au obligația cea mai solemnă de a ajuta aceste suflete, iar dacă ar păstra în inima lor influența blândă și sensibilă a iubirii lui Hristos, ar fi capabili să le ajute. Oare aceste suflete sărmane, gata să moară, i-au căutat pentru a primi ajutor? Nu. Ele i-au căutat fără încetare, până când nu le-a mai rămas nicio speranță de ajutor din partea celor aflați la conducere. Ele nu văd nicio mână întinsă pentru a le salva.

Situația mi-a fost prezentată astfel: Un om care se îneca, luptând zadarnic cu valurile, descoperă o barcă și, cu ultimele puteri, reușește să ajungă la ea și se prinde de marginea ei. În slăbiciunea lui, nu poate vorbi, dar agonia de pe față este suficientă pentru a stârni mila oricărei inimi care a fost atinsă vreodată de duioșia omenească. Oare ocupanții bărcii își întind mâinile pentru a-l ridica? Nu! Tot cerul privește la acești oameni care lovesc mâinile slăbite, ce se prind de marginea bărcii, iar semenul lor suferind se scufundă în valuri pentru a nu se mai ridica niciodată. Această scenă s-a petrecut din nou și din nou. Ea s-a desfășurat sub ochii Aceluia care și-a dat viața pentru a răscumpăra tocmai asemenea suflete. Domnul și-a întins mâna ca să salveze. El însuși a făcut lucrarea pe care le-a încredințat-o apoi oamenilor pentru a le descoperi celor păcătoși mila și înțelegerea lui Hristos. Isus spune: „Vă dau o poruncă nouă: Să vă iubiți unii pe alții, cum v-am iubit Eu, așa să vă iubiți și voi unii pe alți”. Golgota ne descoperă tuturor adâncimea acestei iubiri.

Există suflete pline de remușcări, durere și teamă, care, în întunericul lor, încă mai simt că Dumnezeu este drept și bun. Domnul păstrează vie în inima lor scânteia speranței. Sufletul sărman și descurajat își spune: Dacă aș putea să mă înfățișez înaintea lui Dumnezeu și să-I vorbesc despre cazul

meu, El ar avea milă de mine, datorită Domnului Hristos, și aș fi eliberat de această agonie și teamă teribilă. El a încercat să le vorbească oamenilor, dar așa-zișii lui prieteni l-au respins cu asprime, l-au certat și l-au ridiculizat. Uneori, reproșurile care s-au adunat împotriva lui au nimicit aproape întru totul ultima scânteie de speranță. Sufletul care își recunoaște intențiile sincere și oneste ajunge la concluzia că nu trebuie să se teamă atât de mult de Dumnezeu, pe cât trebuie să se teamă de oamenii care au inima de oțel. Sufletul chinuit de agonia omenească fuge de condamnarea și de judecata greșită a oamenilor care, deși nu sunt în stare să cunoască inima nimănui, totuși își asumă dreptul de a-i judeca pe semenii lor. El se îndreaptă spre Acela care nu poate să înțeleagă greșit, pentru că El cunoaște toate îndemnurile inimii și este familiarizat cu toate ispitele. Dumnezeu știe toate faptele din trecut și, în ciuda faptului că ia în considerare acest lucru, sufletul încercat este gata să-și încredințeze cazul în mâna Sa, știind că El este un Dumnezeu al harului și milei.

Să cădem toți în brațul lui Dumnezeu

Când lui David i s-a cerut să aleagă pedeapsa pentru păcatul său, el a spus: „Mai bine să cădem în mâinile Domnului, căci îndurările Lui sunt nemărginite, dar să nu cad în mâinile oamenilor!” El a simțit că Dumnezeu cunoștea lupta și strâmtorarea sufletului. Când cineva este făcut în stare să înțeleagă câtuși de puțin caracterul lui Dumnezeu, el nu vede în Dumnezeu spiritul răzbunător și nemilos manifestat de oameni, ci înțelege că încercarea și suferința sunt mijloacele rânduite de Dumnezeu pentru a-i educa pe copiii Săi și pentru a-i învăța calea Sa, ca să se poată încrede în harul Lui. „Cine dintre voi se teme de Domnul, să asculte glasul Robului Său! Cine umblă în întuneric și n-are lumina, să se încreadă în Numele Domnului și să se bizuie pe Dumnezeul lui!” Când este condus la fluviul iubirii lui Dumnezeu, sârmanul căzut exclamă: Când El m-a încercat, am ieșit curat ca aurul pur. În situațiile adverse îngăduite de Dumnezeu, sufletul suferind ajunge să fie răbdător, încrezător și biruitor.

„Prin urmare, a trebuit să se asemene fraților Săi în toate lucrurile, ca să poată fi, în ce privește legăturile cu Dumnezeu, un mare preot milos și vrednic de încredere, ca să facă ispășire pentru păcatele norodului. și prin faptul că El însuși a fost ispitit în ceea ce a suferit, poate să vină în ajutorul celor ce sunt ispitiți.” „Astfel, fiindcă avem un Mare Preot însemnat, care a străbătut cerurile -- Pe Isus, Fiul lui Dumnezeu -- să rămânem tari în mărturisirea noastră. Căci n-avem un Mare Preot, care să n-aibă milă de slăbiciunile noastre, ci unul care în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi, dar fără păcat. Să ne apropiem dar cu deplină încredere de scaunul harului, ca să căpătăm îndurare și să găsim har, pentru ca să fim ajutați la vreme de nevoie.” „Luați seama dar, fraților, ca niciunul dintre voi să n-aibă o inimă rea și necredincioasă, care să vă despartă de Dumnezeul cel viu.”

Când omul limitat și supus greșelii dovedește că se consideră mai important decât Dumnezeu, când se crede neprihănit, deși nu manifestă acea duiosie a inimii care a caracterizat viața Domnului nostru Isus, putem fi siguri că, dacă nu se va pocăi, sfeșnicul lui va fi îndepărtat în scurt timp. Întregul cer este uimit de indiferența îngrozitoare a oamenilor. Cu toate că ei înșiși sunt ispitiți să cadă în păcat și au nevoie să fie iertați, unii oameni sunt plini de mulțumire de sine și lipsiți de sensibilitate față de un frate care este ispitit de vrăjmașul și a cărui nevoie și pericol ar trebui să stârnească simpatia creștină și efortul de a-i pune piciorul pe Stânca solidă.

O amăgire fatală

Dintre toate amăgirile din mintea omului, cea mai periculoasă și cea mai fatală este aceea când cei aflați în poziții de răspundere în lucrarea lui Dumnezeu se înalță în sinea lor într-o asemenea măsură, încât nu văd că alte suflete, tot atât de prețioase în ochii lui Dumnezeu, sunt neglijate, tratate cu asprime, lovite, rănite și lăsate să moară.

Puterea transformatoare a lui Dumnezeu trebuie să vină asupra oamenilor care, deși se ocupă cu lucrurile sfinte, totuși, din motive cunoscute numai de Dumnezeu, nu sunt în stare să deosebească focul sfânt, aprins de Dumnezeu, de focul străin, adus de ei înșiși. Focul lor străin îl dezonorează pe Dumnezeu la fel de mult ca focul adus pe altar de Nadab și Abihu. Focul sfânt al iubirii lui Dumnezeu îi face pe oameni duiosi, buni și plini de simpatie față de cei aflați în pericol. Cei care își îngăduie cuvinte tăioase și arogante, spun de fapt: Eu sunt mai sfânt decât voi. Nu vedeți poziția mea înaltă?

Dar nu poziția îl face pe om. Ci integritatea caracterului și spiritul lui Hristos care îl fac să fie recunoscător, altruist, nepărtinitor și lipsit de ipocrizie -- acestea au valoare în ochii lui Dumnezeu. Domnul le spune celor a căror viața este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu: „Iată că te-am săpat pe mâinile Mele, și zidurile tale sunt totdeauna înaintea ochilor Mei!”

Pentru toți cei aflați în poziții de răspundere, am o solie rostită de Domnul în capitolul 55 din Isaia. Studiați acest capitol. Nicio faptură omenească să nu considere că este mai presus de tovarășii ei din lucrare, din cauza responsabilităților mai mari pe care le are în domeniul ei de activitate. Dacă este cineva asemenea lui Daniel, căutând puterea care vine doar de la Dumnezeu pentru a fi în stare să reprezinte, nu propria persoană, nu propriile defecte manifestate prin egoism și practici incorecte, ci adevărul în neprihănire, atunci nu va dovedi că este mândru și încrezător în sine, ci va fi înzestrat cu spiritul înțelepciunii lui Dumnezeu.

Focul sfânt și focul străin

El va reprezenta sfințenia lucrării, va înălța adevărul și va prezenta întotdeauna înaintea oamenilor și a îngerilor mireasma sfântă a caracterului

lui Hristos. Acesta este focul sfânt, aprins de însuși Dumnezeu. Orice altceva este un foc străin, respingător în ochii lui Dumnezeu și, cu cât poziția cuiva implică răspunderi mai mari, cu atât actul său este mai ofensator.

Am o solie din partea lui Dumnezeu pentru păcătoșii din Sion, cei cărora Dumnezeu le-a spus astfel: „Veghează și întărește ce rămâne, care e pe moarte, căci n-am găsit faptele tale desăvârșite înaintea Dumnezeului Meu”. Dacă veți aduce întotdeauna un foc sfânt, lucrarea lui Hristos, dragostea Sa, harul și neprihănirea Sa, se vor înălța înaintea lui Dumnezeu, asemenea unui nor de tămâie, sfânt, plăcut mirositor și întru totul vrednic de primit.

Cu toate acestea, focul străin a fost adus adesea, prin folosirea unor cuvinte aspre, prin înălțare de sine și mândrie, prin îndreptățirea de sine, autoritatea arbitrară, spiritul despotice, opresiunea și restrângerea libertății oamenilor lui Dumnezeu, obligându-i să respecte planurile și regulile voastre, care nu au fost concepute de Dumnezeu și nici măcar nu I-au trecut prin minte. Toate aceste lucruri sunt focul străin pe care Dumnezeu nu-l recunoaște și constituie o continuă reprezentare greșită a caracterului Său.

Am o solie pentru voi: „Căutați pe Domnul câtă vreme se poate găsi, chemați-L, câtă vreme este aproape. Să se lase cel rău de calea lui, și omul nelegiuit să se lase de gândurile lui, să se întoarcă la Domnul care va avea milă de el, la Dumnezeul nostru, care nu obosește iertând. Căci gândurile Mele nu sunt gândurile voastre, și căile voastre nu sunt căile Mele, zice Domnul. Căci după cum ploaia și zăpada se pogoară din ceruri și nu se mai întorc înapoi, ci udă pământul și-l fac să rodească și să odrăslească, pentru ca să dea sămânță semănătorului și pâine celui ce mănâncă, tot așa și Cuvântul Meu, care iese din gura Mea, nu se întoarce la Mine fără rod, ci va face voia Mea și va împlini planurile Mele.”

„Și astfel, izbăvirea s-a întors îndărăt, și mântuirea a stat deoparte, căci adevărul s-a poticnit în piața de obște și neprihănirea nu poate să se apropie. Adevărul s-a făcut nevăzut, și cel ce se depărtează de rău este jefuit, Domnul vede, cu privirea mânioasă, că nu este nicio neprihănire. El vede că nu este niciun om și Se miră că nimeni nu mijlocește. Atunci, brațul Lui Îi vine în ajutor, și neprihănirea Lui Îi sprijină. Se îmbracă cu neprihănirea ca și cu o platoșă, își pune pe cap coiful mântuirii, ia răzbunarea ca o haină și se acoperă cu gelozia ca și cu o manta.... Atunci se vor teme de Numele Domnului cei de la apus, și de slava Lui cei de la răsăritul soarelui, când va năvăli vrăjmașul ca un râu, Duhul Domnului îl va pune pe fugă. «Da, va veni un Răscumpărător pentru Sion, pentru cei ai lui Iacov, care se întorc de la păcatele lor», zice Domnul.”

„Să nu ai alți dumnezei afară de Mine”

Grunville, Australia, septembrie 1895.

Nu îmi găsesc pacea. Eveniment după eveniment îmi sunt prezentate în simboluri, iar eu nu găsesc nicio liniște, până când nu încep să scriu ce mi se descoperă. La sediul lucrării, totul este organizat în așa fel încât celelalte instituții trebuie să urmeze aceeași cale. Însăși Conferința Generală ajunge să fie coruptă de idei și de principii greșite.⁴ Planurile lor sunt concepute după aceleași principii care au condus lucrarea multă vreme la Battle Creek.

Mi s-a arătat că poporul iudeu nu a ajuns dintr-odată în starea de decădere a gândirii și a vieții. Generație după generație, ei au elaborat teorii false, găsind principii opuse adevărului și combinându-le cu planurile și ideile lor religioase, care erau produsul minții omenești. Invențiile omenești au ajuns mai presus de orice.

Principiile sfinte date de Dumnezeu sunt reprezentate prin focul sfânt,

dar în locul focului sfânt a fost adus un foc obișnuit. Planurile contrare adevărului și neprihăririi sunt prezentate într-o modalitate subtilă, sub pretextul că, „pentru progresul cauzei lui Dumnezeu”, trebuie să se facă și aceasta, și aceea. Dar planurile omenești conduc la opresiune, nedreptate și nelegiuire. În lucrarea lui Dumnezeu nu se afla nicio urmă de nedreptate. Lucrarea nu câștigă niciun avantaj, dacă îi privează pe membrii familiei lui Dumnezeu de individualitatea și de drepturile lor. Toate aceste practici sunt respingătoare în ochii lui Dumnezeu. El nu inspiră proceduri de felul celor care au fost aplicate de comitetele voastre cu privire la publicarea cărților.

Domnul nu acceptă tranzacții de felul acesta, iar aceste acțiuni nu vor aduce prosperitatea. Oamenii implicați în lucrarea lui Dumnezeu au tratat lucrurile incorect și este timpul să se oprească. Fiecare să-i trateze pe semenii lui în conformitate cu principiile Celor Zece Porunci și să nu ignore aceste principii, nici în tranzacțiile financiare. Ideile false sunt considerate a fi adevăr și neprihănire și totul se realizează în așa fel încât să fie aplicate aceste idei, care nu se află în armonie cu voia lui Dumnezeu, ci sunt o reprezentare greșită a caracterului Său.

Dumnezeul cel mare, sfânt și milos nu Se va asocia niciodată în vreo practică necinstită. El nu va aproba nici măcar o singură urmă de nedreptate. Unii oameni au obținut avantaje necinstite de la aceia pe care îi considerau a fi sub autoritatea lor. Ei erau decși să îi constrângă pe ceilalți să se supună condițiilor lor, în conformitate cu principiul: condu sau distruge. Până când nu se va întreprinde o acțiune hotărâtă pentru a schimba starea de lucruri actuală, nu va avea loc nicio schimbare în domeniul financiar.

În niciuna dintre instituțiile noastre, să nu fie adoptat vreun plan sau vreo metodă, care vor aduce mintea și talentul oamenilor sub controlul judecății omenești, deoarece nu aceasta este rânduiala lui Dumnezeu. El este Cel care le-a dat oamenilor talente, iar ele Îi aparțin numai Lui și cea mai mare dezonoare care îi poate fi adusă lui Dumnezeu este ca un slujitor

omenesc limitat să supună talentele altor oameni sub controlul lui absolut, chiar dacă beneficiile obținute ar putea fi folosite în interesele lucrării. În acest mod de organizare, mintea unui om este condusă de mintea altuia, iar slujitorul omenesc este separat de Dumnezeu și expus la ispită. Metodele lui Satana au un singur scop -- să-i facă pe oameni sclavii oamenilor. Când se realizează acest lucru, confuzia, neîncrederea, gelozia și bănuielile rele sunt rezultatul. Un asemenea comportament distruge credința în Dumnezeu și în principiile care trebuie să guverneze și să elimine falsitatea, egoismul și ipocrizia.

Autoritatea arbitrară

Autoritatea arbitrară care a fost dezvoltată, ca și când poziția ar fi făcut din oameni niște dumnezei, mă face să îmi fie teamă și ar trebui să producă teamă. Ea este un blestem, oriunde și indiferent de poziția pe care o deține persoana care o exercită, Acest fel de domnie asupra moștenirii lui Dumnezeu va crea un asemenea dezgust față de conducerea omenească, încât va rezulta o stare de nesupunere. Poporul va învăța că oamenii aflați în poziții înalte de răspundere nu sunt demni de încredere pentru a modela și a educa mintea și caracterul altora. Rezultatul va fi o pierdere a încrederii chiar și în conducerea exercitată de cei credincioși. Domnul va forma lucrători care înțeleg că, fără un ajutor special din partea lui Dumnezeu, ei nu sunt nimic. Veac după veac, Domnul Isus a oferit binecuvântări bisericii Sale. În timpul primei Sale veniri în lumea noastră, membrii Sinedriului își exercitau autoritatea, conducându-i pe oameni așa cum voiau. În felul acesta, sufletele pentru care Domnul Hristos și-a dat viața pentru a le elibera de robia lui Satana erau readuse sub aceeași robie, dar într-o formă diferită.

Înțelegem noi, în mod personal, care este adevărata noastră poziție? Înțelegem noi că, în calitate de slujitori ai lui Dumnezeu, ni s-a încredințat o proprietate pe care trebuie doar să o administrăm, și nu să o vindem? Fiecare dintre noi are o răspundere personală înaintea întregului Univers de a

administra ce i-a fost încredințat de Dumnezeu. Propriile inimi trebuie să fie sensibilizate. Măinile noastre trebuie să le împartă altora bunurile pe care ni le-a încredințat Dumnezeu. Cel mai umil dintre noi poate fi un slujitor al lui Dumnezeu, folosind darurile primite pentru slava Numelui Său. Cel care își dezvoltă talentele până la maxima lor posibilitate, îi poate prezenta lui Dumnezeu jertfa lui, ca pe un dar consacrat, care va fi asemenea mirosului parfumat de tămâie înaintea lui Dumnezeu. Fiecare are datoria de a veghea ca talanții lui să aducă câștigul pe care trebuie să-l înapoieze ca dar, după ce a făcut tot ce a putut mai bine pentru a-l înmulți.

Spiritul de dominare se extinde la președinții conferințelor noastre. Dacă un om este încântat de propria putere și caută să domine asupra fraților săi, considerând că este investit cu autoritatea de a-și impune voința, cea mai bună și singura măsură este să fie îndepărtat, altfel se va face mult rău, iar el își va pierde propriul suflet și va pune în pericol și sufletele altora. „Voi toți sunteți frați.” Dacă acești oameni nu-și schimbă comportamentul, tendința de a domina asupra moștenirii lui Dumnezeu va determina o reacție. Cei aflați în poziții de autoritate trebuie să manifeste spiritul lui Hristos. Să trateze fiecare caz care necesită atenție, așa cum l-ar trata Domnul Hristos. Ei trebuie să fie înzestrați cu Duhul Sfânt. Poziția unui om nu-l face cu nicio iotă sau o frântură mai mare în ochii lui Dumnezeu. El prețuiește doar caracterul.

Domnul Hristos i-a descoperit lui Moise bunătatea, mila și dragostea lui Dumnezeu. Acesta era caracterul lui Dumnezeu. Când cei ce pretind a-l sluji lui Dumnezeu ignoră caracterul Său părintesc și se îndepărtează de onoare și de neprihănire în tratarea semenilor lor, Satana este încântat, deoarece le-a inspirat propriile atribute. Ei merg pe urmele papalității.

Pe urmele papalității

Oamenii cărora li s-a poruncit să reprezinte atributele caracterului Domnului, se îndepărtează de platforma Bibliei și, prin propria judecată omenească, încep să plănuiască hotărâri și reguli cu scopul de a forța voința altora. Planurile menite să-i oblige pe oameni să urmeze prescripțiile altora instituie o ordine a lucrurilor care nu ia în considerare simpatia și compasiunea duioasă și orbește mintea față de milă, dreptate și dragoste de Dumnezeu. Influența morală și responsabilitatea personală sunt călcate în picioare.

Neprihănirea lui Hristos, primită prin credință, este ignorată de unii, deoarece este contrară spiritului lor și întregii lor experiențe de viață. Atitudinea lor a fost să conducă și să domine. Satana a avut ocazia de a-și face simțită prezența. Când cineva care pretinde a fi un reprezentant al lui Hristos îi tratează pe oameni cu asprime și îi obligă să meargă în locuri dificile, cei oprimați în acest fel fie vor ajunge să calce orice restricție, fie vor fi determinați să-L privească pe Dumnezeu ca pe un stăpân aspru. Ei vor cultiva simțăminte ostile față de Dumnezeu, iar sufletul lor va fi înstrăinat de El, exact așa cum a plănuit Satana.

Satana pune această împietrire a inimii celor ce pretind a crede adevărul pe seama adevărului însuși, astfel, oamenii ajung să fie dezgustați și întorc spatele adevărului. De aceea, niciun om care crede că nu contează dacă are o inimă de carne sau o inimă de piatră nu ar trebui să aibă vreo responsabilitate în instituțiile noastre.

Unii cred că reprezintă dreptatea lui Dumnezeu, dar ei nu reprezintă duioșia și marea iubire pe care le-a arătat El față de noi. Ideile lor omenești, care își au originea în planurile amăgitoare ale lui Satana, par suficient de bune în ochii orbiți ai oamenilor, deoarece fac parte din firea lor. O

minciună, dacă este crezută și pusă în aplicare, ajunge să fie adevăr pentru ei. În acest fel, prin lucrarea minții lor inventive, se îndeplinește scopul slujitorilor lui Satana, ca oamenii să ajungă la concluzii false.

Dar cum cad oamenii într-o asemenea greșeală? Ei pornesc de la premise false, iar apoi aduc tot ce ar putea să dovedească faptul că ideile lor false sunt adevăr. În unele situații, primele principii conțin o anumită măsură de adevăr întretesut cu greșeala, dar ele nu conduc la nicio faptă corectă, și acesta este motivul pentru care oamenii sunt duși în rătăcire. În scopul de a domni și de a exercita o influență dominatoare, ei folosesc metodele lui Satana pentru a-și justifica principiile proprii. Aceste persoane se înalță pe ele însele ca fiind niște oameni cu o judecată superioară și pretind că sunt reprezentanții lui Dumnezeu. Aceștia sunt zeii falși.

Sub care steag?

24 septembrie.

În lumea noastră, totul este în agitație. Evenimentele viitoare își arată deja umbrele. Semnele timpului sunt prezente pretutindeni. Nimic din ce este omenesc sau pământesc nu oferă siguranță. Vânturile sunt ținute de cei patru îngeri. În harul Sau, Dumnezeu ne-a dăruit un moment de liniște. Toate puterile care ne-au fost încredințate de Dumnezeu, indiferent dacă sunt cele fizice, intelectuale sau spirituale, trebuie să fie cultivate cu sfințenie în vederea realizării lucrării care ne-a fost rânduită pentru salvarea semenilor care pier în ignoranța lor. Avertizarea trebuie să fie vestită fără nicio întârziere în toate zonele lumii.

Oamenii se adună cu rapiditate sub steagul pe care l-au ales, așteptând și urmând cu nerăbdare deciziile conducătorilor lor. Unii veghează și lucrează, așteptând venirea Domnului nostru, în timp ce aceia care se află în

cealaltă categorie ajung cu rapiditate sub conducerea marelui apostat. Ei caută un dumnezeu printre oameni, iar Satana îl personifică pe acela pe care îl caută. Pentru că au respins adevărul, mulțimile vor fi atât de amăgite, încât vor accepta o minciună. Omul va fi aclamat ca fiind Dumnezeu.

Doar Unul singur este Cel ce a coborât din curțile cerului pentru a-L reprezenta pe Dumnezeu în chip omenesc. Fiul lui Dumnezeu, care a fost făcut om și a locuit printre noi. „În El era viața, și viața era lumina oamenilor. Lumina luminează în întuneric, și întunericul n-a biruit-o... Aceasta era adevărata Lumină care luminează pe orice om, venind în lume. El era în lume, și lumea a fost făcută prin El, dar lumea nu L-a cunoscut. A venit la ai Săi, și ai Săi nu L-au primit. Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu.”

Există doar două tabere. Satana lucrează folosindu-și puterea necinstită și înșelătoare și, prin amăgiri puternice, îi înșală pe toți cei ce nu rămân în adevăr, care și-au întors urechile de la adevăr și s-au luat după basme. Satana însuși nu a rămas în adevăr. El este taina nelegiurii. Prin subtilitatea lui, Satana conferă aparența de adevăr unor idei false, care nimicesc sufletul. În aceasta constă puterea de a înșela a minciunilor lui. Tocmai pentru că sunt o contrafacere a adevărului, spiritismul, teozofia și alte înșelăciuni asemănătoare au o influență atât de mare asupra minții oamenilor. În aceasta constă lucrarea iscusită a lui Satana. El pretinde că este mântuitorul oamenilor, binefăcătorul neamului omenesc și, astfel, își amăgește mult mai ușor victimele pentru nimicire.

Cuvântul lui Dumnezeu ne avertizează că siguranța poate fi obținută doar cu prețul unei vigilențe neconținute. Noi putem scăpa de puterea ispititorului, doar umblând pe căile drepte ale adevărului și neprihănirii. Lumea este atrasă în capcană. Abilitatea lui Satana se exercită prin conceperea de metode și planuri în vederea atingerii scopurilor sale.

Disimularea a ajuns pentru el o artă și lucrează sub înfățișarea unui înger de lumină. Numai ochiul lui Dumnezeu discerne strategiile lui menite să contamineze lumea cu principii false și distrugătoare, care poartă aparența unei bunătăți adevărate. Satana lucrează pentru a restrângere libertatea religioasă și pentru a instaura un fel de sclavie în lumea religioasă⁶. Dacă nu vor fi păzite de puterea lui Dumnezeu, organizațiile și instituțiile lumii vor ajunge sub dictatura lui Satana, aducându-i pe oameni sub controlul altor oameni, iar fraudă și înșelăciunea vor prelua înfățișarea zelului pentru adevăr și pentru înaintarea împărăției lui Dumnezeu. Tot ce nu este clar ca lumina zilei, în practicile noastre, face parte din categoria metodelor prințului răului. Metodele Lui sunt practicate chiar și printre adventiștii de ziua a șaptea, care pretind a avea un adevăr înaintat.

Dacă se opun avertizărilor Domnului, unii vor ajunge chiar niște conducători în facerea răului. Ei își asumă exercitarea prerogativelor lui Dumnezeu și își permit să facă lucruri pe care nici Dumnezeu Însuși nu le-ar face pentru a controla mintea oamenilor. Ei își prezintă propriile metode și planuri și, prin concepțiile lor greșite cu privire la Dumnezeu, slăbesc credința în adevăr și introduc principii false, care vor lucra asemenea aluatului, întinând și degradând instituțiile și bisericile noastre. Tot ce micșorează concepția omului despre neprihănire, echitate și judecată imparțială, orice plan sau regulă care îi aduce pe slujitorii lui Dumnezeu sub controlul unei alte minți omenești, le pune în pericol credința în Dumnezeu și le desparte sufletul de El, deoarece duce departe de calea unei stricte integrități și neprihăniri.

Dumnezeu nu va aproba niciun plan prin care un om să-i domine sau să-i oprime pe semenii lui, nici în cea mai mică măsură. Singura speranță pentru omul căzut este să privească la Domnul Isus și să-L primească drept unic Mântuitor. Îndată ce începe să facă reguli de fier pentru alții, să-i subjuge și să-i dirijeze pe alții după propria minte, omul îl dezonoarează pe Dumnezeu și pune în pericol atât propria mântuire, cât și mântuirea fraților

săi. Păcătosul poate găsi speranță și neprihănire numai în Dumnezeu, și nicio faptură umană nu este mai neprihănită ca alta, dacă nu are credință în Dumnezeu și nu păstrează o legătură vie cu El. O floare de pe câmp trebuie să-și aibă rădăcinile în pământ, ea are nevoie de aer, de rouă, de ploaie și de lumina soarelui. Ea va înflori, doar dacă beneficiază de aceste condiții și toate acestea vin de la Dumnezeu. Tot așa este și cu oamenii. Noi primim de la Dumnezeu cele necesare vieții spirituale. Suntem avertizați să nu ne încredem în oameni și să nu ne bazăm pe puterea omenească. Asupra tuturor celor ce procedează în felul acesta este rostit un blestem.

Isus și Nicodim

Nicodim a căutat să aibă o conversație cu Domnul Isus, noaptea, spunând: „Învățătorul, știm că ești un învățător venit de la Dumnezeu, căci nimeni nu poate face semnele pe care le faci Tu, dacă nu este Dumnezeu cu el”. Tot ce spunea Nicodim era adevărat, dar ce i-a răspuns Domnul Isus? El „i-a răspuns: «Adevărat, adevărat îți spun ca, dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea împărăția lui Dumnezeu»”. În fața Lui se găsea un om aflat într-o poziție de înaltă răspundere, un om care părea a fi educat în tradiția iudaică și avea o minte plină de înțelepciune. Talentele lui Nicodim erau într-adevăr deosebite. Nicodim nu ar fi mers la Isus ziua, deoarece faptul acesta l-ar fi făcut să devină un subiect de discuție. Pentru un conducător al iudeilor era prea umilitor să se știe că simpatizează cu Nazarineanul disprețuit. El gândea: Mă voi lămuri personal cu privire la misiunea și pretențiile acestui învățător și voi vedea dacă este cu adevărat Lumina care luminează neamurile și Slava lui Israel.

În realitate, Domnul Isus îi spune lui Nicodim următoarele: Nu controversa te va ajuta în situația ta, nu argumentele vor aduce lumină în sufletul tău. Tu trebuie să ai o inimă nouă, altfel nu poți să discerni împărăția lui Dumnezeu. Nu o dovadă mai convingătoare te va conduce la o poziție corectă, ci scopurile și motivațiile noi. Tu trebuie să te naști din nou. Până

când nu va avea loc această schimbare, care va înnoi toate lucrurile, cele mai puternice dovezi care ar putea fi prezentate ar fi lipsite de orice folos. Nevoia se află în inima ta, totul trebuie să fie schimbat, altfel nu poți vedea împărăția lui Dumnezeu.

Pentru Nicodim, aceasta a fost o declarație foarte umilitoare și a primit cuvintele lui Hristos cu un simțământ de iritare, răspunzând: „Cum se poate naște un om bătrân? Poate el să intre a doua oară în pântecul maicii sale și să se nască?” Nicodim nu era suficient de înclinat spre lucrurile spirituale pentru a înțelege semnificația cuvintelor lui Hristos. Totuși Mântuitorul nu a contrazis argumentele lui. Ridicându-și mâna, cu o demnitate solemnă și liniștită, El a readus în imagine adevărul, cu o siguranță mai mare: „Adevărat, adevărat îți spun, că, dacă nu se naște cineva din apă și din Duh, nu poate să intre în împărăția lui Dumnezeu. Ce este născut din carne este carne, și ce este născut din Duh este duh. Nu te mira că ți-am zis: «Trebuie să vă nașteți din nou.» Vântul suflă încotro vrea, și-i auzi vuietul, dar nu știi de unde vine, nici încotro merge. Tot așa este cu oricine este născut din Duhul”. Nicodim a întrebat; „Cum se poate face așa ceva?”

În mintea conducătorului pătrunseseră câteva raze de adevăr. Cuvintele lui Hristos l-au umplut de uimire și l-au determinat să întrebe: „Cum se poate face așa ceva?” Domnul Isus a răspuns cu o seriozitate adâncă: „Tu ești învățătorul lui Israel, și nu pricepi aceste lucruri?” Cuvintele Sale i-au transmis lui Nicodim lecția că, în loc de a se simți iritat de exprimarea simplă a adevărului și în loc de a-și îngădui să fie ironic, el ar fi trebuit să aibă o părere mult mai umilă cu privire la sine, având în vedere ignoranța lui spirituală. Totuși Hristos a vorbit cu o demnitate atât de solemnă, iar înfățișarea și tonul vocii Sale au exprimat o dragoste atât de fierbinte față de el, încât Nicodim nu s-a simțit ofensat, ci a înțeles situația umilă în care se afla.

Cu siguranță, cineva însărcinat cu interesele religioase ale poporului nu

ar fi trebuit să fie ignorant cu privire la un adevăr pe care era atât de important să-l înțeleagă, deoarece era condiția intrării în împărăția lui Dumnezeu. „Adevărat, adevărat, îți spun”, a continuat Domnul Isus, „că noi vorbim ce știm și mărturisim ce am văzut, și voi nu primiți mărturia noastră. Dacă v-am vorbit despre lucruri pământești și nu credeți, cum veți crede când vă voi vorbi despre lucrurile cerești?”

Această învățătură este pentru noi astăzi

Am prezentat această învățătură dată lui Nicodim, deoarece li se aplică acelor care se află în zilele noastre în poziții de răspundere, în calitate de conducători ai lui Israel, și ale căror glasuri sunt auzite adesea în comitete, dând dovadă că sunt conduși de același spirit pe care îl avea Nicodim. Va avea învățătura dată aceluia conducător de seamă, aceeași influență asupra inimii și vieții lor? Ca rezultat al conversației cu Domnul Isus, Nicodim a fost convertit. Cuvintele lui Hristos li se adresează în aceeași măsură celor ce sunt președinți ai conferințelor, prezbiterilor bisericii și celor care se află în poziții oficiale în instituțiile noastre: „Adevărat, adevărat îți spun că, dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu”.

Dacă Duhul Sfânt modelează și șlefuieste inima voastră în fiecare zi, atunci veți avea puterea divină de a înțelege caracterul împărăției lui Dumnezeu. Nicodim a primit învățătura Domnului Hristos și a ajuns un credincios adevărat. Glasul lui s-a auzit în Sinedriu, opunându-se inițiativelor de a plănui moartea lui Hristos. „Legea noastră osândește ca pe un om înainte ca să-l asculte și să știe ce face?” La aceste cuvinte, i s-a răspuns cu dispreț: „și tu ești din Galileea? Cercetează bine, și vei vedea că din Galileea nu s-a ridicat niciun proroc,”

Nicodim era un ucenic al lui Isus. În acea conversație nocturnă cu Domnul Isus, omul vinovat se afla în fața Mântuitorului său, iar puterea

sensibilizatoare a adevărului a strălucit adâncurile minții lui și i-a impresionat inima. Isus i-a zis; „Dacă v-am vorbit despre lucruri pământești și nu credeți, cum veți crede când va voi vorbi despre lucrurile cerești? Nimeni nu s-a suit în cer, afară de Cel ce S-a pogorât din cer, adică Fiul omului, care este în cer,” Domnul Isus nu numai că i-a spus lui Nicodim că, pentru a vedea Împărăția cerului, trebuie să aibă o inimă nouă, dar i-a spus și cum poate să obțină o inimă nouă. El cunoaște întrebările nerostite ale minții adevăratului căutător al adevărului și i se descoperă: „și, după cum a înălțat Moise șarpele în pustie, tot așa trebuie să fie înălțat și Fiul omului, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică”. Vești bune! Vești bune răsună pretutindeni în lume. „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică.” Această învățătură este una dintre cele mai importante pentru orice om, deoarece în ea condițiile mântuirii sunt prezentate în propozițiile cele mai clare. Dacă nu ar exista în Biblie niciun alt text, acest singur verset ar putea să călăuzească sufletul la mântuire.

În acest adevăr frumos și măreț trebuie să fie o lumină strălucitoare, îndeosebi pentru aceia care acceptă responsabilitatea de îndrumători și pentru toți cei care se ocupă de sufletul omenesc. Niciun om care are Cuvântul lui Dumnezeu nu are dreptul să spună: „Eu nu am experiență, nu înțeleg aceste lucruri”. El nu va fi niciodată mai înțelept, dacă nu va ajunge să aibă o părere mai umilă cu privire la sine. Fiecare trebuie să-și învețe lecția, asemenea unui copilăș. Să-și asume ca datorie principală înțelegerea Cuvântului lui Dumnezeu cu privire la renașterea sufletului. Această schimbare ar trebui să aibă loc în orice persoană, înainte de a accepta o poziție de conducător în lucrarea sfântă a lui Dumnezeu. Dacă nu se află într-o legătură vie cu Dumnezeu, spiritul și părerile proprii vor predomina. Ele pot fi bine reprezentate de focul străin adus în locul focului sfânt. Oamenii au întretesut în lucrarea lui Dumnezeu propriile defecte de caracter, planuri care sunt omenești și pământești și amăgiri care sunt o capcană atât pentru ei înșiși, cât și pentru toți cei ce le acceptă.

Judecata lui Amalec

Dumnezeu S-a angajat prin cuvântul Său cel mai sfânt că, dacă veți umbla pe căile Sale și veți face dreptate, vă va binecuvânta: „Să n-ai în casă două feluri de efă, una mare și alta mică. Ci să ai o greutate adevărată și dreaptă, să ai o efă adevărată și dreaptă, pentru ca să ai zile multe în țara pe care ți-o dă Domnul, Dumnezeul tău. Căci oricine face aceste lucruri, oricine săvârșește o nedreptate, este o urâciune înaintea Domnului, Dumnezeului tău. Adu-ți aminte ce ți-a făcut Amalec pe drum la ieșirea voastră din Egipt, cum te-ai întâlnit pe drum, și, fără nicio teamă de Dumnezeu, s-a aruncat asupra ta pe dinapoi, asupra tuturor ce se târau la coadă, când erai obosit și sleit de puteri.”

Deși copiii lui Israel îl întristaseră adesea pe Domnul, îndepărtându-se de sfatul Său, totuși El a continuat să le poarte de grijă cu duioșie. Domnul Isus Hristos a văzut că vrăjmașii profitaseră de situația lor pentru a-i face rău și a-i provoca suferință poporului obosit, care călătorea sub conducerea lui Dumnezeu. Ascultați judecățile pronunțate de Dumnezeu: „Când îți va da Domnul, Dumnezeul tău, odihnă, după ce te va izbăvi de toți vrăjmașii care te înconjoară, în țara pe care Domnul, Dumnezeul tău, ți-o dă ca moștenire și spre stăpânire, să ștergi pomenirea lui Amalec de sub ceruri: să nu uiți lucrul acesta”.

Scriu aceste cuvinte ale lui Dumnezeu, pentru ca aceia care se declară a fi copiii Săi să nu primească blestemul pronunțat asupra lui Amalec, tocmai pentru că au urmat practicile lui Amalec. Dacă păgânii au fost condamnați pentru că i-au oprimat pe cei slabi și obosiți, care va fi atitudinea Domnului față de cei care, deși au avut lumină, mari ocazii și privilegii, totuși nu au manifestat spiritul lui Hristos față de propriii frați?

Domnul vede tot ce face un frate în relația cu fratele lui, slăbindu-i credința și nimicindu-i încrederea în dreptate și nepărtinire, El își exprimă în limbajul hotărât dezacordul față de nelegiuirile practicate în schimburile comerciale. Domnul spune: „Pot socoti Eu curat pe cel ce are o cumpănă nedreaptă și greutate strâmbă în sac?” Chiar dacă păcatul menționat aici nu a fost săvârșit ca atare în instituțiile noastre, faptele reprezentate de aceste lucruri au existat și există în continuare.

Despre aceste lucruri s-ar putea scrie pagină după pagină. Conferințele ajung să fie influențate în întregime de aceleași principii pervertite. „Pentru că bogații sunt plini de silnicie, locuitorii lui spun minciuni, și limba lor este numai înșelătorie în gura lor.” Domnul va interveni pentru a curăța biserica Sa. Adevărat vă spun că Domnul este pe punctul de a produce schimbări fundamentale în instituțiile care poartă Numele Său.

Nu pot să spun cât de curând va începe acest proces de reformă, dar nu va fi amânat multă vreme. Cel care ține vânturătoarea în mâinile Sale își va curăța templul de toate întinările imoralității. El va curăța pe deplin curțile templului. Dumnezeu este în conflict cu toți cei care săvârșesc nedreptăți, oricât de mici ar fi, pentru că, prin acest fapt, ei resping autoritatea Sa, pun în pericol propria ispășire, răscumpărarea pe care Domnul Hristos a plătit-o pentru fiecare fiu și fiică a lui Adam. Merită să umblați pe o cale respingătoare în ochii lui Dumnezeu? Merită să aduceți un foc străin pentru jertfele oferite de voi înaintea lui Dumnezeu și să spuneți că acest fapt este un amănunt neesențial?

Dumnezeu nu a rânduit ca atât de multe lucrări să-și aibă centrul în Battle Creek. Starea de lucruri care există acum mi-a fost prezentată ca o avertizare. Mă doare inima din cauza celor ce mi-au fost arătate. Domnul ne-a dat avertizări cu scopul de a împiedica această stare de lucruri descurajatoare, dar ele nu au fost ascultate, „Voi sunteți sarea pământului. Dar, dacă sarea își pierde gustul, prin ce își va căpăta iarăși puterea de a

săra? Atunci nu mai este bună la nimic decât să fie lepădată afară și călcată în picioare de oameni.”

Îi rog pe frații mei să se trezească. Dacă nu va avea loc o schimbare rapidă, va trebui să le spun oamenilor care sunt faptele, deoarece această stare de lucruri trebuie să se schimbe. Niciun om neconvertit nu trebuie să mai fie administrator sau director într-o lucrare atât de importantă și sfântă. Suntem nevoiți să spunem asemenea lui David: „Este vremea ca Domnul să lucreze: căci ei calcă Legea Ta”.

Domnul are ceva împotriva poporului Său

Cooranbong, Australia, 5 iulie 1896.

Trebuie să se acorde o atenție deosebită pentru a-l învăța pe fiecare om să depindă numai de Dumnezeu, deoarece El este izvorul înțelepciunii, al puterii și al succesului. Mi-a fost arătat că este o mare greșeală a presupune că aceia care se află în poziții de răspundere deosebită la Battle Creek au o înțelepciune mult superioară înțelepciunii oamenilor obișnuiți. Cei care presupun că acele persoane au o iluminare divină și, bazându-se pe judecata lor omenească, cred că sfatul lor este vocea lui Dumnezeu⁹. Dar o asemenea atitudine nu este sigură, deoarece, dacă oamenii nu sunt consacrați pe deplin lui Dumnezeu, Satana va lucra prin ei pentru a oferi o cunoaștere care nu va fi nici spre binele prezent, nici spre cel veșnic al celor care o primesc.

Mulți s-au obișnuit să scrie sau să ceară sfaturi și îndrumări atunci când ajung în locuri dificile. Este o greșeală ca aceia care sunt puși în poziții de răspundere în diferitele noastre instituții să depindă de oameni care au mult prea multe poveri și responsabilități de purtat. Cei care sunt învățați să depindă întru totul de alții vor avea parte de o experiență slabă și deficitară. Este posibil ca aceia de care depind să aibă chiar mai puțină temere de

Dumnezeu decât au ei înșiși și nu mai multă putere intelectuală și abilitate decât este privilegiul lor să le aibă, dacă își vor da seama că nu sunt niște copii, ci niște bărbați statornici și curajoși, care se străduiesc să obțină tot mai multă pricepere, prin exercitarea aptitudinilor pe care deja le au, punând la schimbător talanții încredințați lor de Dumnezeu. Fiecare dintre noi este răspunzător pentru folosirea talentelor pe care ni le-a dat Dumnezeu. Intellectul trebuie să fie cultivat. Să gândim cu atenție și seriozitate pentru a găsi soluția dificultăților.

Domnul i-a rânduit fiecărui om lucrarea lui și, când îi pune oameni în poziții de răspundere, Dumnezeu le dă Duhul Său Sfânt pentru a-i face eficienți în lucrarea încredințată. Totuși, dacă își pun încrederea în propria putere și înțelepciune, aceia care sunt chemați să facă lungi călătorii costisitoare cu scopul de a-i ajuta pe alții să gândească și să plănuiască nu sunt într-o legătură strânsă cu Dumnezeul oricărei înțelepciuni. Dacă acești oameni nu au fost dispuși să poarte jugul lui Hristos și nu au dorit să învețe în școala Sa cum să fie blânzi și smeriți cu inima, asemenea Lui, dacă ei nu au învățat să-și îndeplinească responsabilitățile încredințate de Dumnezeu și să-L urmeze oriunde îi va călăuzi El, ce rost vor avea călătoriile lor costisitoare? Care este valoarea înțelepciunii lor? Nu va fi considerată ea o nebunie înaintea lui Dumnezeu?

Învățați-i aceste lucruri pe oameni

Conferințele locale pot alege să depindă de Conferința Generală, așteptând să primească din partea ei lumină, cunoștință și înțelepciune, dar este aceasta o cale sigură pentru ei? Battle Creek nu trebuie să fie centrul lucrării lui Dumnezeu. Numai Dumnezeu poate ocupa acest loc. Când lucrătorii noștri din diferite locuri vin la adunările speciale, învățați-i, pentru binele cauzei lui Hristos și al propriului suflet, să nu se bazeze pe puterile omenești. Omul nu are capacitatea de a cunoaște inima semenilor. Domnul este singurul de care putem depinde fără a fi în pericol, iar El poate fi găsit în

orice loc și de către orice biserică din Uniune. A-i pune pe oameni în locul în care ar trebui să stea Dumnezeu nu-L onorează și nici nu-l aduce slavă Lui Dumnezeu. Oare președintele Conferinței Generale trebuie să fie dumnezeul poporului? Oare oamenii de la Battle Creek trebuie să fie priviți ca și când ar avea o înțelepciune infinită? Când Domnul va lucra asupra inimii și minții omenești, poporului îi vor fi prezentate principii și practici diferite de cele actuale. „Încetați să vă încredeți în oameni.”

Domnul are ceva împotriva poporului Său cu privire la această situație. De ce L-au părăsit ei pe Domnul Dumnezeu lor, care i-a iubit atât de mult „că a dat pe singurul lui Fiu să moară, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică”? Iubirea Sa nu este nesigură și schimbătoare, ci este mai presus de orice altă iubire, cum sunt cerurile față de pământ. El veghează neîncetat asupra copiilor Săi, cu o iubire nemăsurată și veșnică. „O, adâncul bogăției, înțelepciunii și științei lui Dumnezeu! Cât de nepătrunse sunt judecățile Lui, și cât de neînțelese sunt căile Lui!”

„Dacă vreunui dintre voi îi lipsește înțelepciunea, s-o ceară de la Dumnezeu, care dă tuturor cu mână largă și fără mustrare, și ea Îi va fi dată.” La Dumnezeu se află mila, dragostea și înțelepciunea, dar mulți, care declară că Îl cunosc, s-au îndepărtat de Acela care este temelia speranței noastre de a avea viața veșnică și s-au obișnuit să depindă de semenii lor limitați și supuși greșelii. Pentru că au procedat așa, ei sunt slabi spiritual, deoarece niciun om nu este infailibil, iar influența lui poate duce pe căi greșite. Cel care se încrede în oameni nu numai că se sprijină pe o trestie frântă și îi dă lui Satana posibilitatea de a interveni, dar îi face rău chiar aceluia în care își pune încrederea, deoarece el ajunge să se înalțe în propriii ochi și pierde simțământul dependenței de Dumnezeu. Îndată ce este așezat în locul lui în care ar trebui să fie Dumnezeu, acel om își pierde curăția, vigoarea și încrederea în puterea lui Dumnezeu, însușirile lui ajung pervertite și nesfînțite, iar rezultatul este confuzia morală. El se consideră capabil să-și judece semenii și luptă în mod nelegiuit să ajungă un dumnezeu pentru ei.

„Să aveți în voi gândul acesta”

În lucrarea lui Dumnezeu nu trebuie să existe nicio înălțare de sine. Oricât de mult cunoaștem, oricât de mari sunt înzestrările noastre intelectuale, niciunul dintre noi nu se poate lăuda, deoarece tot ce avem este doar un dar care ne-a fost încredințat pentru a fi puși la probă. Dezvoltarea cu credincioșie a acestor înzestrări decide destinul nostru pentru veșnicie, dar noi nu avem nimic cu care să ne înălțăm pe noi înșine sau care să ne așeze într-o poziție mai înaltă, pentru că nimic din ce avem nu este al nostru.

Să fim amabili, compătitori și miloși cu toți oamenii, pentru că acesta a fost caracterul manifestat de Domnul Hristos când era pe pământ. Cu cât suntem mai strâns uniți cu Isus Hristos, cu atât mai duios și mai iubitor va fi comportamentul nostru unii față de alții. Scopul răscumpărării neamului omenesc a fost ca omul, deși căzut, să poată fi părtaș al naturii divine, după ce a fugit de nelegiuirea care este în lume prin pofte. Dacă, prin harul Său, ajungem să fim părtași ai naturii divine, influența noastră asupra celor din jur nu va fi periculoasă, ci benefică. Privind la Hristos, Autorul și Desăvârșitorul credinței noastre, noi putem fi o binecuvântare pentru toți cei cu care suntem în legătură, deoarece puterea Duhului Sfânt este în stare să curețe inima omenească și să o păstreze astfel.

Cei care nu îl primesc pe Hristos ca Mântuitor personal și nu simt nevoia ca harul Său să lucreze asupra inimii și caracterului lor, nu pot exercita asupra celor din jur nicio influență spre bine. Oriunde s-ar afla de-a lungul vieții, ei vor răspândi o influență pe care Satana o va folosi în interesul lui. Ei pierd orice speranță a vieții veșnice și, prin exemplul lor greșit, îi duc și pe alții în rătăcire.

Studiați crucea

Crucea de pe Golgota înseamnă totul pentru sufletele care pier. Mântuirea oamenilor a ajuns, să fie posibilă prin suferința și moartea Fiul omului. Dumnezeu intenționează să restaureze, prin Duhul Sfânt, chipul Său în natura umană pentru a aduce în mințile care au ajuns întinate de păcat un principiu nou și activ. Iubirea lui Dumnezeu este întru totul capabilă să vindece, să refacă, să încurajeze și să întărească fiecare suflet credincios, care va primi adevărul așa cum este el în Isus. Pentru ca această lucrare să poată fi realizată, oamenii trebuie să ia asupra lor jugul lui Hristos. Crucea lui Hristos trebuie să fie obiectul de studiu. Ea trebuie să atragă atenția și să pună stăpânire pe simțăminte. Sângele care a fost vărsat pentru păcate va curăța mintea și inima de orice formă de egoism.

Sfințiți prin adevăr

Dumnezeu este Autorul adevărului, iar adevărul pus în practică pregătește calea pentru un adevăr mai mare. Când Dumnezeu îi delegează pe slujitorii Săi să proclame un adevăr nou, Duhul Sfânt impresionează mintea care este deja pregătită, prin trăirea luminii, sensibilizând facultățile intelectuale și făcându-le în stare să înțeleagă frumusețea și maiestatea adevărului.

Adevărul nu înseamnă nimic pentru cel care nu manifestă, prin caracterul lui spiritual înalt, o putere mai mare decât puterea pe care o manifestă lumea și nu exercită o influență care să corespundă cu adevărul însuși. Cel care este sfințit prin adevăr, va exercita o influență mântuitoare, vitală, asupra tuturor celor cu care intră în legătură. Aceasta este religia Bibliei.

Oamenii sunt mântuiți numai prin jertfa ispășitoare a Lui Isus Hristos și,

ca urmare, nu au niciun drept de a căuta să se înalțe pe ei înșiși mai presus de semenii lor. Fiecare să se așeze la picioarele lui Isus și să învețe de la El, fără a încerca să iasă în evidență. Dacă dragostea Domnului Isus Hristos rămâne în ei, vor ieși în evidență și ei vor străluci fără să-și dea seama, răspândind în lume lumina slavei lui Hristos. „și după ce voi fi înălțat de pe pământ”, a spus Domnul Isus, îi „voi atrage la Mine pe toți oamenii”. Dacă Domnul Hristos este unica lui speranță, dacă se încrede în El și depinde numai El, un pastor este una cu Hristos, un conlucrător al lui Dumnezeu, iar sufletele sunt convertite la Hristos prin lucrarea sa de slujire.

Toate aptitudinile vin de la Dumnezeu

Unii nu au beneficiat de o educație școlară și nu sunt înzestrați cu daruri mari, dar ei nu trebuie să se descurajeze din această cauză. Să folosească tot ce au, veghind cu credincioșie asupra fiecărui punct slab din caracterul lor și străduindu-se să-l întărească prin harul divin. Niciun om nu are capacități sau aptitudini pe care să nu le fi primit de la Dumnezeu, iar sursa de unde au venit ele se află la dispoziția tuturor, chiar și celui mai slab dintre oameni. Dacă se va apropia de Dumnezeu, Izvorul ineputabil al puterii, el va vedea că Dumnezeu își împlinește făgăduința. În această lucrare, nu este necesar să chemăm oameni de la o depărtare de mii de mile pentru a ne ajuta, deoarece Domnul Hristos a făgăduit; „Cereți și vi se va da, căutați și veți găsi”.

Dumnezeu nu a înzestrat oamenii cu talente în mod arbitrar, ci după capacitatea lor de a le folosi. Cu cât talentele încredințate unui om sunt mai mari, cu atât rezultatele așteptate vor fi mai mari. Dumnezeu cere de la fiecare slujitor omenesc să consulte scrierile sfinte și să se familiarizeze pe deplin cu voința Sa în toate privințele, așa încât, printr-o folosire înțeleaptă a talentelor care i-au fost încredințate, să poată obține altele noi.

Dumnezeu dorește să învățăm o lecție solemnă, și anume, că noi ne hotărâm propriul destin. Caracterul pe care ni-l formăm în viața aceasta decide dacă suntem sau nu potriviți să trăim în veacurile veșniciei. Nimeni nu poate fi în siguranță, atâta vreme cât nu face nimic. Chiar dacă nu are multe talente, să le pună la schimbător pe cele pe care le are și Dumnezeu îl va binecuvânta în raport cu măsura în care își dovedește integritatea față de El și față de semenii lui.

Duhul Sfânt așteaptă să vină în ajutorul fiecărui suflet credincios, iar Domnul Isus declară: „Iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului”. Toți cei ce se încred în Isus să fie puternici, să se roage și să fie plini de încredere în puterea lui Hristos de a-i mântui. „Cheamă-Mă în ziua necazului și Eu te voi izbăvi, iar tu Mă vei proslăvi!”

Apelul Domnului

Permiteți-mi să le adresez bisericilor și conferințelor noastre locale apelul de a înceta să depindă de oameni și de a înceta să se încreadă în puterea omenească. Nu vă uitați la ceilalți oameni, ca să vedeți cum se comportă ei sub influența convingerii adevărului și nu cereți ajutorul lor. Nu așteptați puterea de la cei aflați în poziții înalte de răspundere, deoarece tocmai ei sunt cei aflați în pericolul de a considera că poziția lor este dovada unei puteri speciale din partea lui Dumnezeu. Bisericile noastre sunt slabe, pentru că membrii sunt învățați să aștepte și să depindă de resursele omenești. Mii de dolari sunt cheltuiți inutil, pentru ca niște oameni cu puteri limitate să călătorească din loc în loc, în scopul de a rezolva dificultăți minore, în timp ce Domnul Isus este întotdeauna aproape și gata să-i ajute pe cei tulburați și aflați în nevoie.

Avertizările date în Cuvântul lui Dumnezeu nu le-au fost adresate doar copiilor lui Israel, ci tuturor locuitorilor pământului. El spune: „Vai de copiii

răzvrățiți, ... care iau hotărâri fără Mine, fac legăminte care nu vin din Duhul Meu și îngrămădesc astfel păcat peste păcat! Ei se pogoară în Egipt, fără să Mă întrebe, ca să fugă sub ocrotirea faraonului, și să caute un adăpost sub umbra egiptenilor!” Dacă Domnul i-a muștrat pe cei din poporul Său din vechime, pentru că au neglijat să caute sfatul Său când s-au aflat în dificultate, nu va fi El la fel de nemulțumit astăzi, dacă, în loc de a depinde de razele strălucitoare ale Soarelui Neprihănirii, ca să le lumineze calea când trec prin încercări și necaz, ei se vor îndepărta de El, așteptând ajutorul unor făpturi omenești, care sunt la fel de supuse greșelii și la fel de ineficiente ca ei? Unde este puterea noastră? Se găsește ea la oameni care sunt la fel de neajutorați și de dependenți ca noi și care au nevoie de călăuzirea lui Dumnezeu în același fel ca noi?

Ajutorul prezent

Domnul Hristos spune: „Fără Mine nu puteți face nimic”. El a pus la dispoziția noastră Duhul Său Sfânt, ca un ajutor prezent în orice vreme de nevoie. Mulți au o experiență religioasă slabă, deoarece, în loc de a-L căuta pe Domnul pentru a le da puterea Duhului Sfânt, ei se bazează pe puterea omenească. Poporul lui Dumnezeu să fie învățat să se îndrepte spre Dumnezeu ori de câte ori se află în dificultate și să obțină putere din făgăduințele care sunt „da” și „amin” pentru orice suflet încrezător.

Cuvântul Domnului ne este adresat nouă: „Cereți și vi se va da, căutați, și veți găsi, bateți și vi se va deschide. Fiindcă oricine cere capătă, cine caută găsește, și celui ce bate i se deschide. Cine este tatăl acela dintre voi, care, dacă-i cere fiul său pâine, să dea o piatră? Ori dacă cere un pește, să-i dea un șarpe în loc de pește? Sau, dacă cere un ou, să-i dea o scorpie? Deci, dacă voi, care sunteți răi, știți să dați daruri bune copiilor voștri, cu cât mai mult Tatăl vostru cel din ceruri va da Duhul Sfânt celor ce I-L cer!”

Făgăduințele lui Dumnezeu sunt depline și îmbeșugate și nimeni nu are nevoie să depindă de oameni pentru a primi putere. El este aproape și întotdeauna gata să le ofere ajutor și călăuzire tuturor celor care îl caută. Dumnezeu este foarte dezonorat când, după ce ne-a invitat să ne încredem în El, noi ne îndepărtăm de El -- Singurul care nu poate greși și care este în stare să ne dea un sfat sigur -- și căutăm sprijinul unor oameni care pot să ne ducă în rătăcire, din cauza limitelor naturii lor omenești.

„Domnul zice: «Când se apropie de Mine poporul acesta, Mă cinstește cu gura și cu buzele, dar inima lui este departe de Mine, și frica pe care o are de Mine, nu este decât o învățătură de datină omenească. De aceea, voi Iovi iarăși pe poporul acesta cu semne și minuni din ce în ce mai uimitoare, așa că înțelepciunea înțelepților lor va pieri, și priceperea oamenilor lui pricepuți se va face nevăzută». Vai de cei ce își ascund planurile dinaintea Domnului, care își fac faptele în întuneric și zic: «Cine ne vede și cine ne știe?»»

Domnul ne-a arătat calea Sa, vom umbla noi pe ea? Sau vom merge după cum gândim noi și vom aplica tocmai principiile împotriva cărora ne-a avertizat Dumnezeu, măcar că suntem niște făpturi limitate și supuse greșelii?

Avertizarea prezentă

„Du-te acum -- zice Domnul -- de scrie aceste lucruri înaintea lor pe o tăbliță și sapă-le într-o carte, ca să rămână până în ziua de apoi, ca mărturie pe vecie și în veci de veci. Scrie că: Poporul acesta este un popor răzvrătit, niște copii mincinoși, niște copii care nu vor să asculte Legea Domnului, care zic văzătorilor: «Să nu vedeți» și prorocilor: «Să nu prorociți adevăruri, ci spuneți-ne lucruri măgulitoare, prorociți-ne lucruri închipuite! Abateți-vă din drum, dați-vă în lături de pe cărare, lăsați-ne în pace cu Sfântul lui Israel!»” De aceea, așa vorbește Sfântul Iui Israel: „Fiindcă lepădați cuvântul acesta și

vă încredeți în silnicie și vicleșuguri și vă sprijiniți pe ele, de aceea, nelegiuirea aceasta va fi pentru voi ca spărtura unui zid înalt, care, spărgându-se, amenință să cadă, și a cărui prăbușire vine deodată, într-o clipă”.

„Ei zic: «Pe cine vrea el să învețe înțelepciunea? Cui vrea să dea învățături? Unor copii înțărcați de curând, luați de la țată? Căci dă învățatură peste învățatură, învățatură peste învățatură, poruncă peste poruncă, poruncă peste poruncă, puțin aici, puțin acolo». Ei bine! Prin niște oameni cu buze bâlbâitoare și cu vorbirea străină va vorbi poporului acestuia Domnul. El îi zicea: «Iată odihna, lăsați pe cel ostenit să se odihnească, iată locul de odihnă!» Dar ei n-au vrut să asculte, și pentru ei cuvântul Domnului va fi: «învățătura peste învățatură, învățatură peste învățatură, poruncă peste poruncă, poruncă peste poruncă, puțin aici, puțin acolo», ca mergând să cadă pe spate și să se zdrobească, să dea în lați și să fie prinși. De aceea, ascultați Cuvântul Domnului, batjocoritorilor, care stăpâniți peste poporul acesta din Ierusalim! Pentru că ziceți: «Noi am făcut un legământ cu moartea, am făcut o învoială cu Locuința morților: când va trece urgia apelor năvălitoare, nu ne va atinge, căci avem ca loc de scăpare neadevărul și ca adăpost minciuna!» de aceea, așa vorbește Domnul, Dumnezeu: «Iată, pun ca temelie în Sion o piatră, o piatră încercată, o piatră de preț, o piatră din capul unghiului clădirii, temelie puternică, cel ce o va lua ca sprijin, nu se va grăbi să fugă. Voi face din neprihănire o lege, și din dreptate o cumpănă; și grindina va surpa locul de scăpare al neadevărului, și apele vor îneca adăpostul minciunii».”

„Căci așa vorbește Domnul Dumnezeu, Sfântul lui Israel: «În liniște și odihnă va fi mântuirea voastră, în seninătate și încredere va fi tăria voastră». Dar n-ați voit!” „În ziua aceea, surzii vor auzi cuvintele cărții, și ochii orbilor, izbăviți de negură și întuneric, vor vedea. Cei nenorociți se vor bucura tot mai mult în Domnul, și săracii se vor veseli de Sfântul lui Israel. Căci asupritorul nu va mai fi, batjocoritorul va pieri, și toți cei ce pândeau

nelegiuirea vor fi nimiciti: cei ce osândeau pe alții la judecată, întindeau curse cui îi înfruntau la poarta cetății, și năpăstuiau fără temei pe cel nevinovat. De aceea, așa vorbește Domnul către casa lui Iacov, El care a răscumpărat pe Avraam: «Acum, Iacov nu va mai roși de rușine, și nu i se va mai îngălbeni fața acum. Căci, când vor vedea ei, când vor vedea copiii lor, în mijlocul lor, lucrarea mâinilor Mele, îmi vor sfinți Numele, vor sfinți pe Sfântul lui Iacov și se vor teme de Dumnezeuul lui Israel. Cei rătăciți cu duhul vor căpăta pricepere, și cei ce cârteau vor lua învățătură».”

Vor trece aceste avertizări fără a fi luate în considerare? Domnul îi cere fiecărui învățator, fiecărui pastor și tuturor celor ce au primit lumina adevărului Său să-și verifice bine propria stare spirituală. Ei au beneficiat de o mare lumină și, dacă doresc să-și asigure viața veșnică, trebuie să înceteze să depindă de niște oameni limitați, ci să zidească pe temelia cea sigură.

Respectați cu strictețe principiile lui Dumnezeu

Niciun comitet nu poate fi în siguranță, dacă înlătură principiile lui Dumnezeu și le înlocuiesc cu propriile principii, deoarece Cuvântul lui Dumnezeu declară: „Voi face din neprihănire o lege, și din dreptate o cumpănă, și grindina va surpa locul de scăpare al neadevărului, și apele vor îneca adăpostul minciunii”. „Căci Domnul Se va scula ca muntele Perașim și Se va mânia ca în Valea Gabaonului, ca să-și facă lucrarea, lucrarea Lui ciudată, ca să-și împlinească lucrul, lucrul Lui nemaiauzit. Acum, nu batjocoriți, ca nu cumva să vi se strângă mai tare legăturile, căci am aflat de la Domnul, Dumnezeuul oștirilor, că nimicirea întregii țări este hotărâtă.”

Trăim în timpuri pline de însemnătate pentru fiecare. Lumina strălucește în jurul nostru cu raze puternice și limpezi. Dacă este primită și prețuită cum se cuvine, această lumină va fi o binecuvântare atât pentru noi, cât și pentru ceilalți, dar, dacă ne încredem în propria putere și înțelepciune

sau în puterea și înțelepciunea semenilor noștri, ea se va transforma într-o otravă. Nu putem să ne bazăm unii pe alții în lupta pentru viața veșnică. Fiecare trebuie să mănânce din pâinea vieții. Să ne împărtășim cu ea în mod individual, pentru ca trupul, mintea și sufletul să poată fi aduse la viață și întărite de puterea ei transformatoare, ajungând în felul acesta tot mai asemănători cu Isus Hristos în ce privește mintea și caracterul. Dumnezeu trebuie să fie pentru noi, cel dintâi și cel de pe urmă, totul în tot.

Fiecare trebuie să simtă foamea și setea după neprihănire pentru el însuși. A te baza pe oameni și a-ți pune încrederea în înțelepciunea lor constituie un pericol pentru viața spirituală a oricărui creștin. Cei în care ne punem încrederea pot fi sinceri și corecți, slujindu-l Domnului cu toată seriozitatea. Totuși, dacă fiecare dintre noi se străduiește să umble pe urmele pașilor lui Hristos, atunci vom putea să-L urmăm la fel ca aceia pe care îi admirăm pentru viața lor umilă și consecventă,

Nu omul, ci Domnul

Prea adesea se întâmplă ca aceia spre care privim să nu fie ce se crede că sunt. Deseori, păcatul mocnește în inimă, iar obiceiurile greșite și practicile înșelătoare sunt întreșesute în caracter. Oare cum privește Tatăl nostru ceresc lucrul acesta? Sfatul Său este întotdeauna demn de încredere. Dumnezeu și-a dovedit marea iubire față de neamul omenesc și privește cu mare tristețe, când copiii Săi sunt încurajați să se îndepărteze de El și să depindă de oameni limitați, a căror inimă nu o cunosc și a căror judecată și experiență ar putea să nu fie sigure. Totuși s-a procedat în felul acesta, iar Dumnezeu a fost așezat pe locul al doilea.

În Numele lui Isus Hristos din Nazaret, implor poporul lui Dumnezeu să depindă de Domnul pentru a primi putere. Feriți-vă să-i așezați pe oameni în locul în care ar trebui să stea Dumnezeu. Dacă îi considerăm pe oameni ca

fiind stăpânii sau călăuzitorii noștri, nu suntem în siguranță, deoarece ei ne vor dezamăgi în mod sigur. Fiecare trebuie să lucreze cu teamă și cutremur înaintea lui Dumnezeu pentru propria mântuire, „căci Dumnezeu este Acela care lucrează în voi și vă dă, după plăcerea Lui, și voința, și înfăptuirea”. Noi avem înalta chemare în Hristos Isus de a duce mai departe o lucrare sfântă și mare, iar Dumnezeu ne invită pe fiecare să înălțăm stindardul Său înaintea acestei lumi și înaintea Universului, prin tăria Domnului Iehova, în care se află „puterea nemărginită”.

Trebuie să fim una cu Hristos, așa cum El este una cu Tatăl, iar Tatăl ne va iubi, așa cum îl iubește pe Fiul Său. Noi putem beneficia de același ajutor pe care L-a primit Domnul Hristos și putem avea tăria necesară fiecărei situații de criză, căci Dumnezeu va fi păzitorul nostru. El ne va înconjura din toate părțile, iar când vom fi duși înaintea domnitorilor sau autorităților pământești, nu va fi necesar să ne gândim dinainte la ce vom avea de spus. Dumnezeu ne va învăța chiar în ziua nevoii. Acum, fie ca Dumnezeu să ne ajute să venim la picioarele lui Isus și să învățăm de la El, înainte de a încerca să ajungem învățătorii altora. -- The Review and Herald, 18 februarie, 1890.

Valoarea Domnului Hristos pentru urmașii Săi¹⁰

Cooranbong, Australia, 4 mai 1896.

Mi-a părut rău când am citit scrisoarea voastră care exprima descurajare. Citiți Efeseni 2, 4-22. Am fost îndemnată să vă recomand acest cuvânt al Scripturii. Citiți-l cu atenție, așa cum nu l-ați citit niciodată mai înainte. El este plin de învățăminte. Locuirea Domnului Hristos în inima noastră, prin credință, înseamnă a-L contempla pe Hristos, prețuindu-L fără încetare pe Mântuitorul nostru drag, ca pe Prietenul nostru cel mai bun și mai onorat, așa încât să nu-L supărăm și să nu-L ofensăm prin nicio faptă. Avem

întotdeauna această făgăduință, care ne mângâie și ne ajută: „Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință. și aceasta nu vine de la voi, ci este darul lui Dumnezeu”.

Nu uitați că nu va veni niciodată un timp în care umbrele întunecate ale lui Satana nu vor fi puse în calea noastră pentru a ne slăbi credința și pentru a împiedica lumina care vine din prezența Domnului Isus, Soarele Neprihănirii. Credința noastră nu trebuie să se poticnească, ci să străbată dincolo de întuneric. Să nu lăsăm ca experiența noastră să fie învăluită în umbrele întunecate ale îndoielii. Credința noastră nu se întemeiază pe simțăminte, ci pe adevăr. Apostolul inspirat spune că suntem zidiți pe temelie apostolilor și a profeților, Isus Hristos însuși fiind Piatra din capul unghiului. Biserica lui Hristos este reprezentată ca o zidire, destinată „locuirii lui Dumnezeu prin Duhul Sfânt”. Dacă suntem „în rădăcinați în iubire”, vom fi în stare să „pricepem împreună cu toți sfinții, care este lărgimea, lungimea, adâncimea și înălțimea și să cunoaștem dragostea lui Hristos, care întrece orice cunoștință”. Oh, ce posibilități valoroase și ce încurajare! Mântuitorul cel scump locuiește în inima omenească eliberată de orice necurăție morală, înnobilând și sfințind întreaga faptură și făcând din om un templu al Duhului Sfânt.

Hristos -- un Mântuitor personal

Prin urmare, este Domnul Hristos un Mântuitor personal? Purtăm în trupul nostru moartea Domnului Isus, care este viață, mântuire și neprihănire pentru noi. Oriunde mergem, se află amintirea Celui iubit de noi. Printr-o credință vie și personală, noi rămânem în Hristos, iar El rămâne în inima noastră. Suntem însoțiți de Prezența divină, iar când ne dăm seama de această Prezență, gândurile noastre sunt aduse la supunerea față de Domnul Isus Hristos. Experiența noastră spirituală este proporțională cu măsura în care suntem conștienți de această tovărășie. Așa a umblat Enoh cu Dumnezeu. Când ne vom gândi ce înseamnă Hristos pentru noi și ce lucrare

a făcut El pentru noi -- Planul de Mântuire, El va locui în inima noastră prin credință. În timp ce cultivăm gândurile cu privire la acest mare dar al lui Dumnezeu pentru lumea noastră și pentru noi personal, vom fi cei mai fericiți oameni.

Aceste gânduri au o influență puternică asupra întregului caracter. Doresc să întipăresc în mintea voastră faptul că, dacă vreți, puteți avea alături de voi fără încetare un tovarăș divin. „Cum se împacă Templul lui Dumnezeu cu idolii? Căci noi suntem Templul Dumnezeului celui viu, cum a zis Dumnezeu: «Eu voi locui și voi umbla în mijlocul lor; Eu voi fi Dumnezeul lor, și ei vor fi poporul Meu».” Când mintea stăruie asupra lui Hristos, caracterul nostru este modelat în asemănare cu cel divin. Gândurile sunt pătrunse de simțământul bunătății și al iubirii Sale. Când contemplăm caracterul Său, El se află în toate gândurile noastre. Iubirea Sa ne cuprinde. Dacă privim chiar și o singură clipă la strălucirea soarelui de la miezul zilei și ne întoarcem apoi privirea în altă direcție, imaginea soarelui se va proiecta în tot ce vedem. Tot așa este și atunci când privim la Isus. Tot ce vedem reflectă chipul Soarelui Neprihănirii. Nu mai putem vedea nimic altceva și nu mai putem vorbi despre nimic altceva. Chipul Său este întipărit în sufletul nostru și influențează fiecare aspect al vieții de zi cu zi, modelând și transformând întreaga noastră fire. Privind la El, suntem schimbați după chipul divin, ajungând chiar asemenea Lui Hristos. Astfel, vom răspândi asupra tuturor celor cu care ne vom asocia razele luminoase și voioase ale Celui ce ne-a iubit și S-a dat pe Sine însuși pentru noi, Aici, din nou, se află înțelegerea unei locuiri personale și reale a lui Hristos în inima noastră prin credință.

Prezența lăuntrică a lui Isus

Dacă îndrumările Domnului Isus au fost primite și au ajuns să ne conducă, El este pentru noi o prezență lăuntrică neîncetată, care exercită controlul asupra gândurilor, ideilor și faptelor noastre. Mintea noastră este

plină de învățătura celui mai mare învățător pe care L-a cunoscut lumea vreodată. Concepția noastră cu privire la viață și la datoriile zilnice este determinată de înțelegerea responsabilității și a influenței pe care o exercităm. Pentru noi, Isus Hristos este totul -- cel dintâi și cel de pe urmă, totul în toate. Isus Hristos, Duhul Său, caracterul Său se văd în toate faptele noastre, sunt tiparul, firul și țesătura întregii noastre făpturi. Cuvintele lui Hristos sunt duh și viață. Prin urmare, noi nu ne putem centra gândurile asupra propriului eu, nu mai trăim noi, ci Hristos, Nădejdea slavei, este Cel ce trăiește în noi. Eul este mort, dar Hristos este un Mântuitor viu. Când continuăm să privim la Isus, noi reflectăm chipul Său pentru toți cei ce se află în jurul nostru. Nu mai putem să ne oprim pentru a ne gândi la dezamăgirile noastre și nici măcar nu mai putem să vorbim despre ele, deoarece privirile noastre sunt atrase spre un tablou mult mai plăcut -- iubirea prețioasă a lui Isus. El locuiește în noi prin Cuvântul adevărului.

Ce i-a spus Domnul Hristos femeii samaritene la fântâna lui Iacov? „Dacă ai fi cunoscut tu darul lui Dumnezeu și Cine este Cel ce-ți zice: «Dă-Mi să beau!», tu singură ai fi cerut să bei, și El ți-ar fi dat apă vie.” „Oricui bea din apa aceasta, îi va fi iarăși sete. Dar oricui va bea din apa pe care i-o voi da Eu, în veac nu-i va fi sete, ba încă apa, pe care i-o voi da Eu, se va preface în el într-un izvor de apă, care va țâșni în viață veșnică.” Apa la care se referea Domnul Hristos era descoperirea harului Său în Cuvânt, Duhul Său, învățătura Sa constituie un izvor îndestulător pentru fiecare suflet. Orice altă sursă la care ar apela cineva se va dovedi insuficientă și nesatisfăcătoare. Cuvântul adevărului este asemenea apelor răcoroase ale Libanului, care sunt întotdeauna plăcute și îndestulătoare. În Domnul Hristos este plinătatea unei fericiri nesfârșite. Dorințele, plăcerile și amuzamentele lumii nu împlinesc nevoile sufletului și nici nu-l vindecă. Însă Domnul Isus spune: „Cine mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu, are viața veșnică”.

Prezența plină de har a lui Hristos în Cuvântul Său vine întotdeauna în întâmpinarea nevoilor sufletului, iar El este reprezentat ca fiind izvorul de

apă vie, care înviorează sufletul însetat. Este privilegiul nostru să avem un Mântuitor viu și prezent. El este sursa puterii spirituale puse înăuntrul nostru, iar puterea Sa se va revărsa în afară prin cuvinte și fapte, înviorându-i pe toți cei ce se află în sfera noastră de influență și trezind în ei aspirația și dorința după putere și curăție, după sfințenie și pace și după acea bucurie care nu aduce nicio întristare odată cu ea. Acesta este rezultatul locuirii lăuntrice a Mântuitorului.

Mijlocirea lui Hristos

Domnul spune: „Iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului”. El a trăit cândva ca om pe pământ, divinitatea Sa a fost înveșmântată în natura umană. El a fost un om al suferinței, care a îndurat ispitele lui Satana. El a fost ispitit în toate lucrurile ca și noi și știe cum să vină în ajutorul celor ispitiți. Acum, Isus se află în ceruri și stă la dreapta lui Dumnezeu ca apărător al nostru spre a mijloci pentru noi. Când ne gândim la acest lucru, trebuie să ne simțim întotdeauna mângâiați și plini de speranță. El se gândește la fiecare dintre noi și cunoaște fiecare nevoie a noastră. Când sunteți ispitiți, spuneți: El îmi poartă de grijă, El mijlocește pentru mine, El mă iubește, El a murit pentru mine, mă voi consacra Lui fără nicio rezervă. Când ne lamentăm cu privire la noi înșine, ca și când am fi propriii mântuitori, noi întristăm inima lui Hristos. Să nu facem așa. Trebuie să-I încredințăm lui Dumnezeu paza sufletului nostru, ca unui Creator credincios. El trăiește veșnic spre a mijloci pentru cei ispitiți și încercați. Deschideți-vă inima în fața razelor strălucitoare ale Soarelui Neprihănirii și nu îngăduiți să scape de pe buzele voastre nicio singură umbră de îndoială, niciun cuvânt al necredinței, ca să nu semănați semințele neîncrederii. Pentru noi sunt pregătite binecuvântări îmbelșugate, prin urmare, să le primim prin credință. Vă îndemn să aveți curaj în Domnul. Puterea divină ne aparține. Să vorbim despre curaj, despre credință și despre putere. Citiți capitolul 3 din Efeseni. Puneți în aplicare instrucțiunile dale acolo. Aduceți o mărturie vie pentru Dumnezeu în orice situație v-ați afla.

Capitolul 15

Slujitorul lui Dumnezeu

O mustrare a egoismului

Cooranbong, Australia, 6 februarie 1896.

Către frații mei din America, Mântuitorul nostru a precizat cu claritate rolul marii lucrări a Duhului Sfânt, astfel: „și când va veni El, va dovedi lumea vinovată în ce privește păcatul”. Domnul Hristos știa că această înștiințare era o asigurare minunată. El se apropia de încheierea slujirii Sale pe pământ și stătea în fața crucii, pe deplin conștient de povara vinovăției care urma să fie așezată asupra Sa, ca Purtător al păcatului. Cu toate acestea, El era îngrijorat pentru ucenicii Săi. Domnul căuta să-i încurajeze și să-i mângâie, spunându-le: „Vă este de folos să Mă duc, căci, dacă nu Mă duc Eu, Mângâietorul nu va veni la voi; dar, dacă Mă duc, vi-L voi trimite”.

Răul se acumulase de secole și nu putea fi stăvilit și biruit decât prin puterea Duhului Sfânt, cea de a treia Persoană a Dumnezeirii, care urma să vină, nu într-o natură schimbată, ci în plinătatea puterii divine. Pentru că esența răului lucra pe toate căile, iar înlănțuirea omului în această robie satanică era copleșitoare, era necesară intervenția unei puteri superioare.

Egoismul întunecă judecata

În zilele noastre, ca în timpul lui Hristos, Satana pune stăpânire pe mintea multora. Oh, dacă această lucrare teribilă și înfiorătoare ar putea fi înțeleasă și împiedicată! Egoismul a pervertit principiile, a tulburat simțurile și a întunecat rațiunea. Pare așa de neînțeles că, în ciuda luminii ce

strălucește din Cuvântul binecuvântat al lui Dumnezeu, sunt susținute idei așa de stranii și există o îndepărtare atât de mare de spiritul și de practica adevărului. Dorința de a obține venituri mari, cu hotărârea de a-i priva pe alții de drepturile care le-au fost acordate de Dumnezeu, își are originea în mintea lui Satana, iar prin supunerea lor față de voința și metodele lui Satana, oamenii se așază sub stindardul lui. Dacă nu sunt pe deplin convertiți și înnoiți, cei care au fost prinși în această capcană nu sunt demni de încredere, deoarece au cultivat principii greșite, al căror rezultat păgubitor nu-l înțeleg.

Oh, ce lucrare ar putea fi realizată pentru biserică, dacă aceia care se află în diferitele zone ale Americii și pretutindeni în lume ar lucra în armonie cu regula Bibliei și s-ar lupta să deștrădăcineze egoismul! Dar la ușa multora zac păcate care le-au fost arătate din când în când și pe care Dumnezeu nu le consideră a fi lipsite de importanță. Ce lucrare s-ar realiza, dacă oamenii ar renunța la împotrivirea lor față de Duhul Sfânt -- la spiritul pe care l-au cultivat multă vreme în experiența lor religioasă -- Duhul lui Dumnezeu ar vorbi inimii lor și i-ar convinge de păcat. Duhul Sfânt a fost hulit, iar lumina a fost respinsă. Oare aceia care au fost atât de orbiți, ani la rând, vor mai putea să vadă vreodată? Vor discerne ei vocea lui Dumnezeu de vocile înșelătoare ale vrăjmașului?

În curând, oamenii vor dovedi sub care dintre steaguri se află, sub steagul Prințului vieții sau sub steagul prințului întunericului? Dacă ar putea să vadă aceste lucruri, așa cum îmi sunt prezentate mie, dacă ar putea să înțeleagă faptul că, din punct de vedere al stării sufletului lor, ei sunt asemenea unor oameni care stau pe marginea prăpastiei, gata de a aluneca în adâncuri, și dacă ar mai avea vreun interes pentru mântuire, nu cred că ar mai sta tremurând în acel loc nici măcar o clipă.

Dumnezeu dorește ca niciunul să nu piară, ci toți să aibă viața veșnică. Oh, inima mea ar tresaltă de bucurie, dacă aș fi asigurată că la conferința

următoare frații mei ar simți cât de importantă este curăția principiilor, atât pentru ei, cât și pentru toți cei cu care sunt asociați! Dacă aceia care au rătăcit așa de departe de Dumnezeu și de adevărata neprihănire ar recunoaște că Duhul Sfânt a luptat cu ei, că ei au fost conștienți de a se fi îndepărtat de Cuvântul lui Dumnezeu și de a se fi purtat ca niște orbi, care îi călăuzesc pe alți orbi, atunci ar mai avea o speranță. Când acești oameni se vor ridica din starea lor de paralizie, vor fi copleșiți de conștienta timpului pierdut -- talantul prețios al Domnului -- de ocaziile pierdute, care le-au fost acordate ca să poată dovedi că prețuiesc mila infinită a lui Dumnezeu pentru cei căzuți.

Un suflet nerăbdător să slujească

Fiecare suflet care îl primește pe Isus ca Mântuitor personal, va dori nespuse privilegiul de a-l sluji lui Dumnezeu și va căuta cu nerăbdare ocazia de a-și arăta recunoștința, consacându-și aptitudinile în slujba lui Dumnezeu. El va dori foarte mult să-și dovedească iubirea față de Isus și față de moștenirea răscumpărată de El. El va râvni truda, greutatea și sacrificiul. Va considera că renunțarea la sine este un privilegiu, își va lua crucea și-l va urma pe Hristos, manifestându-și astfel iubirea și credincioșia față de El, Lucrările lui bune și sfinte vor fi o dovadă că este un creștin convertit, adevărat și devotat.

În zilele noastre, oamenii folosesc orice strategii și mijloace pentru a-și satisface dorința de a câștiga mai mult. Cât de mult s-ar fi realizat, dacă același tact, același zel și aceeași gândire atentă ar fi fost folosite în efortul de a câștiga ceva pentru vistieria lui Dumnezeu? Când îl vor primi pe Hristos, cei care sunt stăpâniți întru totul de egoism vor dovedi că au o inimă nouă și, în loc de a face tot ce le stă în putință pentru a obține un câștig personal și de a-I aduce Domnului doar niște sacrificii mărunte și slabe, ei vor căuta bucuroși orice posibilitate de a da tot ce pot pentru progresul lucrării Sale. Spiritul de acaparare, care s-a dezvoltat într-o măsură atât de

mare, va dispărea, iar ei vor asculta cuvintele lui Hristos: „Vindeți ce aveți și dați milostenie”. Ei vor lucra pentru zidirea împărăției lui Dumnezeu cu zel, energie și seriozitate, așa cum au lucrat spre a obține bogății pentru ei înșiși.

Vă spun adevărul. Concepția noastră despre datorie este cu mult în urma religiei noastre sfinte. Oh, dacă aceia care au fost binecuvântați cu un adevăr atât de măreț și de solemn s-ar ridica și ar rupe vraja care le-a amorțit simțurile și i-a făcut să nu-i ofere lui Dumnezeu o slujire adevărată, cât de mari ar putea fi rezultatele eforturilor lor bine organizate în vederea salvării de suflete! Ce schimbare s-ar vedea în aplicarea principiilor! Lumea, firea, Diavolul nu i-ar orbi pe bărbați și pe femei cu privire la înțelegerea principiilor curate, sfinte și credincioase.

Pregătirea pentru viața veșnică se face prin însușirea Cuvântului lui Dumnezeu. Oamenii i-au atribuit Cuvântului lui Dumnezeu o asemenea interpretare, încât l-au făcut să ajungă lipsit de orice semnificație. Inima și conștiința lor s-au împietrit și s-au degradat. Fraților, în Numele lui Isus, vă întreb: Credeți voi în Cuvântul lui Dumnezeu? Sunteți voi fiii și fiicele lui Dumnezeu? Dacă sunteți așa, este pentru că ați fost convertiți, L-ați primit pe Domnul Hristos în templul sufletului vostru, iar mintea voastră a fost adusă sub stăpânirea unei noi legi, chiar legea împărătească a libertății. Oh, dacă aș putea primi vestea bună că mintea și voința celor care pretind că sunt conducători în Battle Creek au fost eliberate de învățăturile și de sclavia lui Satana, ai cărui robi sunt de atâta vreme, aș fi dispusă să traversez Pacificul ca să vă văd încă o dată fața. Dar nu sunt nerăbdătoare să vă văd în starea în care sunteți, cu simțurile slăbite și mintea întunecată, pentru că ați ales întunericul în locul luminii.

Influența sensibilizatoare a Duhului Sfânt

Duhul divin își descoperă lucrarea asupra inimii omenești. Când Duhul

Sfânt va lucra asupra minții, omul va înțelege declarația făcută de Domnul Hristos: „El va lua din ce este al Meu și vă va descoperi”, Supunerea față de Cuvântul lui Dumnezeu înseamnă restaurarea personalității omului. Fie ca Domnul Hristos să lucreze prin Duhul Său Sfânt, să vă însuflețească și să pună în armonie gândurile voastre cu ale Sale. Fie ca El să folosească abilitățile voastre. El a creat toate capacitățile voastre, ca să puteți onora și slăvi mai bine Numele Său. Consacrați-vă Lui și toți cei care sunt asociați cu voi vor vedea că puterile voastre sunt insuflate de Dumnezeu și că însușirile voastre cele mai nobile sunt puse la lucru în vederea slujirii lui Dumnezeu. Aptitudinile care au fost folosite cândva pentru slujirea eului și pentru promovarea unor principii nedemne și care au fost dedicate unor scopuri nedrepte vor fi aduse în supunere față de Domnul Isus Hristos și vor sluji voinței lui Dumnezeu.

Tinerii să fie educați pentru slujire

În biserici este o lucrare de făcut. Tinerii și tinerele trebuie să fie pregătiți și educați, iar apoi să li se găsească un loc în lucrare. Sunteți îngrijorați și încurcați de faptul că dr. _____ investește într-o măsură disproporționată în lucrarea misionară medicală, deoarece lucrarea lui depășește cu mult lucrarea făcută în biserici de Conferința Generală. Care este problema? Este clar că lumina dată de Dumnezeu nu a fost respectată. Oamenii au înlocuit planurile lui Dumnezeu cu propriile planuri. Prosperitatea și progresul lucrării misionare medicale este în planul lui Dumnezeu. Această lucrare trebuie să fie îndeplinită, iar adevărul trebuie dus la drumuri și la garduri.

O chemare la reformă

Totuși inima lucrării, marele centru, a fost slăbită printr-o administrare greșită din partea celor ce nu au rămas în armonie cu Conducătorul lor.²

Satana a deturnat banii și capacitățile lor pe căi greșite. Timpul lor prețios s-a pierdut pentru veșnicie. Dacă lumina lui Dumnezeu ar fi fost respectată, lucrarea serioasă care se îndeplinește acum s-ar fi putut desfășura cu multă vreme în urmă într-o modalitate tot atât de puternică. Din cauza administrării greșite și a lipsei de prevedere, întregul trup este bolnav. Oamenii cărora Dumnezeu le-a încredințat responsabilități cu urmări veșnice, depozitarii adevărului ce implică rezultate veșnice, păzitorii luminii, care trebuie să lumineze întreaga lume, și-au pierdut puterea de influență. Oare a făcut Dumnezeu o greșeală? Sunt cei ce se află în centrul lucrării niște vase alese, care pot primi untdelemnul auriu, revărsat de mesagerii cerești reprezentați prin cei doi măslini, ca să umple candelile? Își fac datoria cei de la Battle Creek, bărbații și femeile pe care Dumnezeu i-a numit să îndeplinească cea mai solemnă lucrare încredințată vreodată făpturilor muritoare, aceea -- de a fi parteneri cu Isus Hristos în această mare întreprindere? Își fac datoria aceia pe care El i-a avertizat să le transmită și altora lumina răspândită de candelile aprinse, pentru ca zonele cuprinse de întuneric să aibă ocazia de a auzi solia mântuitoare?...

Rezultatele slujirii de sine

Oh, dacă aceia care pretind că știu adevărul ar fi avut spiritul lui Hristos, Răscumpărătorul care Se jertfește pe Sine, care a renunțat la bogăția, la strălucirea și la poziția Sa de înalt conducător și a făcut tot ce putea face pentru salvarea sufletelor, atunci ar fi renunțat la ei înșiși, și-ar fi luat crucea și L-ar fi urmat pe Isus. Voi cei care iubiți comorile lumii, cum veți răspunde înaintea lui Dumnezeu în ziua cea mare a judecării, pentru eforturile slabe de a transmite adevărul în regiunile îndepărtate? Va trebui să dați socoteală pentru banii cheltuiți în achiziționarea de biciclete, de haine și de alte lucruri nenecesare.³ Ca oameni ai lui Dumnezeu, voi ar fi trebuit să-L reprezentați pe Isus, dar Domnul Hristos Se rușinează de cei care manifestă îngăduința de sine, Inima mea este îndurerată, cu greu îmi pot stăpâni simțămintele, când mă gândesc cât de ușor se îndepărtează oamenii noștri de principiile

creștinismului practic, dedicându-se satisfacerii eului. Totuși mulți dintre voi cred adevărul doar parțial. Domnul Isus spune: „Nu puteți sluji lui Dumnezeu și lui Mamona”, iar noi trebuie să trăim prin fiecare cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu, Câți sunt cei care cred Cuvântul lui Dumnezeu?

Domnul respinge cu oroare faptele voastre egoiste, totuși mâna Sa ocrotitoare încă este întinsă asupra voastră. Pentru binele sufletului vostru, vă îndemn, ascultați acum rugămintea mea în favoarea celor ce sunt misionari în străinătate, ale căror mâini sunt legate din cauza atitudinii voastre. Satana se străduiește, cu toată puterea lui amăgitoare, ca să ducă lucrurile în situația de a opri înaintarea lucrării din cauza lipsei mijloacelor financiare.

Vă dați voi seama că, an de an, mii și mii și de zece ori câte zece mii de suflete pier în păcate lor? Judecățile și plăgile lui Dumnezeu își fac deja lucrarea, iar sufletele merg spre ruină, deoarece lumina adevărului nu a strălucit asupra lor pe cale. Credem noi pe deplin că suntem purtătorii Cuvântului lui Dumnezeu pentru lumea întreagă? Cine crede acest lucru? „Dar cum vor chema pe Acela în care nu au crezut? Cum vor crede în Acela despre care n-au auzit? și cum vor auzi despre El, fără un propovăduitor?” Cine sunt cei ce au credința care îi va face în stare să pună în practică acest cuvânt? Cine crede în lumina dată de Dumnezeu?

Dumnezeu ne cheamă să lucrăm

Domnul ne cheamă la o lucrare unită. Trebuie să fie făcute eforturi bine organizate pentru a asigura lucrători. Domnul va pune în locul vostru suflete simple, sincere și umile, care nu au avut niciodată ocaziile pe care le-ați avut voi și nici nu le-au putut avea, deoarece voi nu ați lucrat conduși de Duhul Sfânt. Putem fi siguri că, atunci când se va revărsa Duhul Sfânt, cei ce nu au primit și nu au prețuit ploaia timpurie nu vor vedea și nu vor înțelege valoarea ploii târzii. Dacă suntem cu adevărat consacrați lui Dumnezeu,

iubirea Sa va locui în inima noastră prin credință, iar noi ne vom îndeplini datoria cu bucurie, în armonie cu voința lui Dumnezeu.

Dar puținul interes care s-a manifestat în bisericile noastre față de lucrarea lui Dumnezeu mă alarmează. Tuturor celor ce au mijloace financiare, aș dori să le amintesc faptul că aceste mijloace le-au fost încredințate de Dumnezeu spre a fi folosite în înaintarea lucrării pentru care a venit Hristos în lumea noastră. Domnul le spune tuturor oamenilor că, în ochii lui Dumnezeu, nimeni nu este proprietarul propriilor avuții, ci doar un ispravnic. Nu sunt ale voastre, ci ale Mele, zice Domnul. Dumnezeu vă va chema să dați socoteală pentru isprăvnicia voastră. Indiferent dacă aveți unul, doi sau cinci talanți, nici o centimă nu trebuie să fie irosită pentru satisfacerea dorințelor egoiste. Responsabilitatea față de Cer ar trebui să vă facă să vă cutremurați, să fiți plini de teamă și să tremurați. Hotărârile zilei din urmă depind de măsura în care v-ați exercitat bunăvoința. Domnul Hristos apreciază fiecare faptă de binefacere, ca și când ar fi fost făcută pentru El însuși.

Zelul pentru Hristos

Toți cei ce poartă Numele lui Hristos ar trebui să lucreze pentru El cu toată inima, cu toată mintea, cu tot sufletul și cu toată puterea, și vor lucra, dacă vor crede marele adevăr al Evangheliei. Sinceritatea zelului lor pentru cauza lui Hristos va dovedi măsura credinței lor. Dacă sunt cu adevărat una cu Domnul Hristos, eul lor va fi înlocuit de Persoana Sa, „Trăiesc”, spunea marele apostol, „dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine. și viața, pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine însuși pentru mine.”

Lumina, care ne este dată din nou și din nou de către Duhul lui Dumnezeu, spune: Nu întemeiați colonii.⁵ Mergeți în orașele mari și creați

un interes atât în rândul celor din clasele înalte, cât și în rândul celor umili. Predicați Evanghelia pentru săraci, dar nu vă opriți la aceștia. Căutați să ajungeți și la cei ce aparțin claselor mai înalte. Alegeți-vă locurile, gândindu-vă la cea mai bună modalitate de a face lumina voastră să strălucească pentru ceilalți. Această lucrare ar fi trebuit să fie îndeplinită cu mult timp înainte. Nu faceți din subiectul Sabatului caracteristica voastră distinctivă. Trebuie să vă apropiați de oameni cu subiecte practice, asupra cărora toți pot fi de acord....

Poporul lui Dumnezeu are de făcut o lucrare pe care nu o face. Ultima solie a harului trebuie să fie vestită lumii care piere în păcatele ei. Cei care sunt angajați în instituțiile noastre au toate facilitățile și ocaziile de a lucra pentru sărmanii păcătoși fără Hristos, dar ei sunt insensibili. Dacă bisericile noastre ar pune în practică adevărul și ar arăta că ele cred că Domnul Hristos a venit în lume pentru a-i mântui pe cei păcătoși, puterea lui Dumnezeu ar însoți lucrarea lor. Ele trebuie să rămână în legătură cu Izvorul luminii și al succesului și să păstreze legătura cu lumea nu pentru a fi influențați de spiritul ei, ci pentru a fi în stare să îndeplinească lucrarea care le-a fost rânduită de Dumnezeu....

Cursurile de instruire a pastorilor

Domnul Hristos le poruncește lucrătorilor Săi: „Duceți-vă în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la orice făptură”.

Această declarație clară a fost ignorată. Deși lumina a fost dată din nou și din nou, oamenii sunt invitați să participe săptămâni la rând pentru a participa la cursurile de instruire a pastorilor, fiind chemați din teritoriile unde ar trebui să-și continue lucrarea cu dragoste și temere de Dumnezeu, căutând să-i salveze pe cei pierduți. A fost un timp când această instruire era necesară, deoarece oamenii noștri se împotriveau lucrării lui Dumnezeu, prin

respingerea luminii adevărului cu privire la neprihănirea prin credință. Ei trebuiau să primească acest adevăr și să-l transmită mai departe cu toată inima, prin scrieri și prin vorbire, pentru că este singura lor cale de reușită. Ei trebuiau să lucreze sub îndrumarea Duhului Sfânt, în scopul de a le vesti lumina și altora.

Prin faptul că an după an au fost dedicați cursurilor de instruire pastorală6 câmpurile albe și gata pentru seceriș au fost neglijate. Chiar și lucrătorii au ajuns mai slabi, în loc să fie mai puternici. Aceasta a fost o greșeală. Dumnezeu îi cheamă pe slujitorii Săi să transmită cunoștința, nu să învețe într-una și să nu fie niciodată în stare să ajungă la cunoașterea adevărului.

Lucrarea Duhului Sfânt

Domnul Hristos a precizat cu claritate scopul principal al venirii Duhului Sfânt: „și când va veni El”, a spus Isus, „va dovedi lumea vinovată în ce privește păcatul, neprihănirea și judecata”. Această lumină i-a fost prezentată poporului nostru an după an. Puterea Duhului Sfânt s-a manifestat într-o mare măsură la Battle Creek, marele centru al lucrării, pentru a le fi transmisă acelor care se află la drumuri și la garduri, așa încât mulțimile aflate sub influența satanică a păcatului și a morții să poată fi înnoite și schimbate de puterea Duhului Sfânt. Dar când lumina a venit la aceia care se aflau la centrul lucrării, ei nu au știut cum să o trateze. Mărturiile pe care Dumnezeu le-a dat poporului Său sunt în armonie cu Cuvântul Său.

Când a rostit aceste cuvinte, Domnul Hristos stătea deja în umbra crucii rușinoase, simbolul vinovăției pentru care a fost necesară jertfirea vieții Sale, ca să salveze lumea de la ruină completă. Domnul Hristos a privit înainte, spre timpul când urma să vină Duhul Sfânt, ca reprezentant al Său, pentru a face o lucrare minunată, în și prin meritele Sale, și S-a simțit privilegiat să le

spună ucenicilor cuvinte de mângâiere....

Cei ce nu au o legătură vie cu Dumnezeu nu înțeleg manifestarea Duhului Sfânt și nu fac distincție între ce este sfânt și ce este obișnuit. Ei nu ascultă de vocea lui Dumnezeu, deoarece, asemenea națiunii iudaice, nu cunosc vremea când sunt cercetați. Pentru cei care nu ascultă și nu se supun glasului datoriei, nu există niciun ajutor, deoarece glasul datoriei este glasul lui Dumnezeu. Dacă oamenii refuză să acorde atenție sfatului divin și aleg calea care le place cel mai mult, ochii, urechile și inima lor ajung să fie insensibile.

Oh, cât de bine ar fi fost dacă toți cei care procedează așa ar fi fost angajați în oricare altă activitate, în afara instituțiilor sfinte rânduite de Dumnezeu pentru a constitui centrul lucrării Sale! Se presupune că acești oameni se afla sub călăuzirea Duhului Sfânt, dar presupunerea aceasta este o greșeală. Ei nu îndeplinesc lucrarea cu credincioșie, nu dau dovadă că au înțeles caracterul ei sfânt. Influența lor îi duce în rătăcire pe ceilalți, determinându-i să trateze cu ușurătate mijloacele rânduite de Dumnezeu pentru salvarea sufletelor și să creadă că pot să-și introducă propriile idei, planuri și metode lumești. În felul acesta, ei ating un nivel scăzut și lipsit de valoare, iar Dumnezeu este dezonorat într-o mare măsură.

Dumnezeu ar dori ca toți aceia care au o asemenea experiență întipărită în viața lor religioasă să aleagă o ocupație în orice alt domeniu, în lucrări care au o sferă mai restrânsă, în care interesele veșnice nu-și vor pierde valorarea din cauza vieții lor neconsacrate și în care vor fi mai puține posibilități de a întâlni ispita. O muncă fizică mai grea și obositoare poate contracara și poate supune tendințele lor rele, iar ceilalți nu vor fi contaminați de înclinațiile și de trăsăturile dăunătoare ale caracterului lor.

Nu există un teren neutru

Aceia care sunt angajați în lucrarea lui Dumnezeu, în oricare dintre instituțiile noastre, trebuie să aibă o legătură cu Dumnezeu și să fie hotărâți să facă binele în orice situație pentru a fi în stare să știe de partea cui vor fi găsiți, când va veni ziua încercării. Nicio persoană implicată în lucrarea sfântă a lui Dumnezeu, nu poate să rămână pe un teren neutru. Când cineva așteaptă cu inimă împărțită, nehotărâtă și instabilă, până când va fi sigur că nu va pierde nimic, dovedește că este un om pe care Dumnezeu nu-l poate folosi. Dar mulți se află în această situație. Ei fie nu au fost chemați de Dumnezeu, fie au dat greș în mod categoric în a fi schimbați prin lucrarea puternică a Duhului Sfânt.

Domnul va folosi oamenii cu pregătire intelectuală, numai dacă presupusa lor cunoștință nu îi va conduce la dorința de a-L influența pe Duhul Sfânt și numai dacă nu vor căuta să-L învețe ei pe Domnul că strategiile omenești sunt mai bune decât planurile divine, deoarece se potrivesc mai bine cu părerile populare. Toți cei aflați în slujba lui Dumnezeu au obligația de a se împotrivi cu îndrăzneală prejudecății, îndărătniciei și pasiunii umane. Ei trebuie să-și aducă aminte fără încetare că sunt servii lui Dumnezeu și se află în slujba Sa.

Solii lui Dumnezeu

Domnul dorește ca oamenii Lui să renunțe la orice idee nebiblică în legătură cu lucrarea de păstorire. Cei chemați în lucrarea de slujire pastorală nu trebuie să ajungă niște idoli. Ei nu trebuie să fie priviți cu o reverență superstițioasă, deoarece puterea care le-a fost atribuită prin slujba lor nu face păcatul din ei să-și piardă caracterul ofensator. Tocmai poziția face păcatul lor să fie mult mai ofensator, deoarece, prin săvârșirea Lui, ei ajung niște slujitori ai nelegiurii, niște agenți prin care Satana poate lucra cu succes

pentru perpetuarea păcatului.

Fiecare trebuie să-și aducă aminte fără încetare că efortul special al lui Satana este îndreptat împotriva lucrării pastorale. El știe că pastorul este doar un instrument omenesc, care nu deține în sine însuși niciun har sau sfințenie proprie. El știe că pastorul este numai un slujitor, pe care Dumnezeu l-a rânduit să fie un mijloc puternic pentru salvarea sufletelor și că va fi eficient numai dacă Dumnezeu, Duhul cel veșnic, îl va face să fie așa. Satana știe că tezaurul Evangheliei este pus în niște vase de lut, pe care numai puterea lui Dumnezeu le poate face niște vase de cinste. Lucrătorii pot să cultive via, un Pavel poate să semene și un Apolo poate să ude, dar numai Dumnezeu poate face să crească.

Dumnezeu nu și-a lăsat niciodată biserica fără o mărturie. În toate încercările și greutățile, în timpul împotrivirii și al persecuției și în mijlocul întunericii spiritual prin care a trecut biserica Sa, Dumnezeu a avut oameni potriviți, pe care i-a pregătit să preia lucrarea Sa în diferitele ei stadii și să o ducă înainte și în sus. El i-a descoperit poporului Său adevărul prin patriarhi și profeți. Domnul Hristos a fost învățătorul poporului Său din vechime în aceeași măsură în care a fost atunci când a venit în lume, îmbrăcat în veșmintele naturii omenești. El și-a ascuns slava în chipul omenesc și S-a descoperit adesea celor din poporul Său, vorbind cu ei „față către față, așa cum vorbește un om cu prietenul lui”. Învăluit în stâlpul de foc noaptea și de nor ziua, Domnul era Conducătorul invizibil și îi vorbea poporului Său prin intermediul lui Moise. De asemenea, vocea lui Dumnezeu a fost auzită prin profeții pe care i-a chemat la o lucrare deosebită, însărcinându-i să vestească solia Sa specială. El i-a trimis să repete aceleași cuvinte. De multe ori, solia incredințată lor nu era în armonie cu voința și căile oamenilor, dar El o pune pe buzele lor și îi trimitea să o proclame. El îi asigură că Duhul Sfânt le va inspira atât solia, cât și modul de exprimare. Acela care cunoștea inima, le inspira cuvintele necesare pentru a-i impresiona pe oameni.

Poate că solia nu era pe placul celor cărora le era trimisă. Poate că ei nu voiau să afle nimic nou, ci doreau să continue în umblarea lor ca și până atunci, dar Domnul îi tulbura prin muștrări, îi certa pentru căile lor. El insufla un nou duh de viață în cei ce adormiseră la post și nu fuseseră niște santinele conștiincioase. El le arăta responsabilitatea ce le revine, precum și faptul că vor trebui să dea socoteală pentru siguranța poporului. Ei erau ca niște străjeri care nu trebuiau să doarmă nici ziua, nici noaptea. Ei trebuiau să observe și să recunoască vrăjmașul și să alarmeze întregul popor, pentru ca fiecare să poată fi găsit la datorie, astfel încât dușmanul care îi urmărea să nu fie în stare să câștige nici cel mai mic avantaj.

Responsabilitățile străjerilor lui Dumnezeu

Domnul le spune astăzi străjerilor Săi că, dacă nu sunt credincioși și nu avertizează poporul aflat în pericol, oamenii vor muri în păcatele lor. „Sângele lor”, zice Domnul, „Îl voi cere din mâna ta”. Dar, dacă solii Săi vestesc avertizările și muștrările care îi cheamă pe oameni să se întoarcă de la căile lor rele, iar ei nu ascultă, atunci străjerul este nevinovat, iar cel care se ridică împotriva lui Dumnezeu va muri în păcatele lui, sângele lui va cădea asupra propriului suflet. Aceste subiecte solemne îmi sunt prezentate cu claritate. Dumnezeu a rânduit apostoli, păstori, evangheliști și învățători pentru desăvârșirea sfinților, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Hristos, până vom ajunge toți la unitatea credinței. El declară poporului Său: „Voi sunteți ogorul Lui Dumnezeu, clădirea lui Dumnezeu”. Trebuie să aibă loc un progres continuu. Urmașii Săi să lase cărări drepte în urma pașilor lor, pentru ca mieii să nu fie rătăciți de pe cale. Cei care doresc să-l slujească lui Dumnezeu trebuie să lucreze cu înțelepciune pentru a-și corecta defectele și pentru a-L slăvi pe Domnul, Dumnezeul lui Israel, rămânând în lumină și lucrând în lumina Soarelui Neprihănit. În felul acesta, ei vor conduce biserica înainte și în sus pe calea spre cer, așa încât separarea ei de lume să ajungă din ce în ce mai distinctă.

Când caracterul lor va fi asemenea Modelului divin, oamenii nu se vor teme pentru prestigiul personal. Ei vor apăra interesele sfinte ale bisericii cu o vigilență neobosită, iubitoare și devotată și vor lupta împotriva răului care amenință să micșoreze și să ascundă lumina pe care Dumnezeu a prevăzut-o să strălucească prin ea. Ei vor înțelege că strategiile folosite de Satana pentru a încuraja căutarea greșelilor, vorbirea de rău, bârfa și acuzarea fraților nu-și găsesc locul și nici nu se potrivesc în biserică, deoarece astfel de lucruri o vor slăbi și o vor doborî.

Conflictul ajunge mai puternic

Nu va fi niciun timp în istoria bisericii, când lucrătorul lui Dumnezeu să-și poată împreuna mâinile, spunând: „Pace și liniște”. Atunci va veni acea mare nimicire neașteptată. Totul pare să înainteze în mijlocul unei prosperități aparente, dar Satana este mai mult decât vigilent. El cercetează și se consultă cu îngerii lui răi pentru a găsi alte modalități de a ataca, acolo unde poate să aibă succes. Conflictul va ajunge din ce în ce mai puternic și mai înverșunat, deoarece Satana este condus de o forță demonică. Pe măsură ce lucrarea poporului lui Dumnezeu înaintează cu o energie sfințită, irezistibilă, înălțând stindardul neprihănirii lui Hristos în biserică, sub conducerea puterii care vine de la tronul Lui Dumnezeu, marea luptă va ajunge din ce în ce mai puternică și mai hotărâtă. Mințile se vor ridica una împotriva alteia, planurile vor intra în conflict, principiile de origine cerească se vor opune principiilor lui Satana, Adevărul, în diferitele lui aspecte, va intra în contradicție cu ideile false aflate într-o continuă schimbare, care se manifestă în noi și noi forme și care, dacă va fi posibil, îi vor înșela chiar și pe cei aleși.

Lucrarea noastră trebuie să fie serioasă. Noi nu trebuie să luptăm ca unii care lovesc cu pumnul în vânt. Păstorirea, predicarea și tipărirea au nevoie de oameni care, asemenea lui Caleb, să aibă curaj și să lucreze, oameni a căror unică țintă este să deosebească ideile false de adevăr, ale

căror urechi sunt îndreptate doar spre Veghetorul cel credincios pentru a auzi cuvintele Sale. Duhul care vine de la tronul lui Dumnezeu își va face simțită prezența asupra creștinătății decăzute și asupra lumii corupte, care se află pe punctul de a fi nimicite de judecățile îndelung amânate ale unui Dumnezeu ofensat.

Respingerea muștrării

Există pericolul ca oamenii să piardă din vedere adevărurile importante pentru acest timp și să caute lucruri noi, ciudate și atrăgătoare. Când sunt muștrați de Duhul lui Dumnezeu prin slujitorii rânduiți de El, mulți refuză să accepte muștrarea, iar în inima lor sunt plantate rădăcinile amărăciunii și ale resentimentelor împotriva oamenilor lui Dumnezeu, care poartă răspunderi grele și neplăcute. Sunt oameni care le prezintă altora adevărul, dar nu-și corectează propriul comportament înaintea lui Dumnezeu. Ei se străduiesc să-și ascundă defectele și încurajează înstrăinarea de Dumnezeu. Acești oameni nu au curajul moral de a face lucrurile care ar fi spre binele lor. Ei nu văd nicio nevoie de reformă și, în felul acesta, resping cuvintele Domnului și îi urăsc pe aceia care îi muștră la poarta cetății.

Tocmai acest refuz de a asculta îndemnul trimis de Domnul îi oferă lui Satana cele mai bune ocazii de a face din ei dușmanii cei mai aprigi ai aceluia care le-au spus adevărul. Ei îi prezintă într-o falsă lumină pe aceia care le-au adus solia din partea Domnului.

Omul care respinge Cuvântul Domnului și face eforturi pentru a-și întări propria cale și pentru a-și îndeplini propria voie rupe în bucăți atât solul, cât și solia pe care Dumnezeu i-a trimis-o pentru a-i descoperi păcatele. Înclinațiile lui i-au influențat comportamentul, iar el s-a format în mod greșit. Regula divină este: „Deci, fie că mâncați, fie că beți, fie că faceți altceva: să faceți totul pentru slava lui Dumnezeu”. Dar el nu procedează în

felul acesta. Ce gândește omul în inima lui aceea este el. Dinăuntru, din inimă, ies gândurile rele inspirate de Satana. El începe să ocolească adevărul, legându-se de metode și de amănunte. Spiritul lui Satana îl pune în legătură cu vrăjmașul, îndemnându-l să critice cu privire la lucruri mai puțin importante. Pentru el, adevărul este tot mai puțin valoros. El ajunge un pâraș al fraților săi și își schimbă conducătorul. Lumea din afară are asupra lui o influență mai mare decât potopul de lumină pe care l-a revărsat Dumnezeu, tocmai prin soliile pe care el însuși le-a predicat și de care s-a bucurat în trecut.

Oh, cât de multe lucruri s-au schimbat pentru că el a ajuns așa de plin de ură împotriva lui Dumnezeu, din cauza pericolelor și greșelilor lui, care i-au fost aduse la cunoștință! El a îngăduit ca gândurile nelegiuite să ajungă tot mai puternice și să predomine, pentru că nu a mâncat zilnic trupul Fiului lui Dumnezeu, nu a băut sângele Său și nu a ajuns părtaș al naturii divine. Lucrurile care vin dinăuntru, acelea îl spurcă pe om. Prin urmare, cât de decăzut trebuie să fie izvorul din care au ieșit toate aceste rele!

O alegere fatală

Pastorii nesfințiți se întorc împotriva lui Dumnezeu. Ei îi laudă în aceeași cuvântare atât pe Domnul Hristos, cât și pe dumnezeul acestei lumi. În timp ce pretind că îl primesc pe Hristos, ei îl aleg pe Baraba și, prin faptele lor, spun; „Nu îl vrem pe Omul acesta, ci pe Baraba”. Toți cei care citesc aceste cuvinte să ia aminte la ele. Satana se laudă cu lucrurile pe care este în stare să le facă. El vrea să distrugă unitatea pentru care S-a rugat Domnul Hristos. Satana spune: „Voi ieși și voi fi un duh de minciună pentru a-i înșela pe cei pe care îi voi putea înșela, determinându-i să critice, să condamne și să mintă”. Dacă, păcatul mărturiilor mincinoase și amăgitoare va fi cultivat într-o biserică asupra căreia a strălucit o mare lumină și care a beneficiat de dovezi clare, acea biserică va ajunge să respingă solia trimisă de Domnul și să accepte presupuziții și teorii false și afirmațiile cele mai

lipsite de logică. Satana râde de lipsa lor de înțelepciune, deoarece el știe care este adevărul.

Mulți vor sta la amvoanele noastre, purtând în mâini făclia unei profeții false, a cărei lumină este aprinsă din focul demonic al lui Satana. Dacă îndoiala și necredința sunt cultivate, slujitorii credincioși vor fi îndepărtați de oamenii pe care cred că îi cunosc atât de bine. „Dacă ai fi cunoscut și tu”, zice Domnul, „măcar în această zi, lucrurile, care puteau să-ți dea pacea! Dar acum, ele sunt ascunse de ochii tăi.”

Lumina adevărului

În ciuda acestui fapt, temelia lui Dumnezeu este sigură. Domnul îi cunoaște pe cei care sunt ai Săi. Un pastor sfințit nu trebuie să vorbească în mod viclean. El trebuie să fie deschis ca lumina zilei, liber de orice urmă de rău. Lucrarea sfântă a păstoririi și cea a tipăririi de literatură vor fi un mijloc puternic de răspândire a luminii adevărului pentru această generație neascultătoare. Lumină, fraților, avem nevoie de mai multă lumină. Sunați din trâmbiță în Sion, faceți să răsunе semnalul de alarmă în muntele cel sfânt. Adunați oștirea Domnului cu inimi sfințite, ca să audă ce dorește Domnul să-l spună poporului Său, căci El are o lumină mai mare pentru toți cei dispuși să asculte. Toți trebuie să fie pregătiți, îmbrăcați în armură, și să iasă la luptă ca să vină în ajutorul Domnului împotriva celui puternic. Dumnezeu însuși va lucra pentru Israel. Orice limbă mincinoasă va fi adusă la tăcere. Mâinile îngerilor vor răsturna orice strategie înșelătoare. Bastioanele lui Satana nu vor triumfa niciodată. Solia îngerului al treilea va fi însoțită de biruință. Așa cum Căpetenia oștirii Domnului a dărâmat cândva zidurile Ierihonului, tot astfel va triumfa poporul care păzește poruncile lui Dumnezeu și toate elementele care i se opun vor fi înfrânte. Niciun suflet să nu se plângă de slujitorii lui Dumnezeu, care le aduc o solie din partea Cerului. Încetați să le mai căutați greșeli. Nu mai spuneți: „Ei sunt prea categorici, vorbirea lor este prea tare!” Chiar dacă vorbirea lor este prea tare,

oare nu este nevoie să vorbească în felul acesta? Dumnezeu va face să le țiuie urechile, dacă ei nu ascultă glasul Lui și solia Sa. El îi va denunța pe toți cei care se împotrivesc Cuvântului lui Dumnezeu,

Oameni potriviți pentru timpul lor

Satana a luat orice măsură posibilă pentru ca nimeni să nu vină printre noi, ca popor, pentru a ne mostra, a ne corecta și pentru a ne îndemna să renunțăm la greșelile noastre. Totuși un popor va purta chivotul lui Dumnezeu. Unii vor ieși din mijlocul nostru și nu vor mai purta chivotul. Ei nu pot ridica piedici atât de puternice, încât să împiedice adevărul, căci adevărul va merge înainte și în sus până la capăt. În trecut, Dumnezeu a ridicat oameni, iar El încă mai are oameni potriviți pentru timpul acesta, care sunt pregătiți să îndeplinească poruncile Sale -- oameni care vor trece peste orice restricții, ce nu sunt altceva decât niște ziduri tencuite cu un mortar neîntărit. Când Dumnezeu își va revărsa Duhul asupra oamenilor, ei vor lucra. Ei vor proclama Cuvântul Domnului, își vor înălța vocea asemenea unei trâmbițe. Adevărul nu va fi micșorat și nici nu își va pierde puterea în mâinile lor. Ei le vor arăta oamenilor nelegiuirile lor, și casei lui Iacov, păcatele lor.

Lucrarea vehementă a lui Satana

Conflictul va ajunge tot mai înverșunat. Satana va intra pe câmpul de luptă și Îl va personifica pe Domnul Hristos. El îl va reprezenta în mod greșit, va perverti și va răstălmăci tot ce va putea pentru a-i înșela, dacă este cu putință, chiar și pe cei aleși. Chiar în zilele noastre, au fost și vor fi familii întregi, care, deși s-au bucurat cândva de adevăr, își vor pierde credința, din cauza calomniilor și minciunilor pe care le-au auzit despre aceia pe care i-au iubit și de la care au primit sfaturi pline de înțelepciune. Ei și-au deschis inima pentru semănarea neghinei, neghina a răsărit printre grâu și s-a

dezvoltat, recolta a ajuns tot mai săracă, iar adevărul prețios și-a pierdut puterea asupra lor. Pentru un timp, noile lor teorii au fost însoțite de un zel fals și le-au împietrit inima împotriva susținătorilor adevărului, iar ei au fost asemenea evreilor care I se împotriveau lui Hristos.

Conduși de zelul lui Satana, pentru o vreme, unii au aparența de oameni înfloritori, dar aceasta este trecătoare. Satana i-a dus atât de departe, încât au ajuns să lucreze împotriva Duhului lui Dumnezeu. Ei se risipesc asemenea semințelor de dafin. Domnul îi rabdă pentru un timp. El le îngăduie să-și manifeste invidia și ura împotriva poporului lui Dumnezeu, așa cum i-a îngăduit lui Satana să-și dezvolte caracterul, ca să poată fi cunoscut de lumile necăzute și de lumea căzută, așa cum este el, cu adevăratele lui atribute, ca înșelător, ucigaș și pârâș al fraților săi.

Ridicați baricade în calea vrăjmașului

Mulți dintre cei ce pretind acum a crede adevărul, dar care nu au nicio ancoră, vor fi atrași în tabăra lui Satana. Cei care nu au luptat de partea lui Dumnezeu vor fi lăsați să se dovedească a fi o piatră de poticnire în calea acelor care au câștigat o experiență vie și personală. În loc de a începe să critice, să se îndoiască, să fie suspicios și să se împotrivescă lucrării lui Dumnezeu, fiecare pastor să lucreze acum pentru a înălța baricade în calea vrăjmașului vicelan. În loc să lupte împotriva celor pe care Domnul i-a trimis să-i salveze, poporul lui Dumnezeu să se roage fierbinte și neîncetat pentru puterea harului Său, iar Căpetenia oștirii Domnului va birui. În loc de a-i judeca pe oamenii pe care Domnul i-a primit și i-a chemat în slujba Sa, să se roage, zi și noapte, pentru ca Dumnezeu să poată trimite în via Sa mai mulți lucrători. Pastorilor, nu-L dezonozați pe Dumnezeul vostru și nu-L întristați pe Duhul Sfânt, răspândind păreri cu privire la metodele de lucru ale celor pe care El a binevoit să-i aleagă. Dumnezeu cunoaște caracterul fiecăruia. El vede temperamentul oamenilor pe care i-a ales. El știe că numai cei serioși statornici, hotărâți și plini de zel vor înțelege importanța vitală a acestei

lucrări și își vor aduce mărturia cu o asemenea fermitate și hotărâre, încât vor străpunge barierele lui Satana.

Dumnezeu îi mustră și îi sfătuiește pe oameni pentru binele lor. El le-a vestit o solie, comunicându-le ce era necesar în acel timp -- anul 1897. Ați primit voi solia? Ați ascultat voi apelul? El v-a dat ocazia de a vă înarma și de a vă pregăti pentru a-L sluji pe Domnul. După ce a făcut toate aceste lucruri, El v-a spus să rezistați. V-ați pregătit voi? Ați răspuns voi: „Iată-mă, trimite-mă?” Nu. Voi ați stat în loc și nu ați făcut nimic. Ați lăsat să cadă la pământ Cuvântul lui Dumnezeu, fără să-l ascultați, iar acum, Domnul a ales niște oameni, care erau doar niște copii, și i-a pus în locul vostru în prima linie a bătăliei, încredințându-le solia și lucrarea pe care voi nu ați fost dispuși să o faceți. Veți fi voi niște pietre de poticnire în calea lor? Îi veți critica? Veți spune despre ei că nu stau acolo unde le este locul? Măcar că voi nu ați ocupat locul pe care acum sunt chemați ei să-l ocupe.

Oh, de ce vor oamenii să fie niște pietre de poticnire, când ar putea fi niște ajutoare? De ce caută ei să blocheze roțile, când ar putea să le împingă mai departe cu un succes remarcabil? De ce aleg ei să-și lipsească propriul suflet de binele pe care ar putea să-l primească și să-i lipsească și pe alții de binecuvântarea care ar putea veni asupra lor prin ei? Toți cei care resping lumina vor rămâne ca niște câmpuri pustii, lăsate în paragină, în care nu curge nicio apă înviorătoare și vindecătoare, iar lucrarea lor de slujire va fi asemenea dealurilor din Ghiboa, uscate și lipsite de rouă și de ploaie. Ei nu au ungera divină și nu răspândesc nicio binecuvântare asupra altora. Acești oameni ar putea să-și umilească inima, să-și mărturisească greșelile și să se desprindă de influența lui Satana. Ei ar putea să sfărâme lanțurile cu care au fost legați prin prejudecată, obiceiuri rele sau educație. Dacă l-ar căuta pe Dumnezeu, în spiritul pocăinței, L-ar găsi. Ei nu și-ar stabili o voință proprie, ci ar merge acolo unde sunt conduși de Duhul Domnului și ar fi călăuziți chiar de El.

Adunați lumina

Lucrarea de cernere și de curățire va trece în mod sigur prin toate bisericile din țara noastră, care au avut mari ocazii și privilegii, dar le-au lăsat să treacă fără a le lua în considerare. Aceste biserici nu au nevoie de mai multe dovezi, ci de inimi sfințite și curate pentru a aduna și pentru a păstra toată lumina pe care le-a dat-o Dumnezeu, iar apoi să trăiască în această lumină.

Nu trebuie să spunem: „Pericolele zilelor de pe urmă vor veni asupra noastră curând”. Ele au venit deja. Acum este nevoie ca sabia Domnului să despartă sufletul și măduva de poftele, dorințele și pasiunile trupești. Fie ca sabia Domnului să străpungă și să taie mai adânc decât a făcut-o vreodată. Să alunge orice urmă de mândrie. Siguranța firească să fie scoasă din fortăreața minciunilor în care se adăpostea și căuta să înșele poporul lui Dumnezeu. Să îndepărteze neprihănirea meritelor proprii, și să deschidă ochii celor orbi, ca să poată vedea că nu sunt desăvârșiți înaintea lui Dumnezeu.

Mă adresez poporului lui Dumnezeu, care își păstrează astăzi încrederea cu fermitate, care nu se vor îndepărta de credința dată o dată pentru totdeauna sfinților și vor rezista în mijlocul întunericului moral al acestor zile ale imoralității. Cuvântul Domnului pentru voi este: „Eu însumi Mă voi veseli asupra Ierusalimului și Mă voi bucura de poporul Meu”. Putem noi să vedem aici iubirea părintească a lui Dumnezeu, exprimată față de cei care își păstrează cu statornicie credința în neprihănire? Dumnezeu și poporul Său sunt în legătura cea mai strânsă. Noi nu suntem doar obiectul milei Sale, al iubirii Sale iertătoare, ci suntem mai mult decât atât. Domnul se bucură de cei din poporul Său. El este încântat de ei. El este garantul lor. Dumnezeu îi va înfrumuseța pe toți cei ce îi slujesc cu toată inima și cu spiritul sfințeniei. El îi îmbracă în neprihănire. El îi iubește pe cei care fac voia Sa și reflectă chipul Său. Toți cei credincioși sunt asemănători cu modelul Fiului Său. În gura lor nu este minciună, pentru că ei sunt fără vină

înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu.

Solia noastră

Care este solia noastră? „Voi toți cei însetați, veniți la ape, chiar și cei ce n-are bani! Veniți și cumpărați bucate, veniți și cumpărați, vin și lapte, fără bani și fără plată! De ce cântăriți argint pentru un lucru care nu hrănește? De ce vă dați câștigul muncii pentru ceva care nu satură? Ascultați-Mă dar, și veți mânca ce este bun, și sufletul vostru se va desfăta cu bucate gustoase. Luați aminte și veniți la Mine, ascultați, și sufletul vostru va trăi: căci Eu voi încheia cu voi un legământ veșnic, ca să întăresc îndurările Mele față de David. Iată, l-am pus martor pe lângă popoare, cap și stăpânitor al popoarelor. Într-adevăr, vei chema neamuri, pe care nu le cunoști, și popoare care nu te cunosc vor alerga la tine, pentru Domnul, Dumnezeul tău, pentru Sfântul lui Israel, care te proslăvește. Căutați pe Domnul câtă vreme se poate găsi, chemați-L câtă vreme este aproape. Să se lase cel rău de calea lui și omul nelegiuit să se lase de gândurile lui, să se întoarcă la Domnul, care va avea milă de el, la Dumnezeul nostru, care nu obosește iertând.”

Fraților mei pastori aș dori să le spun: Îndepliniți această lucrare cu tact și cu abilitate. Puneți la lucru tinerii și tinerele din bisericile noastre. Asociați lucrarea misionară medicală cu proclamarea soliei îngerului al treilea. Faceți eforturi organizate și sistematice pentru a ridica bisericile din starea de moarte în care au căzut și în care se află de ani în șir. Trimiteți în biserici lucrători care să-i prezinte fiecărei familii și fiecărui membru principiile reformei sănătății în legătură cu solia îngerului al treilea. Încurajați-i pe toți să lucreze pentru semenii lor și veți vedea că suflarea de viață va reveni rapid în aceste biserici.

Studiați cu atenție capitolul 33 din Ezechiel. Lucrarea în domeniul misionar medical este tocmai lucrarea pe care Domnul Hristos le-a poruncit

urmașilor Săi să o facă, Oare nu puteți voi să înțelegeți cu claritate că aceia care sunt angajați în această lucrare împlinesc misiunea Mântuitorului? Nu puteți să înțelegeți că Mântuitorul dorește să lăsați la o parte orice mândrie falsă și să învățați în școala lui Hristos cum să luați jugul Său și să purtați poverile Sale?

Nevoia unui creștinism sincer

Lumea are nevoie de dovezi ale unui creștinism sincer. Creștinismul fals poate fi observat pretutindeni, dar când puterea harului lui Dumnezeu se va vedea în bisericile noastre, membrii vor săvârși faptele lui Hristos. Trăsăturile de caracter moștenite sau cultivate vor fi schimbate. Locuirea lăuntrică a Duhului Său îi va face în stare pe oameni să dea dovadă de un caracter asemenea lui Hristos, iar succesul lucrării lor va fi proporțional cu puritatea evlaviei lor.

În lumea noastră sunt mulți lucrători creștini care nu au auzit încă adevărurile mari și minunate pe care le-am primit noi. Ei fac o lucrare bună, după măsura luminii pe care o au și mulți dintre ei sunt mai avansați în cunoașterea lucrării practice, decât aceia care au avut ocazii mai favorabile și o lumină mai mare.

Indiferența manifestată în rândul pastorilor, cu privire la reforma sănătății și lucrarea misionară medicală, este surprinzătoare. Mulți care nu pretind a fi creștini tratează aceste subiecte cu un respect mai mare decât unii din mijlocul poporului nostru și, dacă nu vom fi mai activi, ei o vor lua înaintea noastră.

Cuvântul pe care mi l-a încredințat Domnul pentru bisericile și pastoriile noastre este: „Mergeți înainte”. „Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ. Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în

Numele Tatălui și al Fiului, și al Sfântului Duh. și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit. și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului.”

Căutați-L pe Dumnezeu

Cooranbong, Australia, 27 august 1896.

Este nevoie de evlavie. Trebuie să se vadă mai puțină încredere în sine și mult mai multă umilință. Lucrarea lui Dumnezeu a început să fie privită ca o lucrare obișnuită. Ar fi fost mult mai bine ca membrii comitetelor să fie schimbați, decât să fie păstrați aceiași oameni ani în șir, până când au ajuns să creadă că presuposițiile lor trebuiau să fie adoptate fără nicio întrebare și, în general, nu s-a ridicat nicio voce într-o direcție opusă. În comitete sunt unele persoane care nu au discernământul pe care ar fi trebuit să îl aibă. Capacitatea lor de înțelegere este îngustă și egoistă. Este nevoie de o schimbare. Nu ar fi înțelept să se aducă la îndeplinire nicio jumătate și nici chiar un sfert din planurile pe care le-au făcut ei.

Toți cei ce ocupă un loc în comitet să-și întipărească în inimă cuvintele următoare: Eu lucrez pentru prezent și pentru veșnicie. Trebuie să dau socoteală înaintea lui Dumnezeu pentru toate motivele care mă determină la fapte. Acesta să fie mottoul lui. De pe buzele lui să se înalțe spre Dumnezeu rugăciunea psalmistului: „Pune, Doamne, o strajă înaintea gurii mele și păzește ușa buzelor mele! Nu-mi abate inima la lucruri rele, la fapte vinovate, împreună cu oamenii care fac răul, și nu mă lăsa să mănânc din ospețele lor!”

„Dă-Mi inima ta”

Adelaide, Australia, 12 octombrie 1896.

Cei care se află în poziții de răspundere nu trebuie să adopte extravaganta și îngăduința de sine practicate în lume, deoarece ei nu-și pot permite acest lucru și chiar dacă ar putea, principiile creștine nu le-ar îngădui. În aceste timpuri, trebuie să fie vestite învățături în multe domenii. „Pe cine vrea el să învețe înțelepciunea? Cui vrea să dea învățături? Unor copii întărcați de curând, luați de la țată? Căci dă învățatură peste învățatură, învățatură peste învățatură, poruncă peste poruncă, poruncă peste poruncă, puțin aici, puțin acolo.” Aceasta este metoda prin care părinții credincioși trebuie să îi învețe pe copiii lor Cuvântul lui Dumnezeu, cu răbdare. „Ei bine! Prin niște oameni cu buzele bâlbâitoare și cu vorbirea străină va vorbi poporului acestuia Domnul. El îi zicea; «Iată odihna; lăsați pe cel ostent să se odihnească, iată locul de odihnă!» Dar ei n-au vrut să asculte și pentru ei cuvântul Domnului va fi: «învățatură peste învățatură, învățatură peste învățatură, poruncă peste poruncă, poruncă peste poruncă, puțin aici, puțin acolo», ca mergând, să cadă pe spate și să se zdrobească, să dea în laț și să fie prinși”. De ce? -- Pentru că ei nu au ascultat Cuvântul Domnului, care le-a fost adresat.

Aceste cuvinte se referă la cei care nu au primit învățatura, ci au preferat propria înțelepciune și au ales să lucreze în armonie cu propriile idei. Domnul îi supune pe oameni unui test de verificare, ca să aleagă fie să urmeze sfatul Său, fie să îl refuze și să lucreze în conformitate cu părerile proprii, iar atunci, Domnul îi va lăsa să ajungă la rezultatul inevitabil. În toate căile noastre și în toate lucrările pe care le îndeplinim în slujba lui Dumnezeu, El ne spune: „Dă-Mi inima ta”. Dumnezeu dorește să avem un spirit supus și gata de a se lăsa învățat. Excelența rugăciunii este dată de faptul că ea izvorăște dintr-o inimă iubitoare și ascultătoare.

Dumnezeu cere de la oamenii Săi lucruri precise, iar dacă ei spun: Nu vreau să fac lucrul acesta cu toată inima, Domnul îi lasă să-și urmeze propria presupusă înțelepciune, lipsită de călăuzirea cerească, până când se

împlinește Scriptura (Isaia 28, 13). Nu trebuie să spuneți: Voi urma călăuzirea lui Dumnezeu până la un anumit punct care este în armonie cu judecata mea, iar apoi să rămâneți cu fermitate la propriile idei, refuzând să vă lăsați modelați după chipul Domnului. În primul rând, întrebați-vă: Este aceasta voința lui Dumnezeu? și nu: Este aceasta opinia sau judecata lui _____?

Standardul Domnului

Totul trebuie să fie înțeles în lumina exemplului lui Hristos. El este adevărul. El este adevărata Lumină care luminează pe orice om venind în lume. Ascultați cuvintele Sale, imitați exemplul Său de renunțare și sacrificiu de sine și priviți la meritele Domnului Hristos, pentru ca slava caracterului Său să fie revărsată asupra voastră. Cei care îl urmează pe Hristos nu trăiesc pentru a-și satisface propria imagine de sine. Standardele omenești sunt ca niște trestii slabe. Standardul Domnului este desăvârșirea caracterului.

„Căci Domnul Se va scula ca la muntele Perațim și Se va mânia ca în Valea Gabaonului, ca să-și facă lucrarea, lucrarea lui ciudată, ca să-și împlinească lucrul, lucrul Lui nemaiauzit. Acum, nu batjocoriți, ca nu cumva să vi se strângă mai tare legăturile, căci am aflat de la Domnul, Dumnezeul oștirilor, că nimicirea întregii țări este hotărâtă”. Citiți Deuteronom 7, 6. Citiți întregul capitol și, de asemenea, capitolele 1 și 8. Aceste lucruri mi-au fost prezentate ca fiind solia Domnului. Ele sunt scrise pentru avertizarea noastră, a acelora peste care vine sfârșitul lumii.

Trebuie să avem în instituțiile noastre oameni care vor asculta Cuvântul Domnului, vor prețui și vor respecta vocea Sa. Când o persoană aflată în vreuna dintre instituțiile noastre își va susține și își va impune propria judecată ca fiind mai presus de orice, nu veți avea nevoie de nicio altă dovadă mai mare că acel om nu se cunoaște pe sine și nu este calificat să

conducă. El va face greșeli și, în loc de a repara, va aduce pagube. El nu este conștient nici de responsabilitățile implicate de relația lui cu Dumnezeu, nici de acelea cu privire la relația cu semenii.

„Deci, fiindcă toate aceste lucruri au să se strice, ce fel de oameni ar trebui să fiți voi?” Cei umiliți înaintea lui Dumnezeu nu vor lupta să obțină răspunderi mai mari, ci vor considera că au de făcut o lucrare deosebită și vor fi credincioși față de datoria lor. O educație care oferă învățatură după învățatură, atât prin cuvânt, cât și prin exemplu, poate să aducă un mare beneficiu în instituțiile noastre, în orice domeniu. Dacă tu, fratele meu, ai fi învățat în școala lui Hristos să fii blând și smerit cu inima, te-ai afla întotdeauna pe un teren sigur. Tu nu ai un caracter echilibrat și nu poți să te bazezi pe propria judecată în toate lucrurile. Metoda omenească este aceea de a formula planuri și metode, dar Dumnezeu stabilește principii. Omul se străduiește să-și facă datoria mai ușoară și să o adapteze propriului caracter firesc, dar viața este un câmp de luptă, viața este o alergare în care omul trebuie să se angajeze cu toate puterile, dacă vrea să fie biruitor....

Scuzele nu au nicio valoare

Întrebarea la care trebuie să ne gândim este aceasta: Avem noi atributele lui Hristos? Scuzele nu au nicio valoare. Omul care se teme de Dumnezeu nu trebuie să fie dominat de circumstanțe, de poftă și de pasiuni, ci el trebuie să fie cel care are controlul asupra lor. Creștinul nu trebuie să fie înrobit de niciun obicei cultivat sau moștenit, ci să-și stăpânească pasiunile animalice și să fie liber de sclavia obiceiurilor.

Noi nu trebuie să fim niște victime ale circumstanțelor, ci să controlăm orice situație, conduși de principiile învățate de la cel mai mare învățător pe care L-am cunoscut vreodată lumea. Poziția solemnă în care ne aflăm astăzi față de lume, responsabilitățile sfinte și datoriile încredințate nouă de

Domnul nu trebuie să fie lăsat de-o parte, până când circumstanțele vor fi favorabile. Principiul sacrificiului și al renunțării la sine, așa cum a fost manifestat de Domnul Hristos, al lui Ioan Botezătorul, al lui Daniel și al celor trei tovarăși, trebuie să treacă asemenea lamei plugului peste toate obiceiurile ereditare și cultivate, indiferent de circumstanțe.

Vă întreb: Este Împărăția lui Dumnezeu în inima voastră? Oamenii lui Dumnezeu trebuie să fie niște oameni de acțiune, întotdeauna pregătiți, întotdeauna la dispoziția lui Isus Hristos. Vine timpul când, pentru o clipă, putem să stăm pe un teren sigur, iar în clipa următoare, să simțim că ne fuge pământul de sub picioare. Cutremurele vor avea loc acolo unde ne așteptăm mai puțin.

Creștinismul are o semnificație mult mai vastă decât i-a fost dată până acum. El nu este un crez. Este Cuvântul Aceluia care a trăit și trăiește în veșnicii. Este un principiu activ și dătător de viață, care ia în stăpânire mintea, inima, motivațiile și întreaga ființă. Creștinismul -- oh, dacă am putea să avem experiența lucrării lui asupra noastră! Aceasta este o experiență personală vitală, care înalță și înobilează întreaga făptură. Fiecare om este răspunzător față de Dumnezeu, care a asigurat suficiente resurse ca toți să primească binecuvântarea aceasta. Totuși mulți nu o primesc, deși Domnul Hristos a cumpărat-o pentru ei cu un preț infinit. Ei nu au căutat să obțină binecuvântarea care se afla la îndemâna lor și, ca urmare, au păstrat trăsăturile unui caracter neplăcut, iar păcatul zace la ușa lor. În timp ce pretind că sunt evlavioși, Satana îi folosește ca slujitori ai lui pentru a dărâma și pentru a încurca acolo unde crede el că este locul cel mai potrivit. Ei exercită o influență dăunătoare pentru sufletul multora dintre cei care au nevoie de un exemplu pentru a fi ajutați pe calea spre cer.

Cine sunt supușii împărăției lui Dumnezeu? -- toți cei care fac voia Sa. Ei au neprihănire, pace și bucurie în Duhul Sfânt. Membrii împărăției lui Hristos sunt fii ai lui Dumnezeu, parteneri în marea Sa întreprindere. Aleșii

lui Dumnezeu sunt un neam sfânt, un popor deosebit, o seminție aleasă pentru a vesti slava Celui ce i-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată. Ei sunt sarea pământului, lumina lumii. Ei sunt niște pietre vii, o preoție împărătească. Ei sunt colaboratori și părtași cu Domnul Isus Hristos. Aceștia sunt cei care îl urmează pe Miel, oriunde va merge....

Individualitatea noastră

Există drepturi care îi aparțin fiecărui individ. Noi avem identitate și personalitate proprii. Nimeni nu își poate confunda identitatea cu aceea a unei alte persoane. Toți trebuie să acționeze pentru ei înșiși, în conformitate cu îndemnul propriei conștiințe. În ce privește responsabilitatea și influența noastră, suntem răspunzători față de Dumnezeu, deoarece de la El primim viață. Nu primim viață din natura umană, ci numai de la Dumnezeu. Noi suntem proprietatea Sa atât prin creație, cât și prin răscumpărare. Trupurile noastre nu ne aparțin, așa că nu le putem trata cum dorim, deteriorându-le prin obiceiuri care duc la ruină și făcându-le incapabile să-I aducă o slujire desăvârșită lui Dumnezeu, Viața și toate capacitățile noastre îi aparțin Lui. El ne poartă de grijă în fiecare moment, El păstrează în viață mașinăria vie a organismului nostru și, dacă am fi lăsați singuri doar o clipă, noi am muri. Suntem dependenți de Dumnezeu în mod absolut.

Odată ce înțelegem relația noastră cu Dumnezeu și relația Sa cu noi, am învățat o lecție importantă. Cuvintele: „Voi nu sunteți ai voștri, căci ați fost cumpărați cu un preț”, ar trebui să răsună fără încetare în memoria noastră, ca să putem recunoaște întotdeauna dreptul de proprietate al lui Dumnezeu asupra talentelor și avuțiilor noastre, asupra influenței noastre și a întregii noastre făpturi. Trebuie să învățăm cum să tratăm acest dar al lui Dumnezeu, în minte, în suflet și în trup, pentru ca, în calitate de proprietate răscumpărată a lui Hristos, să-I putem aduce un serviciu sănătos și plin de viață.

Semănați de-a lungul tuturor apelor

Noi trebuie să semănăm de-a lungul tuturor apelor, păstrându-ne sufletul în iubirea lui Dumnezeu, lucrând cât încă este zi și folosind toate mijloacele pe care ni le-a dat Domnul pentru îndeplinirea oricărei datorii care ne este încredințată. Tot ce găsește mâna noastră de făcut să facem cu voioșie și oricare ar fi sacrificiul care ni s-ar cere să-l facem cu bucurie. În timp ce vom semăna de-a lungul tuturor apelor, vom înțelege că „acela care seamănă mult, va secera mult”.

„Fiecare să dea după cum a hotărât în inima lui: nu cu părere de rău sau de silă, căci «pe cine dă cu bucurie, îl iubește Dumnezeu». și Dumnezeu poate să vă umple cu orice har, pentru ca, având totdeauna în toate lucrurile, să prisiți în orice faptă bună.” Când Duhul Sfânt pune simțul datoriei în inima voastră, să nu vă retrageți îndată. Acționați la îndemnul Său, căci a fost inspirat de Domnul. „Dacă dă înapoi, sufletul Meu nu găsește plăcere în el.”

Aceasta înseamnă a semăna de-a lungul tuturor apelor, este o continuă împărtășire a darurilor. Dumnezeu pune la dispoziție resursele și creează ocaziile, pentru ca ispravnicul credincios al bunurilor Sale să aibă în toate lucrurile din destul și să prisoască în orice faptă bună.

Predicarea lui Hristos

Lucrarea care trebuie să fie îndeplinită este mare. Lumea nu va fi convertită prin darul limbilor sau prin facerea de minuni, ci prin predicarea lui Hristos cel răstignit. Duhului Sfânt trebuie să I se îngăduie să lucreze. Dumnezeu a așezat în mâinile noastre mijloacele necesare, iar noi trebuie să le folosim pe toate în scopul împlinirii voinței Sale. În calitate de credincioși, este un privilegiu pentru noi să luăm parte la înaintarea adevărului pentru timpul acesta. Pe cât este posibil, trebuie să folosim toate mijloacele pe care

ni le-a dat Dumnezeu pentru a prezenta adevărul în localități noi. Este nevoie de biserici care să adăpostească poporul lui Dumnezeu și care să poată fi niște izvoare de lumină ce strălucesc în mijlocul întunericului lumii acesteia....

Dumnezeu dorește să îndeplinim această lucrare. Cei care pretind a fi copiii lui Dumnezeu să urmeze exemplul Domnului Hristos. Alinați suferințele și nevoile fizice ale semenilor voștri, iar recunoștința lor va înlătura barierele și vă va face în stare să ajungeți la inima lor. Gândiți-vă la subiectul acesta cu seriozitate. Bisericile au avut ocazia de a lucra în colaborare cu Dumnezeu. Dacă ați fi respectat Cuvântul lui Dumnezeu și ați fi început să faceți această lucrare, ați fi fost binecuvântați și încurajați și ați fi câștigat o experiență bogată. Ați fi înțeles că sunteți niște slujitori ai lui Dumnezeu și ați fi lucrat cu seriozitate la îndeplinirea planului Său de salvare, de refacere și de mântuire. Acest lucru nu va fi instantaneu, ci progresiv, înaintând din har în har și crescând din putere în putere.

Domnul Hristos i-a căutat pe oameni acolo unde se aflau ei și le-a prezentat marile adevăruri cu privire la împărăția Sa. În timp ce mergea din loc în loc, El îi binecuvânta și îi mângâia pe cei suferinzi și îi vindeca pe bolnavi. Aceasta este lucrarea noastră. Dumnezeu dorește ca noi să venim în întâmpinarea nevoilor celor sărmani. Motivul pentru care Domnul nu își manifestă puterea într-o măsură mai hotărâtă este acela că în rândul celor ce pretind a crede adevărul se manifestă atât de puțină spiritualitate.

Capitolul 16

Înălțarea standardului

Mâini și inimi curate

Adevărul este predicat mult, dar puțini sunt sfințiți prin acest adevăr. Evlavia și neprihănirea nu sunt aduse în viața de zi cu zi, iar Domnul este dezonorat. Pentru că nu are o legătură vie cu Dumnezeu, natura umană slabă nu are nicio putere de a rezista ispitei și nu va avea niciodată, până când sufletul nu va fi luat în stăpânire de puterea lui Dumnezeu, care îl schimbă.

Ne apropiem de judecată, iar aceia care îi vestesc lumii solia de avertizare trebuie să aibă mâini și inimi curate. Ei trebuie să aibă o legătură vie cu Dumnezeu. Gândurile lor să fie curate și sfinte, sufletul lor să fie neîntinat, trupul, sufletul și mintea lor să fie o jertfă curată adusă Lui Dumnezeu, pentru că El nu o poate primi dacă este altfel.

Manifestările recente și dureroase ale răului sunt una dintre cele mai mari dovezi pe care le avem că sfârșitul este aproape. Satana dă târcoale ca un leu care caută pe cine să înghită, iar dacă bărbații și femeile care stau în lumina strălucitoare ce luminează în timpul acesta periculos vor fi găsiți în păcat, mă tem că Dumnezeu îi va îndepărta definitiv din lucrare.

Nevoia unei acțiuni hotărâte

Tinerii sunt tratați cu multă severitate pentru greșeli de comportament minore, dar când bărbații și femeile cu experiență, care au fost considerați niște modele de evlavie, se manifestă în adevăratul lor caracter -- nesfințiți, necurați în gândire și josnici în comportament -- este timpul să fie tratați în

mod hotărât. Atât cât știu eu, îndelunga răbdare cu care au fost tratați nu a făcut decât să-i determine să-și privească nelegiuirea și adulterul ca fiind ceva foarte neimportant și toate pretențiile lor s-au dovedit a fi asemenea picăturilor de rouă de dimineața, care dispar îndată ce soarele răsare asupra lor.

Îndată ce vor fi ispitiți din nou, ei își vor manifesta propriile defecte morale, dovedind că nu sunt părtași ai naturii divine și nici nu au fugit de fărădelegea care este în lume prin pofte, ci sunt pământești, senzuali și răi. Satana descoperă în ei trăsături prin care poate să-i ducă la o nelegiuire adâncă și folosește ocaziile, iar rezultatul este că aceia care pretind a fi păstori ai turmei ce se află în grija lor și a cărei virtute ar trebui să o păzească în mod strict sunt niște oameni firești, care conduc oile la imoralitate. Îngerii cerului privesc asupra lor cu rușine, dezgust și durere. Cum pot niște îngeri curați să slujească pentru o asemenea categorie de oameni? Cum pot ei să aducă lumina cerească în adunările în care vorbesc în favoarea Legii lui Dumnezeu, în timp ce ei calcă această Lege, ori de câte ori li se oferă ocazia, trăind o viață de minciună, mergând pe o cale ascunsă, lucrând în secret, hrănindu-se cu gândurile lor murdare, incitându-și patimile și profitând de bărbații și femeile care sunt ispitate asemenea lor, ca să înlătore orice barieră, să-și înjosească trupul și să-și întineze sufletul? Cum pot acești păstori să facă astfel de lucruri? Cum pot ei să aibă vreo teamă de Dumnezeu? Cum pot ei să aibă vreo iubire de Dumnezeu în sufletul lor? Ce valoare are credința lor în adevăr?

Curățați tabăra de corupția morală, chiar dacă această lucrare îi vizează pe oamenii aflați în cele mai înalte poziții. Cu Dumnezeu nu se poate glumi. În mijlocul nostru se săvârșesc nelegiuiri.² Eu știu lucrul acesta, căci mi-a fost arătat că imoralitatea se întărește și se extinde. Sunt multe lucruri pe care nu le vom ști niciodată, dar ce este descoperit face biserica responsabilă și vinovată, dacă nu depune un efort determinat de a eradica răul. Curățați tabăra, căci este în ea un lucru blestemat.

Cuvintele lui Dumnezeu către Iosua sunt: „Eu nu voi mai fi cu voi, dacă nu nimiciți ce este dat spre nimicire din mijlocul vostru. Scoală-te, sfințește poporul. Spune-le: «Sfințiți-vă pentru mâine. Căci așa zice Domnul, Dumnezeul lui Israel: În mijlocul tău este un lucru dat spre nimicire, Israele, nu vei putea să ții piept vrăjmașilor tăi, până nu veți scoate lucrul dat spre nimicire din mijlocul vostru.»” Aceste lucruri au fost scrise pentru binele nostru, al celor peste care vine sfârșitul lumii.

Păstorii falși

Nu am niciun temei real de speranță pentru aceia care au fost păstori ai turmei, iar Dumnezeu cel plin de har i-a susținut și i-a călăuzit ani la rând, prin muștrări, sfaturi, avertizări și îndemnuri, dar care și-au ascuns căile lor rele și au continuat să meargă pe ele, împotrivindu-se Legii Dumnezeului cerului, prin practicarea imoralității. Am putea să-i lăsăm să se preocupe de propria mântuire cu temere și cutremur, după ce s-a făcut totul pentru a-i face să se schimbe, dar în niciun caz nu le mai putem încredința lucrarea de păstorire a sufletelor. Ei sunt niște păstori falși! Oh, cum este posibil ca oamenii care au fost angajați atâția ani în lucrarea aceasta să ajungă la un comportament imoral înaintea Domnului, după ce au avut o mare lumină și experiență?

Cel ce va veni spune: „Iată, Eu vin curând și răsplata Mea este cu Mine, ca să dau fiecăruia după fapta lui”. Fiecare faptă bună, făcută de poporul lui Dumnezeu ca rod al credinței, își va avea o răsplată pe măsură. Așa cum strălucirea unei stele este diferită de strălucirea alteia, tot astfel credincioșilor li se vor încredința sfere diferite în viața viitoare. Oare se va afla în rândul celor biruitori, omul care nu a umblat cu Dumnezeu asemenea lui Enoh, ci a umblat alături de Satana, ascultându-i sugestiile, urmându-i îndemnurile și punându-și în pericol propriul suflet pentru care a murit

Domnul Hristos, printr-o trăire dedicată satisfacerii poftelor lui firești și printr-o promovare a păcatului în exemplul lui?

Când cineva moare, influența lui nu dispare odată cu el, ci ea continuă să fie exercitată și se reproduce de la sine. Influența unui om bun, sfânt și curat continuă după moartea lui asemenea soarelui care coboară în asfințit, răspândindu-și slava pe întinderea cerului și luminând piscurile înalte mult timp după ce s-a ascuns dincolo de înălțimi. Tot astfel, lumina răspândită de faptele celor buni, sfinți și curați se reflectă multă vreme după ce au încetat să trăiască, să lucreze și să vorbească. Faptele lor bune, cuvintele și exemplul lor vor trăi veșnic. „Pomenirea celui neprihănit ține în veci.”

În ce contrast cu această descriere este viața celor ce sunt pământești, senzuali și nelegiuți! Poftele firii au fost îngăduite. Când va sta în lumina judecății, omul va apărea așa cum este în realitate, dezbrăcat de haina cerului. Toți ceilalți îl vor vedea așa cum este el în ochii unui Dumnezeu sfânt. Fiecare dintre noi să se gândească serios, dacă faptele care îl urmează vor înfățișa lumina plăcută a cerului sau umbrele întunericului, și dacă moștenirea pe care o lasă în urmă va fi o moștenire a binecuvântării sau a blestemului.

Fiecare oră ce se scurge în prezent modelează viața noastră viitoare. Destinul nostru veșnic este hotărât de clipele petrecute în mod neglijent, în satisfacerea eului, ca și când nu ar avea nicio valoare. Ecoul cuvintelor pe care le rostim astăzi va continua să răsună și atunci când nu va mai fi timp. Faptele prezentului, cele pe care le facem astăzi, sunt scrise în cărțile cerului asemenea literelor gravate de artist pe o placă de argint. Ele vor hotărî destinul nostru pentru veșnicie, fie spre binecuvântare, fie spre pierdere, remușcare și agonie veșnică. Caracterul nu se mai poate schimba nici la venirea Domnului Hristos, nici atunci când omul este pe punctul de a muri. Caracterul trebuie să fie format în viața aceasta. Ne temem că sufletul pătat și dedat îngăduinței de sine va simți îndemnul de a se pocăi abia atunci când va

fi mult prea târziu. Câteva păreri de rău și câteva lacrimi nu vor putea să întoarcă niciodată vinovăția vieții din trecut și nici nu vor putea să șteargă din cărțile cerului raportul păcatelor voite și cunoscute în dreptul celor ce au avut lumina adevărului și au fost în stare să le explice altora Scripturile, în timp ce păcatul și nelegiuirea erau băute ca apele furate. Ele vor rămâne ca niște cuvinte dăltuite în stâncă pentru veșnicie.

Nevoia unui semnal de alarmă

Dacă aș putea, i-aș alarma pe frații mei. Le-aș vorbi și le-aș scrie, avertizându-i: Dacă vreți să muriți în Domnul și să trăiți din veșnicie în veșnicie în locașurile Sale, trăiți în Domnul și umblați cu Dumnezeu astăzi. Nu fiți neascultători față de avertizările Cerului, primiți apelurile, avertismentele, muștrările și îndemnurile și amenințările neglijate până acum și îngăduiți ca ele să corecteze inima voastră păcătoasă și îndărătnică. Îngăduiți-i harului lui Hristos să vă facă să fiți credincioși, iubitori, sfinți și curați, asemenea nufărului care își deschide petalele curate și albe pe întinerea lacului. Îndreptați iubirea și sentimentele voastre spre Acela care a murit pentru voi pe crucea Golgotei. Obișnuiți-vă să roștiți laude la adresa Lui și înălțați-vă rugăciunile asemenea fumului sfânt de tămâie.

Vă întreb din nou: Cum poate cineva care are solia solemnă și prețioasă pentru timpul acesta să își îngăduie gânduri necurate și fapte nesfinte, știind că Acela care nu doarme niciodată vede fiecare faptă și cunoaște fiecare gând? Oh, Dumnezeu nu poate face decât foarte puțin pentru poporul care pretinde că este al Său, tocmai pentru că nelegiuirea este în mijlocul lor.

Adevărul primit în inimă este sfințitor

Dacă este primit în inimă, adevărul sfințește, dar, dacă este ținut departe de viață și practică, adevărul este neputincios și nefolositor pentru

acela care îi primește. Cum puteți voi, oh, cum puteți voi să-L întristați pe Cel ce va răscumpărat? Cum puteți voi să-L dezonorați în fața îngerilor și a oamenilor? Cum puteți voi să întristați Duhul Sfânt al lui Dumnezeu? Cum puteți să îl răstigniți din nou pe Domnul Hristos și să-L faceți de rușine? Cum puteți să-i dați lui Satana și îngerilor săi ocazia de a exalta și de a triumfa asupra celor ce doresc să fie niște supuși credincioși ai lui Isus Hristos?

În Cetatea lui Dumnezeu nu va exista niciunul dintre cei ce săvârșesc adulterul. Îngerii lui Dumnezeu își îndeplinesc deja partea în lucrarea judecății, iar Duhul lui Dumnezeu părăsește treptat lumea. Triumful bisericii este foarte aproape, răsplata viitoare este pe punctul de a fi acordată, cu toate acestea, nelegiuirea se găsește în mijlocul celor ce pretind a avea strălucirea deplină a luminii cerești.

Cel care conduce biserica Sa și destinele națiunilor duce mai departe ultima lucrare ce trebuie să fie îndeplinită pentru lumea aceasta. El le poruncește îngerilor să execute judecățile Sale. Pastorii trebuie să se trezească la realitate și să înțeleagă situația în care se află. În Sanctuar începe lucrarea de judecată. „și iată că au venit șase oameni de pe drumul porții de sus dinspre miazănoapte, fiecare cu unealta lui de nimicire în mână. În mijlocul lor era un om îmbrăcat într-o haină de in și cu o călimară la brâu. Au venit și s-au așezat lângă altarul de aramă.” Citiți Ezechiel 9, 2-7. Porunca este: „Ucideți și nimiciți pe bătrâni, pe tineri, pe fecioare, pe copii și pe femei, dar să nu vă atingeți de niciunul din cei ce au semnul pe frunte! Începeți însă cu Locașul Meu cel Sfânt! Ei au început cu bătrânii, care erau înaintea Templului”. Dumnezeu a spus: „Voi face să cadă asupra capului lor faptele lor”.

În curând, vor fi rostite cuvintele: „Duceți-vă și vărsați pe pământ cele șapte potire ale mâniei lui Dumnezeu!” Unul dintre slujitorii răzbunării a declarat: „Și am auzit pe îngerul apelor zicând: «Drept ești Tu, Doamne, care

ești și care erai! Tu ești Sfânt, pentru că ai judecat în felul acesta».” Aceste fapte cerești execută mandatul lui Dumnezeu fără a pune nicio întrebare. Ei aduc la îndeplinire ce li s-a poruncit. Iehova, Domnul oștirilor, Domnul Dumnezeu cel Atotputernic, cel drept, cel adevărat și sfânt, le-a încredințat o lucrare. Cu o credincioșie neclintită, ei înaintează înveșmântați în haine albe, strălucitoare, încinși împrejurul pieptului cu brâuri de aur. Când misiunea lor va fi împlinită, când ultimul potir al mâniei lui Dumnezeu va fi revărsat, ei se vor întoarce și își vor așeza potirele golite la picioarele Domnului.

Apoi este redată scena următoare: „După aceste lucruri ... am auzit, ca un glas de gloată multă, ca vuietul unor ape multe, ca bubuitul unor tunete puternice, care zicea: «Aleluia! Domnul nostru Cel Atotputernic, a început să împărătească».” Ei cântau cântarea lui Moise și cântarea Mielului.

Mergeți aproape de Conducător

Trebuie să mergem cât mai aproape de Marele nostru Conducător, deoarece altfel ne vom rătăci și vom pierde din vedere Providența care veghează asupra bisericii, asupra lumii și asupra fiecărei persoane. În lucrările divine vor fi taine adânci. Suntem în pericolul de a pierde urma pașilor lui Dumnezeu și de a merge pe propriile căi rătăcite, spunând: Judecățile Tale ne sunt necunoscute. Totuși, dacă inima noastră este credincioasă față de Dumnezeu, totul va fi clar.

Este foarte aproape ziua când tainele lui Dumnezeu vor fi înțelese și toate căile Sale vor fi îndreptățite, când mila, iubirea și dreptatea vor fi înțelese ca atribute ale tronului Său. Când lupta de pe pământul acesta va fi încheiată, când toți sfinții vor ajunge acasă, prima noastră temă va fi cântarea lui Moise, slujitorul lui Dumnezeu. Cea de a doua temă va fi cântarea Mielului, cântecul harului și al răscumpărării. Acest cântec va fi mai înalt și mai puternic, iar ecourile lui vor răsună maiestuos în curțile cerului până la

cele mai mari depărtări. Așa va fi cântat cântecul providenței lui Dumnezeu, care s-a manifestat de-a lungul diferitelor secole, iar atunci totul va fi înțeles cu claritate, deoarece vălul care acoperea Legea, Profetii și Evanghelia va fi dat la o parte. Istoria bisericii de pe pământ și istoria bisericii răscumpărate din cer își au centrul la crucea de pe Golgota. Aceasta este tema, acesta este cântecul -- Hristos -- totul în toate, -- iar oștirea imposibil de numărat, de mii și de zeci de mii câte zece mii de răscumpărați, va înălța imnuri de laudă. Totul se reunește în această cântare a lui Moise și a Mielului. Este un cântec nou, deoarece nu a mai fost cântat niciodată în cer.

Întreb din nou, din perspectiva descoperirii făcute lui Ioan pe insula Patmos, care, începând cu primul capitol și până la ultimul, constituie o mare lumină ce ne-a fost descoperită de Domnul Isus Hristos, care l-a ales pe Ioan pentru a fi mijlocul prin care strălucirea ei să ajungă până la marginile pământului -- în fața descoperirii unor adevăruri așa de solemne și de minunate, a unor adevăruri atât de mari, ce înfățișează înaintea ochilor noștri evenimentele care vor avea loc, chiar înainte de cea de a doua venire a Lui Hristos pe norii cerului, cu putere și cu mare slavă -- cum pot cei ce pretind că înțeleg lucrurile impresionate din Legea lui Dumnezeu să se afle în rândul celor necurați, imorali, care fug fără încetare de adevăr și lucrează în taină nelegiuirea? Credeți că pot ei să-și ascundă faptele înaintea Domnului? Că Dumnezeu nu i-a văzut? Că Dumnezeu nu a știut ce fac ei?

Oaspeții neinvitați

În timp ce petrecea la ospățul său profanator, Belșatar nu era conștient de prezența unor oaspeți care nu fuseseră invitați. Dumnezeuul cerului a auzit cuvintele îndrăznețe și îngâmfade, rostite la adresa vaselor de argint și de aur. El a văzut cum lucrurile care Îi fuseseră consacrate ca fiind sfinte erau profanate prin folosirea lor în scopuri nereligioase și imorale. Există un adevăr care ar trebui să ne facă să plângem cu toții, și anume că aceia care trăiesc în aceste zile din urmă și asupra cărora vine sfârșitul sunt cu mult mai

vinovați decât a fost Belșatar. Acest lucru este posibil în multe feluri. Sunt oameni care au făcut legământul de consacrare, dedicându-și toate puterile în serviciul sfânt al lui Dumnezeu, care îndeplinesc rolul de învățători ai adevărilor Bibliei și au primit o misiune solemnă și care îi invocă pe Dumnezeu și pe îngerii Săi ca martori ai devotării solemne a sufletului, trupului și spiritului lor în slujba lui Dumnezeu -- prin urmare, toți acești oameni care slujesc în cele mai sfinte slujbe pot să profaneze capacitățile primite de la Dumnezeu, folosindu-le în scopuri nefaste? Pot vasele sfinte, pe care Dumnezeu le-a consacrat pentru a fi folosite într-o lucrare înaltă și sfântă, să fie coborâte din sfera lor înaltă și nobilă pentru a fi utilizate în slujba unor poftes înjositoare? Nu este aceasta o închinare la idoli în forma ei cea mai degradatoare? -- Buze care rostesc laude și adoră o faptură omenească păcătoasă, pronunțând expresii cuceritoare de admirație, care nu se cuvin nimănui altcuiva decât lui Dumnezeu -- puteri date de Dumnezeu într-o consacrare solemnă, puse în slujba unei femei imorale, căci orice femeie care va îngădui aprecierile unui alt bărbat, în afară de soțul ei, care va asculta avansurile acelui bărbat și ale cărei urechi vor fi încântate de revărsarea bogată de cuvinte afectuoase de adorare și de afecțiune este o adulteră.

Nu există o nenorocire mai mare ca aceea de a ajunge un închinător la dumnezei falși. Nimeni nu se află într-un întuneric mai adânc decât omul care și-a pierdut calea spre cer. Pasiunile par să fi pus stăpânire asupra lui, deoarece slujește unui dumnezeu fals. Întoarcerea de la această închinare adusă unor ființe omenești imorale și decăzute, la închinarea față de unicul Dumnezeu adevărat și vrednic de cinste pare a fi o sarcină imposibilă. În zilele noastre, are loc o repetare continuă a ospățului și a sărbătorii lui Belșatar și -- ori de câte ori inima pe care Dumnezeu o dorește pentru Sine, într-o consacrare curată și sfântă, este abătută pe calea închinării la făpturi omenești și ori de câte ori buzele sunt îndemnate să-i adreseze unui om cuvinte de laudă și de adorare, care I se cuvin numai Domnului, Dumnezeului cerului -- păcatul lui Belșatar se repetă. Când sentimentele pe

care Dumnezeu le pretinde a-I fi dedicate doar Lui sunt îndreptate spre lucruri pământești -- o femeie, un om sau orice alt obiect de pe pământ -- Dumnezeu este înlocuit de acel obiect de închinare, care înlănțuie conștiința și simțămintele, iar capacitățile dedicate în mod solemn în vederea slujirii lui Dumnezeu ajung să fie folosite în interesul unor fapte omenești murdărite de păcat. Prin păcat și neascultare, oamenii au pierdut chipul lui Dumnezeu, pe care l-au purtat la început. Totuși, prin faptul că îi face părtași ai naturii divine, El intenționează să restaureze în ei acest chip, după ce vor fi fugit de nelegiuirea care este în lume prin poftă. Când bărbații și femeile își dedică în scopuri nesfinte capacitățile primite de la Dumnezeu și încep să slujească propriilor poftă, El este dezonorat, iar făptuitorii ajung la ruină.

Dacă veți ajunge să vă închinați unei fapte omenești -- bărbat sau femeie -- amintiți-vă că acolo este prezent același martor care a participat și la ospățul lui Belșatar. În ocazia aceea, chiar în clipa când se aflau în mijlocul festinului lor, uitându-L pe Dumnezeu și agitându-și simțurile lor trupești, un fior de groază a străbătut fiecare suflet. Cupa închinată în semn de adorare și de laudă a căzut din mâna paralizată de teamă a regelui, iar limbajul inspirat de Duhul lui Dumnezeu îl descrie, spunând că „fața i s-a îngălbenit, și gândurile atât l-au tulburat, că i s-au desfăcut încheieturile șoldurilor, și genunchii i s-au izbit unul de altul”. O mână misterioasă și rece a fost văzută scriind niște litere pe zid. Acele degete misterioase, aparținând unei puteri nevăzute ce le mișca, scriau cuvinte întregi și ciudate, de neînțeles pentru cititorii cuprinși de groază. Fiecare literă era înconjurată de o lumină ce strălucea asemenea fulgerelor, făcându-le să pară ca niște litere vii, de o semnificație teribilă și îngrozitoare pentru toți cei care le priveau. Mene, mene, tekel, upharsin. Faptul că nu cunoșteau literele strălucitoare scrise pe zid a umplut de groază inima lor păcătoasă. Conștiința lor sensibilizată interpreta acele litere ca fiind propria condamnare. Suspiciunea, teama și agitația au pus stăpânire pe rege și pe nobili.

Belșatar era copleșit de reprezentarea puterii lui Dumnezeu, care

dovedea că în locul acela se aflase în permanență un martor, deși nimeni dintre cei prezenți nu știau, în ciuda faptului că avuseseră destule ocazii de a cunoaște lucrările și puterea viului Dumnezeu și ar fi putut respecta voia Sa. Belșatar a avut privilegiul de a primi o mare lumină. Bunicul său, Nebucodonosor, fusese cândva avertizat cu privire la pericolul slăvirii de sine și al uitării de Dumnezeu. Iar Belșatar cunoștea modul în care a fost alungat din mijlocul oamenilor, ajungând asemenea fiarelor de pe câmp. Ei a desconsiderat toate aceste fapte, ca și când nu ar fi avut loc niciodată, și s-a angajat în repetarea păcatelor bunicului său. El a îndrăznit să săvârșească tocmai păcatul care a adus judecățile lui Dumnezeu asupra lui Nebucodonosor. Belșatar a fost condamnat nu numai pentru nelegiuirea săvârșită, ci și pentru că nu a prețuit ocaziile și posibilitățile pe care le-a avut și care l-ar fi făcut un om drept, dacă le-ar fi folosit.

Motivul condamnării

La judecată, nimeni nu va fi condamnat de Dumnezeu pentru că a crezut cu sinceritate o minciună sau pentru că a împărtășit cu credincioșie o idee greșită, ci va fi condamnat pentru că a neglijat ocaziile de a cunoaște și de a se familiariza cu adevărul. Cel necredincios nu va fi condamnat pentru că a fost un necredincios, ci pentru că nu a folosit mijloacele pe care Dumnezeu le-a pus la îndemâna lui pentru a ajunge credincios.

Așa va fi găsit el la judecată. Mustrarea lui Dumnezeu la adresa bărbaților și femeilor care își degradează trupul și își întinează sufletul prin adulter și imoralitate a fost întotdeauna exprimată cu claritate. Ei au auzit avertismentele rostite pentru toți cei biruiți de ispititor în circumstanțe similare, prin urmare, știu că Dumnezeu este nemulțumit de faptele lor. Acești oameni au urmat exemplul lui Iosif și Daniel, care au manifestat respect față de Domnul. Când a fost ispitit, Iosif a privit spre cer și a exclamat: „Cum aș putea să fac eu un rău atât de mare și să păcătuiesc împotriva lui Dumnezeu?” Iosif se gândea, de asemenea, la datoria față de

stăpânul său, care avusese o încredere deplină în el și considera că acesta era un motiv suficient pentru a nu păcătui.

Dumnezeu a așezat lumina pe calea vieții fiecărei persoane. Oamenii aflați în circumstanțe identice sau asemănătoare au fost muștrați și avertizați, iar Dumnezeu a rostit condamnarea la adresa păcatului în toate formele lui. Păcatul adulterului și al imoralității a fost condamnat în mod clar. Bărbații și femeile vor fi judecați în acord cu lumina care le-a fost dată de Dumnezeu. Iar lecțiile neglijate se vor transforma în sentințe teribile. Dacă ignoră avertismentele lui Dumnezeu, abandonându-le pentru a-și alege propria cale, oamenii nu vor beneficia de nicio învățătură. La judecată, aceste avertismente se vor dovedi a fi propria condamnare. Unica posibilitate a fiecărui om de a fi în siguranță este să ia în considerare și să-și însușească personal fiecare lecție dată unei alte persoane în circumstanțe asemănătoare. Când Dumnezeu trimite o solie, fiecare este dator să o trateze ca și când i-ar fi destinată personal.

Faceți cunoscută puterea lui Dumnezeu

Dumnezeu îi cheamă pe toți cei ce pretind că sunt delegați să vestească lumii adevărul, să dovedească în orice loc, înalt sau umil, în viața publică sau pe căile vieții particulare, că se află în legătură cu Dumnezeu, că, pentru ei, creștinismul a făcut o lucrare nobilă, că sunt mai sfinți și mai fericiți decât toți cei care nu își recunosc alegerea de a respecta poruncile lui Dumnezeu. El nu cere nimic mai puțin de la fiecare dintre urmașii Săi, decât să-i descopere lumii caracterul lui Hristos prin propria viață, așa încât să dovedească atât prin învățătură, cât și prin exemplul personal, că prin harul Său răscumpărător chipul lui Dumnezeu poate fi refăcut în ei.

Dumnezeu este reprezentat cântărindu-i pe toți oamenii, cuvintele lor, faptele lor și motivele care determină caracterul lor. „Căci Domnul este un

Dumnezeu care știe totul, și toate faptele sunt cântărite de El.” „Da, o nimica sunt fiii omului! Minciună sunt fiii oamenilor!” „Calea dreptului este neprihănirea. Tu, care ești fără prihană, netezești cărarea dreptului.” „Toate căile omului sunt curate în ochii lui, dar cel ce cercetează duhurile este Domnul.” În aceste cuvinte ale Scripturii, ne sunt transmise învățături importante. Niciun gând sau motivație a inimii nu Îi este necunoscută lui Dumnezeu, El vede toate lucrurile așa de clar, ca și când ar fi scrise cu litere vii și cântărește motivațiile și faptele fiecăruia.

Dumnezeu trebuie să primească inima în întregime

Pastorii și lucrătorii noștri trebuie să înțeleagă faptul că nu au o nevoie atât de mare de mai multă lumină de la amvon, pe cât au nevoie de trăirea luminii pe care deja au primit-o. Dacă astăzi le predică oamenilor adevărul solemn, iar mâine cad în păcatele cele mai respingătoare sau săptămâna viitoare urmăresc un scop necinstit, nu vor avea niciun rezultat. Acela care cercetează inima și cântărește caracterul va condamna fiecare faptă nelegiuită în marele Său tribunal. „Doamne, Tu mă cercetezi de aproape și mă cunoști ... și cunoști toate căile mele, ... și de departe îmi cunoști gândul.” Gândiți-vă acum la aceste cuvinte. Există un martor care asistă la faptele voastre cele mai ascunse, pe care nu le-ați face niciodată în prezența oamenilor, dar, pentru ca Dumnezeu nu poate fi văzut de ochii omenești, voi faceți în prezența Sa lucruri care sunt o urâciune în ochii Săi, ca și când El nu ar ști nimic. Prin urmare, citiți ce pretinde Dumnezeu de la fiecare bărbat și de la fiecare femeie: „Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu toată puterea ta și cu tot cugetul tău, și pe aproapele tău ca pe tine însuși”. El nu va renunța la nicio iotă din cerința Sa, El nu va accepta doar o închinare înjumătățită, în timp ce jumătatea cealaltă a inimii este dăruită vreunui idol. Dumnezeu pretinde toată inima, tot cugetul și toată puterea. Vouă nu vi se îngăduie să vă abateți cugetul de la Dumnezeu și să-l îndreptați asupra vreunui alt obiect.

Cântărirea caracterului

Cerința lui Dumnezeu este pusă pe un taler, iar caracterul omului pe celălalt. Balanța Sanctuarului cerească stabilește soarta fiecăruia pentru veșnicie. Priviți următorul tablou. Ai fost nepăsător și ai tratat păcatul cu ușurătate. Ai trăit ani la rând fără niciun simț al responsabilității față de Dumnezeu -- ani de îngăduință de sine egoistă, petrecuți pe căi interzise. Gândește-te la caracterul desăvârșit și neschimbător al Legii, ale cărei pretenții le-ai aprobat doar cu gura. Legea pretinde o ascultare desăvârșită și conștiincioasă. Pe celălalt taler sunt puse păcatul, iresponsabilitatea, înșelăciunea, gândurile necurate, faptele nesfinte și, în măsura în care talerul este mai greu sau mai ușor, este hotărâtă fericirea sau nenorocirea fiecărui om. Pe balanța multora se va scrie: „Ai fost cântărit și găsit prea ușor”.

Oare cei în dreptul cărora se vor scrie aceste cuvinte nu vor să se gândească la situația lor și să nu atribuie niciunei alte persoane responsabilitatea ce le revine, ci să-și evalueze propriul caracter, în lumina Legii lui Dumnezeu?

A fost schimbat caracterul vostru? A fost înlocuit întunericul cu lumina, dragostea de păcat cu dragostea de sfințire și curăție? Ați fost convertiți voi, cei care sunteți angajați în lucrarea de a-i învăța adevărul pe alții? S-a produs în voi o schimbare deplină și radicală? A fost Domnul Hristos întretesut în caracterul vostru? Nu aveți voie să fiți nesiguri în această privință. Luminează Soarele Neprihănirii în sufletul vostru? Dacă este așa, voi știți, iar dacă nu sunteți siguri că ați fost sau nu convertiți, nu-i predicați nimănui de la amvon. Cum puteți voi să călăuziți sufletele la un izvor de viață, din care voi înșivă încă nu ați băut? Sunteți voi cu adevărat fiii lui Dumnezeu sau sunteți niște impostori? Îi slujiți voi lui Dumnezeu sau le slujiți idolilor? Sunteți voi schimbați de Duhul lui Dumnezeu sau sunteți morți în păcatele și nelegiuirile voastre? Pentru a ajunge fiii Lui Dumnezeu este necesar mai mult decât să visezi lucrul acesta. Oamenii sunt cântăriți în

balanță și găsiți prea ușori, când trăiesc într-un păcat cunoscut. Fiecare copil al lui Dumnezeu are privilegiul de a fi un creștin adevărat clipă de clipă, prin urmare, tot cerul se află de partea lui. El îl are pe Domnul Hristos în inima lui prin credință.

Un suflet unit cu Hristos, care mănâncă trupul Său și bea sângele Său, care primește și trăiește prin fiecare cuvânt ce iese din gura lui Dumnezeu va lupta împotriva oricărei nelegiuiri și împotriva oricărei manifestări a păcatului. Cu fiecare zi ce trece, el se va asemăna tot mai mult cu o lumină puternică și strălucitoare și va fi tot mai biruitor. El va înainta din putere în putere, nu din slăbiciune în slăbiciune.

Nimeni să nu-și înșele propriul suflet în această privință. Dacă manifestați mândrie, înălțare de sine, dragoste de supremație, slavă deșartă, ambiții nesfinte, murmurare, nemulțumire, amărăciune, vorbire de rău, minciună, înșelăciune și defăimare, Hristos nu locuiește în inima voastră, iar dovezile arată că nu aveți caracterul și gândul lui Isus Hristos, care a fost blând și smerit cu inima, ci mai degrabă caracterul și gândul lui Satana. Voi trebuie să aveți un caracter creștinesc, care să reziste în încercare. Chiar dacă aveți îndemnuri și intenții bune, chiar dacă roștiți adevărul în mod inteligent, nu veți fi potriviți pentru împărăția cerului. Caracterul vostru este construit dintr-un material ieftin, care degradează valoarea aurului. Voi nu ați atins înălțimea standardului. Pecetea lui Dumnezeu nu este asupra voastră. Focul mistuitor vă va nimici, pentru că sunteți din aur fals și lipsit de valoare.

Dacă nu vor fi convertiți pe deplin, aceia care pretind a crede adevărul se vor prăbuși în ziua încercării. Poporul lui Dumnezeu trebuie să atingă un standard înalt. Ei trebuie să fie un neam sfânt, un popor ales și deosebit -- un popor zelos pentru faptele bune.

Îndreptați-vă inima spre Sion

Domnul Hristos nu a murit, pentru ca voi să puteți avea pasiunile, gusturile și obiceiurile celor din lume. Pentru că deosebirea dintre caracterul credincioșilor și caracterul celor necredincioși este atât de mică, aceia care îi slujesc lui Dumnezeu abia dacă mai pot fi deosebiți de aceia care nu îi slujesc. Nu puteți să-I slujiți și lui Dumnezeu, și lui Belial. Fiii lui Dumnezeu aparțin unui popor deosebit, ei aparțin împărăției sfințeniei și curăției morale. Ei sunt neamul de nobili ai cerului. Pecetea lui Dumnezeu a fost pusă asupra lor. Prin urmare, este atât de evident că vrăjmașul lumii este pornit împotriva lor. Apelez la toți aceia care pretind că sunt fii ai lui Dumnezeu, nu uitați niciodată acest adevăr mare și anume că, pentru a ajunge în ceruri și pentru a primi premiul unei moșteniri nepieritoare, avem nevoie ca Duhul lui Dumnezeu să locuiască în noi, iar Domnul Hristos să lucreze în afara noastră.

Unii au o dragoste atât de copleșitoare față de fapăturile omenești, bărbați sau femei, încât fac din ele un idol căruia i se închină, consacrandu-le sentimentele inimii. Una dintre caracteristicile convingătoare ale copiilor lui Dumnezeu este aceea că simpatiile lor, conversația lor și toată revărsarea iubirii lor sunt îndreptate spre ceruri. Care este starea predominantă a sentimentelor, a preferințelor și înclinațiilor voastre? În ce direcție se îndreaptă valul sentimentelor, al conversațiilor și al dorințelor voastre?

Pe porțile slavei vor intra doar oamenii care și-au îndreptat toată inima într-acolo. Prin urmare, puneți-vă cu sinceritate întrebările acestea: Vă gândiți mai mult la lucrurile pământești? Sunt gândurile voastre curate? Respirați voi atmosfera cerului? Purtați cu voi mireasma păcatului? Inima voastră iubește și se închină unei femei, pe care nu aveți niciun drept să o iubiți? Unde este inima voastră? Unde este comoara voastră? Unde este dumnezeul vostru? V-ați spălat voi hainele caracterului, le-ați albit voi în sângele Mielului sau le-ați murdărit, întinându-le în mizeria imoralității?

Slujitorii Evangheliei să aplice aceste cuvinte la ei înșiși. Voi sunteți binecuvântați cu o înțelegere a Scripturii, dar oare este slava lui Dumnezeu unicul vostru scop? Sunteți voi consacrați și serioși, slujindu-I lui Dumnezeu în curăția și frumusețea sfințeniei? Întrebați-vă cu sinceritate; Sunt eu un copil al lui Dumnezeu sau nu sunt?

„Voi sunteți lumina lumii.” Ce impresie puternică a avut comportamentul lui Daniel asupra lui Darius! Daniel a trăit o viață curată și sfântă. Dumnezeu era pe primul loc pentru el. Ori de câte ori în inimă domnește un creștinism adevărat, el se va manifesta prin caracter. Toți vor ști despre asemenea oameni că au fost cu Isus. Lui Dumnezeu trebuie să-i fie dăruită o inimă neîmpărțită.

Nevoia unei reforme depline

În toate bisericile noastre este nevoie de o reformă deplină. Puterea transformatoare a lui Dumnezeu trebuie să intre în biserică. Căutați-L pe Domnul cât mai serios cu putință. Îndepărtați păcatele voastre și rămâneți în Ierusalim, până când veți fi înzestrați cu putere de sus. Dumnezeu să fie Acela care vă pune deoparte pentru lucrare. Curățați-vă sufletul prin ascultarea de adevăr. Credința fără fapte este moartă. Nu lăsați să treacă ziua pregătirii. Nu leneviți într-o stare de nepregătire, fără ulei în lămpile voastre. Nimeni să nu lase la voia întâmplării siguranța veșniciei lui. Nu lăsați ca această problemă să rămână într-o stare de incertitudine periculoasă. Întrebați-vă pe voi înșivă cu seriozitate: Sunt eu printre cei mântuiți, sau printre cei nemântuiți? Voi rezista sau nu? În ziua aceea, va rezista doar cel cu inima și mâinile curate.

„Fiți curați”

Pastorilor care se ocupă cu vestirea Cuvântului lui Dumnezeu, le

adresez un apel: „Curățați-vă cei ce purtați vasele Domnului”. Întreb poporul care a auzit adevărurile rostite de la amvon: Care sunt simțămintele voastre în anticiparea mării zile a Domnului? În ziua aceea, fiecare va fi cercetat în mod personal. Fiți siguri că Dumnezeu nu poate fi înșelat de aparențe. Ați îmbrăcat voi haina de nuntă?.

Auzim în prezent că în diferite locuri sunt cutremure, incendii și uragane, dezastre pe mare și pe uscat, epidemii și foamete. Ce importanță au pentru voi aceste semne? Ele sunt doar începutul a ce va urma. Ioan ne-a descris ziua lui Dumnezeu. Urechile lui au auzit strigătul groazei care cuprindea milioane de oameni. „Căci a venit ziua cea mare a mâniei Lui, și cine poate sta în picioare?” Apostolul însuși era uimit și copleșit.

Care este scăparea voastră în ziua aceea?

Dacă asemenea evenimente trebuie să vină și dacă astfel de judecăți îngrozitoare se vor abate asupra unei lumi vinovate, care va fi scăparea poporului lui Dumnezeu? Cum vor fi adăpostiți ei până va trece mânia? Ioan a văzut o scenă în care patru îngeri țineau în frâu elementele naturii -- cutremurele, uraganele -- și lupta politică. Vânturile sunt reținute, până când Dumnezeu poruncește să fie lăsate să se dezlănțuie. Pentru biserica lui Dumnezeu există un adăpost. Îngerii lui Dumnezeu respectă poruncile Sale, ținând în frâu vânturile, ca să nu sufle asupra pământului, nici asupra mării sau asupra vreunui copac, până când slujitorii lui Dumnezeu vor primi sigiliul pe frunte. Îngerul cel puternic este văzut venind dinspre răsărit. Acest înger, mai puternic decât oricare altul, ține în mână sigiliul viului Dumnezeu, al Singurului care poate da viață și poate înscrie semnul sau pecetea pe fruntea celor ce vor primi nemurirea și viața veșnică. Glasul îngerului are autoritatea de a le porunci acelor patru îngeri să stăpânească cele patru vânturi, până când lucrarea aceasta va fi încheiată și până când le va cere să le dea drumul.

Aceia care biruiesc lumea, firea pământească și pe Diavolul vor fi cei favorizați, care vor primi sigiliul viului Dumnezeu. Aceia ale căror mâini nu sunt curate, a căror inimă nu a fost curățată, nu vor primi sigiliul acesta. Cei care plănuiesc și săvârșesc păcatul vor fi trecuți cu vederea. Numai aceia care se pocăiesc și își mărturisesc păcatele înaintea lui Dumnezeu, în timpul mării Zile antitipice a Ispășirii, vor fi recunoscuți și consemnați ca fiind vrednici de protecția lui Dumnezeu. Numele celor ce așteaptă cu statornicie și veghează în vederea venirii Mântuitorului -- mai stăruitor decât așteaptă oamenii dimineața -- vor fi în rândul celor ce sunt sigilați. Aceia care, deși au avut toată lumina adevărului strălucind asupra sufletului lor, iar faptele lor ar fi trebuit să corespundă credinței lor declarate, dar au fost amăgiți de păcat, înălțând idoli în inima lor, întinându-și sufletul înaintea lui Dumnezeu și corupându-i la păcat pe cei ce se aflau în legătură cu ei, își vor avea numele șters din cartea vieții și vor fi lăsați în întunericul de afară, fără untdelemn în candela lor. „Dar pentru voi, care vă temeți de Numele Meu, va răsări Soarele Neprihănirii, și tămăduirea va fi sub aripile Lui.”

Sigilarea slujitorilor lui Dumnezeu este tocmai lucrarea care i-a fost descoperită lui Ezechiel în viziune. Ioan a fost martorul aceleiași viziuni uimitoare. El a văzut marea, valurile ce se rostogoleau furioase și inima oamenilor cuprinsă de teamă. El a văzut pământul mutat de la locul lui și munții purtați în mijlocul mării (literal înseamnă că lua locul mării), apele furioase și tulburate, iar munții cutremurându-se înghițiți de ele. El a văzut plăgile, epidemiile, foametea și moartea, care își îndeplineau misiunea lor îngrozitoare.

„Fugi și salvează-ți viața”

Îngerul care a vizitat cândva Sodoma va vesti același semnal de avertizare: „Fugi și salvează-ți viața”. Potirele mâniei lui Dumnezeu nu pot fi

turnate pentru nimicirea celor nelegiuți și a faptelor lor, până când poporul lui Dumnezeu nu va fi judecat și până când nu se va lua o decizie în dreptul tuturor celor care au fost credincioși, atât al celor care se află în viață, cât și al celor ce au murit. Chiar și după ce sfinții vor fi sigilați cu sigiliul viului Dumnezeu, aleșii Săi vor avea de trecut prin încercări personale. Peste fiecare vor veni suferințe, dar cuptorul este vegheat cu atenție de un ochi care nu îngăduie să fie nimicit aurul curat. Pe fruntea credincioșilor se va afla semnul distinct și imposibil de șters al lui Dumnezeu. Dumnezeu va putea să spună că însuși Numele Său este scris acolo. Domnul i-a pus deoparte. Destinația lor este deja stabilită -- „Dumnezeu, NOUL IERUSALIM”. Ei sunt proprietatea lui Dumnezeu.

Oare va fi pus sigiliul acesta pe o minte necurată, pe un om imoral, care săvârșește adulter sau pofteste nevasta semenului său? Să răspundă sufletul vostru la întrebarea aceasta: Corespunde caracterul meu calificativelor esențiale, ca să primesc un pașaport pentru reședințele pregătite de Domnul Hristos pentru aceia care sunt vrednici să intre în ele? Noi trebuie să avem un caracter sfânt. Dumnezeu mi-a arătat că atunci când vom vedea împlinindu-se în jurul nostru semnele timpului, când vom auzi marșul oștilor cerului îndeplinindu-și misiunea, vor exista oameni inteligenți, aflați în poziții de răspundere, care au așezat la temelie zidirea caracterului lor un lemn putrezit - un material care va fi nimicit în ziua lui Dumnezeu și care îi va face să fie considerați nepotriviți pentru a intra în reședințele cerești. Ei au refuzat să renunțe la hainele murdare și s-au atașat de ele, ca și când ar fi fost de mare valoare. Ei vor pierde cerul și o veșnicie de binecuvântări, din cauza acestor haine murdare.

Fiți oameni convertiți

Tuturor celor ce slujesc în domeniul lucrurilor sfinte, le adresez un apel: Înainte de a începe să îndepliniți vreo parte în lucrarea Domnului meu, fiți niște oameni convertiți. Este timpul să căutați acea sfințenie, fără de care

niciun om nu îl poate vedea pe Dumnezeu -- ca să fiți pregătiți pentru încercarea teribilă, care se află în fața noastră. Nimeni să nu spună: Calea mea este ascunsă de Domnul. Dumnezeu nu cunoaște nimic cu privire la faptele mele. Poate că încă nu este prea târziu să vă pocăiți. Chiar dacă în dreptul numelor voastre se va scrie iertarea, veți suferi o pierdere foarte mare, deoarece rănila pe care le-ați făcut sufletului vostru vor rămâne.

Oh, cum este posibil ca aceia care au avut lumina adevărului, marea lumină dată de Dumnezeu, să sfideze mânia și judecățile Lui Dumnezeu, păcătând împotriva Sa și săvârșind tocmai acele lucruri pe care El le-a spus să nu le facă, în Cuvântul Său? Cum pot fi ei atât de orbiți de Satana, încât să-L dezonoareze pe Dumnezeu în față și să-și întineze sufletul, păcătând cu bună știință? Apostolul spune: „Noi am ajuns o priveliște pentru lume, îngeri și oameni”. Oare cum vor intra în Sion acești păcătoși -- să-i numesc ipocriți? În ce fel suntem noi o priveliște pentru lume, îngeri și oameni? Întrebați-vă singuri: Oare, prin faptele mele imorale, care degradează corpul și corup sufletul, nu cumva eu abuzez de lumină, de privilegiile și de harul pe care mi le-a dat Dumnezeu? Nu cumva, în timp ce pretind că îl cunosc pe Dumnezeu, eu îl scot din gândurile mele și îl înlocuiesc cu un idol? Nu cumva, prin exemplul meu, îi determin pe alții să privească păcatul cu ușurătate? Sunt eu o priveliște pentru lume, prin faptele mele indecente și prin întinarea morală a trupului meu? Apostolul ne spune: „Vă îndemn dar, fraților, pentru îndurarea lui Dumnezeu, să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu. Aceasta va fi din partea voastră o slujbă duhovnicească. Să nu vă potriviți chipului veacului acestuia, ci să vă prefaceți, prin înnoirea minții voastre, ca să puteți deosebi bine voia lui Dumnezeu: cea bună, plăcută și desăvârșită.” „Deci, fiindcă avem astfel de făgăduințe, preaiubiților, să ne curățim de orice întinare a cărnii și a duhului și să ne ducem sfințirea până la capăt, în frica de Dumnezeu.”

Standardul lui Dumnezeu

Dumnezeu are o Lege care reprezintă marele standard al neprihănirii. Toți aceia care au presupus că se pot baza pe mila lui Dumnezeu și au săvârșit nelegiuirea vor fi judecați după faptele lor. Dumnezeu i-a avertizat să se îndepărteze de orice nelegiuire. El i-a poruncit fiecăruia să se împotrivescă Diavolului și să nu-l trateze ca pe un oaspete de onoare. A sosit timpul ca Ierusalimul să fie cercetat cu atenție. Dumnezeu cercetează caracterul, cântărindu-i valoarea morală și pronunțând o hotărâre în dreptul fiecărui om. Cei care au păcătuit trebuie să se grăbească să vină la pocăință cât încă nu este prea târziu. „Când întristarea este după voia lui Dumnezeu, aduce o pocăință care duce la mântuire, și de care cineva nu se căiește niciodată, pe când întristarea lumii aduce moartea.” Întristarea celor nepocăiți este înșelătoare. Ea nu are nicio virtute reală, deoarece nu este motivată de conștiința caracterului grav al păcatului, ci este un regret, o întristare cauzată de faptul că păcatul lor a ajuns cunoscut altora, prin urmare, nu are loc o mărturisire adevărată, ci numai o recunoaștere a păcatelor care au fost descoperite și nu mai pot fi negate.

Aceasta este întristarea lumii, care aduce moartea și liniștește conștiința, în timp ce păcatul continuă să fie cultivat. Aceia care par să se pocăiască în felul acesta ar continua să păcătuiască, dacă ar avea posibilitatea să o facă, fără ca păcatul lor să fie descoperit. „Căci uite, tocmai întristarea aceasta a voastră după voia lui Dumnezeu, ce frământare a trezit între voi! și ce cuvinte de dezvinovățire! Ce mânie! Ce frică! Ce dorință aprinsă! Ce râvnă! Ce pedeapsă! În toate voi ați arătat că sunteți curați în privința aceasta.” În aceste cuvinte, putem înțelege datoria care apasă asupra bisericii de a-i trata pe cei a căror viață este întru totul contrară luminii primite. Vor sta cei din poporul lui Dumnezeu de partea Scripturii? Sau vor fi chiar mai răi decât cei necredincioși, căutând dovezi în apărarea celor care păcătuiesc și împotrivindu-se adevărului și lui Hristos, pentru că nu respectă cerințele Evangheliei cu credință și ascultare, printr-o viață atentă și un caracter sfânt?

Cei care au pretins a avea lumina adevărului nu au întrunit condițiile de care depinde împlinirea făgăduințelor și nici nu s-au dovedit vrednici de harul Domnului Hristos. Dumnezeu cere ca slujirea și caracterul bisericii să fie în conformitate cu talanții primiți. Credincioșia și ascultarea bisericii trebuie să se ridice la înălțimea spirituală și morală pe care ar fi putut să o dobândească, dacă ar fi folosit cu credincioșie lumina și ocaziile care i-au fost date.

Dar mulți -- nu puțini, ci mulți -- și-au pierdut consacrarea și zelul spiritual, s-au îndepărtat de lumina care creștea și era tot mai strălucitoare și au refuzat să trăiască în adevăr, deoarece nu au dorit ca în sufletul lor să lucreze puterea sfințitoare a adevărului. Ei ar fi putut fi înnoiți în sfințire și ar fi putut să atingă înaltul standard pe care îl cere Cuvântul lui Dumnezeu, dar vor fi condamnați. Mulți pastori și mulți oameni sunt în întuneric. Ei L-au pierdut din vedere pe Conducător, Lumina lumii, iar vinovăția lor este proporțională cu harul și cu adevărul abundent și puternic care a fost descoperit înțelegerii lor.

Înălțați standardul

Dumnezeu îi cere poporul Său să înalțe standardul. Biserica trebuie să-și arate zelul față de Dumnezeu în tratarea celor care, în timp ce pretindeau că au o mare credință, L-au făcut de rușine pe Domnul Hristos. Ei au pus în pericol adevărul. Au fost niște străjeri necredincioși, Au adus reproșuri și dezonoare lucrării lui Dumnezeu. A sosit timpul să se depună eforturi serioase și puternice pentru a curăța biserica de murdăria care o întinează. Biserica lui Hristos este chemată să fie un popor sfânt și plin de putere, un nume recunoscut și lăudat pe întregul pământ. Dumnezeu a deschis un izvor pentru Iuda și pentru Ierusalim, ca să fie îndepărtate necurăția și păcatul. În poporul lui Dumnezeu, căruia i-a fost încredințat un adevăr sfânt, are loc o

alunecare spirituală uimitoare. Credința, slujirea și faptele Lui trebuie să fie comparate cu starea în care ar fi fost, dacă ar fi continuat să meargă înainte și în sus, în concordanță cu harul și adevărul sfânt care i-au fost date.

Fiecare membru al bisericii creștine va fi cântărit în balanța Sanctuarului, iar dacă starea morală și spirituală a bisericii nu corespunde cu binecuvântările și privilegiile de care a avut parte, ea va fi găsită prea ușoară. Dacă roadele nu apar, Dumnezeu nu este slăvit.

„Adu-ți dar aminte de unde ai căzut, pocăiește-te și întoarce-te la faptele tale dintâi. Altfel, voi veni la tine și-ți voi lua sfeșnicul din locul lui, dacă nu te pocăiești.”

Cel care s-a îndepărtat de Dumnezeu pare să nu-și cunoască starea. Oare i-a fost îndepărtat sfeșnicul din locul lui? Le adresez un apel tuturor celor ce se odihnesc fără a fi preocupați de starea lor prezentă de moarte spirituală să se trezească și să învie, iar Domnul Hristos le va da lumină. Mulți din poporul lui Dumnezeu dorm liniștiți, ca și când norul și stâlpul de foc i-ar călăuzi și i-ar ocroti în continuare, zi și noapte. Mulți pretind că îl cunosc pe Dumnezeu, și totuși îl neagă prin faptele lor. Ei consideră că fac parte din poporul deosebit și ales al lui Dumnezeu, căruia i s-a încredințat o solie solemnă și specială pentru a sfînti viața lor și pentru a o vesti lumii, dar puterea adevărului abia dacă este simțită sau manifestată în mijlocul nostru printr-o lucrare zeloasă pentru Dumnezeu. Cât de mare este întunericul în care ne aflăm, iar noi nu știm acest lucru! Lumina nu s-a micșorat, dar noi nu umblăm în razele ei.

O deziluzie cutremurătoare

Ce altă iluzie mai mare poate amăgi mintea omenească, decât aceea în care unii se înalță pe ei înșiși, lăudându-se că au adevărul, că stau pe singura

temelie sigură și că Dumnezeu acceptă faptele lor pe motivul că sunt angajați în mod activ în lucrarea Lui. În timp ce, în realitate, trăiesc și păcătuiesc împotriva Sa, trăind contrar voinței Sale exprimate cu claritate? Ei lucrează mecanic, asemenea unor mașinării, dar pregătirea inimii și sfințenia caracterului lipsesc. Lucrurile sfinte sunt coborâte la nivelul celor obișnuite, iar în bisericile noastre se manifestă un spirit profan și ieftin. Slujirea degenerază, ajungând doar o formalitate.

Standardul trebuie să fie înălțat. Lucrarea lui Dumnezeu trebuie să aibă o formă mai înaltă. Să se renunțe la obiceiurile și practicile lumesti, iar poporul lui Dumnezeu să fie deosebit. Atât pastorii, cât și poporul să urce pe o platformă mai înaltă. Exemplul Domnului Isus, umilința Sa, blândețea, renunțarea la sine, evlavie și noblețea caracterului Său trebuie să fie aduse în experiența și în caracterul tuturor celor ce pretind că îndeplinesc o parte în lucrarea sfântă a lui Dumnezeu.

Cuvântul lui Dumnezeu să fie călăuza și principiul de viață. Acest Cuvânt care exprimă poruncile Sale descoperite trebuie să fie respectat. Dumnezeu cheamă pe fiecare, ca pe o persoană responsabilă, să-și folosească toate puterile pentru a împlini voința Sa precizată cu claritate. Dacă veți face așa, veți manifesta acest lucru. Lupta cu propriile defecte de caracter moștenite, care sunt în conflict cu progresul spiritual, este dovada că vă îndepliniți partea în lucrare.

Nimeni să nu spună că este cuprins de o stare emoțională cauzată de legături nepotrivite și de o iubire interzisă, într-o asemenea măsură, încât nu se poate desprinde de ea. Aceasta este o amăgire. Voi cultivați răul și îl faceți tot mai puternic. Voi iubiți răul mai mult decât adevărul, curăția și neprihănirea și nu cereți ajutorul divin, cu credință, smulgându-vă din orice relație periculoasă și aducătoare de suferință. Voi vă lăsați atrași în facerea răului, ca și când nu ați fi niște agenți morali liberi. Studiați Cuvântul Lui Dumnezeu cu rugăciune, împliniți cerințele lui cu fermitate și hotărâre, așa

cum au făcut Iosif și Daniel. Încredeți-vă în ajutorul pe care vi l-a făgăduit Dumnezeu.

Trebuie să alegeți

Oare vă va obliga Dumnezeu să ascultați, va forța El voința voastră? Niciodată. Domnul va înzestrat cu însușiri intelectuale, inteligență și rațiune. El L-a trimis din cer pe singurul Său Fiu pentru a vă deschide calea și pentru a pune la îndemâna voastră nemurirea. Ce scuză Îi veți putea aduce lui Dumnezeu pentru slăbiciunea, neascultarea și imoralitatea voastră și pentru gândurile și faptele voastre rele?

Dumnezeu a rânduit mijloacele necesare și, dacă le vom folosi cu atenție și cu rugăciune, nicio corabie nu va ajunge o epavă, ci va înfrunta furtuna și va ancora, în cele din urmă, în portul binecuvântării. Dacă disprețuim și neglijăm aceste ocazii și privilegii, Dumnezeu nu va face nicio minune pentru a mântui pe vreunul dintre noi, ci vom pieri asemenea lui Iuda și asemenea lui Satana.

Să nu credeți că Dumnezeu va face vreo minune pentru a mântui acele suflete slabe, care cultivă răul și săvârșesc păcatul, sau că în viața lor va fi adus vreun element supranatural, care să-i desprindă de propriul eu, ridicându-i într-o sferă mai înaltă, unde lucrarea ar putea fi mult mai ușoară și nu ar trebui să depună niciun efort special, nicio luptă deosebită și nicio răstignire a eului, pentru că toți cei care se joacă pe terenul lui Satana, așteptând să se întâmple lucrul acesta, vor fi nimiciți odată cu cei nelegiuiți. Ei vor fi nimiciți pe neașteptate și vor fi fără scăpare.

Sfințirea acum

Dacă Dumnezeu a pregătit mijloacele prin care omul poate să aibă viața

veșnică, înseamnă că El deține resursele necesare pentru îndeplinirea cerinței ca omul să fie sfânt în viața aceasta. Toți aceia care vor dovedi că sunt preocupați de viața veșnică vor demonstra practic, în viața lor și în caracterul lor, că trăiesc o viață înnoită, că au curăția morală și sfințirea, respectând ce le-a fost descoperit.

Calea spre ceruri a fost deschisă cu un preț infinit, care a fost plătit de Tatăl și de Fiul. Merge fiecare dintre noi pe calea aceasta, îndeplinind condițiile? Vă aflați voi pe cale? Îl urmați voi pe Conducătorul care este Lumina vieții?

Pentru ce suntem aleși?

Există o alegere a lui Dumnezeu atât cu referire la persoane, în mod individual, cât și cu referire la poporul Său, iar aceasta se găsește în Cuvântul lui Dumnezeu, unde omul este ales pentru a fi mântuit. Mulți au așteptat sfârșitul, gândind că ei sunt aleși în mod sigur pentru binecuvântarea cerească, dar nu aceasta este alegerea pe care o descoperă Biblia. Omul este ales să lucreze cu temere și cutremur pentru propria mântuire. El este ales să îmbrace armura și să ducă lupta cea bună a credinței. El este ales să folosească mijloacele pe care Dumnezeu le-a pus la îndemâna lui pentru a lupta cu toate poftele nefsinte, în timp ce Satana face tot ce îi stă în putință pentru a lua în stăpânire sufletul lui. Omul este ales să vegheze în rugăciune, să cerceteze Scripturile și să evite ispita. El este ales să cultive o credință neîncetată. El este ales să respecte orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu, ca să poată fi nu doar un ascultător, ci și un împlinitor al Cuvântului. Acesta este felul de alegere despre care vorbește Biblia.

Este o greșală fatală ca oamenii să creadă că, datorită faptului că au primit o mare lumină și au urcat pe munte, având, asemenea prinților lui Israel, privilegiul unei comuniuni personale cu Dumnezeu și îngăduința de a

sta în lumina slavei Sale, își pot permite să păcătuiască, să aibă o purtare greșită înaintea lui Dumnezeu și să continue așa, ca și când ar face voia lui Dumnezeu, ca și când Dumnezeu nu ar ține cont de păcatele lor, pentru că au fost onorați cândva de El. Marea lumină și privilegiile acordate pretind ca răspuns din partea lor o sfințenie și o virtute pe măsura luminii primite. Dumnezeu nu va accepta nimic mai puțin de atât,

Aceste manifestări mărețe ale lui Dumnezeu nu trebuie să ne amăgească niciodată să credem că suntem în siguranță și să fim nepăsători. Ele nu au autorizat niciodată imoralitatea și nici nu-i vor face pe aceia care le-au primit să creadă că Dumnezeu nu va fi exigent cu ei, presupunând că El ar fi dependent de abilitatea și de cunoștințele lor în îndeplinirea lucrării Sale. Toate avantajele date de Dumnezeu nu sunt altceva decât niște mijloace de a pune zel în spiritul lor și în activitatea lor, precum și rigurozitate în împlinirea voinței Sale sfinte.

Voi, frații mei, vă împreunați mâinile și alunecați în fapte rele, iar apoi așteptați ca Dumnezeu să facă o minune pentru a vă schimba caracterul și pentru a vă constrânge să fiți niște oameni sfinți și curați. Credeți voi că vă puteți permite să vă expuneți fără nicio reținere la ispită, așteptând ca Dumnezeu să vă fortzeze gândirea și înclinațiile, așa încât să nu fiți biruiți? Credeți că puteți să luați o viperă în sân, așteptând ca Dumnezeu să facă o minune, ca să nu fiți otrăviți de mușcătura ei veninoasă? Oare puteți să beți otravă, așteptând ca Dumnezeu să vă asigure antidotul?

Fiți oamenii lui Dumnezeu

Deși trebuie să folosim, sub călăuzirea lui Dumnezeu, mijloacele care ne-au fost date în vederea mântuirii noastre, totuși să nu ne bazăm pe lucrurile pe care le putem face singuri, crezând că vor fi în stare să ne mântuiască. Chiar dacă trebuie să lucrăm cu toată inima, cu tot sufletul și cu

toată puterea, tot ce facem să fie în și prin Domnul Isus. Adevărul așa cum este el în Isus să fie adus în inimă, în viață, în cămin și în biserică. Dumnezeu va folosi mijloacele prevăzute de El pentru revărsarea harului Său.

Oh, dacă frații mei ar fi niște oameni care se ridică la înălțimea așteptărilor lui Dumnezeu și și-ar ocupa locul în marea țesătură a omenirii, înțelegând că sunt o parte a creației lui Dumnezeu, în lucrarea de răscumpărare! Trebuie doar să fiți niște oameni adevărați, și atunci veți face un progres decisiv în a fi niște creștini adevărați.

Mijloacele sunt asigurate, prin urmare, nimeni nu va avea vreo scuză pentru păcat. Dacă nu reușiți să biruiți, există o cauză. Voi nu împliniți voia lui Dumnezeu, care vă este descoperită, voi nu vă rugați, nu vă străduiți, nu luptați împotriva obiceiurilor rele și a gândurilor nesfinte. Oare sunteți mai puternici decât Dumnezeu? Puteți voi să luptați cu Cel Veșnic? Dacă nu aveți niciun argument împotriva judecăților lui Dumnezeu, nicio dovadă împotriva răzbunării Sale, atunci încetați să mergeți pe căile voastre rele. Ridicați-vă și împotriviți-vă Diavolului! Faceți ceva și faceți acest lucru acum, Pocăiți-vă, mărturisiți și părăsiți păcatele voastre. Ziua furtunii și focului este pe punctul de a veni asupra lumii. Puneți-vă viața în armonie cu recomandările simple ale Cuvântului lui Dumnezeu. Cereți în rugăciune ajutorul Duhului lui Dumnezeu, continuând să vegheați, și veți ajunge mai mult decât biruitori prin Acela care ne-a iubit. Citiți 1 Ioan 4, 10.

Totul este al Domnului

Trupul este templul sufletului și îi aparține Domnului. Noi nu avem niciun drept să neglijăm vreo parte a acestei mașinării vii. Toate membrele corpului sunt ale Domnului. Cunoașterea propriului organism ar trebui să ne învețe că fiecare organ al trupului este menit să împlinească și să-I slujească

lui Dumnezeu, ca un mijloc de a ajunge la neprihănire.

Nimeni în afară de Dumnezeu nu poate să biruiască mândria inimii omenești, Noi nu ne putem mântui singuri. Nu suntem în stare să ne înnoim singuri. În curțile cerului nu va fi un cântec care să sune astfel: Mie, care m-am iubit pe mine însumi, m-am curățit și m-am răscumpărat singur, să-mi fie adusă slava și cinstea, binecuvântarea și lauda. Totuși aceasta este tema centrală în cântecului multora din lumea noastră. Ei nu știu ce înseamnă a fi blând și smerit cu inima, nici nu intenționează să știe, dacă pot să evite o asemenea experiență. Întreaga Evanghelie este cuprinsă în faptul de a învăța de la Domnul Hristos blândețea și smerenia Sa.

Ce este îndreptățirea prin credință? Este lucrarea lui Dumnezeu care coboară în țărână slava omenească și face pentru om lucrarea pe care el nu are puterea să o facă singur. -- Mărturii speciale, Seria A, 9:61 (1897).

Capitolul 17

Apeluri și avertizări

Nevoia lumii1

În acest veac de iluminare îngâmfată, biserica creștină se confruntă cu o lume care zace în întunericul de la miezul nopții, dedicată aproape în întregime idolatriei. Desconsiderarea aproape universală a Legii lui Iehova face lumea să ajungă rapid asemenea cetăților Sodoma și Gomora. La fel ca în zilele dinaintea potopului, violența umple pământul. Jocurile de noroc și jafurile ajung să fie niște rele obișnuite. Folosirea băuturilor alcoolice este în creștere. Mulți dintre cei care au trăit după voia lor nesfințită vor căuta să-și pună capăt vieții lor inutile prin sinucidere. Nelegiuirea și ticăloșiile de tot felul sunt printre cei aflați în poziții înalte în lume, iar aceia care aprobă aceste greșeli caută să-i apere de pedeapsă pe cei vinovați. Lumii nu i se aduce la cunoștința în mod deschis nici măcar a suta parte din imoralitatea și corupția care există. Se știe doar puțin despre cruzimea care se manifestă. Nelegiuirea oamenilor a ajuns aproape la limită.

Satana caută să demonstreze pe multe căi faptul că el conduce lumea. El influențează inima oamenilor și corupe mintea lor. Persoane aflate în poziții înalte dau dovadă că gândurile lor sunt îndreptate fără încetare spre rău. Mulți caută bogăția și sunt lipsiți de orice fel de scrupule în efortul de a-și spori averea prin tranzacții frauduloase. Domnul le îngăduie acestor oameni să se demaște unul pe altul cu privire la faptele lor rele. Unele dintre practicile lor nelegiuite îi sunt descoperite lumii, pentru ca oamenii înțelepți, care încă mai au în inimă dorința de a fi dreți și cinstiți fața de semenii lor, să poată înțelege de ce Dumnezeu începe să-și trimită judecățile asupra pământului. Dumnezeu va pedepsi lumea în mod sigur pentru neleguirile ei, „și pământul va da sângele pe față și nu va mai acoperi uciderile”.

În mila Sa, Domnul caută să lumineze mintea celor care acum rătăcesc în întunericul greșelilor. El își amână judecățile asupra lumii nepocăite, pentru ca purtătorii luminii Sale să poată căuta și salva ce este pierdut. Domnul își cheamă acum biserica de pe pământ să se trezească din letargia în care Satana s-a străduit să o cufunde și să-și îndeplinească lucrarea, care i-a fost rânduită de Cer, de a lumina lumea. „Scoală-te, luminează-te! Căci lumina ta vine, și slava Domnului răsare peste tine.” Pentru a reuși să corespundă condițiilor existente în acest timp, când pământul și omenirea se află în întunericul cel mai adânc, biserica a fost însărcinată să conlucreze cu Dumnezeu pentru a răspândi lumina adevărului Bibliei. Tuturor celor care se străduiesc să-și facă partea cu credincioși, ca purtători ai acestei lumini prețioase, le este adresată asigurarea: „Dar peste tine răsare Domnul, și slava Lui se arată peste tine. Neamuri vor umbla în lumina ta și împărați în strălucirea razelor tale.”

Lumea de azi are o nevoie arzătoare ca Domnul Hristos să-i fie descoperit în persoana sfinților Săi. Dumnezeu dorește ca poporul Său să fie cunoscut de lumea întreagă ca fiind un popor sfânt. De ce? Deoarece o lume întreagă trebuie să fie mântuită prin lumina adevărului Evangheliei și, în timp ce biserica vestește solia adevărului, care îi cheamă pe oameni să iasă din întuneric la lumina minunată a lui Dumnezeu, viața membrilor ei, sfințită de Duhul adevărului, trebuie să aducă o mărturie care să dovedească autenticitatea soliilor proclamate.

Dumnezeu dorește ca aceia care fac parte din poporul Său să aibă o legătură corectă cu El, ca să poată înțelege ce anume le cere El mai presus de orice. Ei trebuie să-i descopere fiecărui suflet zbuciumat din lume ce înseamnă „a face dreptate, a iubi mila și a umbla smerit” cu Dumnezeul tău. Oriunde s-ar afla, acasă ori în depărtare, ei trebuie să fie poporul ce respectă poruncile Sale. Să aibă asigurarea că păcatele lor sunt iertate și că sunt primiți ca niște copii ai Celui Preaînalt...

Succesul asigurat

Lumea are nevoie de adevărul mântuitor pe care Dumnezeu l-a încredințat poporului Său. Dacă slujitorii aleși nu vor vesti cunoașterea lui Dumnezeu, lumea va pieri. Toți aceia care sunt colaboratori ai lui Dumnezeu trebuie să lucreze cu un zel neobosit și prin puterea Duhului Sfânt pentru a răspândi lumina adevărului prețios pretutindeni în lume. Când merg la drumuri și la răspântii, când lucrează în diferitele zone ale pământului, acasă și în regiunile îndepărtate, ei vor vedea că mântuirea lui Dumnezeu se va descoperi în mod remarcabil.

Solii credincioși ai lui Dumnezeu trebuie să se străduiască să ducă mai departe lucrarea Domnului pe calea rânduită de El. Ei trebuie să intre într-o relație strânsă cu Marele învățător, ca să poată fi învățați zilnic de Dumnezeu. Să lupte cu Dumnezeu în rugăciune stăruitoare, ca să primească botezul Duhului Sfânt, așa încât să fie în stare să împlinească nevoile unei lumi care piere în păcat. Celor ce înaintează încrezători, proclamând Evanghelia veșnică, le este făgăduită toată puterea. Atunci când slujitorii lui Dumnezeu îi vor vesti lumii solia vie și nouă, care vine de la tronul de slavă, lumina adevărului va străluci până la mari depărtări, ca o candelă aprinsă ce luminează în toate părțile lumii. În felul acesta, întunericul greșelii și al necredinței va fi alungat din mintea celor cu inima sinceră, care Îl caută acum pe Dumnezeu „și se silesc să-L găsească bâjbâind”.

Pericolul adoptării strategiilor lumești în lucrarea lui Dumnezeu

În 3 noiembrie 1980, pe vremea când lucram în Salamanca, New York, într-o noapte, în timp ce eram în comuniune cu Dumnezeu, am fost răpită în viziune. Am fost dusă departe în adunări care se desfășurau în diferite state, unde am vestit o mărturie serioasă de avertizare și de mustrare. În Battle

Creek se întrunise un comitet alcătuit din pastori și alte persoane aflate în poziții de răspundere la casa de editură și în alte instituții, iar eu i-am auzit pe cei adunați vorbind într-un spirit lipsit de amabilitate și propunând cu insistență să fie adoptate măsuri care m-au umplut de tulburare și de teamă.

Cu ani în urmă, fusesem chemată să trec printr-o experiență asemănătoare, iar Domnul mi-a descoperit multe lucruri de importanță vitală și mi-a dat avertizări pe care trebuia să le adresez celor aflați în pericol. În noaptea din 3 noiembrie, aceste avertizări mi-au fost readuse în minte și mi s-a poruncit să le prezint celor ce se aflau în pozițiile de răspundere ale lucrării, fără să le evit și fără să mă descurajez. Mi-au fost înfățișate lucruri pe care nu le puteam înțelege, dar Domnul m-a asigurat că nu va îngădui ca poporul Său să fie învăluit de ceața scepticismului și a necredinței lumești și să se asocieze cu lumea, dar, dacă vor asculta și vor urma vocea Sa, respectând poruncile Sale, Domnul îi va călăuzi mai presus de norii scepticismului și ai necredinței și le va așeza piciorul pe Stâncă, acolo unde vor putea să respire atmosfera siguranței și triumfului.

În timp ce mă rugam stăruitor, am pierdut orice legătură cu lucrurile aliate în preajmă, încăperea s-a umplut de lumină, iar eu vesteam o solie în prezența unei adunări care părea a fi Conferința Generală. Am fost îndemnată de Duhul lui Dumnezeu să adresez un apel cât se poate de serios, deoarece îmi fusese inspirată convingerea că în fața noastră se afla un mare pericol care amenința chiar centrul lucrării. Multă vreme, mintea și trupul mi-au fost copleșite de tulburare și de neliniște, iar sufletul meu era împovărat de gândul că trebuie să-i vestesc poporului nostru, la Battle Creek, o solie de avertizare împotriva unui plan care urma să despartă casa de editură de Dumnezeu.

O mustrare adresată bisericii

Ochii Domnului erau îndreptați asupra poporului Său cu întristare și cu nemulțumire și au fost rostite cuvintele: „Dar ce am împotriva ta, este că ți-ai părăsit dragostea dintâi. Adu-ți aminte dar de unde ai căzut, pocăiește-te și întoarce-te la faptele tale dintâi. Altfel, voi veni la tine și-ți voi lua sfeșnicul din locul lui, dacă nu te pocăiești.”

Cel care a plâns cândva pentru cei din Israelul nepocăit, când a văzut ignoranța lor cu privire la Dumnezeu și cu privire la Domnul Hristos, Răscumpărătorul lor, privea acum la cei aflați în centrul lucrării la Battle Creek. Poporul se afla într-un mare pericol, dar unii nu știau nimic. Necredința și nepocăința le-au orbit ochii și au ajuns să se bazeze pe înțelepciunea omenească pentru coordonarea celor mai importante interese ale lucrării lui Dumnezeu în domeniul publicațiilor. În ciuda slăbiciunii judecății lor, oamenii au preluat în mâinile lor limitate controlul acestei lucrări, în timp ce voința, sfatul și calea lui Dumnezeu au fost considerate ca nefiind necesare. Persoane cu o voință încăpățânată și tare ca piatra, coalizau⁴ atât în cadrul editurii, cât și în afara ei, hotărâte să pună în aplicare măsuri luate în conformitate cu propria judecată.

Nevoia discernământului spiritual

Eu le-am spus: „Nu puteți face acest lucru. Conducerea unor lucrări atât de mari nu le poate fi încredințată în totalitate acelor care dovedesc în mod vizibil că sunt lipsiți de experiență în lucrurile lui Dumnezeu și nu au discernământ spiritual. Încrederea poporului lui Dumnezeu de pretutindeni cu privire la interesele importante, legate de marele centru al lucrării, a cărui influență este decisivă în bisericile noastre, atât din Statele Unite, cât și din țările străine, nu trebuie să fie zdruncinată din cauza greșelilor de conducere făcute de câțiva oameni greșiți. Dacă vă exercitați controlul asupra casei de

editură, care este un mijloc important de îndeplinire a lucrării lui Dumnezeu, și dacă veți pune asupra ei amprenta propriilor concepții, veți vedea că acest lucru va pune în pericol sufletul vostru și va aduce un dezastru pentru lucrarea lui Dumnezeu. Actul vostru va însemna în ochii lui Dumnezeu un păcat la fel de mare ca păcatul lui Uza, când și-a întins mâna pentru a sprijini chivotul. Tot ce le cere Dumnezeu acelor care conduc activitatea altora este să fie corecți, să iubească mila și să umble în umilință cu Dumnezeu pentru a lucra în mod conștiincios, ca niște oameni care au fost angajați de biserică în scopul de a-și îndeplini lucrarea încredințată. Așa cum dovedesc rezultatele lor, unii nu au reușit să facă așa. Oricare ar fi poziția lor, oricare ar fi răspunderea lor, dacă au măcar atâta autoritate, cât a avut Ahab, vor vedea că Dumnezeu este mai presus de ei și că suveranitatea Sa este supremă...”

Să nu formați nicio alianță cu cei necredincioși și nici să nu adunați la un loc doar anumite persoane care gândesc asemenea vouă și care, cu siguranță, vor spune amin la tot ce propuneți voi, în timp ce altele, despre care credeți că nu vor fi de acord cu voi, sunt excluse. Mi-a fost arătat că acest lucru era un mare pericol.

„Așa mi-a vorbit Domnul, când m-a apucat mâna Lui și m-a înștiințat să nu umblu pe calea poporului acestuia: «Nu numiți uneltire tot ce numește poporul acesta uneltire și nu vă temeți de ce se teme el, nici nu vă speriați! Sfințiți înșă pe Domnul oștirilor. De El să vă temeți și să vă înfricoșați».... La lege și la mărturie! Căci dacă nu vor vorbi așa, nu vor mai răsări zorile pentru poporul acesta.” Lumea nu trebuie să fie criteriul nostru. Lăsați-L pe Domnul să lucreze, lăsa-ți să se audă vocea Sa.

Nicio alianță cu cei necredincioși

Cei ce sunt angajați în oricare dintre departamentele lucrării prin care lumea poate să fie schimbată nu trebuie să intre în nicio alianță cu cei ce nu

cunosc adevărul. Lumea nu L-a cunoscut nici pe Tatăl, nici pe Fiul și nu are discernământul spiritual necesar nici pentru a caracteriza lucrarea noastră și nici pentru a ne spune ce să facem și ce să nu facem. Noi trebuie să ascultăm ordinele care vin din ceruri. Să nu ascultăm sfatul celor necredincioși și să nu urmăm planurile recomandate de ei. Recomandările acelor care nu cunosc lucrarea pe care Dumnezeu o face pentru timpul acesta vor avea ca efect slăbirea mijloacelor prin care lucrează Domnul. Prin acceptarea unor asemenea recomandări, sfaturile lui Hristos ajung să fie desconsiderate....

Ochii Domnului sunt îndreptați asupra întregii lucrări, asupra tuturor planurilor și gândurilor fiecărei minți. El vede dincolo de suprafața lucrurilor și înțelege motivele și intențiile inimii. Nicio faptă săvârșită în ascuns, niciun plan sau o închipuire a inimii, niciun gând al minții, nu sunt ascunse de Dumnezeu, căci El le cunoaște ca pe o carte deschisă. Fiecare faptă, fiecare cuvânt, fiecare motiv sunt înscrise cu credincioșie în rapoartele cerului de Marele Cercetător al inimii, care a spus: „Știu faptele tale”,

Mi-a fost arătat că, dacă nu se va manifesta mai multă umilință, mai puțină încredere în sine și o mai mare încredere în Domnul Dumnezeu lui Israel, care este Conducătorul poporului Său din zilele noastre, vor fi repetate aceleași greșeli care au avut loc în poporul Israel în timpul lui Samuel. Lucrarea noastră va rezista încercării numai prin unirea efortului omenesc cu puterea divină. Când oameni vor înceta să se bazeze pe oameni și pe propria judecată și își vor pune toată încrederea în Dumnezeu, atunci vor manifesta în orice situație un spirit de umilință, vorbind mai puțin și rugându-se mult mai mult și fiind precauți în planurile și în faptele lor. Asemenea oameni vor dovedi că depind întru totul de Dumnezeu și că au gândul lui Hristos.

Încrederea în oameni

Mi-a fost arătat, din nou și din nou, că poporul lui Dumnezeu din aceste

zile de pe urmă nu poate fi în siguranță dacă se încrede în oameni și dacă se bazează pe puterea omenească. Dalta puternică a adevărului i-a scos din lumea aceasta, ca pe niște pietre ce urmează a fi cioplite, modelate și șlefuite pentru zidirea cerească. Ei trebuie să fie corecțați de profeți, prin muștrări, avertizări, îndemnuri și sfaturi pentru a fi formați după Modelul divin. Aceasta este lucrarea specifică a Mângâietorului, să schimbe inima și caracterul, așa încât oamenii să poată rămâne pe calea Domnului....

Încă din anul 1845, mi-au fost descoperite, din când în când, pericolele care au amenințat poporul lui Dumnezeu și mi s-a arătat că ele vor fi tot mai serioase pentru rămășița din zilele de pe urmă. Aceste pericole mi-au fost descoperite până în prezent. În curând, vom asista la evenimente mari. Domnul vine cu putere și cu mare slavă. Satana știe că, în curând, autoritatea lui obținută prin uzurpare se va încheia pentru totdeauna. În fața lui se află acum ultima șansă de a prelua controlul asupra lumii și el face eforturile cele mai hotărâte pentru a-i nimici pe locuitorii pământului. Aceia care cred adevărul trebuie ca niște străjeri credincioși aflați în turnul de veghe, deoarece, dacă nu vor fi astfel, Satana le va inspira raționamente înșelătoare, iar ei vor ajunge să dea glas unor idei și opinii, care vor trăda lucrarea sfântă ce le-a fost încredințată. Vrăjmășia lui Satana împotriva binelui se va manifesta din ce în ce mai mult, pe măsură ce își va uni puterile în ultima lui lucrare de răzvrătire, și fiecare suflet care nu este consacrat pe deplin lui Dumnezeu și păzit de puterea divină va intra în alianță cu Satana împotriva cerului și se va uni cu el în lupta împotriva Conducătorului Universului.

Într-o viziune care mi-a fost dată în anul 1880, am întregat: „Care este scăparea poporului lui Dumnezeu în aceste zile ale primejdiei?” Răspunsul a fost următorul: „În timp ce Domnul Isus mijlocește în favoarea poporului Său, Satana stă lângă El pentru a I se opune”. „Domnul a zis lui Satana: «Domnul să te muștre, Satano! Domnul să te muștre, El care a ales Ierusalimul! Nu este el un tăciune scos din foc?»” În calitate de Mijlocitor și Apărător al omului, Domnul Isus îi va călăuzi pe toți cei ce sunt dispuși să se lase

călăuziți, spunându-le: „Veniți după Mine și urcați, pas cu pas, în locul în care strălucește lumina curată a Soarelui Neprihănirii”.

Dar nu toți merg pe calea luminii. Unii se îndepărtează de calea cea sigură, care, la fiecare pas, este o cale a umilinței. Dumnezeu le-a încredințat slujitorilor Săi o solie pentru prezent, dar această solie nu coincide în toate privințele cu ideile tuturor conducătorilor, iar unii critică atât solia, cât și solii. Îndrăzneala lor merge până acolo, încât resping chiar și muștrările care le-au fost adresate de Dumnezeu, prin Duhul Său Sfânt.

Ce resurse de putere mai are Domnul pentru a ajunge la inima acelor care au respins avertizările și muștrările Sale, declarând că mărturiile Duhului Lui Dumnezeu sunt doar rezultatul înțelepciunii omenești? Ce veți putea să-i spuneți lui Dumnezeu la judecată ca scuză, pentru că ați întors spatele dovezilor pe care vi le-a dat cu privire la faptul că El însuși era implicat în lucrare? „După roadele lor îi veți cunoaște.” Nu doresc să vă repet dovezile date în ultimii doi ani, în care Dumnezeu a lucrat prin slujitorii aleși de El, ci dovada actuală a lucrării Sale, care vă este descoperită și sunteți obligați să o credeți. Nu puteți să neglijați soliile de avertizare ale lui Dumnezeu și nu puteți să le respingeți sau să le tratați cu ușurătate, fără să fiți în pericolul de a suferi o pierdere infinită.

Înjosirea sufletului

Critica, ridiculizarea și răstălmăcirea lucrurilor pot fi îngăduite doar cu prețul înjosirii propriului suflet. Folosirea unor asemenea arme nu duce la câștigarea unor biruințe de valoare, ci mai degrabă degradează gândirea și despart sufletul de Dumnezeu. Lucrurile sfinte sunt coborâte la nivelul celor profane și situația creată este pe placul prințului întunericului, întristând Duhul lui Dumnezeu. Spiritul de critică și de căutare a greșelilor lasă sufletul tot așa de lipsit de rouă harului, cum sunt dealurile lipsite de ploaie din

Ghiboa. Judecata celor care își îngăduie să ridiculizeze și să răstălmăcească lucrurile nu este vrednică de încredere. Deciziile și hotărârile lor nu pot fi considerate a avea nicio temeinicie. Înainte de a face pași hotărâți pentru a modela lucrarea lui Dumnezeu, voi trebuie să aveți acreditarea divină.

A-i acuza și a-i critica pe cei pe care Dumnezeu îi folosește, înseamnă a-L acuza și a-L critica pe însuși Domnul care i-a trimis. Toți trebuie să-și cultive însușirile spirituale, așa încât să aibă un discernământ corect în înțelegerea lor. Unii nu au reușit să deosebească aurul curat și arama, esența și forma.

Prejudecățile și opiniile care au predominat la Minneapolis⁵ nu au dispărut întru totul. Semințele semănate atunci în unele inimi sunt gata să răsară și să aducă un seceriș asemănător. Tulpinile au fost retezate, dar rădăcinile n-au fost niciodată smulse, iar ele își aduc încă rodul nesfânt care otrăvește gândirea, pervertește simțurile și orbește înțelegerea voastră atât cu privire la solie, cât și cu privire la vestitorii ei. Când veți nimici rădăcinile amărăciunii, printr-o mărturisire deplină, veți vedea lumina, așa cum o vede Dumnezeu. Fără această lucrare cuprinzătoare nu vă veți elibera niciodată sufletul. Nu trebuie să studiați Cuvântul lui Dumnezeu cu scopul de a vă confirma propriile idei, ci pentru a le corecta, îngăduindu-le să fie condamnate sau aprobate, după cum sunt sau nu sunt în armonie cu Cuvântul lui Dumnezeu. Biblia trebuie să fie tovarășul vostru permanent. Nu studiați mărturiile pentru a extrage din context anumite propoziții, ca să le folosiți așa cum doriți în scopul de a vă întări afirmațiile, în timp ce desconsiderați declarațiile cele mai clare, care sunt făcute pentru a corecta comportamentul vostru.

Desconsiderarea adevăratei religii

În mijlocul nostru a avut loc o îndepărtare de Dumnezeu și nu s-a făcut

lucrarea zeloasă de pocăință, de întoarcere la dragostea dintâi față de Dumnezeu și de înnoire a inimii. Necredința a pătruns adânc în rândul nostru, deoarece este o modă să te îndepărtezi de Hristos și să dai curs scepticismului. Strigătul inimii multora a fost: „Nu vrem ca omul acesta să domnească peste noi”. Baal este alegerea noastră. Religia multora dintre noi va fi religia Israelului apostaziat, pentru că ei își iubesc propria cale și resping calea Domnului. Adevărata religie, singura religie a Bibliei, care ne învață iertarea numai prin meritele Mântuitorului răstignit și înviat, și care susține neprihănirea prin credința în Fiul lui Dumnezeu, a fost desconsiderată, combătută, ridiculizată și respinsă.⁶ Ea a fost condamnată ca fiind o religie care duce la fanatism. Dar ea este viața lui Isus Hristos în suflet, este principiul activ al iubirii împărtășite de Duhul Sfânt, Singurul care poate face sufletul capabil de a aduce roadele faptelor bune. Dragostea lui Hristos este puterea oricărei solii a lui Dumnezeu, care a fost rostită vreodată de buzele omenești. Ce fel de viitor se află în fața noastră, dacă nu reușim să ajungem la unitatea credinței?

Când vom ajunge la unitatea pentru care S-a rugat Domnul Hristos, controversa aceasta îndelungată, care a fost instigată și menținută de slujitorii lui Satana, se va sfârși, și nu vom mai vedea oameni care alcătuiesc planuri în conformitate cu principiile lumii, din cauză că nu au discernământul necesar pentru a înțelege lucrurile spirituale. Acum, ei îi văd pe oameni ca pe niște copaci care merg și au nevoie de atingerea divină, ca să-i poată vedea așa cum îi vede Dumnezeu și să lucreze așa cum a lucrat Hristos. Atunci, toți străjerii Sionului vor suna din trâmbiță cu mai multă putere și claritate, pentru că vor vedea pedeapsa care vine și vor înțelege pericolul în care se află poporul lui Dumnezeu.

Trebuie să trasați cărări drepte în urma pașilor voștri, altfel mieii turmei vor fi rătăciți de pe cale. Suntem înconjurați de oameni șovăitori, care se poticnesc pe calea credinței, iar voi trebuie să îi ajutați, nu poticnindu-vă voi înșivă, ci stând ca o stâncă de partea principiilor, ca niște oameni care au fost

încercați și probați. știu că pentru poporul lui Dumnezeu trebuie să fie făcută o lucrare, altfel, mulți nu vor fi pregătiți să primească lumina îngerului trimis din cer pentru a lumina întreaga lume cu slava lui. Să nu credeți că, înălțându-vă sufletul cu vanitate, vorbind despre lucruri perverse și cultivând în taină rădăcinile răutății, veți fi găsiți pregătiți să primiți slava lui Dumnezeu în timpul ploii târzii, asemenea unor vase de cinste. Mânia lui Dumnezeu se va îndrepta negreșit asupra oricărui suflet care cultivă rădăcinile dezbinării și manifestă un spirit atât de diferit de spiritul lui Hristos.

În timp ce Duhul Domnului se afla asupra mea, mi se părea că participam la unul dintre comitetele voastre. Cineva dintre voi s-a ridicat, comportamentul lui era foarte hotărât și serios și ținea în mână o publicație pe care le-o arăta celor prezenți. Am putut să citesc cu claritate titlul publicației, era American Sentinel.⁷ Atât publicația, cât și caracterul celor scrise în ea au fost criticate. Cei din comitet au indicat anumite pasaje, declarând că unele ar trebui să fie scoase, iar altele să fie modificate. S-au rostit cuvinte aspre de critică la adresa metodelor propuse în publicație și predomina un puternic spirit necreștinesc, Glasurile erau zgomotoase și iritate.

Călăuza mea mi-a încredințat cuvinte de avertizare și de mustrare, pe care trebuia să le adresez celor ce luau parte la această întrunire. Ei nu erau reținuți în exprimarea acuzațiilor și condamnărilor lor. În esență, mustrarea a fost următoarea; Domnul nu conduce acest comitet. Între sfătuitoari se manifestă un spirit de ceartă. Minte și inima acestor oameni nu se află sub conducerea Duhului lui Dumnezeu. Lăsați-i pe adversarii credinței voastre să fie aceia care recomandă și alcătuiesc planuri de felul celor pe care le discutați voi acum. Din punct de vedere lumesc, unele dintre planurile voastre nu sunt rele, dar ele nu trebuie să fie adoptate de niște oameni care au primit lumina Cerului. Trebuie să respectați lumina dată de Dumnezeu nu doar pentru propria siguranță, ci și pentru siguranța întregii biserici.

Inițiativele care sunt adoptate acum de câțiva oameni nu pot fi urmate de poporul rămășiței lui Dumnezeu. Domnul nu poate să susțină calea pe care mergeți. Faptele voastre au arătat clar că ați alcătuit planurile fără ajutorului Aceluia care este puternic în sfătuire, dar Domnul va lucra. Cei care au criticat lucrarea lui Dumnezeu au nevoie de alifia divină pentru ochi, deoarece s-au simțit puternici, bazându-se pe propria putere, dar există Unul care poate învinge armata celui puternic și poate desființa sfaturile celor înțelepți.

Vestiți solia lui Dumnezeu

Solia pe care o avem de vestit nu este o solie pe care oamenii trebuie să se teamă să o proclame. Să nu încerce să o acopere, să ascundă originea și scopul ei. Susținătorii ei trebuie să fie niște oameni care nu vor avea pace, nici zi, nici noapte. Ca unii care au făcut un legământ solemn cu Dumnezeu și au fost chemați să fie soli ai lui Hristos, ca niște ispravnici ai tainelor harului lui Dumnezeu, noi avem obligația de a proclama cu credincioșie întregul sfat al lui Dumnezeu. Să nu facem mai puțin evidente adevărurile speciale care ne-au separat de lume și ne-au făcut să fim ce suntem, căci ele sunt pline de însemnătate pentru interesele veșnice. Dumnezeu ne-a dat o lumină cu privire la evenimente care se desfășoară acum, în ultima rămășiță de timp, iar noi trebuie să vestim adevărul în lume atât în scris, cât și prin vorbire, nu pe o cale timidă și lipsită de viață, ci printr-o demonstrație a Duhului și a puterii lui Dumnezeu, înaintarea soliei implică luptele cele mai puternice, iar rezultatul propovăduirii ei este crucial atât pentru pământ, cât și pentru cer.

Controversa dintre cele două mari puteri, a binelui și a răului, urmează să se încheie în curând, dar, spre sfârșitul ei, vor fi conflicte continue și aspre. Să ne propunem acum să fim loiali față de principii indiferent de urmări, asemenea lui Daniel și tovarășilor lui din Babilon. Focul mistuitor al cuptorului, care fusese încălzit de șapte ori mai tare decât era necesar, nu a

reușit să-i determine pe slujitorii credincioși ai lui Dumnezeu să renunțe la alegerea lor de a sta de partea adevărului. Ei au rămas statornici în timpul încercării și au fost aruncați în cuptorul aprins, dar nu au fost părăsiți de Dumnezeu. Chipul unei a patra persoane a fost văzut alături de ei în flăcări, iar când au ieșit din cuptor nici măcar hainele lor nu miroseau a fum....

Astăzi, lumea este plină de lingușitori și de prefăcuți, dar aceleora care pretind a fi păzitori ai adevărilor sacre, Dumnezeu le interzice să trădeze interesele lucrării Sale, prin recomandarea sugestiilor și a planurilor vrăjmașului oricărei neprihăniri.

Nu este timpul acum să ne așezăm de partea călcătorilor Legii lui Dumnezeu, ca să vedem cu ochii lor, să auzim cu urechile lor și să înțelegem cu mintea lor pervertită. Noi trebuie să strângem rândurile, să fim uniți, să trăim o viață sfântă și să avem un caracter curat. Cei care pretind a fi slujitorii Dumnezeului celui viu trebuie să înceteze a se închina în fața idolului părerilor oamenilor, să nu mai fie sclavii niciunei pofte rușinoase și să nu mai aducă pe altarul lui Dumnezeu o jertfă întinată de un suflet pătat de păcat.

Dacă veți citi Cuvântul și veți fi niște împlinitori ai Cuvântului, ca niște cercetători sârguincioși, Duhul Sfânt va fi aproape de fiecare lucrător, iar dragostea lui Dumnezeu se va aprinde în sufletul celui care slujește în îndeplinirea lucrării misionare prevăzute de Dumnezeu. -- Mărturii speciale, Seria A 11:31 (1898).

Capcanele lui Satana

Pe măsură ce ne apropiem de pericolele ultimelor zile, Satana se consultă serios cu îngerii lui pentru a găsi planurile cele mai reușite spre a înfrânge credința poporului lui Dumnezeu. El vede că bisericile populare

sunt deja adormite de puterea lui amăgitoare și știe că poate continua să le țină sub controlul lui, prin teorii plăcute și minuni mincinoase. Prin urmare, Satana le poruncește îngerilor lui să-și pună capcanele în special pentru aceia care așteaptă cea de a doua venire a lui Hristos și se străduiesc să respecte toate poruncile lui Dumnezeu.

Marele înșelător spune: Trebuie să-i urmărim pe cei care atrag atenția oamenilor asupra Sabatului lui Iehova. Ei îi vor determina pe mulți să înțeleagă cerințele Legii lui Dumnezeu, iar aceeași lumină care descoperă adevăratul Sabat descoperă și lucrarea de slujire a lui Hristos în Sanctuarul ceresc, arătând că ultima lucrare pentru mântuirea omului se desfășoară chiar acum. Dacă reușiți să țineți mintea oamenilor în întuneric până când se va încheia această lucrare, vom câștiga atât lumea, cât și biserica.

Sabatul este marea problemă care va hotărî destinul veșnic al sufletelor. Trebuie să înălțăm Sabatul pe care l-am creat noi. I-am făcut să îl accepte atât pe cei lumești, cât și pe membrii bisericii. Acum, biserica trebuie să fie determinată să se alieze cu lumea în sprijinul lui. Trebuie să lucrăm prin semne și minuni pentru a orbi ochii oamenilor față de adevăr, să-i determinăm să renunțe la rațiune și la teama de Dumnezeu și să urmeze tradiția și obiceiurile.

Eu voi influența pastorii populari să abată atenția ascultătorilor lor de la poruncile lui Dumnezeu. Legea pe care Scriptura o declară a fi o Lege desăvârșită a libertății trebuie să fie înfățișată ca un jug al robiei. Oamenii primesc explicațiile pastorilor lor cu privire la Scriptură și nu cercetează pentru ei înșiși. Așadar, lucrând prin pastori, îi pot controla pe oameni așa cum doresc.

Totuși interesul nostru principal este să aducem la tăcere această sectă a celor ce respectă Sabatul. Trebuie să stârnim o indignare populară împotriva

lor. Îi vom atrage de partea noastră pe oamenii mari și pe înțelepții lumii, iar pe aceia care se află în poziții de răspundere îi vom face să aducă la îndeplinire scopurile noastre. Atunci, sabatul pe care l-am instituit eu va fi impus prin legile cele mai aspre și mai stricte. Cei care le vor desconsidera vor fi alungați din orașe și sate și vor fi făcuți să sufere de foame și lipsuri. Odată ce vom avea puterea, vom demonstra ce suntem în stare să le facem acelor care nu vor renunța la loialitatea lor față de Dumnezeu. Noi am determinat Biserica Catolică să-i pedepsească pe aceia care au refuzat să asculte legile ei, condamnându-i la închisoare, tortură și moarte, iar acum, după ce vom fi stabilit armonia dintre bisericile protestante și lume, cu acest braț drept al puterii noastre, vom avea în cele din urmă o lege de exterminare a Tuturor celor ce nu se supun autorității noastre. Când călcarea sabatului nostru va fi pedepsită cu moartea, mulți dintre cei care se află acum în rândul celor ce respectă poruncile vor trece de partea noastră.

Înainte de a ajunge la aceste măsuri extreme trebuie să ne exercităm toată înțelepciunea și subtilitatea pentru a-i atrage în cursă și pentru a-i înșela pe aceia care cinstesc Sabatul adevărat. Putem să-i despărțim pe mulți de Hristos prin spiritul lumesc, prin pofte și prin mândrie. Ei pot să creadă că se află în siguranță pentru că au primit adevărul, dar îngăduirea pasiunilor josnice sau a apetitului, care le va întuneca judecata și le va nimici discernământul, îi va face să cadă.

Mergeți și faceți-i pe aceia care au bani și pământuri să fie amețiți de grijile vieții acesteia. Prezentați-le lumea în lumina cea mai atrăgătoare, ca să dorească să-și adune comoara aici pe pământ și să-și lege sentimentele de lucrurile pământești. Trebuie să facem tot ce ne stă în putință spre a-i împiedica pe cei ce lucrează pentru Dumnezeu să obțină mijloacele financiare pe care le vor folosi împotriva noastră. Păstrați banii în proprietatea noastră. Cu cât vor obține mai mulți bani, cu atât vor prejudicia împărăția noastră, atrăgându-i de partea lor pe supușii noștri. Faceți-i să se preocupe mai mult de bani, decât de zidirea împărăției lui Hristos și de

răspândirea adevărului pe care noi îl urâm și, dacă vom face așa, nu vom mai avea de ce să ne temem de influența lor, căci știm că orice om lacom și egoist va cădea sub puterea noastră și, în cele din urmă, se va despărți de poporul lui Dumnezeu.

Prin intermediul acelor care au doar o formă de evlavie, dar fără putere, noi putem să-i câștigăm pe mulți care, altfel, ne-ar face un rău. Aceia care iubesc plăcerile mai mult decât pe Dumnezeu vor fi cei mai eficienți susținători ai noștri. Cei inteligenți și capabili, care fac parte din categoria aceasta, vor fi ca niște momeli menite să-i atragă și pe alții în capcanele noastre. Mulți nu se vor teme de influența lor, deoarece ei mărturisesc a avea aceeași credință. Astfel, îi vom face pe mulți să tragă concluzia că pretențiile lui Hristos sunt mai puțin stricte decât au crezut cândva și că prin conformarea cu lumea ar exercita o influență mai mare asupra celor lumești. Ca urmare, ei se vor despărți de Hristos, iar apoi nu vor mai avea nicio putere de a rezista în fața atacului nostru și, în scurtă vreme, vor fi gata să ia în derâdere zelul și consacrarea lor din trecut.

Eforturile noastre împotriva celor ce respectă poruncile trebuie să fie neobosite, până vom da marea lovitură decisivă. Trebuie să fim prezenți la toate întrunirile lor. Cauza noastră va suferi mult, îndeosebi cu ocazia adunărilor lor speciale și este necesar să fim foarte vigilenți și să ne folosim toate metodele de seducție pentru a împiedica sufletele să audă adevărul și să fie impresionate de el.

Voi avea printre ei, ca agenți ai mei, oameni care vor susține doctrine false, amestecate cu suficient adevăr pentru a înșela sufletele. De asemenea, îi voi avea de partea mea pe cei sceptici, care își vor exprima îndoielile cu privire la soliiile de avertizare ale lui Dumnezeu pentru biserica Sa. Dacă oamenii vor citi și vor crede aceste solii, nu mai avem multe speranțe de a-i birui. Dar, dacă putem să le abatem atenția de la aceste avertizări, ei nu vor cunoaște puterea și viclenia noastră și, în cele din urmă, îi vom atrage de

partea noastră. Dumnezeu nu-i va îngădui nimănui să desconsidere cuvintele Sale fără a-l pedepsi. Dacă putem să ținem sufletele sub influența înșelăciunii pentru un timp, harul lui Dumnezeu se va retrage și El îi va lăsa sub controlul nostru deplin.

Trebuie să le distrugem atenția și să stârnim dezbinare. Să-i facem să nu se mai preocupe de propriul suflet, să se critice, să se judece, să se acuze și să se condamne unul pe altul, cultivând dușmănia și egoismul. Acestea sunt păcatele pentru care Dumnezeu ne-a alungat din prezența Sa, și toți cei care ne vor urma exemplul vor avea aceeași soartă.

Sub conducerea Cerului

Profeția trebuie să se împlinească. Domnul spune: „Iată, vă voi trimite pe prorocul Ilie, înainte de a veni ziua Domnului, ziua aceea mare și înfricoșată”. Va fi cineva care va veni în spiritul și puterea lui Ilie,⁹ dar când va apărea, este posibil ca oamenii să-i spună: „Tu ești prea insistent, nu interpretezi corect Scripturile. Dă-mi voie să-ți spun eu cum să-ți prezinți solia.”

Mulți nu pot să facă deosebire între lucrarea lui Dumnezeu și lucrarea omenească. Eu voi spune adevărul așa cum mi-l dă Dumnezeu și vă declar: Dacă veți continua să căutați greșeli, să aveți un spirit de ceartă, nu veți cunoaște niciodată adevărul. Isus le-a spus ucenicilor Săi: „Mai am să vă spun multe lucruri, dar acum nu le puteți purta”. Ucenicii nu erau în stare să înțeleagă lucrurile sfinte și veșnice, dar Domnul Isus a făgăduit că le va trimite Mângâietorul, care îi va învăța toate lucrurile și le va aduce aminte de tot ce le-a spus El.

Fraților, nu trebuie să depindem de oameni. „Nu vă mai încredeți dar în om, în ale cărui nări nu este decât suflare: căci ce preț are el?” Trebuie să vă

legați sufletul vostru neajutorat de Isus. Nu se cuvine să bem din fântânile aliate în vale, în timp ce există un izvor pe munte. Să părăsim apele din câmpie și să ne îndreptăm spre izvoarele din locurile mai înalte. Dacă există un punct al adevărului pe care nu îl înțelegeți, asupra căruia nu sunteți de acord, cercetați, comparați pasaj cu pasaj din Scriptură, săpați adânc în mina Cuvântului lui Dumnezeu. Trebuie să vă puneți pe voi înșivă și păreri voastre pe altarul lui Dumnezeu, să lăsați la o parte ideile voastre preconcepute și să-I îngăduiți Duhului ceresc să vă călăuzească în tot adevărul. -- The Review and Herald, 18 februarie, 1890.

Capitolul 18

Principii vitale cu privire la relațiile din biserică

Iehova este Regele nostru

Dumnezeu mi-a descoperit multe lucruri pe care mi-a cerut să le transmit poporului Său atât în scris, cât și prin vorbire. Prin această solie a Duhului Sfânt, poporului lui Dumnezeu i se adresează învățături sfinte cu privire la datoria lui față de Dumnezeu și față de semenii.

În bisericile noastre a pătruns un lucru ciudat. Oameni care sunt puși în poziții de răspundere, ca să fie niște îndrumători înțelepți și să-i ajute pe tovarășii lor lucrători, au ajuns să presupună că au fost chemați să fie niște regi și conducători în biserică, să-i spună unui frate: fă aceasta, altuia: fă aceea și altuia: să lucrezi așa sau așa. Sunt locuri în care lucrătorilor li s-a spus că, dacă nu au urmat instrucțiunile celor aflați în poziții de răspundere, salariul pe care-l primesc de la conferință li se va reține.

Este bine ca lucrătorii să se sfătuiască unii cu alții ca niște frați, dar cel care îndrăznește să-i oblige pe tovarășii săi de lucrare să-i ceară sfaturile și recomandările în toate detaliile activității lor și să le spună el care sunt îndatoririle lor, se află într-o situație periculoasă și trebuie să învețe ce responsabilități revin cu adevărat poziției lui. Dumnezeu nu a numit niciun om să fie conștiință pentru frații săi. Nu este înțelept ca unui administrator să-i fie încredințată o răspundere atât de mare, încât să simtă că este obligat să ajungă un dictator.

Un pericol constant

De-a lungul anilor a existat o tendință tot mai mare ca oamenii aflați în poziții de responsabilitate să domnească asupra moștenirii lui Dumnezeu, îndepărtând în felul acesta din conștiința membrilor bisericii simțământul nevoii după îndrumarea divină și prețuirea privilegiului lor de a-I cere sfatul lui Dumnezeu cu privire la datoria lor. Această stare de lucruri trebuie să fie schimbată. Să aibă loc o reformă. Cei ce nu au fost înzestrați cu o măsură bogată a înțelepciunii care vine din cer nu ar trebui să fie chemați să slujească în poziții în care influența lor înseamnă atât de mult pentru membrii bisericii.

În experiențele mele anterioare în lucrare, am fost nevoită să combat această greșeală. În timpul activității din Europa și Australia și, mai recent, la tabăra din San Jose, în anul 1905, a fost necesar să adresez o mărturie de avertizare împotriva unei situații de acest fel, deoarece sufletele erau îndemnate să aștepte sfaturile oamenilor, în loc să le ceară de la Dumnezeu, care este înțelepciunea, sfințirea și neprihănirea noastră. Iar acum, mi-a fost incredințată aceeași solie, într-o modalitate mai clară și mai hotărâtă, deoarece are loc o ofensă mai adâncă la adresa Duhului lui Dumnezeu.

Un privilegiu înalt

Dumnezeu este învățătorul poporului Său. El îi va învăța pe toți cei care își umilesc inima înaintea Lui. „Dacă vreunui dintre voi îi lipsește înțelepciunea, s-o ceară de la Dumnezeu, care dă tuturor cu mână largă și fără mustrare, și ea îi va fi dată.” Domnul dorește ca fiecare membru al bisericii să se roage cu stăruință pentru înțelepciune, ca să poată ști ce anume așteaptă Domnul de la el. Fiecare credincios are privilegiul de a câștiga o experiență personală, învățând să-și aducă grijile și greutățile înaintea lui Dumnezeu. Stă scris: „Apropiati-vă de Dumnezeu și El se va apropia de

voi”.

Prin slujitorul Său Isaia, Dumnezeu își cheamă biserica să prețuiască înaltul ei privilegiu de a avea la dispoziție înțelepciunea Celui Infinit: „Suie-te pe un munte înalt, ca să vestești Sionului vestea cea bună, înalță-ți glasul cu putere, ca să vestești Ierusalimului vestea cea bună, înalță-ți glasul, nu te teme, și spune cetăților lui Iuda: «Iată Dumnezeul vostru!» Iată, Domnul Dumnezeu vine cu putere și poruncește cu brațul Lui, Iată că plata este cu El și răsplătirile vin înaintea Lui. El își va paște turma ca un Păstor, va lua mieii în brațe, îi va duce la sânul Lui și va călăuzi blând oile care alăptează”.

Cine a măsurat apele cu mâna lui? Cine a măsurat cerurile cu palma și a strâns țărâna pământului într-o treime de măsură? Cine a cântărit munții cu cântarul și dealurile cu cumpăna? Cine a cercetat Duhul Domnului și cine L-a luminat cu sfaturile lui? Cu cine S-a sfătuit El, ca să ia învățătură! Cine L-a învățat cărarea dreptății? Cine L-a învățat înțelepciunea și I-a făcut cunoscut calea priceperii! Iată, neamurile sunt ca o picătură de apă de vadră, sunt ca praful pe o cumpănă, El ridică ostroavele ca un bob de nisip. Libanul n-ajunge pentru foc, și dobitoacele lui n-ajung pentru arderea de tot. Toate neamurile sunt ca un nimic înaintea Lui, nu sunt decât nimicnicie și deșertăciune.

„Nu știi? N-ai auzit? Dumnezeul cel veșnic, Domnul a făcut marginile pământului. El nu obosește, nici nu ostenește, priceperea Lui nu poate fi pătrunsă. El dă tărie celui obosit și mărește puterea celui ce cade în leșin. Flăcării obolesc și ostenesc, chiar tinerii se clatină, dar cei ce se încred în Domnul își înnoiesc puterea, ei zboară ca vulturii, aleargă și nu obolesc, umblă și nu ostenesc,”

În capitolele 41 și 45 din Isaia, Dumnezeu își descoperă pe deplin scopul pentru poporul Său, iar aceste capitole ar trebui să fie studiate cu

rugăciune. Aici, Dumnezeu nu-și învață poporul să se îndepărteze de înțelepciunea divină și să aștepte sfaturile izvorâte din înțelepciunea oamenilor limitați. „Ține minte aceste lucruri, Iacove, și tu, Israele”, spune Domnul, „căci ești robul Meu.... O Israele, nu Mă uita! Eu îți șterg fărădelegile ca un nor, și păcatele ca o ceață: întoarce-te la Mine, căci Eu te-am răscumpărat. Bucurați-vă ceruri! Căci Domnul a lucrat, răsunăți de veselie, adâncimi ale pământului! Izbucniți în strigăte de bucurie, munților! Și voi, pădurilor, cu toți copacii voștri! Căci Domnul a răscumpărat pe Iacov, și-a arătat slava în Israel.

Spuneți-le și aduceți-i înapoi, ca să se sfătuiască unii cu alții! Cine a prorocit aceste lucruri de la început și le-a vestit de mult? Oare nu Eu, Domnul? Nu este un alt Dumnezeu decât Mine, Eu sunt singurul Dumnezeu drept și mântuitor, alt Dumnezeu afară de Mine nu este. Întoarceți-vă la Mine, și veți fi mântuiți toți cei ce sunteți la marginile pământului! Căci Eu sunt Dumnezeu, și nu altul. Pe Mine însumi Mă jur, adevărul iese din gura Mea și cuvântul Meu nu va fi luat înapoi: orice genunchi se va pleca înaintea Mea și orice limbă va jura pe Mine. «Numai în Domnul», Mi se va zice, «locuiește dreptatea și puterea. La El vor veni și vor fi înfrunțați toți cei ce erau mâniați împotriva Lui. În Domnul vor fi făcuți neprihăniți și proslăviți toți urmașii lui Israel».”

Orice jug va fi sfărâmat

Scriu toate aceste cuvinte, deoarece mi-a fost arătat că pastorii și membrii sunt tot mai ispitiți să se încreadă în înțelepciunea oamenilor limitați și să se bazeze pe propria putere. Președinților de conferință și celor aflați în poziții de responsabilitate, le adresez următorul mesaj: Sfărâmați lanțurile și rupeți funiile cu care ați legat poporul lui Dumnezeu. Voi sunteți cei cărora li se spune: „Rupe orice fel de jug”. Dacă nu încetați să-i faceți pe oameni să se supună oamenilor, dacă nu vă umiliți inima, învățând voi înșivă calea Domnului, asemenea unor copilași, Domnul vă va despărți de lucrarea

Lui. Trebuie să ne tratăm unii pe alții ca niște frați, ca niște tovarăși de lucru, ca niște bărbați și femei care caută, asemenea nouă, lumina și înțelegerea căii Domnului și sunt plini de zel pentru slava lui Dumnezeu.

Domnul declară: „Voi fi proslăvit în fața poporului Meu”, dar conducerea plină de încredere în sine a unor oameni a condus la respingerea lui Dumnezeu și la acceptarea planurilor omenești. Dacă îngăduiți ca această situație să continue, credința voastră se va stinge curând. Dumnezeu este prezent pretutindeni și veghează asupra comportamentului celor ce pretind că reprezintă principiile Cuvântului Său. El cere să se facă o schimbare. El nu vrea ca poporul Său să fie modelat și șlefuit în conformitate cu ideile omenești, ci după modelul lui Dumnezeu. Vă îndemn să cercetați Scripturile așa cum nu le-ați cercetat niciodată până acum, ca să puteți cunoaște calea și voia lui Dumnezeu. Oh, dacă ar fi posibil ca fiecare suflet să fie impresionat de această solie și să renunțe la greșală!

Experiența apostolului Pavel

Ar fi bine să studiem cu atenție primul și cel de-al doilea capitol din 1 Corinteni. „Dar noi propovăduim pe Hristos cel răstignit”, declara apostolul, „care pentru iudei este o pricină de poticnire, și pentru neamuri o nebunie, dar pentru cei chemați, fie iudei, fie greci, este puterea și înțelepciunea lui Dumnezeu. Căci nebunia lui Dumnezeu este mai înțeleaptă decât oamenii, și slăbiciunea lui Dumnezeu este mai tare decât oamenii. De pildă, fraților, uitați-vă la voi care ați fost chemați: printre voi nu sunt mulți înțelepți în felul lumii, nici mulți puternici, nici mulți de neam ales. Dar Dumnezeu a ales lucrurile nebune ale lumii, ca să le facă de rușine pe cele înțelepte. Dumnezeu a ales lucrurile slabe ale lumii, ca să le facă de rușine pe cele tari. și Dumnezeu a ales lucrurile josnice ale lumii și lucrurile disprețuite, ba încă lucrurile care nu sunt, ca să le nimicească pe cele ce sunt, pentru ca nimeni să nu se laude înaintea lui Dumnezeu. și voi, prin El, sunteți în Hristos Isus. El a fost făcut de Dumnezeu pentru noi înțelepciune, neprihănire, sfîntire și

răscumpărare, pentru ca, după cum este scris: «Cine se laudă, să se laude în Domnul».” Omul care se încumetă să ajungă un izvor de înțelepciune pentru alții va constata că este limitat.

„Eu însumi, când am venit în mijlocul vostru”, continuă apostolul Pavel, „am fost slab, fricos și plin de cutremur. și învățătura și propovăduirea mea nu stăteau în vorbirile înduplecătoare ale înțelepciunii, ci într-o dovadă dată de Duhul și de putere, pentru ca credința voastră să fie întemeiată nu pe înțelepciunea oamenilor, ci pe puterea lui Dumnezeu. Totuși ceea ce propovăduim noi printre cei desăvârșiți este o înțelepciune, dar nu a veacului acestuia, nici a frunțașilor veacului acestuia, care vor fi nimiciți. Noi propovăduim înțelepciunea lui Dumnezeu, cea tainică și ținută ascunsă, pe care o rânduse Dumnezeu spre slava noastră, mai înainte de veci, și pe care n-a cunoscut-o niciunul din frunțașii veacului acestuia, căci, dacă ar fi cunoscut-o, n-ar fi răstignit pe Domnul slavei.”

Învățat de Duhul Sfânt

În cuvintele următoare, apostolul prezintă adevăratul izvor al înțelepciunii pentru cel credincios: „Nouă însă Dumnezeu ni le-a descoperit prin Duhul Său. Căci Duhul cercetează totul, chiar și lucrurile adânci ale Lui Dumnezeu. În adevăr, cine dintre oameni cunoaște lucrurile omului, afară de duhul omului, care este în el? Tot așa: nimeni nu cunoaște lucrurile lui Dumnezeu afară de Duhul lui Dumnezeu. și vorbim despre ele nu cu vorbiri învățate de la înțelepciunea omenească, ci cu vorbiri învățate de la Duhul Sfânt, întrebuintând o vorbire duhovnicească pentru lucrurile duhovnicești.”

Aceste cuvinte înseamnă foarte mult pentru sufletul care se străduiește să meargă până la capăt pe calea descoperită în Evanghelie. „Dar omul firesc nu primește lucrurile Duhului lui Dumnezeu, căci, pentru el, sunt o nebunie, și nici nu le poate înțelege, pentru că trebuie judecate duhovnicește. Omul

duhovnicesc, dimpotrivă, poate să judece totul, și el însuși nu poate fi judecat de nimeni.” Căci „cine a cunoscut gândul Domnului, ca să-I poată da învățătură? Noi însă avem gândul lui Hristos”.

Citiți, de asemenea, capitolul 3 din această carte, studiați și rugați-vă, meditănd la aceste cuvinte. Ca popor, credința și viața noastră trebuie să fie întărite de Duhul Sfânt. Nu trebuie să fie exercitată nicio autoritate despotică pentru a-i obliga pe oameni să se supună poruncilor unei minți limitate. Domnul poruncește: „Nu vă mai încredeți dar în om, în ale cărui nări nu este decât suflare”. Prin faptul că îi îndrumăm pe oameni să se bazeze pe înțelepciunea omenească, noi punem un vâl între Dumnezeu și om, așa încât Acela care este nevăzut rămâne ascuns de ochii lor.

Dumnezeu însuși trebuie să fie cel care ne îndrumă în experiența personală. Când Îl căutăm cu o inimă sinceră, îi vom mărturisi defectele noastre de caracter, iar El a făgăduit să-i primească pe toți cei ce vin la El cu un spirit de dependență umilă. Cei care se supun cerințelor lui Dumnezeu vor avea prezența continuă a lui Hristos și vor prețui nespus tovarășia Sa. Dacă se vor baza pe înțelepciunea divină, vor fugi de nelegiuirea care este în lume prin poftă. Ei vor învăța zi de zi tot mai mult cum să-și aducă propriile nedesăvârșiri la Acela care a făgăduit că va fi ajutorul lor în orice vreme de nevoie.

Această solie este adresată bisericilor noastre de pretutindeni. În experiența falsă care a pătruns în biserică, se află o influență hotărâtă care lucrează pentru a-i înălța pe oameni, pentru a-i determina pe unii să depindă de judecata omenească și să se supună conducerii unor minți omenești. Această influență abate gândul credincioșilor de la Dumnezeu. Doamne ferește ca nu cumva o asemenea experiență să se adâncească și să crească în rândul adventiștilor de ziua a șaptea. Rugăciunile noastre trebuie să se înalțe mai presus de omul supus greșelii -- până la Dumnezeu. El privește la copiii oamenilor, el vede dificultățile lor și este obișnuit cu circumstanțele fiecărei

experiențe a vieții. El înțelege rezultatul lucrării Sale asupra inimii omenești și nu este nevoie ca vreun om să îndrume lucrările Duhului Său.

„Îndrăzneala pe care o avem la El este că, dacă cerem ceva după voia Lui, ne asculta. și dacă știm că ne ascultă, orice i-am cere, știm că suntem stăpâni pe lucrurile pe care I le-am cerut.” Dumnezeu a rânduit îngeri care să răspundă la rugăciunile celor umili de pe pământ și să-i călăuzească pe slujitorii Săi, dându-le sfaturi și înțelepciune. Slujitorii cerești caută fără încetare să le ofere copiilor credincioși ai lui Dumnezeu har, putere și sfaturi, ca să-și poată îndeplini partea în lucrarea de răspândire a luminii în lume. Jertfa minunată a Domnului Hristos a făcut posibil ca fiecare om să aducă la îndeplinire o lucrare specială. Când primește înțelepciune de la unicul izvor adevărat, lucrătorul ajunge un vas curat, prin care se răspândește lumină și binecuvântare, deoarece el își primește puterea de a sluji din torențele bogate de har și lumină revărsate de la tronul lui Dumnezeu.

Responsabilitatea individuală și unitatea creștină

Sanatoriul din California, 16 ianuarie 1907.

Trăim într-un timp în care fiecare creștin adevărat trebuie să păstreze o legătură vie cu Dumnezeu. Lumea este inundată de teoriile false ale vrăjmașului, iar noi suntem în siguranță, numai dacă primim lecțiile adevărului de la Marele Învățător. Lucrarea solemnă în care suntem angajați cere din partea noastră un efort unit și puternic sub conducerea lui Dumnezeu.

Domnul dorește ca lucrătorii Săi să se sfătuiască unii cu alții și să nu acționeze independent. Cei care sunt numiți ca pastori și îndrumători ai poporului să se roage mult când sunt împreună. Acest lucru le va da curaj și va fi pentru ei un ajutor minunat, unindu-le inimile și sufletele și

conducându-i la unitate, pace și putere în acțiune.

Puterea noastră constă în faptul că aducem toate greutatea la Marele Purtător de poveri. Dumnezeu îi onorează pe cei ce apelează la El pentru ajutor cu încrederea că îl vor primi.

Ajutorul omenesc este neputincios. Noi avem posibilitatea de a ne uni în căutarea sprijinului și a favorii Aceluia care a spus: „Cereți și vi se va da, căutați și veți găsi, bateți și vi se va deschide”. Puterea divină este infailibilă. Prin urmare, să venim la Dumnezeu, cerându-l să ne călăuzească prin Duhul Său Sfânt. Rugăciunile noastre unite să se înalțe la tronul harului. Cererile noastre să fie amestecate cu laude și cu mulțumiri.

Nevoia educației religioase

Domnul Hristos, apărătorul nostru înaintea Tatălui, știe cum să simtă împreună cu fiecare suflet. Acelora care îl primesc ca Mântuitor personal, le dă puterea de a ajunge fii și fiice ale lui Dumnezeu. Viața Sa de neprihănire desăvârșită a pregătit calea pentru noi și prin El avem intrare în Locul Preasfânt.

„Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică.” „Cine primește mărturia Lui, adevărește prin aceasta că Dumnezeu spune adevărul. Căci Acela, pe care L-a trimis Dumnezeu, vorbește cuvintele lui Dumnezeu, pentru că Dumnezeu nu-I dă Duhul cu măsură. Tatăl iubește pe Fiul și a dat toate lucrurile în mâna Lui. Cine crede în Fiul, are viața veșnică, dar cine nu crede în Fiul, nu va vedea viața, ci mânia lui Dumnezeu va rămâne peste el.”

Toți cei care iau parte la lucrarea lui Isus Hristos au o mare nevoie de o educație religioasă. Ei trebuie să fie conlucrători cu Dumnezeu, angajați într-

o lucrare solemnă și sfântă. Fiecare să învețe de la Marele Învățător, printr-o experiență personală, și să aibă o comuniune personală cu Dumnezeu. Trebuie să fie răspândită o viață nouă, iar această viață să fie susținută de Duhul Sfânt. Când are loc o unire spirituală cu Domnul Isus, El va impresiona inima. El va conduce, iar în viață va avea loc o creștere a părtășiei cu Hristos.

Hristos este unica noastră speranță. Putem să privim la El, deoarece El este Mântuitorul nostru. Putem să-L credem pe cuvânt și să depindem de El. Domnul cunoaște exact ajutorul de care avem nevoie, iar noi putem să ne punem încrederea în El fără teamă. Dacă ne bazăm numai pe călăuzirea înțelepciunii omenești, vom constata că ne-am așezat de partea celor învinși. Dar putem să venim direct la Domnul nostru, căci El a zis; „Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihna. Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre.” Este privilegiul nostru să fim învățați de Acela care a spus: „Dacă nu mâncați trupul Fiului omului și dacă nu beți sângele Lui, n-aveți viața în voi înșivă”.

Avem o audiență divină căreia putem să-i prezentăm cererile noastre. Prin urmare, nimic să nu ne împiedice să-I adresăm rugăciunile noastre în Numele lui Isus, cu încrederea fermă că Dumnezeu ne ascultă și ne va răspunde. Să aducem greutățile noastre înaintea lui Dumnezeu, umilindu-ne înaintea Sa. Noi avem de îndeplinit o mare lucrare și, chiar dacă avem privilegiul de a ne sfătui unii cu alții, trebuie să fim foarte siguri că urmăm sfatul lui Dumnezeu în toate privințele, deoarece El nu ne va duce niciodată în rătăcire. Să nu ne bazăm pe puterile omenești. Dacă vom depinde, în primul rând, de ajutorul și de călăuzirea omenească, necredința se va strecura în sufletul nostru și ne vom pierde credința.

Adesea primesc scrisori de la diferite persoane care îmi vorbesc despre necazurile și greutățile lor, cerându-mi să-L întreb pe Dumnezeu pentru ele și

să le spun ce să facă. Acelora pentru care Domnul nu mi-a dat nicio lumină, le răspund adesea așa: Nu am fost chemată de Dumnezeu să îndeplinesc o lucrare de felul celei cerute de voi. Domnul Isus v-a invitat să-I spuneți toate necazurile voastre Aceluia care înțelege fiecare situație a vieții.

„De aceea vă spun că, orice lucru veți cere, când vă rugați, să credeți că l-ați și primit, și-l veți avea. și, când stați în picioare de vă rugați, să iertați orice aveți împotriva cuiva, pentru ca și Tatăl vostru care este în ceruri, să vă ierte greșelile voastre. Dar, dacă nu iertați, nici Tatăl vostru care este în ceruri nu vă va ierta greșelile voastre.”

Dacă i-aș încuraja pe oameni să vină la mine pentru a fi sfătuiți, în timp ce ei au o invitație valabilă de a merge la Acela care este în stare să-i poarte împreună cu toate poverile lor, eu L-aș dezonora pe Domnul meu.

„În cărțile profeților este scris: Toți vor fi învățați de Dumnezeu. Așa că oricine a ascultat pe Tatăl și a primit învățătura Lui, vine la Mine.... Eu sunt Pâinea vie, care s-a pogorât din cer. Dacă mănâncă cineva din pâinea aceasta, va trăi în veac, și pâinea, pe care o voi da Eu, este trupul Meu, pe care Îl voi da pentru viața lumii”.

Dumnezeu se ocupă de oameni în mod individual, încredințându-i fiecăruia lucrarea lui. Toți trebuie să fie învățați de Dumnezeu. Prin harul lui Hristos, fiecare suflet este chemat să lucreze pentru propria neprihănire, păstrând o legătură vie cu Tatăl și cu Fiul. Aceasta este adevărata experiență de valoare.

Necesitatea unei lucrări armonioase

Deși este adevărat că Domnul îi călăuzește pe oameni în mod individual, de asemenea, este adevărat că El își conduce poporul ca un întreg,

nu doar câteva persoane izolate, aici și acolo, care cred și împărtășesc idei diferite. Îngerii lui Dumnezeu îndeplinesc lucrarea care le este încredințată. Îngerul al treilea cheamă un popor și îl curăță, iar cei ce fac parte din acest popor trebuie să-l urmeze în unitate.

Cei care s-au aflat în lucrarea noastră la început, trec la odihnă. Doar câțiva dintre pionierii lucrării mai sunt printre noi acum. Multe dintre poverile grele care au fost purtate de oamenii cu o experiență îndelungată le revin acum altora mai tineri.

Acest transfer al responsabilității asupra unor lucrători a căror experiență este mai mult sau mai puțin limitată este însoțit de anumite pericole cu privire la care trebuie să fim precauți. Lumea este plină de lupte pentru supremație. Spiritul de concurență și de dezorganizare este asemenea aerului pe care îl respirăm. Unii consideră că orice efort de a stabili ordinea este periculos, ca fiind o formă de restrângere a libertății individuale și, de aceea, spun că trebuie să ne temem de el ca de papalitate. Ei declară că nu vor accepta spusele nimănui și că nu sunt răspunzători față de nimeni. Mi s-a descoperit că Satana depune un efort special pentru a-i face pe oameni să creadă că Dumnezeu este de acord cu faptul că ei își aleg propriul drum, independent de sfatul fraților lor.

Aici se află un pericol grav pentru prosperitatea lucrării noastre. Trebuie să lucrăm cu prudență, înțelepciune și în armonie cu judecata sfătuitoarelor care se tem de Dumnezeu, deoarece numai pe această cale, se găsesc puterea și siguranța noastră. Dacă nu vom proceda așa, Dumnezeu nu poate lucra cu noi, prin noi și pentru noi.

Oh, cât de mult s-ar bucura Satana, dacă ar reuși în eforturile lui de a intra în mijlocul acestui popor și de a dezbină lucrarea într-un timp când organizarea deplină este esențială și va fi mijlocul de apărare cel mai

puternic pentru a ne feri de răzvrătirile nelegitime și pentru a respinge pretențiile nesuținute de Cuvântul lui Dumnezeu! Dorim să menținem ordinea, ca să nu aibă loc nicio cădere a sistemului de organizare care a fost instituit printr-o lucrare atentă și înțeleaptă. Să nu se manifeste nicio îngăduință față de elementele dezordonate, care doresc să controleze lucrarea în acest timp.

Unitatea efortului

Unii au susținut ideea că, pe măsură ce ne apropiem de încheierea timpului, fiecare copil al lui Dumnezeu va lucra independent de orice organizație religioasă. Dar eu am fost instruită de Domnul că în această lucrare nu există nicio prevedere ca fiecare să fie independent. Toate stelele cerului se supun unei legi, fiecare o influențează pe cealaltă în împlinirea voinței lui Dumnezeu, fiind supuse față de legea care conduce mișcarea lor. Pentru ca lucrarea Domnului să poată înainta într-o modalitate sănătoasă și temeinică, poporul Său trebuie să fie unit.

Acțiunile sporadice și întâmplătoare ale unora care se declară a fi creștini este bine ilustrată prin munca unor cai puternici, dar neantrenați. Când unul împinge înainte, altul trage înapoi și, la comanda stăpânului, unul se avântă în față, iar altul stă nemișcat. În marea și grandioasa lucrare pentru timpul acesta, dacă oamenii nu vor acționa în mod armonios, va fi confuzie. Când unii refuză să se asocieze cu frații lor, preferând să lucreze independent, nu este un semn bun. În loc să se izoleze, ei trebuie să se apropie de colaboratorii lor și să lucreze în armonie. Dacă nu vor proceda așa, lucrarea lor va fi făcută într-un timp nepotrivit și pe o cale greșită. Adesea, ei acționează împotriva lucrării pe care Dumnezeu ar fi dorit-o și în felul acesta lucrarea lor este mai gravă decât o pierdere de timp.

Oamenii să fie sfătuitori, nu conducători

„Nădăjduiește în Domnul! Fii tare, îmbărbătează-ți inima și nădăjduiește în Domnul!” Fiecare dintre noi să nădăjduiască în Domnul, iar El ne va învăța cum să lucrăm. El ne va descoperi lucrările pentru care suntem cel mai bine pregătiți. Acest fapt nu îi va determina pe oameni să pornească într-un spirit independent pentru a răspândi teorii noi. În acest timp, când Satana caută să anuleze Legea lui Dumnezeu prin înălțarea unei științe false, trebuie să veghem cu cea mai mare atenție împotriva oricărui lucru ce tinde să ne slăbească credința și să ne irosească puterile. În calitate de colaboratori ai lui Dumnezeu, trebuie să fim în armonie cu adevărul și cu frații. Să ne sfătuim și să cooperăm.

Chiar și în mijlocul marilor amăgiri din zilele de pe urmă, când înaintea oamenilor se vor face minuni amăgitoare pentru a susține teoriile lui Satana, avem privilegiul de a fi apărați de Isus Hristos. Fiecare poate să caute și să primească mântuirea. În acest timp de pericol neobișnuit, trebuie să învățăm să rezistăm singuri, având credința întemeiată nu pe declarațiile omenești, ci pe făgăduințele sigure ale lui Dumnezeu.

În mijlocul lucrătorilor lui Dumnezeu trebuie să existe un spirit de unitate și de armonie. Pe unii, Domnul i-a binecuvântat în mod special cu o experiență care îi face capabili să fie niște sfătuitori înțelepți. În îndeplinirea diferitelor noastre răspunderi, este necesar să depindem unul de altul pentru susținere reciprocă. Despre aceasta, apostolul Petru declară:

„Tot așa și voi, tinerilor, fiți supuși celor bătrâni. și toți, în legăturile voastre, să fiți împodobiți cu smerenie: căci Dumnezeu stă împotriva celor mândri, dar celor smeriți le dă har.”

Totuși aceste cuvinte nu autorizează pe nimeni să-și asume autoritatea

de a le da ordine fraților lui, cerându-le în mod arbitrar să facă așa cum crede el de cuviință, fără a ține cont de convingerile lor personale cu privire la datorie. Pe de altă parte, nici lucrătorii aleși ai lui Dumnezeu nu trebuie să creadă că este necesar să aștepte până vor întreba pe cineva din conducere dacă pot sau nu să facă o lucrare. Deși cooperează din toată inima cu frații lor în aducerea la îndeplinire a planurilor generale care au fost făcute pentru realizarea lucrării, ei trebuie să-L caute fără încetare pe Dumnezeul lui Israel pentru o călăuzire personală.

Uneori un om care a fost pus într-o poziție de răspundere, în calitate de conducător, începe să creadă că are o autoritate supremă și că toți frații lui sunt obligați să-i ceară permisiunea înainte de a face lucrarea pe care o consideră necesară. Un asemenea om se află într-o situație periculoasă. El a pierdut rolul pe care îl are un adevărat conducător în poporul lui Dumnezeu. În loc de a fi un sfătuitor înțelept, el își asumă prerogativele unui conducător sever. Orice manifestare a înălțării de sine și a unei autorități de acest fel îl dezonorează pe Dumnezeu. Niciun om care se bazează pe propria putere nu trebuie să fie vreodată minte și rațiune pentru un alt om pe care Domnul îl folosește în lucrarea Sa. Nimeni să nu stabilească reguli și regulamente omenești pentru a stăpâni în mod arbitrar asupra tovarășilor lui de lucrare, care au o experiență personală cu privire la adevăr.

Dumnezeu le cere tuturor celor care au exercitat o autoritate necuvenită să înceteze orice manifestare de dominare asupra lucrătorilor Săi. Toți cei cărora le-au fost încredințate responsabilități sfinte să se străduiască să-și înțeleagă datoria față de Dumnezeu și să o aducă la îndeplinire cu credincioșie și umilință. Nimeni să nu se considere un stăpân care deține autoritatea de a exercita controlul asupra fraților lui. Principiile Cuvântului lui Dumnezeu trebuie să fie învățate și practicate.

Răspunderea față de Dumnezeu

Deși respectă autoritatea și munca în conformitate cu planurile alcătuite cu înțelepciune, fiecare lucrător este răspunzător față de Marele Învățător, atât pentru exercitarea rațiunii pe care a primit-o de la Dumnezeu, cât și pentru modul în care își folosește dreptul de a-l cere Dumnezeului cerului înțelepciune și călăuzire. Dumnezeu este Conducătorul și Stăpânul tuturor. Noi avem un Mântuitor personal și nu trebuie să înlocuim Cuvântul Său cu declarațiile niciunui om. Domnul a dat în Scriptură învățături pentru fiecare lucrător. Cuvintele Domnului trebuie să fi studiate cu atenție, deoarece ele sunt duh și viață. Lucrătorii care se străduiesc să lucreze în armonie cu aceste învățături se află sub conducerea și călăuzirea Duhului Sfânt și nu au nevoie să ceară întotdeauna permisiunea altcuiva înainte de a face orice pas. Să nu fie trasate linii precise. Lăsați-L pe Duhul Sfânt să-i îndrume pe lucrători. Dacă privesc neconținut la Isus, Autorul și Desăvârșitorul credinței lor, darurile harului vor crește printr-o folosire înțeleaptă.

Dumnezeu dorește ca noi să avem o relație corectă cu El. El dorește ca fiecare voce să fie sfințită. El dorește ca întreaga noastră făptură -- minte, suflet și trup -- să fie sfințită pe deplin pentru a împlini voia Sa. Este timpul să începem să știm că suntem într-o legătură strânsă cu Domnul Isus Hristos, printr-o credință vie și lucrătoare. Este timpul să depindem de ajutorul pe care-l oferă Duhul lui Dumnezeu, iar cuvintele noastre să descopere faptul că suntem sub conducerea divină. Să ne încredem în Dumnezeu, și vom vedea puterea Sa minunată lucrând în mijlocul nostru.

În anul 1895, le-am scris fraților mei din lucrarea pastorală următoarele:

„Trebuie să le vorbesc fraților mei de aproape și de departe. Nu pot avea pace. Ei nu lucrează pe temeiul unor principii corecte. Aceia care poartă

răspunderi nu trebuie să considere că poziția lor importantă îi face să aibă o judecată infailibilă.

Toate lucrările oamenilor se află sub jurisdicția Domnului. Ei vor fi în siguranță deplină, numai dacă vor lua în considerare faptul că știința se află la Cel Preaînalt. Cei ce se încred în Dumnezeu și în înțelepciunea Sa, și nu se bazează pe propria înțelepciune, merg pe căi sigure. Ei nu vor simți niciodată că au dreptul de a lega nici măcar gura bouului care treieră grâu, dar cât de ofensator este ca oamenii să exercite controlul asupra slujitorilor lui Dumnezeu, care conlucrează cu El și pe care Domnul Isus i-a invitat: «Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă. Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima, și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre. Căci jugul meu este bun și sarcina mea este ușoară». «Noi suntem împreună lucrători cu Dumnezeu. Voi sunteți ogorul lui Dumnezeu, clădirea lui Dumnezeu.»

„Domnul nu a pus pe niciunul dintre slujitorii Săi omenești sub dictatura și controlul unora care, prin ei înșiși, nu sunt altceva decât niște sârmani muritori supuși greșelii. El nu le-a încredințat oamenilor autoritatea de a spune: Tu trebuie să faci aceasta, iar tu să nu faci aceea....

Nimeni nu este potrivit să judece îndatoririle altuia. Omul este răspunzător înaintea lui Dumnezeu și, când niște fapte omenești limitate și supuse greșelii își asumă autoritatea de a-i conduce pe semenii lor, ca și cum Domnul le-ar fi încredințat sarcina de a înălța sau de a umili pe cineva, întreg cerul se umple de indignare. Au fost stabilite niște principii ciudate prin care niște judecători omenești exercită controlul asupra minții și lucrărilor altora, ca și când acești oameni limitați ar fi fost dumnezei....

Dacă nu vor fi păzite de puterea Lui Dumnezeu, organizațiile și instituțiile vor ajunge sub dictatura lui Satana pentru a-i aduce pe oameni sub

controlul altor oameni, iar frauda și viclenia vor lua înfățișarea zelului pentru adevăr și pentru înaintarea împărăției lui Dumnezeu....

Dumnezeu nu va aproba niciun plan prin care un om să-i domine sau să-i oprime pe semenii lui, nici în cea mai mică măsură. Singura speranță pentru omul căzut este să privească la Domnul Isus și să-L primească drept unic Mântuitor. Îndată ce începe să facă reguli de fier pentru alții, să-i subjuge și să-i dirijeze pe alții după propria minte, omul Îl dezonoarează pe Dumnezeu și pune în pericol atât propria mântuire, cât și mântuirea fraților săi. Cel păcătos poate găsi speranță și neprihănire numai în Dumnezeu, și nicio faptură omenească nu este mai neprihănită ca alta, dacă nu are credință în Dumnezeu și nu păstrează o legătură vie cu El. O floare de pe câmp trebuie să-și aibă rădăcinile în pământ, ea are nevoie de aer, de rouă, de ploaie și de lumina soarelui. Ea va înflori, doar dacă beneficiază de aceste condiții și toate acestea vin de la Dumnezeu. Tot așa este și cu oamenii. Noi primim de la Dumnezeu cele necesare vieții spirituale. Suntem avertizați să nu ne încredem în oameni și să nu ne bazăm pe puterea omenească.

Cele de mai sus au fost tipărite în Special Testimonies to Ministers and Workers (Seria A, Nr. 9, 1897).

În anul 1903, i-am scris președintelui unei conferințe: «Prin Isus Hristos, Dumnezeu a stabilit o legătura tainică între toți oamenii. El i-a încredințat fiecărui om un domeniu special de slujire, iar noi trebuie să fim înțelepți pentru a înțelege că este important să ne ferim să neglijăm lucrarea care ne-a fost dată, împiedicându-i pe alți slujitori ai lui Dumnezeu să-și îndeplinească propria lucrare, care nu este întru totul similară lucrării noastre. Niciunui om nu i-a fost încredințată lucrarea de a se implica în lucrarea vreunuia dintre tovarășii lui, încercând să o preia el însuși, deoarece, dacă va proceda așa, o va strica. Dumnezeu îi încredințează unuia o lucrare diferită de lucrarea încredințată altuia.

Să ne aducem aminte cu toții, că nu avem de a face cu niște oameni ideali, ci cu niște oameni obișnuiți, pe care Dumnezeu i-a ales și sunt întocmai ca noi, oameni care cad în aceleași greșeli ca noi, oameni cu aceleași ambiții și cu aceleași nedesăvârșiri. Nimeni nu a fost numit stăpân, pentru a conduce conștiința unui semen. Să fim foarte atenți la modul în care ne purtăm cu moștenirea pe care Dumnezeu a răscumpărat-o prin jertfă.

Niciunui om nu i-a fost încredințată lucrarea de a fi un domnitor peste semenii lui. Fiecare trebuie să-și îndeplinească propria răspundere. El poate să le adreseze tovarășilor lui de lucru cuvinte de încurajare, credință și speranță, poate să-i ajute să-și poarte poverile, recomandându-le metode de lucru mai bune, dar, în niciun caz, să nu-i descurajeze și să nu-i facă mai slabi, ca nu cumva vrăjmașul să câștige un avantaj asupra minții lor -- un avantaj care, după un timp, se va întoarce împotriva lui însuși.

Domnul i-a unit pe toți oamenii cu Sine, prin legăturile duioase ale iubirii și simpatiei. Despre noi, El spune: „Voi sunteți împreună lucrători cu Dumnezeu. Voi sunteți ogorul lui Dumnezeu, clădirea lui Dumnezeu”. Trebuie să recunoaștem această relație. Dacă suntem legați de Hristos, vom manifesta continuu simpatia și îndelunga Sa răbdare față de cei ce se străduiesc să-și poarte povara cu toate puterile primite de la Dumnezeu, întocmai cum și noi ne străduim să ne purtăm propriile poveri,

În îndeplinirea diferitelor noastre răspunderi, să depindem unii de alții și să ne ajutăm. Nimeni să nu exercite un spirit de dominare, nici chiar președintele conferinței, deoarece poziția nu schimbă un om într-o persoană care nu poate să greșească. Fiecare lucrător căruia i s-a încredințat conducerea administrativă a conferinței să lucreze așa cum a lucrat Hristos, purtând jugul Său și învățând de la El cum să fie blând și smerit. Spiritul unui președinte de conferință și comportamentul pe care îl manifestă în

cuvinte și fapte vor arăta dacă își dă seama de propria slăbiciune și dependență de Dumnezeu sau crede că poziția lui influență i-a dat o înțelepciune superioară. Dacă îl iubește și se teme de Dumnezeu, dacă înțelege valoarea sufletelor și prețuiește fiecare ajutor pe care Domnul l-a calificat pe un frate lucrător să-l acorde, el va fi în stare să lege inimă cu inimă, prin iubirea pe care Domnul Hristos a manifestat-o în timpul slujirii Sale. El va adresa cuvinte de mângâiere celui bolnav și îndurerat.

Dacă nu cultivă un comportament despotice, ci își aduce aminte întotdeauna că Unul singur este Stăpânul, însuși Hristos, el poate să-i sfătuiască pe aceia care nu au experiență, încurajându-i să vină în ajutorul lucrării lui Dumnezeu.

Mâinile slabe nu trebuie să fie oprite să facă o lucrare folositoare pentru Domnul. Cei ai căror genunchi sunt slabi nu trebuie făcuți să se poticnească. Dumnezeu dorește ca noi să îi încurajăm pe cei cu mâinile slabe, să se prindă cu mai multă tărie de brațul lui Hristos și să lucreze cu nădejde. Fiecare mână să fie întinsă în ajutorul celor ce îndeplinesc o lucrare pentru Domnul. Poate că va sosi timpul, când aceia care au susținut cândva mâinile obosite ale altora, să fie la rândul lor susținuți tocmai de cei pe care i-au susținut. Dumnezeu a organizat lucrurile în așa fel încât nimeni să nu fie întru totul independent de semenii lui.»

Sfat adresat celor aflați în poziții oficiale

În mijlocul poporului lui Dumnezeu sunt unii care au avut o experiență îndelungată în lucrarea Sa, oameni care nu s-au îndepărtat de credință. Oricât de mari au fost încercările prin care au trecut, ei au rămas credincioși. Acești oameni să fie priviți ca niște sfătuitoari încercați și aleși. Să fie respectați, iar judecata lor să fie onorată de aceia care sunt mai tineri și mai lipsiți de experiență, chiar dacă se află în poziții oficiale.

Suntem angajați într-o lucrare vastă și există multe ocazii de slujire în diferitele ei domenii, Să ne rugăm stăruitor ca Dumnezeu să ne călăuzească pe o cale corectă a slujirii. Lucrătorii lui Dumnezeu nu trebuie să neglijeze nicio ocazie de a-i ajuta pe alții prin orice mijloace posibile. Dacă vor cere sfatul lui Dumnezeu în mod neegoist, Cuvântul Său, care a adus mântuirea, îi va călăuzi. Ei se vor angaja în lucrare oriunde va fi nevoie și vor face tot ce pot mai bine pentru a îndepărta din mintea altora orice îndoială și orice dificultate în înțelegerea adevărului. Duhul lui Dumnezeu va da succes lucrării lor.

Dumnezeu are nevoie de oameni de acțiune, care vor fi pregătiți să vorbească la timp și ne la timp, așa încât să captiveze atenția și să convingă inima. Împărăția lui Dumnezeu nu constă în lucrurile exterioare. Lumina nu va fi primită prin aplicarea unor planuri egoiste, ci privind la Isus și urmând călăuzirea Sa, nu presuposițiile oamenilor. Împărăția lui Dumnezeu este neprihănire, pace și bucurie în Duhul Sfânt.

Adesea se întâmplă să apară situații care cer o acțiune promptă. Uneori, ocaziile prețioase au fost pierdute din cauza întârzierii. Cel care ar fi trebuit să acționeze cu promptitudine a considerat că trebuia să se consulte mai întâi cu cineva care se afla departe și nu era familiarizat cu situația reală. Prin faptul că s-au cerut îndrumările unor oameni care nu erau în măsură să dea un sfat înțelept, s-a pierdut mult timp. Toți lucrătorii lui Dumnezeu să fie călăuziți de Cuvântul adevărului, care le arată datoria, și să urmeze fără șovăire îndrumările lui Hristos.

În anul 1883, m-am adresat fraților noștri adunați la Conferința Generală, spunându-le:

«Satana tresaltă de bucurie, când oamenii privesc la alți oameni și se

încred în ei. Cel cărui i se acordă această încredere necuvenită este expus la ispite puternice. Dacă va fi cu puțință, Satana va căuta să îl facă să se încreadă în sine, pentru ca defectele omenești să prejudicieze lucrarea. Acel om va fi în pericolul de a-i încuraja pe frații lui să depindă de ei și să creadă că trebuie să-i aducă la cunoștință toate lucrurile legate de lucrarea lui Dumnezeu. În felul acesta, în loc de a purta chipul lui Dumnezeu, lucrarea va prelua un chip omenesc. Dacă toți vor învăța să depindă de Dumnezeu în mod personal, cel care conduce lucrarea va fi ferit de multe pericole. Dacă greșește și dacă îngăduie ca influența omenească să-i afecteze judecata sau dacă va cădea în ispită, el va putea fi corectat și ajutat de frații lui. Aceia care obișnuiesc să ceară sfatul și ajutorul lui Dumnezeu vor învăța lecții de cea mai înaltă valoare.

Dacă doresc să aibă succes în îndeplinirea răspunderilor încredințate, conducătorii unei conferințe trebuie să se roage, să aibă credință, să se încreadă în Dumnezeu și să se lase conduși spre a fi folosiți ca slujitori ai lui Dumnezeu pentru a păstra bisericile conferinței în bună rânduială. Aceasta este partea lor de lucru în via spirituală pe care au fost chemați să o îngrijească. În lucrarea lui Dumnezeu este necesară cu mult mai multă răspundere personală, mult mai multă gândire și plănuire, mult mai mult efort intelectual pus la lucru pentru Domnul. În felul acesta, capacitatea intelectuală a lucrătorilor se va mări și va avea o percepție mai bună pentru a ști ce și cum trebuie să facă. Fraților, va trebui să luptați cu multe dificultăți, să purtați poveri, să sfătuiți, să alcătuiți planuri și să le îndepliniți, căutându-L fără încetare pe Dumnezeu pentru ajutor. Rugați-vă și lucrați, lucrați și rugați-vă, învățați de la Domnul Isus ca niște elevi în școala Sa.

Domnul ne-a făgăduit: „Dacă vreunui dintre voi îi lipsește înțelepciunea, s-o ceară de la Dumnezeu, care dă tuturor cu mână largă și fără mustrare, și ea îi va fi dată”. Rânduiala lui Dumnezeu este ca toți aceia care poartă răspunderi să se adune adesea pentru a se sfătui unii cu alții și pentru a se ruga stăruitor, cerând înțelepciunea pe care doar El este capabil să

o ofere. Uniți-vă în rugăciune și spuneți-I lui Dumnezeu dificultățile voastre. Vorbiți mai puțin. Mult timp prețios este pierdut în conversații care nu aduc nimic lumină. Frații să se unească în rugăciune și post pentru a cere înțelepciunea pe care Dumnezeu a făgăduit să le-o dea fără rețineri.

Adresați-vă lui Dumnezeu și spuneți-l așa cum a făcut Moise: „Noi nu putem conduce poporul acesta, dacă nu mergi Tu însuși cu noi”. Apoi cereți mai mult, rugându-vă asemenea lui Moise; Arată-mi slava Ta!» Ce este slava aceasta? -- Este caracterul lui Dumnezeu. Aceasta este descoperirea făcută lui Moise. Fie ca sufletul vostru să se lege printr-o credință vie de Dumnezeu. Buzele voastre să rostească laude la adresa Lui. Când vă asociați în lucrare, mintea să vă fie îndreptată cu respect spre contemplarea realităților veșnice. Astfel, veți putea să vă ajutați reciproc, să aveți o gândire spirituală, și veți fi în armonie unii cu alții, iar Domnul Hristos va fi alături de voi, în calitate de sfătuitor.” -- Gospel Workers, ediția veche, 1:235-237.

O independență nesfântă

Domnul nu l-a calificat pe niciunul dintre noi să poarte singur întreaga răspundere a lucrării. El a asociat oameni cu mentalități diferite, ca să se poată ajuta și sfătui unii pe alții. În acest fel, lipsa de experiență și defectele unuia sunt suplinite de experiența și calitățile altuia. Trebuie să studiem cu atenție învățăturile care ne-au fost date în Epistolele către Corinteni și Efeseni cu privire la relația dintre noi, ca mădulare ale trupului lui Hristos.

În activitatea noastră, să luăm în considerare relația pe care fiecare trebuie să o mențină cu ceilalți lucrători angajați în lucrarea lui Dumnezeu. Să ne aducem aminte că sunt și alții asemenea nouă, care au de făcut o lucrare pentru Dumnezeu. Să nu ne împotrivim sfaturilor ce ne sunt date. Când alcătuim planuri pentru înaintarea lucrării, ideile și gândirea noastră trebuie să fie împletite cu ideile și gândirea altora.

Să cultivăm un spirit de încredere în înțelepciunea fraților noștri. Trebuie să fim dispuși să primim sfaturi și avertizări din partea conlucrătorilor noștri. Pentru că suntem asociați în slujba lui Dumnezeu, fiecare trebuie să înțeleagă că este doar o parte a unui întreg. Să cerem înțelepciune de la Dumnezeu și să învățăm ce înseamnă a avea un spirit care așteaptă și veghează. Când suntem oboseți și descurajați, să-I cerem ajutorul Mântuitorului nostru.

Este o greșeală să ne separăm de cei care nu sunt de acord cu ideile noastre. Această atitudine nu le va inspira fraților noștri încredere în judecata noastră. Suntem datori să ne sfătuim cu frații noștri și să dăm atenție recomandărilor lor. Să le cerem sfatul, iar când ni-l oferă, să nu-l respingem, ca și când ei ar fi vrăjmașii noștri. Dacă nu ne umilim inima înaintea lui Dumnezeu, nu vom cunoaște voia Sa.

Să ne hotărâm să fim în armonie cu frații noștri. Aceasta este o datorie pe care ne-a încredințat-o Dumnezeu. Faptul că respectăm sfatul lor îi va face bucuroși pe frații noștri, iar pe noi ne va face puternici, prin influența pe care o vom avea. Pe de altă parte, dacă simțim că nu avem nevoie de sfaturile fraților noștri, vom ajunge nefolositori în calitate de sfătuitori ai lor.

Fiecărei biserici aș dori să-i adresez solia ca omul nu trebuie să se înalțe pe sine, încrezându-se în judecata proprie. Umilința și blândețea îi va determina pe oameni să dorească a fi sfătuiți la fiecare pas. Domnul va spune: „Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine”. Este privilegiul nostru să fim învățați de Domnul Isus. Totuși oamenii plini de încredere în sine, care consideră că ei sunt cei îndreptățiți să-i sfătuiască pe alții, în loc de a dori să fie sfătuiți de frații lor cu experiență, vor ajunge să asculte voci străine, care îi vor duce departe de lucrarea lui Dumnezeu.

În lumea noastră sunt atât îngerii lui Dumnezeu, cât și îngerii lui Satana. Mi-a fost îngăduit să văd că anumite persoane sunt înclinate să se lase conduse de trăsăturile rele ale propriului caracter. Dacă acești oameni vor refuza să ia jugul alături de cei care au avut o lungă experiență în lucrare, încrederea în sine îi va orbi, și nu vor mai fi capabili de a discerne între adevăr și minciună. Este un pericol ca asemenea oameni să fie lăsați să stea în poziții de conducători, pentru a-și urma judecata și planurile proprii.

Numai aceia care acceptă avertizările și recomandările vor umbla pe căi sigure. Nimeni să nu cedeze dorinței arzătoare de a ajunge un mare conducător sau dorinței de a plănuși în mod independent atât pentru el însuși, cât și pentru lucrarea lui Dumnezeu. Vrăjmașului îi este ușor să lucreze prin aceia care, în ciuda faptului că ei înșiși au nevoie să fie sfătuiți la orice pas, își asumă răspunderea de a se îngriji de sufletul altora, fără să fi învățat umilința lui Hristos. Ei au nevoie de sfatul Aceluia care spune: „Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați”.

Pastorii și conducătorii noștri trebuie să înțeleagă necesitatea de a se sfătui cu frații lor, care au fost multă vreme în lucrare și au câștigat o experiență adâncă în căile Domnului. Înclinația unora de a se izola și de a se simți competenți să plănuiască și să lucreze în conformitate cu propria judecată și propriile preferințe, îi duce în situații periculoase. O asemenea modalitate independentă de a lucra nu este corectă și nu ar trebui să fie urmată. Pastorii și profesorii din conferințele noastre trebuie să lucreze în unitate cu frații lor care au experiență, cerându-le sfatul și acordând atenție recomandărilor lor.

Fraților noștri, care urmează sfatul Domnului cu o inimă umilită, pot să le spun fără nicio rețineră: Dacă știți că Dumnezeu dorește să vă angajați în vreo lucrare, mergeți înainte. Aceia care au lumina și convingerea că Dumnezeu îi conduce nu au nevoie să depindă de nici un alt om care să le dicteze ce să facă. Ei trebuie să urmeze sfatul celei mai înalte Autorități.

Siguranța și pacea se află numai în respectarea sfatului celui mai mare învățător care a trăit vreodată în lumea noastră. Să nu respingem sfatul Său sigur.

Părerile și impresiile noastre nu sunt întotdeauna o călăuză sigură. Impulsul omenesc va încerca să ne facă să credem că suntem călăuziți de Dumnezeu, în timp ce, în realitate, mergem pe propria cale. Totuși, dacă veghem cu atenție și ne sfătuim cu frații noștri, vom înțelege voia lui Dumnezeu, căci El a făgăduit: „El face pe cei smeriți să umble în tot ce este drept. El învață pe cei smeriți calea Sa.” Nu trebuie să îngăduim ca ideile omenești și înclinațiile firești să câștige supremația.

Un apel la unitate

Toți cei ce lucrează pentru Hristos trebuie să lupte pentru unitate. Suntem copiii aceleiași familii și avem un singur Tată ceresc. Să nu îmbrăcăm hainele răutății, cultivând îndoieli și neîncredere în frații noștri. Să nu culegem spinii și pălămida, care rănesc sufletul, ci să adunăm trandafiri, crini și garoafe, răspândind parfumul plăcut în cuvintele și faptele noastre.

Partea care urmează este din cuvântarea adresată pastorilor adunați la Conferința Generală din anul 1883:

„Încolo, frații mei, tot ce este adevărat, tot ce este vrednic de cinste, tot ce este drept, tot ce este curat, tot ce este vrednic de iubit, tot ce este vrednic de primit, orice faptă bună și orice laudă, aceea să vă însuflețească”.

„Adesea, lucrările lui Dumnezeu cu poporul Său par să fie de neînțeles. Căile Lui nu sunt căile noastre și gândurile Lui nu sunt gândurile noastre. De multe ori, modul Lui Dumnezeu de a lucra este atât de contrar planurilor și așteptărilor noastre, încât suntem derutați și uimiți. Noi nu înțelegem

influența naturii noastre pervertite și, în timp ce ne satisfacem propriile dorințe, urmând înclinațiile firii noastre, ne flatăm cu gândul că împlinim voia lui Dumnezeu. De aceea trebuie să cercetăm Scripturile și să ne rugăm mult, pentru ca Domnul să ne dea înțelepciune, în acord cu făgăduința lui Dumnezeu.

Deși avem o lucrare și o responsabilitate individuală înaintea lui Dumnezeu, nu trebuie să ne lăsăm călăuziți de propria judecată fără a ține cont de opiniile și simțămintele fraților noștri, deoarece acest mod de lucru va conduce la dezordine în biserică. Pastorii au datoria să respecte judecata fraților lor. Cu toate acestea, atât relațiile dintre ei, cât și învățăturile pe care le prezintă altora, trebuie să fie supuse testului legii și mărturiei. Dacă vor proceda așa și dacă inima lor este dispusă să se lase învățată, nu va exista nicio dezbinare în mijlocul nostru. Unii sunt înclinați să fie nedisciplinați și se îndepărtează de marile pietre de hotar ale credinței, dar Dumnezeu îi îndeamnă pe lucrătorii Săi să fie una în doctrină și în spirit.

Uneori, frații sunt asociați în lucrare mai mulți ani la rând și ajung să considere că se cunosc atât de bine, încât se pot încrede unii în alții, așa cum se încred în membrii propriei familii. În acest fel de asociere, se manifestă o libertate și o încredere, care nu ar putea să existe niciodată între cei ce nu sunt de aceeași credință. Atâta vreme cât este păstrat spiritul iubirii frățești, acest lucru este foarte plăcut, dar, îndată ce reușește să pătrundă în inima unuia, «pârâșul» fraților pune stăpânire pe gândirea și pe imaginația lui, apare gelozia și se manifestă invidie și suspiciune. Ca urmare, cel care credea că este în siguranță, bazându-se pe dragostea și prietenia fratelui său, descoperă că este tratat cu neîncredere și motivele îi sunt judecate greșit. Falsul frate își uită propriile slăbiciuni omenești și obligația de a nu gândi sau vorbi de rău, dezonorându-L în felul acesta pe Dumnezeu și răbindu-L pe Domnul Hristos în persoana sfinților Săi. Toate defectele care pot fi bănuite sau inventate sunt comentate fără milă, iar caracterul fraților este reprezentat ca fiind îndoielnic și întunecos.

Este trădată o încredere sfântă. Lucrurile spuse în spiritul unei încrederi frățești sunt repetate și răstălmăcite și fiecare cuvânt, fiecare faptă, oricât de nevinovate și bine intenționate ar fi, sunt criticate cu răceală și cu suspiciune de aceia despre care se credea că sunt prea nobili, prea onorabili pentru a încerca să obțină chiar și cel mai mic avantaj de pe urma încrederii frățești și a relației de prietenie. Inimile se închid înaintea harului, a dreptății și iubirii lui Dumnezeu și se manifestă un spiritul rece, disprețuitor și arogant, cu care își tratează Satana victimele lui.

Dacă poate să-i determine pe așa-ziși credincioși să fie niște pârâși ai fraților lor, Satana este mulțumit pe bună dreptate, deoarece aceia care fac lucrul acesta îi slujesc cu aceeași credincioșie ca Iuda când L-a trădat pe Domnul Hristos, chiar dacă ei nu sunt conștienți de fapta lor. Satana nu este mai puțin activ acum, decât a fost în zilele Lui Hristos, iar cei care se vor angaja să-i îndeplinească lucrarea vor manifesta spiritul lui.

Adesea, zvonurile care se răspândesc sunt elementele care nimicesc unitatea între frați. Unii veghează cu urechi și minți atente pentru a sesiza orice motiv de ceartă. Ei adună micile incidente, care în ele însele ar putea fi neînsemnate, dar care sunt exagerate și repetate până când omul ajunge să fie considerat un ofensator pentru un singur cuvânt. Mottoul lor pare să fie: «Spune-mi mie și eu voi spune mai departe». Acești purtători de povești îndeplinesc lucrarea lui Satana cu o credincioșie surprinzătoare, fără a-și da seama cât de ofensator este comportamentul lor înaintea lui Dumnezeu... Porțile minții ar trebui să fie închise față de orice expresie de felul: «se spune» sau «am auzit». În loc de a îngădui ca bănuiala rea și gelozia să intre în inima noastră, de ce să nu mergem la frații noștri și, după ce le-am prezentat în mod deschis și cu bunăvoință lucrurile pe care le-am auzi, în detrimentul caracterului și al influenței lor, să ne rugăm pentru ei? Deși nu putem avea o relație de părtășie cu aceia care sunt vrăjmașii cei mai înverșunați ai lui Hristos, noi trebuie să cultivăm spiritul de iubire și de

blândețe care L-a caracterizat pe Domnul nostru -- o iubire care nu se gândește la rău și nu se lasă ușor provocată....

«Să cultivăm cu sârguința principiile curate ale Evangheliei lui Hristos -- religia care nu se întemeiază pe imaginea de sine, ci pe iubirea, smerenia și blândețea inimii. Dacă vom proceda așa, îi vom iubi pe frații noștri și îi vom privi ca fiind mai presus de noi înșine. Minte noastră nu va stăruia asupra zvonurilor și certurilor. Ci vom fi însuflețiți de „tot ce este adevărat, tot ce este vrednic de cinste, tot ce este drept, tot ce este curat, tot ce este vrednic de iubit, tot ce este vrednic de primit, orice faptă bună și orice laudă”.»

Dumnezeu ne-a muștrătat ca popor, deoarece am făcut atât de puțin. Prin urmare, cât de important este să veghem cu atenție împotriva a tot ce ar putea să descurajeze sau să slăbească influența oricărui suflet ce îndeplinește lucrarea pe care Dumnezeu o dorește. Dacă vom alcătui un front unit și dacă fiecare îi va cere lui Dumnezeu putere și călăuzire, vom avea încă multe biruințe de câștigat.”

Rugați-vă pentru ploaia târzie

„Cereți de la Domnul ploaie, ploaie de primăvară! Domnul scoate fulgerele și vă trimite o ploaie îmbelșugată, pentru toată verdețea de pe câmp.” „El vă va da ploaie la vreme, vă va trimite ploaie timpurie și târzie, ca odinioară.” În Răsărit, ploaia timpurie cade în timpul semănatului. Aceasta este necesară pentru germinarea seminței. Sub influența fertilizatoare a apei, planta firavă încolțește. Ploaia târzie cade aproape de încheierea sezonului agricol, maturizând bobul de grâu și pregătindu-l pentru seceriș. Domnul Hristos folosește aceste fenomene ale naturii pentru a reprezenta lucrarea Duhului Sfânt. Așa cum rouă și ploaia sunt dăruite mai întâi pentru a face sămânța să germineze și apoi pentru maturizarea recoltei, tot așa Duhul Sfânt este dat pentru a duce mai departe procesul creșterii

spirituale, de la un stadiu la altul. Coacerea grâului reprezintă încheierea lucrării harului lui Dumnezeu în suflet. Prin puterea Duhului Sfânt, chipul moral al lui Dumnezeu trebuie să fie reprodus desăvârșit în caracter. Noi trebuie să fim schimbați, ajungând întru totul asemenea lui Hristos.

Ploaia târzie care maturizează recolta reprezintă harul spiritual care pregătește biserica pentru venirea Fiului omului. Totuși, dacă ploaia timpurie nu a avut loc, nu va fi viață, firul verde nu va răsări. Prin urmare, dacă stropii ploii timpurii nu și-au făcut lucrarea, ploaia târzie nu poate să aducă nicio sămânță la desăvârșire.

Trebuie să fie „mai întâi un fir verde, apoi un spic, și apoi bobul deplin în spic”. Este necesară o dezvoltare constantă a virtuților creștine și o creștere continuă în experiența creștină. Să căutăm cu o dorință puternică această creștere, ca să putem înfrumuseța învățătura lui Hristos, Mântuitorul nostru.

Mulți au dat greș într-o mare măsură în ce privește primirea ploii timpurii. Ei nu au obținut toate beneficiile pe care Dumnezeu le-a pus la dispoziția lor în felul acesta. Ei se așteaptă ca lipsa să fie suplinită de ploaia târzie și intenționează ca, atunci când harul va fi revărsat în mod abundent, să-și deschidă inima pentru a-l primi, dar fac o greșală teribilă. Lucrarea începută de Dumnezeu în inima omenească, prin dăruirea luminii și a cunoașterii, trebuie să înainteze continuu. Fiecare trebuie să-și dea seama de propria nevoie. Inima trebuie să fie golită și curățată de orice întinare, pentru ca Duhul Sfânt să locuiască în ea. Cu ocazia Cincizecimii, primii ucenici s-au pregătit pentru revărsarea Duhului Sfânt, mărturisindu-și păcatele și renunțând la ele, rugându-se și consacându-se lui Dumnezeu. Aceeași lucrare este necesară acum, dar într-o măsură mai mare. După aceea, omul trebuie doar să ceară binecuvântarea și să aștepte ca Domnul să-și desăvârșească lucrarea cu privire la el. Dumnezeu a început această lucrare și o va duce la bun sfârșit, făcându-l pe om desăvârșit în Isus Hristos. Totuși

harul reprezentat de ploaia timpurie nu trebuie să fie neglijat. Numai aceia care trăiesc în lumina pe care o au vor primi o lumină mai mare. Dacă nu progresăm zilnic în exemplificarea virtuților creștine, nu vom recunoaște manifestarea Duhului Sfânt în ploaia târzie. Este posibil ca aceasta să vină în inima tuturor celor din jurul nostru, dar noi nu o vom discerne și nici nu o vom primi.

În niciun moment al experienței noastre nu ne putem lipsi de ajutorul care ne-a dat puterea de a face primul pas. Binecuvântările primite prin ploaia timpurie ne sunt necesare până la sfârșit. Totuși doar acestea nu vor fi suficiente. Deși prețuim binecuvântările ploii timpurii, nu trebuie să pierdem din vedere faptul că fără ploaia târzie, care să umple spicele și să maturizeze bobul de grâu, recolta nu va fi pregătită pentru seceriș, iar munca semănătorului rămâne zadarnică. Harul divin este necesar la început, harul divin este necesar la fiecare pas al înaintării și numai harul divin este în stare să desăvârșească lucrarea. Nu există niciun moment în care ne putem relaxa, într-o atitudine neglijentă. Să nu uităm niciodată avertizările lui Hristos: „Vegheați în rugăciune”, „Vegheați ... și rugați-vă neîncetat”. Legătura cu Dumnezeu în fiecare clipă este esențială pentru progresul nostru. Chiar dacă am avut o măsură a Duhului lui Dumnezeu, totuși trebuie să căutăm fără încetare să primim tot mai mult, prin rugăciune și prin credință. Niciodată nu vom putea să ne întrerupem eforturile. Dacă nu progresăm, dacă nu cultivăm o atitudine corectă față de Dumnezeu, ca să putem primi atât ploaia timpurie, cât și ploaia târzie, ne vom pierde sufletul, iar răspunderea ne va aparține.

„Cereți de la Domnul ploaie, ploaie de primăvară!” Nu vă opriți, mulțumindu-vă cu gândul că ploaia va veni oricum, deoarece face parte din cursul natural al anotimpurilor. Cereți-o. Creșterea și maturizarea seminței nu depind de agricultor. Numai Dumnezeu poate face să crească recolta. Totuși omului i se cere să coopereze. Lucrarea lui Dumnezeu necesită exercitarea credinței și a însușirilor noastre intelectuale. Dacă dorim ca torențele harului să se reverse asupra noastră, trebuie să căutăm cu toată

inima favoarea Sa. Să folosim fiecare ocazie de a ne așeza pe calea binecuvântării. Domnul Hristos a spus: „Căci acolo unde sunt doi sau trei adunați în Numele Meu, sunt și Eu în mijlocul lor”. Întrunirile bisericii, cum ar fi adunările de tabără, adunările din biserica locală și toate ocaziile în care se desfășoară o lucrare personală pentru suflete, sunt rânduite de Dumnezeu pentru a dăruia atât ploaia timpurie, cât și ploaia târzie.

Totuși nimeni să nu creadă că, prin participarea la aceste adunări, și-a făcut datoria. Simpla participare la toate aceste adunări nu va aduce prin ea însăși nicio binecuvântare sufletului. Nu există nicio lege neschimbătoare, care să asigure că toți cei ce participă la adunările generale sau la cele locale trebuie să primească puteri mari din cer. Circumstanțele pot părea favorabile unei revărsări bogate a torentelor harului, dar Dumnezeu însuși trebuie să-i poruncească ploii să cadă. Prin urmare, să nu încetăm să ne rugăm. Să nu ne bazăm pe lucrarea obișnuită a Providenței. Trebuie să ne rugăm ca Dumnezeu să deschidă izvoarele apei vieții. Fiecare trebuie să primească apa vie pentru el însuși. Acum, în timpul ploii târzii, să ne rugăm cu inima umilită și cu toată stăruința, pentru ca torențele harului să se poată revărsa peste noi. Să ne rugăm cu ocazia fiecărei adunări, cerându-I lui Dumnezeu să dea chiar acum sufletului nostru căldura și umiditatea necesare germinării seminței. În timp ce ne rugăm lui Dumnezeu pentru Duhul Sfânt, El va realiza în noi blândețea și smerenia inimii, o dependență conștientă de El pentru a primi ploaia târzie care ne desăvârșește. Dacă vom cere cu credință binecuvântarea, o vom primi, așa cum a făgăduit Dumnezeu.

Profetul Zaharia înfățișează revărsarea continuă a Duhului Sfânt asupra bisericii, printr-o altă imagine simbolică, în care se află o învățătură minunată pentru încurajarea noastră. Profetul spune: „Îngerul care vorbea cu mine s-a întors și m-a trezit ca pe un om pe care-l trezești din somnul lui. El m-a întrebat: «Ce vezi?» Eu am răspuns: «M-am uitat și iată că este un sfeșnic cu totul de aur, și deasupra lui un vas cu untdelemn și pe el șapte candelă, cu șapte țevi pentru candelă, care sunt în vârful sfeșnicului. Și

lângă el sunt doi măslini, unul la dreapta vasului, și altul la stânga lui. și, luând iarăși cuvântul, am zis îngerului, care vorbea cu mine: „Ce înseamnă lucrurile acestea, Domnul meu?”... Atunci, el a luat din nou cuvântul, și mi-a zis: „Acesta este cuvântul Domnului către Zorobabel și sună astfel: ... Lucrul acesta nu se va face nici prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu, zice Domnul oștirilor!”... Am luat a doua oară cuvântul, și i-am zis: „Ce înseamnă cele două ramuri de măslin, care sunt lângă cele două țevi de aur, prin care curge uleiul auriu din el?”... „Aceștia sunt cei doi unși, care stau înaintea Domnului întregului pământ”.»”

De la cei doi măslini, untdelemnul auriu se revărsa prin țevile de aur într-un vas al sfeșnicului și, de acolo, în candelile care luminau în sanctuar. Tot astfel, venind de la sfinții care stau în prezența lui Dumnezeu, Duhul Sfânt le este împărtășit oamenilor consacrați în slujba lui Dumnezeu. Misiunea celor doi unși este aceea de a oferi putere și lumină poporului lui Dumnezeu. Ei stau în prezența lui Dumnezeu pentru a primi de la El binecuvântările pe care urmează să ni le transmită nouă. Așa cum țevile de aur transmit mai departe uleiul măslinilor, tot așa solii cerești se străduiesc să transmită mai departe tot ce primesc din partea lui Dumnezeu. Întreaga comoară a cerului așteaptă să fie cerută și primită de noi, pentru ca, după ce am primit binecuvântarea cerească, la rândul nostru, să o răspândim mai departe. În felul acesta, candelile sfinte sunt alimentate cu uleiul divin, iar biserica ajunge o purtătoare a luminii în lume.

Aceasta este lucrarea pentru care Domnul dorește să fie pregătit fiecare suflet acum, când cele patru vânturi sunt ținute de cei patru îngeri, ca să nu sufle, până când slujitorii lui Dumnezeu vor primi sigiliul pe frunte. Nu este timpul acum pentru mulțumirea sinelui. Candelile sufletului trebuie să fie aprinse și alimentate cu uleiul harului. Trebuie să fie luate toate măsurile de precauție pentru a împiedica decăderea spirituală, ca nu cumva ziua cea mare a Domnului să ne surprindă asemenea unui hoț noaptea. Fiecare martor al lui Dumnezeu să lucreze acum în mod inteligent în locul în care l-a rânduit

Dumnezeu. Să câștigăm zilnic o experiență adâncă și vie în lucrarea de desăvârșire a caracterului creștin. Să primim zilnic uleiul sfânt, pentru a fi în stare să-l împărțim altora. Toți pot să ajungă niște purtători de lumină în lume, dacă doresc lucrul aceasta. Eul nostru să fie ascuns în Isus. Noi trebuie să primim zilnic Cuvântul pe care ni l-a dat Dumnezeu pentru sfătuire și învățătură și să-l transmitem altora cu bucurie. Acum este nevoie de multă rugăciune. Domnul Hristos poruncește: „Rugați-vă neîncetat”, adică să ne păstrăm gândul îndreptat spre Dumnezeu, care este Izvorul puterii și al reușitei.

Poate că umblăm de multă vreme pe calea îngustă, dar nu este sigur să considerăm că acest lucru este o dovadă că vom merge pe ea până la capăt. Dacă am cultivat legătura cu Dumnezeu prin părtășia Duhului Sfânt este pentru că am privit zilnic la El, prin credință. Uleiul auriu care se revarsă de la cei doi măslini ne-a fost trimis. Aceia care nu cultivă obiceiul de a se ruga nu se pot aștepta să primească uleiul auriu al iubirii, bunătății, amabilității și răbdării.

Fiecare trebuie să rămână despărțit de lumea aceasta plină de nelegiuire. Să nu păstrăm legătura cu Dumnezeu doar pentru un timp, iar apoi să părăsim tovărășia Sa și să mergem conduși de pâlpăirile luminii noastre. Faptele credinței trebuie să fie săvârșite continuu, cu perseverență și cu fermitate. Să-l aducem laude Lui Dumnezeu pentru a manifesta slava Sa printr-un caracter neprihănit. Niciunul dintre noi nu va câștiga biruința, dacă nu depune un efort perseverent și neobosit, pe măsura valorii țintei spre care tindem, adică viața veșnică.

Dispensațiunea în care trăim trebuie să fie dispensațiunea Duhului Sfânt pentru cei care îl cer. Cereți binecuvântarea Sa. Este timpul să fim mai stăruitori în devoțiunea noastră. Noi suntem cei cărora le este încredințată lucrarea grea, dar fericită și glorioasă, de a-L descoperi pe Domnul Hristos acelorora care se află în întuneric. Suntem chemați să propovăduim adevărurile

speciale pentru timpul acesta. De aceea, revărsarea Duhului Sfânt este esențială. Trebuie să ne rugăm pentru ea. Domnul așteaptă să-I cerem puterea Duhului Sfânt. Noi nu ne-am consacrat cu toată inima în această lucrare.

Ce pot să le spun fraților mei, în Numele Domnului? Au fost eforturile noastre proporționale cu lumina pe care Domnul a binevoit să o dea? Nu putem să depindem de o lucrare de formă sau exterioară. Avem nevoie de influența înviorătoare a Duhului Sfânt al lui Dumnezeu. „Nu prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu, zice Domnul oștirilor.” Rugați-vă neîncetat și vegheați, lucrând în armonie cu rugăciunile voastre. Când vă rugați, încredeți-vă în Dumnezeu. Este timpul ploii târzii, când Domnul va da o măsură bogată a Duhului Său. Rugați-vă fierbinte și vegheați în Duhul Sfânt.

Cum trebuie să-L urmăm pe învățătorul nostru, așa încât să putem învăța de la El? Noi putem să cercetăm Cuvântul Său și putem să ne familiarizăm cu viața și faptele Sale. Cuvintele Sale trebuie să fie primite ca o pâine pentru sufletul nostru. În orice sferă ar putea fi pus un om, Domnul Isus a lăsat pentru noi urmele pașilor Săi. Ce avem de făcut este să îl urmăm. Să cultivăm spiritul manifestat de Domnul Isus în vorbire și să prezentăm adevărul așa cum este el în Isus. Să urmăm exemplul Său, în special în ce privește iubirea și curăția inimii. Dacă eul nostru este ascuns cu Hristos, în Dumnezeu, când se va arăta Domnul Hristos, care este viața noastră, vom fi și noi alături de Ei, împărtășind slava Sa. -- Mărturii speciale, Seria A 9:58 (1897).

Cuvinte de salut adresate celor adunați la Conferința Generală din anul 19134

Dragii mei frați,

Este privilegiul reprezentanților noștri la Conferința Generală să cultive un spirit de curaj și de speranță. Frații mei, Mântuitorul vi S-a descoperit în multe feluri. În timp ce ați lucrat în țările îndepărtate și acasă, El v-a umplut inima cu strălucirea prezenței Sale. El v-a păzit când ați trecut prin pericolele văzute și nevăzute, iar acum, când vă întâlniți încă odată cu frații voștri, aveți privilegiul de a vă bucura în Domnul și în cunoașterea harului Său susținător.

Fie ca iubirea Sa să ia în stăpânire mintea și inima voastră. Feriți-vă să nu ajungeți prea obosiți, împovărați de griji și descurajați. Aduceți o mărturie încurajatoare. Abateți-vă privirile de la ce este întunecat și descurajator și priviți la Isus, marele nostru Conducător, sub a cărui veghere ocrotitoare, lucrarea adevărului prezent, pentru care ne dăm viața și tot ce avem, este destinată să triumfe în mod glorios.

Atitudinea pe care reprezentanții noștri o păstrează în timpul conferinței va avea o influență puternică atât asupra tuturor lucrătorilor, cât și asupra delegaților. Oh, frații mei, faceți să se vadă că Domnul Isus este în inima voastră, susținând, întărind și mângâind. Aveți privilegiul de a fi înzestrați zi de zi cu o măsură bogată a Duhului Său Sfânt și de a avea o înțelegere mai vastă a importanței și a scopului soliei pe care o proclamăm în lume. Domnul dorește să vă descopere lucruri minunate în Legea Sa. Așteptați înaintea Sa cu o inimă umilită. Rugați-vă cu cea mai mare stăruință pentru o înțelegere a timpurilor în care trăim, pentru o concepție mai amplă cu privire la planul Său și o eficiență mai mare în salvarea sufletelor.

Adesea, în viziunile de noapte, sunt îndemnată să-i avertizez pe frații noștri aflați în poziții de răspundere să facă eforturi serioase pentru a continua să-L cunoască tot mai bine pe Domnul. Când lucrătorii noștri vor înțelege așa cum trebuie importanța timpurilor în care trăim, se va vedea o intenție hotărâtă de a fi de partea Domnului, iar ei vor ajunge cu adevărat niște colaboratori ai lui Dumnezeu. Când se vor consacra cu toată inima și cu tot sufletul în slujba lui Dumnezeu, lucrătorii noștri vor descoperi că, pentru

a triumfa asupra oricărui păcat, este esențială o experiență mai adâncă decât cea pe care au câștigat-o până acum.

Ar fi bine să luăm în considerare evenimentele care urmează să se desfășoare în curând pe pământ. Nu este timp pentru amuzamente și pentru dorințe egoiste. Dacă timpul în care trăim nu reușește să ne impresioneze cu seriozitate, ce altceva ne mai poate mișca inima? Oare nu ne cheamă Scripturile la o lucrare mai sfântă și mai curată decât cea pe care am văzut-o până acum?

Acum este nevoie de oameni cu o înțelegere clară. Dumnezeu îi cheamă pe toți cei care sunt dispuși să se lase conduși de Duhul Sfânt să înceapă o lucrare de reformă deplină. Văd că ne vom confrunta cu o criză serioasă, iar Domnul își cheamă lucrătorii să intre în rânduri. Fiecare suflet să trăiască acum într-o consacrare mai serioasă și mai adâncă decât în anii care au trecut....

„Mă bucur”, frații mei, „că am încredere în voi în toate lucrurile”. Deși încă simt teama cea mai adâncă din cauza atitudinii pe care unii o manifestă față de măsurile importante legate de dezvoltarea lucrării lui Dumnezeu pe pământ, totuși am o încredere puternică în lucrătorii de pretutindeni și cred că dacă se vor aduna, se vor umili înaintea Domnului și se vor consacra din nou în slujba Sa, vor fi făcuți în stare să împlinească voia Lui. Unii nu înțeleg nici acum lucrurile într-o lumină corectă, dar acești lucrători pot învăța să vadă cu ochii colaboratorilor lor și, dacă se vor ruga Domnului cu seriozitate în acest timp și se vor supune întru totul voinței lui Dumnezeu, pot să evite săvârșirea unor greșeli grave.

Am fost adânc impresionată de scenele care mi-au fost descoperite într-o vedenie de noapte, recentă. Se părea că o mare lucrare de reînviore înainta în multe locuri. Poporul nostru răspundea chemării lui Dumnezeu.

Frații mei, Domnul ne vorbește. Oare nu vom asculta noi glasul Său? Nu vom aprinde noi lămpile și nu ne vom purta ca niște oameni care așteaptă venirea Domnului lor? Timpul în care trăim cere să fie răspândită lumina, cere fapte.

Toți cei care se află în țările îndepărtate să lucreze fără egoism, cu teamă și cu dragoste de Dumnezeu pentru înaintarea lucrării. Dacă lucrează în cooperare cu Dumnezeu, ei pot face mult în calitate de misionari. Să se apropie de Dumnezeu cu siguranța deplină a credinței, înălțând mâini sfinte, fără îndoială și fără mânie. Dumnezeu le va descoperi voia Sa, dar toți cei care nu au ca unică țintă slava lui Dumnezeu, care nu depind și nu se încred întru totul în El, bazându-se mai degrabă pe înțelepciunea lor omenească, vor face greșeli. Lucrarea lui Dumnezeu este singurul loc în care poate fi câștigată o experiență cu adevărat valoroasă. Aici este locul în care obțineți înțelepciune și descoperiți că făgăduințele lui Dumnezeu se împlinesc. -- Mărturii speciale, Seria A 9:35 (1897).

Viața biruitoare

Sanatoriul din California, 14 iunie 1914.

Dragă prietene,

Domnul mi-a dat o solie pentru tine, și nu numai pentru tine, ci și pentru alte suflete credincioase, care sunt tulburate de îndoieli și de temeri cu privire la acceptarea lor de către Domnul Isus Hristos. Cuvântul Său pentru tine este: „Acum, așa vorbește Domnul, care te-a făcut, Iacove, și Cel ce te-a întocmit, Israele! Nu te teme de nimic, căci Eu te izbăvesc, te chem pe nume: ești al Meu.” Tu dorești să fii pe placul Domnului și poți să faci lucrul acesta, dacă te încrezi în făgăduințele Sale. El vine în întâmpinarea ta și este gata să-ți ofere o experiență minunată. El ne îndeamnă: „Opriți-vă, și să știți că Eu

sunt Dumnezeu”. Tu ai trecut printr-o perioadă de neliniște și îngrijorare, dar Domnul Isus îți spune: „Vino la Mine ... și îți voi da odihnă”. Bucuria lui Hristos în suflet valorează totul. „Ei s-au bucurat”, pentru că au privilegiul să se odinească în brațele iubirii veșnice.

Îndepărtează din sufletul tău neîncrederea în Tatăl nostru ceresc. În loc să vorbești despre îndoielile tale, mai bine abandonează-le prin puterea lui Isus și lasă ca lumina să strălucească în sufletul tău, exprimându-ți încrederea în Dumnezeu. Eu știu că Domnul este foarte aproape de tine pentru a-ți da biruința și îți spun: Domnul te ajută și te întărește, înalță-te deasupra închisorii întunecate a necredinței. Îndoielile vor năvăli în mintea ta, deoarece Satana luptă să te mențină în captivitatea puterii lui nemiloase, dar tu înfruntă-l cu puterea pe care Isus este dispus să ți-o dea și învinge înclinația de a-ți exprima necredința față de Mântuitorul.

Nu vorbi despre slăbiciunea ta și despre defectele tale. Când disperarea pare să-ți copleșească sufletul, privește la Isus și spune: El trăiește spre a mijloci pentru mine. Uită lucrurile din trecut și crede făgăduința: „Eu voi veni la voi” și „voi locui cu voi”.

Dumnezeu așteaptă să reverse binecuvântarea iertării de orice nelegiuire și a darurilor neprihănirii asupra tuturor celor ce vor crede în iubirea Sa și vor primi mântuirea dăruită de El. Domnul este gata să-i spună păcătosului pocăit: „Iată că îndeprtez de la tine nelegiuirea și te îmbrac cu haine de sărbătoare!” Sângele lui Isus Hristos este pledoaria elocventă în favoarea păcătoșilor. Acest sânge „ne-a curățit de toate păcatele”.

Este privilegiul tău să ai o încredere deplină, sigură și nobilă în dragostea lui Isus pentru mântuire, să spui: El mă iubește, El mă primește, mă voi încrede în El, căci și-a dat viața pentru mine. Nimic nu risipește îndoiala, așa cum o face cunoașterea caracterului lui Hristos, Domnul spune:

„Pe cel ce vine la Mine, nu-l voi izgoni afară”, adică nu este nicio posibilitate ca Eu să-l alung, deoarece Mi-am dat cuvântul că îl voi primi. Crede-L pe Hristos pe cuvânt și buzele tale să declare că ai câștigat biruința.

Oare este adevărat ce spune Isus? Intenționează El să exprime exact ce spune? Răspunde în mod hotărât: Da, fiecare cuvânt. După ce ai decis să răspunzi în felul acesta, cere cu credință împlinirea fiecărei făgăduințe și primește binecuvântarea oferită de El, căci aceasta este credința care dă viață sufletului. Chiar dacă simți că ești cel mai slab și mai nedemn de încredere dintre copiii lui Dumnezeu, fii convins că Domnul Isus este credincios față de tine. Când ai încredere, întinericul și îndoielile care se adună și te învăluie se întorc înapoi asupra arhiamăgitorului care le-a provocat. Când îl crezi pe Dumnezeu pe cuvânt, tu însuși poți fi o mare binecuvântare. Trebuie să ai încredere în El, chiar dacă simți că îndemnul lăuntric de a rosti cuvinte de neîncredere este puternic.

Pacea vine odată cu dependența de puterea divină. Îndată ce sufletul decide să acționeze în acord cu lumina primită, Duhul Sfânt îi dă mai multă lumină și mai multă putere. Harul Duhului este dat pentru a coopera cu hotărârea sufletului, dar El nu este un înlocuitor al credinței personale. Succesul în viața creștină depinde de însușirea luminii date de Dumnezeu. Nu argumentele și abundența luminii sunt cele care eliberează sufletul în Hristos, ci angajarea voinței, a puterilor și a energiilor sufletului în strigătul sincer: „Cred, Doamne, ajută necredinței mele”.

Mă bucur de perspectivele luminoase ale viitorului, iar tu poți să te bucuri la fel. Fii voios și laudă-L pe Domnul pentru bunătatea Sa iubitoare. Încredințează-I Lui ce nu poți să înțelegi. El te iubește și are milă de toate slăbiciunile tale. EL „ne-a binecuvântat cu tot felul de binecuvântări duhovnicești, în locurile cerești, în Hristos”. Inima Celui Nemărginit nu va fi mulțumită să Le dea acelora care îl iubesc pe Fiul Său o măsură mai mică a binecuvântării decât cea pe care o dă Fiului Său.

Satana caută să ne îndepărteze atenția de la Dumnezeu cel atotputernic pentru a ne face să ne gândim doar la degenerarea inimii noastre. Deși Domnul Isus cunoaște vinovăția din trecut, totuși ne iartă, iar noi nu trebuie să-L dezonorăm, îndoindu-ne de iubirea Sa. Dacă nu vom lăsa la piciorul crucii simțământul vinovăției, el ne va otrăvi izvoarele vieții. Când Satana își îndreaptă spre tine amenințările lui, abate-ți privirile de la ele și mângâie-ți sufletul cu făgăduințele lui Dumnezeu. Norul poate fi întunecos, dar când este străbătut de lumina soarelui, ajunge să fie strălucitor ca aurul, căci slava lui Dumnezeu este asupra lui.

Copiii lui Dumnezeu nu trebuie să se lase în voia sentimentelor. Când oscilează între speranță și teamă, inima lui Hristos este îndurerată, pentru că Domnul le-a dat dovezi inconfundabile ale iubirii Sale. El dorește ca ei să fie întemeiați, întăriți și înrădăcinați în cea mai sfântă credință. El vrea ca ei să-și îndeplinească lucrarea încredințată și apoi, în mâinile Sale, inima lor ajunge asemenea unei harpe sfinte, ale cărei corzi vor intona laude și mulțumiri la adresa Aceluia pe care Dumnezeu L-a trimis să îndepărteze păcatele lumii.

Iubirea lui Hristos pentru copiii Lui este pe cât de duioasă, pe atât de puternică. Ea este mai tare ca moartea, căci Domnul a murit pentru a plăti mântuirea noastră și pentru a ne uni cu El în mod tainic și veșnic. Atât de puternică este iubirea Sa, încât conduce toate puterile Sale și folosește resursele vaste ale cerului pentru a-i face bine poporului Său. Ea este neschimbătoare și fără umbră de mutare -- aceeași ieri, astăzi și în veșnicii. Deși păcatul a existat de-a lungul istoriei, încercând să se împotrivescă acestei iubiri și să împiedice revărsarea ei asupra pământului, ea continuă să se reverse în torente bogate spre cei pentru care a murit Domnul Hristos.

Dumnezeu iubește îngerii fără păcat, care îi slujesc și sunt ascultători

față de toate poruncile Sale, dar lor nu le dă har, ei nu au avut niciodată nevoie de el, pentru că nu au păcătuit niciodată. Harul este un atribut care se manifestă față de faptele omenești nevrednice. Nu noi suntem cei care am căutat harul, ci el a fost trimis să ne caute pe noi. Dumnezeu Se bucură să reverse har asupra tuturor celor ce însetează și flămânzesc după el, nu pentru că noi am fi vrednici, ci pentru că suntem nevrednici. Nevoia noastră este calificarea care ne dă siguranța că vom primi darul.

Nu ar trebui să vă fie greu să vă aduceți aminte că Domnul dorește să lăsați necazurile și tulburările voastre la picioarele Sale. Mergeți la El și spuneți: „Doamne, poverile mele sunt prea grele. Vrei să le porți pentru mine?”, iar El va răspunde: „Le voi lua, «Voi avea milă de tine cu o bunătate veșnică». Voi lua păcatele tale și îți voi da pace. Încetează să respingi respectul de sine, căci Eu te-am cumpărat cu prețul sângelui Meu. Tu ești al Meu. Eu te voi întări. Voi îndepărta regretele tale pentru păcat.”

„Eu”, zice Domnul. „Eu îți șterg fărâdelegile, pentru Mine, și nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatele tale. Adu-Mi aminte, să ne judecăm împreună, vorbește tu însuși, ca să-ți scoți dreptatea.” „Eu n-am vorbit în ascuns, într-un colț întunecos al pământului. Eu n-am zis seminței lui Iacov: «Căutați-Mă în zadar!» Eu, Domnul, spun ce este adevărat, vestesc ce este drept.” „Întoarceți-vă la Mine și veți fi mântuiți toți cei ce sunteți la marginile pământului! Căci Eu sunt Dumnezeu, și nu altul.” Răspunde la chemările harului lui Dumnezeu și spune: „Mă voi încrede în Domnul și voi fi mângâiat. Voi lauda pe Domnul, căci mâna Lui s-a îndepărtat de la mine. Mă voi bucura în Dumnezeu, care dă biruința.”

Note suplimentare

Pagina 23. Articole care denunță Biserica A.Z.ș., ca fiind Babilon: se face referire la un articol intitulat „The Loud Cry of the Third Angel” [Strigătul cu glas tare al celui de-al treilea înger], publicat de un membru adventist laic, domnul Stanton, în anul 1893. În studiul său din Biblie și din Mărturii, acest bărbat și-a concentrat atenția, în primul, rând, asupra soliilor de mustrare și de reproș, uitând că Dumnezeu a spus: „Eu mustru și pedepsesc pe toți aceia pe care-i iubesc” (Apocalipsa 3, 19). El a ajuns la concluzia că Mărturiile de mustrare reprezentau o solie de respingere și că aceia care voiau să se alăture strigătului îngerului trebuie să se retragă din Biserica Adventistă de Ziua a șaptea. Biserica, susținea el, devenise Babilon, iar aceia care urmau să încheie lucrarea lui Dumnezeu pe pământ și să-L întâmpine pe Domnul lor în pace trebuiau să se separe de corpul bisericii.

Un discipol înflăcărat, domnul W. F. Caldwell, a fost trimis în Australia pentru a duce solia în acea țară și pentru a o vizita pe doamna White care, credeau ei, avea să se alăture forțelor lor de „reformă”. Sosind în Australia, el a descoperit că în timp ce tocmai traversa Pacificul spre Australia, o mărturie era pe drum dinspre Noua Zeelandă spre America, precizând că solia „Strigătului cu glas tare” era „o amăgire menită să creeze confuzie în rândul bisericilor” și afirmând, în termenii cei mai clari, că, „dacă susții că Biserica Adventistă de Ziua a șaptea este Babilon, greșești”. (Vezi scrisoarea completă la paginile 58-62.) Sora White a venit în întâmpinarea acestei învățături greșite printr-o serie de articole publicate în Review and Herald și intitulate „Biserica rămășiței nu este Babilon”, articole care sunt cuprinse între paginile 32 și 62 ale acestui volum. Această mișcare desprinsă din biserică a avut o viață foarte scurtă.

Pagina 26 Adventiștii de ziua întâi: Sora White și alți adventiști păzitori timpurii ai Sabatului se referă la cei care s-au unit în vestirea primelor două solii îngerști în cadrul mării treziri advente din anii 1840, dar care au respins solia celui de-al treilea înger cu adevărul ei referitor la Sabat, și totuși au continuat să îmbrățișeze speranța adventistă ca fiind „adventiști nominali” sau „adventiști de ziua întâi”. După dezamăgirea din toamna anului 1844, când Hristos nu a venit așa cum era așteptat, adventiștii s-au împărțit în mai multe grupuri. Principalii supraviețuitori de astăzi sunt Biserica Creștină Adventistă, un organism mic, și adventiștii de ziua a șaptea. Relativ puțini dintre adventiștii care au urmat imediat după dezamăgire și-au păstrat încrederea în împlinirea profeției de la 1844, dar aceia care au făcut-o au mers mai departe, la solia îngerului al treilea, cu adevărul ei despre Sabatul zilei a șaptea.

Pagina 27. Dăruirea sistematică: în anul 1859, frații lideri ai adventiștilor păzitori ai Sabatului au ajuns să vadă nevoia unui plan sistematic de susținere a lucrării lui Dumnezeu și, în urma unei conferințe la care a fost studiată această problemă, au reieșit următoarele recomandări:

1. Fiecare frate între optsprezece și șaizeci de ani să pună deoparte, în prima zi a fiecărei săptămâni, între cinci și douăzeci și cinci de cenți.

2. Fiecare soră între optsprezece și șaizeci de ani să pună deoparte, în prima zi a fiecărei săptămâni, între doi și zece cenți.

3. De asemenea, fiecare frate și fiecare soră să pună deoparte, în prima zi a fiecărei săptămâni, între unul și cinci cenți pentru fiecare 100 \$ din proprietățile pe care le are. -- The Review and Herald, 3 februarie, 1859, 84. Adoptat la Conferința Generală din 4 iunie, 1859.

Ca o clarificare a implicațiilor celor menționate la punctul 3, în

publicația The Good Samaritan (Bunul samaritean) din ianuarie 1861, James White a explicat:

Propunem ca prietenii să dea zecime, sau a zecea parte din venitul lor, estimându-și venitul la zece procente din proprietatea pe care o dețin.

În Review and Herald din 9 aprilie 1861, James White a explicat cum au aplicat frații din Michigan aceste recomandări. „Ei consideră că folosirea proprietății lor echivalează cu zece procente în bani din valoarea ei. Aceste zece procente ei le consideră a reprezenta creșterea proprietății pe care o dețin. O zecime din aceasta ar fi un procent, ceea ce ar însemna aproape doi cenți pe săptămână pentru fiecare 100 de dolari, sumă pe care frații noștri sunt în unanimitate de acord să o plătească.”

În felul acesta, dăruirea sistematică includea daruri de bunăvoie și o zecime calculată din ceea ce era considerat un câștig cinstit de pe urma proprietății deținute. În anul 1876, metoda de calculare a zecimii, menită să fie, de fapt, a zecea parte din venitul individual, indiferent din ce sursă ar fi provenit, conducea la un concept care includea un număr mai mare decât al acelor care erau deținători de proprietăți. O broșură intitulată „Dăruirea sistematică sau planul biblic de susținere a lucrării”, publicată în 1878 de Seventh-day Adventist Publishing Association, prezintă problema aceasta în mod concis, printr-o întrebare și un răspuns:

„Cât ar trebui să dau pentru susținerea Evangheliei?”

„După ce am analizat cu grijă subiectul acesta, din toate punctele de vedere, o zecime din tot venitul nostru.”

Pagina 32. Articol publicat de fratele S.: vezi Note suplimentare pentru pag. 23.

Pagina 41. Singurul obiect de pe pământ drag inimii lui Dumnezeu (vezi și pagina 49). Acest mesaj de asigurare, scris de pana lui Ellen White, a fost repetat de aceasta în mai multe ocazii ulterioare.

„Nu trebuie să uităm că, așa slabă și plină de defecte cum este, biserica este singurul obiect de pe pământ asupra căruia Hristos își revarsă atenția în cea mai înaltă măsură. El veghează în permanență asupra ei cu grijă și o întărește prin Duhul Său cel Sfânt.” -- Manuscris 155, 1902 (22 noiembrie 1902). Publicat în Selected Messages 2:396.

„Încredeți-vă în purtarea de grijă a lui Dumnezeu. Biserica Sa trebuie să fie învățată. Așa slabă și plină de defecte cum este, ea e obiectul suprem al atenției Sale.” -- Letter 279, 1904 (1 august 1904). Publicat în Selected Messages 2:396.

„Nimic din lumea aceasta nu îi este atât de drag lui Dumnezeu precum biserica Sa. El veghează cu o grijă plină de gelozie asupra acelor care îl caută. Nimic nu este mai ofensator în ochii Lui Dumnezeu decât ca slujitorii lui Satana să se străduiască să jefuiască poporul Său de drepturile lui. Domnul nu și-a părăsit poporul” -- Letter 136, 1910 (26 noiembrie 1910). Publicat în Selected Messages 2:397.

Pagina 57. Eli Curtis: Pe 21 aprilie 1847, Ellen G. White i-a adresat o scrisoare lui Eli Curtis, răspunzând la un număr de întrebări pe care acesta le pusese în legătură cu unele dintre concepțiile lui teologice. Conținutul scrisorii ei a fost publicat de James White în mai 1847, în A Word to the Little Flock (Un cuvânt adresat micii turme), pag. 11,12 (disponibil actualmente). La domnul Curtis se face referire și în Selected Messages 1:60, 61.

Pagina 58. Scrisoare către fratele S: O altă scrisoare care tratează acest subiect îi este adresată domnului Caldwell, un discipol înflăcărat al domnului Stanton și cel care a călătorit în Australia pentru a-i duce lui Ellen White solia „Strigătului cu glas tare” al celui de-al treilea înger și pentru a-i solicita ajutorul pentru susținerea mișcării. Această scrisoare este publicată în Selected Messages 2:63-71.

Pagina 64. Manifestarea Duhului Sfânt condamnată ca fiind fanatism: în anul 1893, Duhul lui Dumnezeu a fost revărsat într-o manieră vizibilă la Sesiunea Conferinței Generale de la Battle Creek și la colegiul din aceeași localitate. Din nefericire, au existat unii care au considerat că acesta a fost un semn de fanatism. Pentru o altă referință legată de această experiență, vezi Selected Messages 1:130, 131.

Pagina 76. Spiritul care a provocat tulburare la Minneapolis: Atmosfera de la Conferința Generală de la Minneapolis, din 1888, și ceea ce a urmat sunt descrise pe scurt în „Prefața istorică”. Ea pune bazele pentru o mai bună înțelegere a acestei declarații și a altora din Mărturii către pastori, în legătură cu experiența de la Minneapolis.

Pagina 76. Instituția de publicații de la Battle Creek și practici nelegiuite: Această declarație și celelalte referitoare la Casa de Editură de la Battle Creek trebuie să fie citite în lumina situațiilor care au existat acolo în anii 1890, așa cum este precizat în „Prefața istorică”.

Pagina 78. O instituție care manifestă dorința de a conduce celelalte instituții: Pentru a înțelege care era cadrul relațiilor instituționale de la începutul și de la mijlocul anilor 1890, atenția cititorului este îndreptată către „Prefața istorică” și către pașii care au fost urmați la vremea aceea pentru a uni diferitele instituții adventiste de ziua a șaptea într-o singură organizație de lucru.

Pagina 79. Adunarea de la Minneapolis: vezi explicația din „Prefața istorică”.

Pagina 83. Cursele de biciclete: vezi și pagina 398. În anul 1895, Ellen White a primit o viziune cu privire la cele ce se întâmplau în Battle Creek. Printre alte scene care i-au trecut pe dinaintea ei a fost și una referitoare la bicicletele folosite pentru întreceri și la existența unei lupte pentru întâietate. Vezi Mărturii vol. 8, paginile 51, 52. La vremea când a fost prezentată această scenă, bicicleta nu era cunoscută ca un mijloc de transport economic, ci mai degrabă ca o jucărie pentru oameni bogați. Bicicletele erau cumpărate de tinerii noștri din Battle Creek nu pentru a asigura transportul la locul de muncă sau la școală, ci ca o demonstrare a superiorității față de ceilalți, pentru etalare și pentru a căuta supremația. Tinerii își amanetau veniturile pe luni în avans pentru a cumpăra ceea ce era pe atunci un echipament prea scump pentru utilitatea pe care o avea. În decurs de câțiva ani, bicicleta a devenit un mijloc de transport practic și ieftin.

Pagina 89. Respingerea luminii de către unii: vezi, în „Prefața istorică”, declarația referitoare la Solia neprihănirii prin credință.

Pagina 91. Solia transmisă prin frații Waggoner și Jones: vezi, în „Prefața istorică”, declarația referitoare la solia neprihănirii prin credință.

Pagina 96. Cei care s-au împotrivit luminii ani de zile: vezi declarația din „Prefața istoricului” din experiența de la Minneapolis.

Pagina 117. Cartea publicată de fratele Heskell: aici se face referire la cartea intitulată *The Story of Daniel the Prophet* (Istoria profetului Daniel), publicată în anul 1901 de fratele S. N. Haskell. Este un volum de 340 de pagini, prezentând un scurt comentariu asupra profețiilor lui Daniel. Această

declarație a sorei White a fost scrisă în anul 1902. Trei ani mai târziu, fratele Haskell a publicat un volum însoțitor (un ghid), intitulat The Story of Seer of Patmos (Istoria vizionarului de pe Patmos), cu comentarii asupra cărții Apocalipsa.

Pagina 146. Senzualitatea, imoralitatea și adulterul: Pastorul nu este scutit de ispite subtile. De fapt, pastorul devine adesea ținta specială a atacului lui Satana. Senzualitatea, imoralitatea și adulterul se numără printre păcatele comise de aceia care poartă solia. Dar la pagina 153, Ellen White menționează că existau „unii” care nu erau credincioși. Aceste referiri sunt în mod grosolan folosite greșit dacă se consideră că muștrarea se aplică lucrării pastorale în general. Să nu uităm că printre cei doisprezece a existat un iuda. Avertizările continuă, spunând că fiecare poate să-și păzească experiența personală și, astfel, această stare de lucruri nu va apărea.

Pagina 160. Instituțiile pastorale: Instituțiile la care se face referire aici erau destul de frecvente la sfârșitul anilor 1880 și începutul anilor 1890, uneori, extinzându-se pe o perioadă de timp destul de îndelungată. Referința de la pagina 401 indică faptul că astfel de instituții erau cu adevărat necesare după Conferința Generală din 1888, pentru ca lucrătorii noștri să poată fi instruiți și îndoctrinați corespunzător în acele adevăruri pe care le prezentau oamenilor.

Pagina 197. Primirea de daruri de la necredincioși sau de la păgâni: vezi și paginile 202, 203. În ultima parte a anului 1893, fratele A. T. Robinson, punând bazele lucrării bisericii în Africa de Sud și dorind să găsească un teren pentru a construi un sediu al misiunii în mijlocul băștinașilor, a aranjat o întrevvedere cu Cecil Rhodes, prim-ministru al Cape Colony și președinte al Companiei britanice -- sud-africane care activa în Mashonaland. Rhodes a fost încântat de planul de acțiune care i-a fost prezentat, în legătură cu funcționarea unei Misiuni printre băștinașii din acea țară și i-a înmânat fratelui Robinson o scrisoare sigilată adresată dr. Jemison,

secretarul companiei, ca să-i fie data acestuia în Bulawayo. Frații s-au dus la Bulawayo cu gândul că vor cumpăra un teren, fără să știe, până când le-a spus Jemison, că Rhodes îi dăduse acestuia ordin să le dea orice teren ar fi dorit. A fost ales un teren de doisprezece mii de acri, care a devenit așezarea Misiunii Solusi, prima misiune organizată de biserică în mijlocul popoarelor necreștine. Aflarea veștii cu privire la acest dar a generat o serioasă îngrijorare în rândul anumitor frați din conducerea de la Battle Creek, care se temeau că acceptarea unui astfel de dar însemna o încălcare a principiilor separării bisericii de stat. În urma discutării acestei probleme, la Sesiunea Conferinței Generale din 1895, a fost adoptată măsura ca:

„Noi, ca biserică, nu trebuie să căutăm și nici să acceptăm, din partea niciunei forme de guvernământ civile, șef, conducător sau companie concesionată regală, supremă, locală sau de alt fel, niciun dar, donație, concesiune sau alocare, fie în teren, bani, credit, privilegii speciale sau în alte lucruri de valoare, care nu se oferă, în mod obișnuit, tuturor celorlalți în mod justificat îndreptățiți ca oameni, fără nicio legătură cu convingerile noastre religioase sau cu lucrarea noastră religioasă.”

Această declarație a fost urmată de o alta;

„În armonie cu această hotărâre, Asociația Conferinței Generale să fie instruită să plătească o sumă potrivită pentru orice teren guvernamental care poate fi procurat în Africa sau în altă parte.” -- The General Conference Bulletin, 21 februarie, 1895, pag. 283.

Comitetul misiunii externe a ratificat această hotărâre, notând că; „Terenurile puse la dispoziție de guvern vor fi cumpărate și nu primite ca cesiune”. Cu toate acestea, înainte ca măsura să fie implementată, pe 30 ianuarie 1895, Ellen White a scris, din Australia, un comunicat în care recomanda; „Primirea darurilor din partea necredincioșilor sau a păgânilor,

cu respect față de proprietate”, „ceea ce ei vor să dea, noi trebuie să ne simțim privilegiați să primim”. În ziua următoare, ea a scris un articol, care a apare la paginile 200-203, în care arată că anumiți „bărbați de la conducere” adoptau „poziții extreme”. În lumina acestor două comunicate din partea lui Ellen White, hotărârea Sesiunii Conferinței Generale nu a fost implementată niciodată.

Pagina 200. Mișcări legate de plățirea impozitelor pentru sanatoriu și pentru Tabernacul: La Sesiunea Conferinței Generale din 1893 a fost adoptată următoarea măsură:

„Având în vedere concepția separării, care noi credem că trebuie să existe între biserică și stat, este nepotrivit ca biserica să primească din partea statului daruri în bani, favoruri, scutiri de impozite, pe temeiuri religioase; de aceea, am hotărât să respingem învățătura că biserica sau alte proprietăți eclesiastice trebuie să fie excluse de la plățirea taxelor și, în continuare, am hotărât că trebuie să ne folosim influența pentru a asigura abrogarea unei astfel de legislații care permite concesiile și excluderea de la impozite.” -- The General Conference Bulletin, 5 martie, 1893, pag. 475.

Comunicatul lui Ellen White din 31 ianuarie 1895, care sfătuiește cu privire la această problemă, a fost acceptat de liderii bisericii ca o instrucțiune care trebuie să fie urmată în ceea ce privește plățirea de impozite pentru proprietățile scutite de impozite ale bisericii.

Pagina 212. Să nu fie toate adunate în Battle Creek: vezi „Prefața istorică”.

Pagina 266. Așezăminte rurale pentru sănătate: Această instituție, cel de-al doilea sanatoriu înființat de adventiștii de ziua a șaptea, a fost așezat în California de Nord, aproape de Sfânta Helena. Mai târziu, el a devenit

cunoscut ca Sanatoriul Sfânta Helena, iar astăzi, ca Sanatoriul și Spitalul Sfânta Helena.

Pagina 280. Sistemul stăpânește sau nimicește: vezi „Prefața istorică”.

Pagina 291. Centralizare: La Sesiunile Conferinței Generale din 1889 și 1891 au fost luate măsuri pentru centralizarea intereselor bisericii în ceea ce privește publicațiile. Planul era de a centraliza nu numai interesele lucrării de publicații într-o singură organizație, cu sediul la Battle Creek, ci și lucrarea educațională și medicală desfășurată de adventiștii de ziua a șaptea. Vezi „Prefața istorică” pentru a înțelege contextul mișcărilor în această direcție.

Pagina 331. Controversa financiară actuală: Acest comunicat, adresat Sesiunii Conferinței Generale din 1897 și scris în decembrie 1896, este legat de campania prezidențială a lui William Jennings Bryan își făcea propagandă cu anumite strategii monetare pe care el și susținătorii lui le considerau a reprezenta o mare promisiune. Unii dintre adventiștii de ziua a șaptea s-au implicat în această problemă, în sfaturile ei, sora White a subliniat în mod repetat că lucrarea noastră era aceea de a proclama solia celui de-al treilea înger și că adventiștii de ziua a șaptea, ca un popor deosebit și aparte, nu trebuie să se implice în problemele politice.

Pagina 342. Atitudinea față de Mărturii: Afirmația că unii care erau considerați sfătuitori declaraseră că „ei nu vor primi Mărturiile date” scoate în evidență situația care exista la mijlocul anilor 1890, așa cum este ea descrisă în „Prefața istorică”. Cu toate acestea, la Sesiunea Conferinței Generale din 1901, mai mulți bărbați, care erau fermi în încrederea lor în Spiritul Profetic, au fost atrași în poziții de conducere.

În deschiderea sesiunii acelei Conferințe, după ce Ellen White chemase la o reorganizare a lucrării bisericii, A. G. Daniells, care fusese timp de mai

mulți ani în Australia și care, la această conferință, avea să devină conducătorul oficial al bisericii, și-a prezentat în mod clar poziția, declarând: „Toți simțim că singura noastră siguranță stă în ascultare, urmându-L pe marele nostru Conducător.... Dacă umblăm în lumina pe care o avem și mergem cât de departe putem astăzi, Dumnezeu ne va da mai multă lumină; El ne va scoate din robie la o glorioasă libertate.” -- General Conference Bulletin, 3 aprilie, 1901, 27..

Anumiți conducători din lucrarea instituțională au eșuat în a răspunde soliiilor de rugăminți stăruitoare, de avertizare și de sfat, iar schimbările pe care au fost chemați să le facă nu au fost făcute.

Pagina 342. Președintele Conferinței Generale: În 1896, anul în care a fost scrisă solia adresată președinților de conferințe și sfătuitoarelor, solie în care Ellen White a afirmat: „Nu este înțelept să alegi un om ca președinte al Conferinței Generale”, comitetul Conferinței Generale era alcătuit din: (1) un președinte, (2) un secretar prin corespondență și (3) un secretar care ține registrele și trezorer. În acest an, secretarul misiunii externe și secretarul pe probleme de educație erau și ei menționați ca membri ai comitetului Conferinței Generale, dar, în anul 1901, descoperim că membri ai comitetului sunt menționați doar președintele, secretarul și trezorerul. Contextul declarației făcute de Ellen White în 1896 arată clar că ea nu a vrut să spună, prin aceasta, că nu trebuie să fie un președinte al Conferinței Generale, ci, mai degrabă, așa cum se afirmă la pagina 343, că „președintele Conferinței Generale are nevoie de sfătuitoare asemenea celor aleși de Dumnezeu pentru Moise”. Niciodată, în scrierile lui Ellen White, nici înainte de 1901 și nici după, ea nu a indicat că în planul organizatoric al bisericii nu trebuie să existe un președinte ales de delegați. În scrierile ei, publicate și nepublicate, există numeroase referiri la președintele Conferinței Generale, la responsabilitățile acestuia și la atitudinile pe care trebuie să le manifeste.

În anul 1902, Comitetul Conferinței Generale, care la Sesiunea din

1901 fusese împuternicit să se organizeze singur și să-și aleagă propriii membri, a înființat postul de vicepreședinte al Conferinței Generale și a ales un bărbat care să ocupe această slujbă. Începând din acel moment, poverile conducerii au fost așezate pe umerii mai multor oameni, nu doar ai unuia singur. Regulamentul Conferinței Generale prevede existența mai multor vicepreședinți generali și a câte unui vicepreședinte pentru fiecare diviziune a lumii, fiind, în total, treisprezece.

Pagina 349. Starea actuală a lucrurilor trebuie să se schimbe: vezi „Prefața istorică”, în legătură cu situațiile din Battle Creek la care se face referire aici.

Pagina 359. Conferința Generală ajunge să fie coruptă: vezi „Prefața istorică” pentru contextul acestei declarații și a altor declarații puternice care apar în acest capitol scris în 1895.

Pagina 366. Feluri de sclavie: vezi „Prefața istorică” în legătură cu situația de la Battle Creek de la mijlocul anilor 1890.

Pagina 373. Domnul este pe cale de a produce schimbări fundamentale în instituțiile care poartă Numele Sau: Așa cum este explicat în „Prefața istorică”, anumite instituții de la Battle Creek erau conduse de oameni care-și pierduseră consacrarea inimii. Avertizări după avertizări au fost trimise, chemând la o schimbare în strategiile care erau urmate. Unii dintre membrii comitetului au făcut anumite încercări de a aduce schimbări, dar acestea s-au dovedit zadarnice. Nici nu a existat un răspuns favorabil la apelul făcut de sora White eu ocazia Sesiunii Conferinței Generale din 1901. Aproape de sfârșitul anului, avertizări cât se poate de solemne au apărut într-o comunicare adresată administratorilor de la Review and Herald, care a fost citită comitetului în noiembrie 1901. Ellen White scria:

„Simt o teroare apăsându-mi sufletul, când văd la ce stare de lucruri a ajuns casa noastră de editură.” -- Testimonies for the Church 8:91.

Pe aceeași pagină, ea afirmă: „Aproape că mi-a fost frică să deschid, revista Review, de teamă că voi vedea că Dumnezeu a curățit casa de editură prin foc.”

Treisprezece luni mai târziu, pe 30 decembrie 1902, casa de editură a fost distrusă prin foc. Cauza nu a fost stabilită niciodată, dar martorii oculari spun că întreaga clădire a părut să izbucnească în flăcări aproape simultan. Când a fost informată cu privire la dezastru, Ellen White a scris: „N-am fost surprinsă de aceste vești triste, deoarece, în vedeniile de noapte, am văzut un înger cu o sabie ca de foc întinsă peste Battle Creek.” -- Testimonies for the Church 8:97.

Pagina 374. Sfatul unui om considerat a fi vocea lui Dumnezeu: Vezi „Prefața istorică” pentru a înțelege contextul situației existente la Battle Creek la mijlocul anilor 1890, când oamenii priveau la oameni, în loc să privească la Dumnezeu.

Pagina 397. Inima lucrării a fost slăbită printr-o administrare greșită: vezi „Prefața istorică” pentru a înțelege contextul situației descrise aici.

Pagina 398. Biciclete și alte lucruri nenecesare: vezi Note suplimentare pentru pagina 83.

Pagina 400. Nu întemeiați colonii: Avantajele de la Battle Creek îi atrăseseră pe mulți adventiști de ziua a șaptea în acest centru. În mai multe ocazii, Ellen White a sfătuit ca poporul nostru să se răspândească și să lase ca lumina lui să lumineze. Sfatul acesta a fost repetat cu consecvență de-a lungul anilor, avertizând împotriva înființării de colonii de către adventiștii

de ziua a șaptea. În același timp, Ellen White i-a sfătuit pe cei care aveau să părăsească Battle Creek să se ferească de mutări pripite, (Vezi aceste sfaturi în Selected Messages 2:361-364.)

Pagina 401. Instituțiile pastorale: vezi Note suplimentare pentru pagina 160.

Pagina 427. În mijlocul nostru se săvârșesc nelegiuiri: Cuvintele lui Ellen White de la pagina 404 sunt importante. „Fiecare trebuie să-și aducă aminte că efortul special al lui Satana este îndreptat împotriva lucrării pastorale”. Din nefericire, unii au trădat încrederea care le-a fost acordată. Soliile solemne care se găsesc în acest capitol au slujit ca avertizare de-a lungul anilor. Regulile stricte în vigoare acum, care fac imposibil ca un pastor care a fost găsit cândva vinovat de încălcarea poruncii a șaptea să mai aibă vreodată acreditarea sfântă, au reprezentat un mijloc eficient în întâmpinarea situațiilor aduse aici înaintea conducătorilor bisericii de către Ellen White.

Pagina 460. Viziunea de la Salamanca: Vezi Schițe din viața mea, 309-318, pentru istoricul viziunii date la Salamanca și al prezentării instrucțiunilor date în această viziune.

Pagina 462. Referiri la unificare și coalizare: vezi „Prefața istorică” pentru prezentarea pașilor care au fost făcuți, începând cu 1889, pentru a centraliza lucrarea de publicații și alte interese ale bisericii.

Pagina 467. Prejudecățile și opiniile care au predominat la Minneapolis: vezi „Prefața istorică” pentru cadrul Conferinței de la Minneapolis, din 1888.

Pagina 468. Adevărata religie desconsiderată, combătută, ridiculizată și

respinsă: Aici se face referire la atitudinea unora de a se opune importanței acordate soliei neprihănitii prin credință la și după Sesiunea Conferinței Generale din 1888. Vezi „Prefața istorică” pentru o declarație mai completă care arată că în timp ce unii au luat atitudinea descrisă aici, au existat și mulți care au primit solia și au dobândit o mare binecuvântare în experiența lor personală.

Pagina 469. American Sentinel: Această revistă, publicată săptămânal de Pacific Press era dedicată unor subiecte legate de libertatea religioasă. Ea a fost înainte-mergătoarea revistei Liberty.

Pagina 472. Capcanele lui Satana: așa cum este menționat în nota de subsol, capitolul acesta a fost publicat pentru prima dată în anul 1884, în The Spirit of Prophecy, vol. 4. Acest volum a fost scris pentru biserică. În timp ce făcea planul prezentării istoriei, pe care noi o cunoaștem acum ca seria „Conflictul veacurilor”, care, în general, putea să circule, Ellen White a ales să lase în afara formei extinse a Tragediei veacurilor, publicată în anul 1888, anumite porțiuni scrise în mod special pentru biserică. Ea a recunoscut că existau anumite lucruri care puteau fi spuse bisericii, dar care nu erau atât de potrivite pentru cei care nu erau membri ai bisericii.

Pagina 475. Cineva care va veni în spiritul și în puterea lui Ilie: aceste cuvinte au fost în mod greșit aplicate de către unii la o anumită persoană, individuală, care se credea că avea să se arate cu o solie profetică ulterior vieții și lucrării sorei White. Cele trei capitole cuprinse în acest articol intitulat „Let Heaven Guide” (Lăsați-vă conduși de Cer) reprezintă doar o mică parte din discuția purtată de Ellen White în Battle Creek, Michigan, în dimineața zilei de 29 ianuarie 1890. Când a fost publicată în Review and Herald din 18 februarie 1890, aceasta a purtat titlul „How to Meet a Controverted Point of Doctrine” (Cum să întâmpini un punct de doctrină controversat). Alte fragmente extrase din acest articol și folosite pe larg în acest volum pot fi găsite la paginile 23, 104, 111, 119, 158, 278 și 386.

Articolul a fost reprodus în întregime în Selectul Messages 1:406-416, în timp ce porțiunea care cuprinde extrasul intitulat „Let Heaven Guide” apare la paginile 412 și 413. Atunci când articolul este citit în întregime, devine evident că, în această declarație făcută unui grup din Battle Creek la doar puțin mai mult de un an de la Conferința de la Minneapolis, Ellen White vorbea despre propria lucrare. Unii deveniseră critici față de lucrarea sa. De observat că, în paragraful care îl precede pe cel care apare în acest volum la pagina 475, Ellen White afirmă:

Noi trebuie să ajungem până acolo încât orice deosebire să dispară. Dacă eu cred că am lumină, îmi voi face datoria prezentând-o. Dacă m-aș consulta cu alte persoane în legătura cu solia pe care Domnul vrea să o transmit poporului, ușa ar putea fi închisă, astfel încât lumina să nu poată ajunge la aceia la care a trimis-o Dumnezeu. Atunci când Isus a intrat călare în Ierusalim, toată mulțimea ucenicilor, plină de bucurie, a început să-L laude pe Dumnezeu cu glas tare pentru toate minunile pe care le văzuseră. Ei ziceau: „Binecuvântat este împăratul care vine în Numele Domnului! Pace în cer și slavă în locurile preaînalte!” Unii farisei, din norod, I-au zis lui Isus: „Învățătorule, ceartă-ți ucenicii!” Și El a răspuns: „Vă spun că, dacă vor tăcea ei, pietrele vor striga” (Luca 19, 37-40).

Evreii au încercat să oprească proclamarea soliei care fusese prezisă în Cuvântul lui Dumnezeu.

Apoi, ea face din nou referire la propria experiență:

„Profetația trebuie să se împlinească. Domnul spune: Tată, vă voi trimite pe prorocul Ilie, înainte de a veni ziua Domnului, ziua aceea mare și înfricoșată”. (Maleahi 4, 5.) Va fi cineva care va veni în spiritul și în puterea lui Ilie, dar, când va apărea, este posibil ca oamenii să-i spună: „Tu ești prea insistent, nu interpretezi corect Scripturile.” -- Selected Messages 1:412;

Faptul că făcea referire la propria experiență reiese clar și din paragraful care urmează, în care declară:

„Eu voi spune adevărul, așa cum mi-l dă Dumnezeu...”